

JOHN GRISHAM

Testamentul

The Testament

1999

1

Am ajuns la ultima zi, la ultima oră chiar. Sunt un bătrân singur și neîubit, bolnav, suferind și sătul de viață. Sunt pregătit pentru viața de dincolo; trebuie să fie mai bună decât aceasta.

Sunt proprietarul clădirii înalte din sticlă în care mă aflu și a nouăzeci și șapte la sută din compania din incinta ei, al terenului din jurul ei pe o rază de opt sute de metri în trei direcții, cât și al celor două mii de oameni care lucrează aici, și al celorlalți douăzeci de mii care nu lucrează aici, sunt proprietarul conductei de sub pământ, care transportă gazele până la clădire de pe câmpurile mele din Texas, sunt proprietarul companiilor de electricitate și concesionez satelitul nevăzut care se află la mii de kilometri deasupra noastră prin care dădeam odată ordine imperiului meu risipit departe prin lume. Averea mea depășește unsprezece miliarde de dolari. Am argint în Nevada, cupru în Montana, cafea în Kenya, cărbune în Angola, cauciuc în Malaezia, gaze naturale în Texas, petrol neprelucrat în Indonezia și oțel în China. Compania mea deține companii care produc electricitate, fac computere, construiesc baraje, tipăresc cărți și transmit semnale satelitului meu. Am filiale cu ramificații în mai multe țări decât poate crede cineva.

Am avut cândva toate jucăriile pe care le-am vrut - iahturi, avioane, blonde, case în Europa, ferme în Argentina, o insulă în Pacific, cai pur sânge, până și o echipa de hochei. Dar sunt prea bătrân pentru jucării.

Banii constituie sursa necazurilor mele.

Am avut trei familii - trei foste soții care au dat naștere la șapte copii, dintre care șase sunt încă în viață și fac tot ce le stă în putință ca să mă chinuie. Din câte știu, eu i-am conceput pe toți șapte și am îngropat unul. Ar trebui să spun că mama lui l-a îngropat. Eu eram plecat din țară.

M-am îndepărtat de toate soțiile și de toți copiii. S-au adunat astăzi, aici, pentru că eu sunt pe moarte și a venit vremea împărțirii banilor.

Am plănuț de mult această zi. Clădirea mea cu paisprezece etaje are în spate o curte umbrită, unde organizam odată dejunuri în aer liber. Eu locuiesc și lucrez la ultimul etaj - o mie de metri pătrați de opulență care ar

părea obscenă multora, dar acest lucru nu mă deranjează câtuși de puțin. Fiecare bănuț din averea mea l-am câștigat cu sudoare, inteligență și noroc, deci cheltuirea ei este dreptul meu exclusiv. Și împărțirea ei ar trebui să fie alegerea mea, dar sunt hăituit.

De ce ar trebui să-mi pese cine primește banii? Am făcut cu ei tot ce îmi poate închipui cineva. Stând acum în scaunul meu cu roțile, singur și așteptând, nu-mi vine în minte absolut nici un lucru pe care să vreau să-l cumpăr sau să-l văd, nici un loc unde să vreau să merg, nici o altă aventură în care să vreau să pornesc.

Le-am făcut pe toate și sunt foarte obosit.

Nu mă interesează cine primește banii, ci mai degrabă cine nu-i primește.

Fiecare metru pătrat din această clădire a fost proiectat de mine, așa că știu exact unde să-i așez pe toți pentru această mică ceremonie. Sunt cu toții aici, așteptând ore în șir, deși nu îi deranjează. Ar fi în stare să stea în pielea goală în viscol pentru ceea ce sunt pe cale să fac.

Prima familie este alcătuită din Lillian și progeniturile ei - patru dintre copiii mei aduși pe lume de o femeie care rareori m-a lăsat s-o ating. Ne-am căsătorit de tineri - eu aveam douăzeci și patru de ani și ea, optsprezece - așa că și Lillian e bătrână. N-am mai văzut-o de ani de zile și nu o s-o văd nici astăzi. Precis că încă mai joacă rolul primei soții, îndurerate și abandonate, care a fost schimbată pe un trofeu. Nu s-a mai recăsătorit și sunt sigur că n-a mai făcut sex de cincizeci de ani. Nici nu știu cum de ne-am reproduș.

Troy Junior, cel mai mare fiu al ei, are patruzeci și șapte de ani și e un idiot care nu e bun de nimic, blestemat cu numele meu. În copilărie și-a luat porecla de TJ, și încă o mai preferă în locul numelui de Troy. Dintre cei șase copii adunați aici, acum, TJ este cel mai tâmpit, și asta-i puțin spus. La nouăsprezece ani, a fost dat afară din colegiu pentru că vindea droguri.

Ca și celorlalți, lui TJ i s-au dat cinci milioane de dolari când a împlinit douăzeci și unu de ani. Și, la fel ca celorlalți, i s-au scurs printre degete ca apa.

Nu suport să relatez poveștile îngrozitoare ale copiilor lui Lillian. Ajunge să spun că toți sunt îngropați în datorii și, practic, de neangajat, cu foarte puține speranțe de schimbare, așa că semnarea de către mine a acestui testament este cel mai important eveniment din viața lor.

Să revin la fostele soții. De la frigiditatea lui Lillian, am fugit la pasiunea entuziasmată a lui Janie, o tânără frumoasă, angajată ca secretară la Contabilitate, dar promovată rapid când am hotărât că aveam nevoie de ea în călătoriile de afaceri. Am divorțat de Lillian și m-am însurat cu Janie, care era cu douăzeci și doi de ani mai tânără decât mine și hotărâtă să mă satisfacă. A făcut doi copii cât a putut de repede și i-a folosit ca ancore ca să mă țină aproape. Rocky, cel mai mic, a murit într-o mașină sport împreună cu alți doi prieteni ai lui, într-un accident care m-a costat șase milioane ca să nu se ajungă la tribunal.

Cu Tira m-am însurat la șaiszeci și patru de ani. Ea avea douăzeci și trei și era însărcinată cu un mic monstru pe care l-a botezat Ramble, dintr-un motiv care nu mi-a fost limpede niciodată. Ramble are paisprezece ani acum și a

fost arestat deja o dată pentru furt din magazin și o dată pentru posesie de marijuana. Are părul lung și uleios care i se lipește de ceafă și poartă cercei în urechi, sprâncene și nas. Am auzit că se duce la școală numai când are chef.

Lui Ramble îi este rușine că tatăl lui are aproape optzeci de ani și tatălui său îi este rușine că fiul lui are limba străpunsă de mărgelile de argint.

Și el, împreună cu ceilalți, se așteaptă să-mi pun numele pe acest testament și să-i fac viața mai bună. Oricât de mare e averea mea, la proștii ăștia nu va rezista mult.

Un bătrân care e pe moarte n-ar trebui să urască, dar n-am încotro. Toți sunt niște nemernici. Mamele lor mă urăsc, așa că și copiii lor au fost învățați să mă urască.

Sunt niște vulturi cu gheare la picioare, dinți ascuțiți și ochi lacomi care se rotesc amețiți în așteptarea unor sume de bani nelimitate.

Acum se pune în discuție sănătatea mea mintală. Ei cred că am o tumoare pentru că spun lucruri ciudate. Trăncănesc incoerent la ședințe și la telefon, iar asistenții mei șușotesc, dau din cap prin spatele meu și își spun în sinea lor "Așa e. Tumoarea e de vină".

Acum doi ani am făcut un testament în care am lăsat totul ultimei concubine, care, la vremea respectivă, se plimba prin apartament în chiloți cu un imprimeu care imita blana de leopard și fără nimic altceva și, da, bănuiesc că sunt nebun după blondele de douăzeci de ani înzestrate cu tot ce le trebuie. Dar, mai târziu, i-am dat papucii. Și testamentul a fost dat aparatului de tăiat hârtie. Am obosit, pur și simplu.

Acum trei ani am făcut un testament, doar de dragul de a-l face, și am lăsat totul societăților de binefacere, peste o sută la număr. Într-o zi l-am înjurat pe TJ, el m-a înjurat pe mine, și i-am spus de acel nou testament. El, mama lui și ceilalți frați ai lui au angajat o grămadă de avocați corupți și au dat fuga la tribunal într-o încercare de a mă închide într-un sanatoriu pentru tratament și evaluare. A fost o mișcare inteligentă din partea avocaților, pentru că, dacă aș fi fost găsit incompetent din punct de vedere psihic, testamentul meu ar fi fost nul.

Dar eu am mulți avocați și îi plătesc cu o mie de dolari pe oră ca să manipuleze sistemul juridic în favoarea mea. N-am fost internat, deși, în perioada aceea, probabil că eram puțin cam într-o doagă.

Și am propriul meu aparat de tăiat hârtie, pe care l-am folosit pentru toate vechile testamente. Toate au dispărut înghițite de micul aparat.

Port halate lungi și albe din mătase thailandeză, mă rad pe cap ca un călugăr și mănânc puțin, așa încât trupul meu e mic și zbârcit. Ei cred că sunt budist, dar, în realitate, studiez zoroastrismul. Ei nu cunosc însă diferența. Aproape că înțeleg de ce se crede că mi s-a diminuat capacitatea mintală.

Lillian și prima familie se află în sala de conferințe, la etajul al treisprezecelea, chiar sub mine. E o încăpere spațioasă, din marmură și lemn de mahon, cu covoare groase și o masă lungă și ovală în mijloc, iar acum e

plină de oameni foarte nervoși. Deloc surprinzător, avocații sunt mai numeroși decât membrii familiei. Lillian are un avocat, la fel ca fiecare dintre cei patru copii ai ei cu excepția lui TJ, care a adus trei, ca să-și dea importanță și să fie sigur că toate scenariile sunt bine consiliate. TJ are mai multe probleme juridice decât majoritatea condamnaților la moarte. Într-un capăt al mesei se află un ecran digital mare care va transmite totul.

Fratele lui TJ, Rex, în vârstă de patruzeci și patru de ani, cel de-al doilea fiu al meu, este căsătorit în prezent cu o stripteuză. Numele ei e Amber și e o făptură sărmană fără creier, dar cu un piept mare și fals, și am impresia că e a treia soție a lui. A doua sau a treia, dar cine sunt eu să-l condamn? E și ea aici, cu celelalte neveste actuale și/sau concubine, foindu-se nervoasă în așteptarea împărțirii celor unsprezece miliarde de dolari.

Prima fiică a lui Lillian, cea mai mare dintre fiicele mele, este Libbigail, un copil pe care l-am iubit cu disperare până când a plecat la colegiu și a uitat de mine. Pe urmă, s-a măritat cu un african și i-am șters numele din testamentele mele.

Mary Ross este ultimul copil născut de Lillian. E măritată cu un doctor care aspiră să fie super-bogat, dar sunt îngropați în datorii.

Janie și cea de a doua familie așteaptă într-o încăpere la etajul zece. Janie a mai avut doi soți de când am divorțat noi cu mulți ani în urmă. Sunt aproape sigur că în acest moment locuiește singură. Am angajat detectivi să mă țină la curent, dar nici măcar FBI-ul n-ar putea să țină evidența celor care trec prin patul ei. Așa cum am mai spus, Rocky, fiul ei, a murit. Fiica ei, Geena, este aici împreună cu al doilea soț al ei, un idiot cu un masterat în afaceri, care e suficient de periculos ca să ia o jumătate de miliard și să-l piardă cu mare artă în trei ani.

Apoi vine Ramble, care stă trântit pe un scaun la etajul cinci, lingându-și inelul de aur din colțul buzei, trecându-și degetele prin părul lipicios și verzui și uitându-se încruntat la mama lui, care a avut tupeul să vină astăzi cu un gigolo mic și păros. Ramble se așteaptă să se îmbogățească astăzi, să-i pice în brațe o avere numai pentru că a fost zămislit de mine. Și el are un avocat, un tip hippie radical pe care Tira l-a văzut la televizor și l-a angajat imediat după ce s-a culcat cu el. Așteaptă și ei împreună cu ceilalți.

Îi cunosc pe acești oameni. Îi privesc.

Snead apare din partea din spate a apartamentului meu. E servitorul meu de aproape treizeci de ani, un individ mărunț, plinuț și simplu, cu o haină scurtă, albă, umil și modest, întotdeauna îndoit de la mijloc de parcă s-ar închina în fața unui rege. Se oprește în fața mea, cu mâinile împreunate pe burtă, ca întotdeauna, cu capul înclinat și cu un zâmbet umed și mă întreabă „Ce mai faceți, domnule?” cu un accent afectat pe care l-a dobândit cu mulți ani în urmă, când trăiam în Irlanda.

Eu nu spun nimic, pentru că nici nu se cere, nici nu se așteaptă din partea mea să-i răspund lui Snead.

- Doriți o cafea, domnule?

- Prânzul.

Snead clipește din ambii ochi și se înclină și mai mult, după care iese din cameră măturând podeaua cu manșetele pantalonilor. Și el se așteaptă să devină bogat după moartea mea și bănuiesc că numără zilele, la fel ca toți ceilalți.

Necazul, când ai bani, e că toată lumea vrea puțin din ei. O feliuță, o fărmă. Ce înseamnă un milion de dolari pentru cineva care are miliarde? Dă-mi un milion, bătrâne, și nici n-o să simți. Dă-mi un împrumut și o să uităm amândoi de el. Strecoară-mi numele în testament, undeva; e destul loc.

Snead e al naibii de băgăcios și, cu ani în urmă, l-am surprins scotocind prin biroul meu, probabil după testamentul de atunci. Vrea să mor, pentru că se așteaptă să-i las câteva milioane.

Ce drept are să aștepte ceva? Ar fi trebuit să-l dau afară demult.

Numele lui nu e trecut în noul meu testament.

Îmi pune o tavă în față: o cutie nedeschisă de biscuiți „Ritz”, un borcânel de miere cu sigiliul de plastic în jurul capacului și o conservă de trei sute șaiszeci de grame de „Fresca” la temperatura camerei. Orice schimbare și Snead ar fi concediat pe loc.

Îl expediez și înmoi biscuiții în miere. Ultima masă.

2

Privesc prin pereții din sticlă fumurie. În zilele senine se poate vedea vârful Monumentului lui Washington, care se află la vreo zece kilometri depărtare, dar nu și astăzi. Astăzi e umezeală și frig, bate vântul și e înnorat, deloc o zi proastă pentru a muri. Vântul smulge ultimele frunze de pe ramuri și le împrăștie prin parcare de jos.

De ce îmi fac probleme din cauza durerii? Ce e rău în puțină suferință? Am provocat mai multă decât zece persoane la un loc.

Apăs pe un buton și apare Snead. Face o plecăciune și îmi împinge căruciorul dincolo de ușa apartamentului, în holul de marmură, printr-o altă ușă. Ne apropiem din ce în ce, dar nu simt nici un fel de neliniște.

L-am făcut pe psihiatri să aștepte mai bine de două ore.

Trecem pe lângă biroul meu și îi fac un semn din cap lui Nicolette, ultima mea secretară, o tânără foarte drăguță la care țin mult. Dacă ar mai fi timp, ar putea deveni numărul patru.

Dar nu mai e timp. Mai sunt doar câteva minute.

O mulțime de oameni așteaptă - o grămadă de avocați și câțiva psihiatri care vor decide dacă sunt în toate mințile. Sunt strânși în jurul unei mese lungi în sala mea de conferințe și, când intru, tac imediat toți și se uită la mine. Snead îmi așază căruciorul de o parte a mesei, lângă avocatul meu, Stafford.

Sunt camere de luat vederi îndreptate în toate direcțiile, iar tehnicienii se

agită să le regleze. Fiecare șoaptă, fiecare mișcare, fiecare răsuflare va fi înregistrată, pentru că e o avere în joc.

În ultimul testament pe care l-am semnat am lăsat puțin copiilor. Josh Stafford l-a redactat, ca de fiecare dată. L-am tăiat azi-dimineață.

Stau aici ca să dovedesc lumii că sunt destul de întreg la minte ca să fac un nou testament. O dată ce se va dovedi acest lucru, testamentul meu nu va putea fi pus la îndoială.

Chiar în fața mea stau trei psihiatri - câte unul angajat de fiecare familie. Pe cartoanele din fața lor cineva le-a tipărit numele - Dr. Zadel, Dr. Flowe, Dr. Theishen. Le studiez ochii și chipurile. Din moment ce trebuie să par în toate facultățile mintale, trebuie să-i privesc în ochi.

Se așteaptă să fiu cam într-o ureche, dar o să-i fac praf.

Stafford o să dirijeze spectacolul. După ce se așază toată lumea și camerele sunt pregătite, zice:

- Numele meu este Josh Stafford și sunt avocatul domnului Troy Phelan, care se află aici, în dreapta mea.

Îi privesc pe psihiatri, pe rând, drept în ochi, la fel de dușmănos ca și ei, până când fiecare clipește sau se uită în altă parte. Toți trei sunt îmbrăcați în costume închise la culoare. Zadel și Flowe au bărbi nepieptănate. Theishen are papion și nu pare a avea mai mult de treizeci de ani. Familiile au avut dreptul să angajeze pe cine au vrut.

Stafford vorbește.

- Scopul acestei întâlniri este ca domnul Phelan să fie consultat de o comisie alcătuită din psihiatri pentru a se stabili capacitatea sa testamentară. În cazul în care comisia îl va găsi în toate facultățile sale mintale, intenționează să semneze un testament potrivit căruia bunurile sale vor fi împărțite după ce va muri.

Stafford bate cu creionul într-un testament gros de doi centimetri și jumătate care se află în fața noastră. Sunt sigur că toate camerele iau un prim plan și, de asemenea, că imaginea acelui document le dă fiori copiilor mei și mamelor acestora împrăștiați prin toată clădirea mea.

Ei nu au văzut testamentul și nici nu au acest drept. Un testament este un document personal ce trebuie arătat numai după moarte. Moștenitorii nu pot decât să facă speculații cu privire la ceea ce ar conține, iar moștenitorii mei au primit aluzii, minciunile pe care le-am plasat cu grijă.

Au fost făcuți să creadă că grosul averii mele va fi oarecum împărțit în mod egal copiilor mei, cu daruri generoase pentru fostele soții. Ei știu acest lucru; o simt. De săptămâni întregi, chiar luni, se roagă cu ardoare pentru asta. E o chestiune de viață și de moarte pentru ei, fiindcă toți au datorii. Testamentul care se află în fața mea ar trebui să-i facă bogați și să pună capăt certurilor.

Stafford l-a pregătit și, în discuțiile cu avocații lor, a dezvăluit cu permisiunea mea, în linii generale, presupusul conținut al testamentului. Fiecare dintre copii va primi o sumă între trei sute și cinci sute de milioane, alte cincizeci de milioane mergând la fiecare dintre cele trei foste soții, care au primit destui bani la divorț, dar acest lucru s-a uitat, bineînțeles.

Daruri totale de aproximativ trei miliarde de dolari pentru familii. După ce guvernul va mai lua câteva miliarde, restul vor ajunge la societăți de binefacere.

Așa că vedeți de ce se află aici, dichisiți, aranjați, sobri (în cea mai mare parte), uitându-se cu atenție la monitoare, așteptând și sperând că bătrânul o să poată face față acestei încercări. Sunt sigur că fiecare i-a spus psihiatrului său: „Să nu fii prea dur cu bătrânul. Vrem să fie declarat în toate facultățile mintale.”

Dacă toată lumea e atât de mulțumită, atunci de ce atâta agitație cu acest test psihiatric? Pentru că o să-mi bat joc de ei pentru ultima oară și vreau s-o fac bine.

Eu am fost cu ideea de a aduce psihiatrii, dar copiii mei și avocații lor sunt prea grei de cap ca să-și de seama.

Zadel începe primul.

- Domnule Phelan, ne puteți spune data, ora și locul?

Mă simt ca un elev în clasa întâi. Las bărbia în piept ca un imbecil și cântăresc întrebarea suficient de mult ca să-i fac să se tragă la marginea scaunelor și să șoptească:

- Haide, ticălos bătrân și nebun. Sigur știi în ce zi suntem.

- Luni, spun eu încet. Luni, 9 decembrie 1996. Locul este în biroul meu.

- Ora?

- Vreo două și jumătate ziua, zic eu, deși nu port ceas.

- Și unde e biroul dumneavoastră?

- În McLean, Virginia.

Flowe se apleacă spre microfon.

- Puteți să spuneți numele și datele când s-au născut copiii dumneavoastră.

- Nu. Numele, poate, dar nu și datele.

- Bine, spuneți-ne numele.

Nu mă grăbesc. E prea devreme să mă arăt ager. Vreau să asude.

- Troy Phelan Jr., Rex, Libbigail, Mary Ross, Geena și Ramble.

Le rostesc ca și cum ar fi îngrozitor de dureros chiar să mă gândesc la ele.

Flowe are voie să mai pună o întrebare legată de acest subiect

- A fost și un al șaptelea copil, nu-i așa?

- Da.

- Vă amintiți numele lui?

- Rocky.

- Și ce a pățit?

- A murit într-un accident de mașină.

Stau drept în scaunul meu cu rotile, cu capul sus, uitându-mă când la un psihiatru când la altul, dând, pentru camere, o impresie de deplinătate a facultăților mintale. Sunt sigur că toți copiii mei și fostele soții sunt mândri de mine, privind la monitoare în micile lor grupuri, strângând mâinile actualilor parteneri și zâmbindu-le avocaților lacomi pentru că bătrânul Troy s-a descurcat deocamdată.

Poate că vocea mea e scăzută și slabă și oi arăta eu ca un nebun cu halatul meu alb de mătase, cu fața mea zbârcită și turbanul verde, dar le-am răspuns la întrebări.

Haide, bătrâne, se roagă ei.

- Care este starea sănătății dumneavoastră în prezent? întreabă Theishen.

- M-am simțit și mai bine.

- Se zvonește că ați avea o tumoare canceroasă.

Direct la obiect, nu?

- Credeam că este o examinare psihiatrică, spun eu aruncându-i o privire lui Stafford, care nu poate să-și reprime un zâmbet.

Dar regulile permit orice întrebare. Aceasta nu este o sala de judecată.

- Așa este, zice Theishen politico. Dar fiecare întrebare este relevantă.

- Înțeleg.

- Vreți să răspundeți la întrebare?

- În legătură cu ce?

- În legătură cu tumoarea.

- Sigur. E în capul meu, de mărimea unei mingi de golf, crește pe zi ce trece, e inoperabilă și doctorul meu spune că nu mai rezist trei luni.

Aproape că aud cum pocnesc dopurile sticlelor de șampanie sub mine. Tumoarea a fost confirmată!

- În clipa aceasta, vă aflați cumva sub influența medicamentelor, drogurilor sau alcoolului?

- Nu.

- Aveți în posesia dumneavoastră vreun medicament pentru alinarea durerii?

- Încă nu.

Iarăși Zadel:

- Domnule Phelan, acum trei luni, revista *Forbes* a publicat faptul că averea dumneavoastră s-ar ridica la opt miliarde de dolari. Este o cifră corectă?

- De când e cunoscută revista *Forbes* pentru precizie?

- Deci, nu e o cifră corectă?

- Este între unsprezece și unsprezece și jumătate, în funcție de piețe, spun eu foarte încet, dar cuvintele sunt clare și vocea autoritară.

Nimeni nu pune la îndoială mărimea averii mele.

Flowe se decide să continue pe tema banilor.

- Domnule Phelan, puteți descrie, în general, organizarea holdingului dumneavoastră?

- Da, pot.

- Vreți s-o faceți, vă rog?

- Cred că da.

Fac o pauză și îi las să asude. Stafford m-a asigurat că nu sunt obligat să divulg nici o informație în acest sens. Oferă-le doar o imagine de ansamblu, a spus el.

- „The Phelan Group” este o corporație particulară care deține șaptezeci

de companii diferite, dintre care câteva sunt publice.

- Cât anume dețineți din „The Phelan Group”?
- Cam nouăzeci și șapte la sută. Restul aparține câtorva angajați.

Theishen se alătură și el. Nu i-a luat mult ca să se concentreze asupra aurului.

- Domnule Phelan, compania dumneavoastră deține ceva din „Spin Computer”?

- Da, zic eu rar, încercând să plasez „Spin Computer” în jungla corporațiilor mele.

- Cât dețineți din ea?
- Optzeci la sută.
- Și „Spin Computer” este o companie publică?
- Exact.

Theishen răsfoiește un teanc de documente cu aspect oficial și pot să văd de aici că are raportul anual al companiei și bilanțurile trimestriale, lucruri pe care orice student semi-cultivat ar putea să le obțină.

- Când ați cumpărat compania „Spin”? mă întreabă el.
- Acum vreo patru ani.
- Cu cât?

- Douăzeci de dolari acțiunea, un total de trei sute de milioane.

Aș vrea să răspund mai încet la aceste întrebări, dar nu mă pot abține.

Mă uit fix la Theishen, așteptând nerăbdător următoarea întrebare.

- Și cât valorează acum? întreabă el.
- Păi, ieri la închidere, acțiunea era de patruzeci și trei și jumătate, cu un punct mai puțin. De când am cumpărat-o eu, s-au mai emis acțiuni de două ori, așa că investiția valorează acum vreo opt-cincizeci.

- Opt sute cincizeci de milioane?
- Exact.

În acest moment, testul e practic încheiat. Dacă sunt în stare să înțeleg prețurile acțiunilor ieri la închidere, adversarii mei sunt, cu siguranță, mulțumiți. Aproape că le văd zâmbetele protesti. Aproape că le văd uralele mute. Bravo, Troy. Fă-i praf.

Zadel vrea istorie. E greu să testezi limitele memoriei mele.

- Unde v-ați născut, domnule Phelan?
- În Montclair, New Jersey.
- Când?
- 12 mai 1918.
- Care a fost numele de fată al mamei dumneavoastră?
- Shaw.
- Când a murit?
- Cu două zile înainte de atacul de la Pearl Harbor.
- Și tatăl dumneavoastră?
- Ce-i cu el?
- Când a murit?
- Nu știu. A dispărut când eram mic.

Zadel se uită la Flowe, care are niște întrebări adunate pe carnețel.

- Cum se numește cea mai mică fiică a dumneavoastră? întreabă Flowe.
- Din care familie?
- Ăăă, prima.
- Mary Ross.
- Corect...
- Bineînțeles că e corect.
- Unde a fost la colegiu?
- Tulane, în New Orleans.
- Ce anume a studiat?
- Ceva medieval. Pe urmă, a făcut o partidă proastă, la fel ca toți ceilalți.

Bănuiesc că au moștenit de la mine talentul ăsta

Îi văd cum devin rigizi și se înfurie. Și aproape că îi văd pe avocați și pe actualii parteneri și/sau amanți ascunzându-și zâmbetele, pentru că nimeni nu poate nega faptul că, într-adevăr, am făcut niște partide proaste.

Și am avut niște progenituri și mai groaznice.

Flowe termină runda brusc. Theishen e amorezat de bani. Mă întreabă:

- Dețineți majoritatea în „MountainCom”?

- Da, sunt sigur că scrie și acolo, în muntele acela de hârtii. E o companie publică.

- Cât ați investit inițial?

- În jur de optsprezece pentru o acțiune, pentru zece milioane de acțiuni.

- Și, acum, a...

- Ieri, la închidere, o acțiune era douăzeci și unu. O preluare și o emisiune în ultimii șase ani și holdingul valorează acum în jur de patru sute de milioane. V-am răspuns la întrebare?

- Da, cred că da. Câte companii publice controlați?

- Cinci.

Flowe se uită la Zadel și mă întreb cât o să mai dureze totul. Am obosit, deodată.

- Mai aveți întrebări? întreabă Stafford.

Nu o să-i presăm, pentru că vrem să fie complet satisfăcuți.

- Intenționați să semnați un nou testament astăzi? mă întreabă Zadel.

- Da, aceasta mi-e intenția.

- E vorba de testamentul care se află pe masă în fața dumneavoastră?

- Da.

- Sunteți pregătit să semnați testamentul acum?

- Da.

Zadel pune stiloul pe masă cu grijă, își împreunează mâinile îngândurat și se uită la Stafford.

- După părerea mea, domnul Phelan are suficientă capacitate testamentară în acest moment pentru a-și împărți averea.

Rostește aceste cuvinte cu mare greutate, de parcă performanța mea i-ar fi ținut în suspans.

Ceilalți doi intervin repede.

- Nu am nici o îndoială cu privire la sănătatea sa mintală, îi spune Flowe lui Stafford. Mi se pare incredibil de ager.

- Nu aveți nici o îndoială? îl întrebă Stafford.
- Absolut nici una.
- Domnule doctor Theishen?
- Haideti să nu ne amăgim singuri. Domnul Phelan știe perfect ce face. E mai ager la minte decât noi.

Ah, mulțumesc. Asta înseamnă atât de mult pentru mine. Sunteți o mână de psihiatri care vă chinuiți să câștigați o sută de mii pe an. Eu am făcut miliarde și, totuși, voi mă mângâiați pe creștet și îmi spuneți cât de deștept sunt.

- Deci, votul e unanimitate? întrebă Stafford.
- Da. Categoric.

Nu pot să încuviințez din cap suficient de repede.

Stafford împinge testamentul spre mine și îmi dă un stilou. Spun:

- Acesta este ultimul testament al lui Troy L. Phelan, ce anulează toate testamentele și codicilele precedente.

Se întinde pe nouăzeci de pagini și este întocmit de Stafford și cineva de la firma acestuia. Înțeleg conceptul, dar redactarea mă depășește. Nu l-am citit și nici n-am s-o fac. Caut ultima pagină, mâzgălesc un nume pe care nimeni nu poate să-l citească, după care îmi așez mâinile pe el, deocamdată.

Nu va fi văzut niciodată de vulturi.

- Întâlnirea a luat sfârșit, spune Stafford și toți își strâng lucrurile grăbiți.

Potrivit instrucțiunilor mele, cele trei familii sunt scoase repede din încăperile în care au stat și sunt rugate să părăsească clădirea.

O cameră rămâne așintită asupra mea, imaginile înregistrate de ea ajungând numai la arhivă. Avocații și psihiatrii pleacă repede. Eu îi spun lui Snead să ia loc la masă. Stafford și unul dintre partenerii săi, Durban, rămân în sală, de asemenea, la masă. În clipa în care rămânem singuri, vâr mâna înăuntrul halatului și scot un plic, pe care îl deschid. Din el scot trei pagini galbene și le pun pe masă în fața mea.

Au mai rămas doar câteva secunde și mă străbate un fior de teamă. Va fi nevoie de mai multă putere decât am adunat de-a lungul ultimelor săptămâni.

Stafford, Durban și Snead se uită uluiți la foile de hârtie galbenă.

- Acesta e testamentul meu, zic eu luând un stilou. Un testament olograf, fiecare cuvânt fiind scris de mine însumi cu numai câteva ore în urmă. Datat astăzi și, acum, semnat astăzi.

Îmi mâzgălesc iarăși numele. Stafford e prea stupefiat ca să reacționeze.

- Anulează toate testamentele precedente, inclusiv pe cel pe care l-am semnat cu mai puțin de cinci minute în urmă.

Împăturesc hârtiile și le pun în plic.

Strâng din dinți și îmi amintesc cât de mult vreau să mor.

Împing plicul spre Stafford și, în aceeași clipă, mă ridic din scaunul cu rotile. Picioarele îmi tremură. Inima îmi bate cu putere. Câteva secunde. Cu siguranță o să mor înainte să ajung jos.

- Hei! strigă cineva, Snead, cred.

Dar mă îndepărtez de ei.

Șchiopul trece aproape în fugă pe lângă șirul de scaune din piele, pe lângă unul din tablourile mele, unul nereușit comandat de una dintre soții, pe lângă tot, îndreptându-se spre ușile glisante, care sunt descuiate. Știu pentru că am repetat acest lucru cu numai câteva ore în urmă.

- Stai pe loc! strigă cineva și vin după mine.

Nimeni nu m-a văzut mergând de un an de zile. Pun mâna pe clanță și deschid ușa. Aerul e foarte rece. Pășesc desculț pe terasa îngustă a apartamentului meu. Fără să mă uit în jos, sar peste balustradă.

3

Snead era cu doi pași în urma domnului Phelan și, pentru o clipă, crezu că ar fi putut să-l prindă. Șocul de a-l vedea pe bătrân nu numai ridicându-se și mergând, ci, practic, fugind spre ușă, îl făcuse pe Snead să încremenească. Domnul Phelan nu se mai mișcase atât de repede de ani de zile.

Snead ajunsese lângă balustradă la timp pentru a scoate un țipăt de groază și, apoi, pentru a privi neputincios cum domnul Phelan cădea în tăcere, răsucindu-se și devenind din ce în ce mai mic, până când ajunsese jos. Snead își încheștă mâinile pe balustradă și se uită fără să-i vină a crede, după care începu să plângă.

Josh Stafford ajunsese pe terasă cu un pas după Snead și asistă la cea mai mare parte a căderii. Se întâmplase atât de repede, cel puțin săritura; căderea în sine păru să dureze o oră. Un bărbat care cântărea șaptezeci și cinci de kilograme trebuia să cadă de la o înălțime de nouăzeci de metri în mai puțin de cinci secunde, dar Stafford le spuse mai târziu oamenilor că bătrânul plutise o veșnicie, ca un fulg pe aripile vântului.

Tip Durban ajunsese lângă balustradă imediat după Stafford și nu văzu decât impactul trupului cu cărămizile care acopereau porțiunea dintre intrarea din față și o alee circulară. Nu se știe de ce, Durban ținea plicul pe care îl apucase absent, în graba de a-l prinde pe bătrânul Troy. I se părea mult mai greu, așa cum stătea în ger, uitându-se la o scenă dintr-un film de groază și văzând cum primii curioși se apropiau de victimă.

Căderea lui Troy Phelan nu atinse nivelul dramatic ridicat pe care îl visase el. În loc să plutească spre pământ ca un înger, o cufundare perfectă de lebădă cu halatul de mătase fluturând în urmă, aterizând în moarte în fața ochilor îngroziți ai familiilor sale, care, își imaginase el, aveau să iasă din clădire chiar în clipa aceea, la căderea lui fu martor doar un funcționar modest de la casierie, care trecea prin parcare după o masă de prânz foarte prelungită. Auzi o voce, ridică privirea spre ultimul etaj și văzu îngrozit cum un trup gol și alb se răsucea prin aer cu ceva ce semăna a cearșaf înfășurat în jurul gâtului. Ateriză pe spate pe cărămidă, cu bufnitura surdă caracteristică unui asemenea impact.

Funcționarul dădu fuga spre locul respectiv exact în clipa în care un paznic observă că ceva nu era în regulă și își părăsi repede locul din apropierea intrării în „Phelan Tower”. Nici unul dintre cei doi angajați nu îl cunoscuse pe domnul Troy Phelan, așa că nu știau în fața rămășițelor cui se aflau. Trupul era însângerat, descurt, răsucit și gol pușcă, cu un cearșaf îngrămădit în jurul brațelor. Și era mort de-a binelea.

Încă treizeci de secunde și dorința lui Troy s-ar fi îndeplinit. Datorită faptului că se aflaseră într-o încăpere la etajul cinci, Tira, Ramble, doctorul Theishen și grupul lor de avocați părăsiră clădirea primii. Și astfel fură primii care ajunseră la locul sinuciderii. Tira scoase un țipăt, nici de durere, nici de dragoste, nici din cauza pierderii, ci, pur și simplu, din cauza șocului de a-l vedea pe bătrânul Troy întins pe cărămizi. Fu un țipăt pătrunzător, auzit foarte clar de Snead, Stafford și Durban, cu paisprezece etaje mai sus.

Lui Ramble i se păru că scena era chiar tare. Un copil care crescuse în preajma televizorului și un pasionat al jocurilor video, găsi că imaginea aceea oribilă era extraordinară. Se îndepărtă de mama lui care țipa și îngenunche lângă tatăl său mort. Paznicul îi puse cu fermitate o mână pe umăr.

- E Troy Phelan, spuse unul dintre avocați, apropiindu-se de cadavru.
- Nu mai spune, zise paznicul.
- Oh! exclamă funcționarul.

Mai multe persoane ieșiră în fugă din clădire.

Janie, Geena, Cody cu doctorul Flowe, psihiatrul și avocații lor fură următorii. Dar nu se țipă, nu fu nici o cădere nervoasă. Rămaseră împreună, departe de Tira și de grupul ei, holbându-se la fel ca toți ceilalți la sărmanul Troy.

Radio-emițătoarele pârliră când un alt paznic sosi și preluă controlul. Chemă imediat o ambulanță.

- La ce bun, întrebă funcționarul care, în virtutea faptului că ajunsese primul la locul cu pricina, își asumă un rol mai important acum.

- Vrei să-l duci cu mașina ta? întrebă paznicul.

Ramble privi cum sângele umplea rosturile dintre cărămizi și se scurgea în unghiuri perfecte pe o pantă lină spre o fântână înghețată și un catarg de steag din apropiere.

În hol, liftul plin se opri și ușile se deschiseră pentru a-i lăsa să iasă pe Lillian, prima familie și grupul acestora. Datorită faptului că TJ și Rex avuseseră voie odată să aibă birouri în clădire, parcaseră în spate. Toți o luară în stânga spre o altă ieșire, când cineva din fața clădirii strigă:

- Domnul Phelan s-a aruncat de la etaj!

Imediat schimbă direcția și ieșiră repede prin față, în curtea din preajma fântânii, unde îl găsiră.

Până la urmă nu mai trebuiau să aștepte tumoarea.

Lui Joshua Stafford îi trebui cam un minut ca să-și revină de pe urma șocului și să înceapă să gândească iarăși ca un avocat. Așteptă până când văzu și ultima familie, după care îi rugă pe Snead și pe Durban să intre în

încăpere.

Camera era încă în funcțiune. Snead se uită la ea, ridică mâna dreaptă și jură să spună adevărul, după care, reținându-și lacrimile, spuse ceea ce tocmai văzuse. Stafford deschise plicul și apropie de cameră foile de hârtie galbenă.

- Da, l-am văzut semnând asta, spuse Snead. Acum câteva secunde.
- Și aceasta e semnătura lui? întrebă Stafford.
- Da, da, e semnătura lui.
- A declarat că acesta e ultimul său testament?
- L-a numit testamentul lui.

Stafford retrase hârtiile înainte ca Snead să apuce să citească ceva. Repetă aceeași mărturie cu Durban, după care se așeză el însuși în fața camerei și relatează propria versiune. Camera fu închisă și toți trei coborâră să îi aducă omagii domnului Phelan. Liftul era plin cu angajații companiei, stupefiați, dar dornici să-l vadă pe bătrân pentru ultima oară, deși îl văzuseră foarte rar. Clădirea se golea. Snead suspină înăbușit într-un colț.

Paznicii împinseseră mulțimea, lăsându-l pe Troy singur într-o baltă de sânge. O sirenă se auzea din ce în ce mai aproape. Cineva făcu fotografii pentru a immortaliza momentul morții lui, după care trupul îi fu acoperit cu o pătură neagră.

În cazul familiilor, o durere ușoară luă locul șocului. Stăteau cu capetele plecate, cu privirile triste ațintite asupra păturii negre, gândindu-se la ceea ce avea să urmeze. Era imposibil să te uiți la Troy și să nu te gândești la bani. Durerea pentru o rudă de care te-ai înstrăinat, chiar dacă îți este tată, nu poate sta în calea unei jumătăți de miliard de dolari.

Pentru angajați, șocul lăsa locul derutei. Se auzise că Troy locuia deasupra lor, dar foarte puțini îl văzuseră. Era excentric, nebun, bolnav - zvonurile acoperiseră totul. Nu îi plăceau oamenii. Existau în clădire vicepreședinți importanți care îl vedeau o dată pe an. Dacă firma mergea atât de bine fără el, însemna că slujbele lor erau în siguranță.

Pentru psihiatri - Zadel, Flowe și Theishen - momentul era plin de încordare. Îl declară pe individ în toate facultățile mintale și, peste câteva minute, se aruncă de la etaj. Totuși până și un om nebun poate avea un interval lucid - acesta era termenul legal pe care și-l repetau în sinea lor, tremurând în mijlocul mulțimii. Nebun de legat, dar un interval lucid în toiul nebuniei și o persoană poate face un testament valid. Ei aveau să rămână fermi pe poziții. Slavă Domnului că totul era înregistrat. Bătrânul Troy era ager la minte. Și lucid.

Cât despre avocați, șocul trecu repede și nu simțeau nici un fel de durere. Stăteau cu chipurile întunecate lângă clienții lor și se uitau la priveliștea aceea oribilă. Onorariile aveau să fie imense.

Ambulanța opri aproape de Troy. Stafford se strecură pe sub baricadă și le șopti ceva paznicilor.

Troy fu urcat repede pe o targă și luat de acolo.

Troy Phelan își mutase sediul corporației în nordul Virginiei cu douăzeci și doi de ani în urmă pentru a fugi de sistemul de impozite din New York. A cheltuit patruzeci de milioane cu „Turnul” său și terenul dimprejur, bani pe care i-a recuperat de multe ori, stând în Virginia.

L-a cunoscut pe Joshua Stafford, un avocat în afirmare din D.C., în toiul unui proces urât pe care Troy l-a pierdut și Stafford l-a câștigat. Troy i-a admirat stilul și tenacitatea, astfel că l-a angajat. În ultimii zece ani, Stafford își mărise firma și se îmbogățise de pe urma băătăliilor pe care le câștigase pentru Troy.

Nimeni nu fusese mai aproape de domnul Phelan ca Josh Stafford în ultimii ani ai vieții. El și Durban se întoarseră în sala de conferințe de la etajul paisprezece și încuiară ușa. Snead fusese expediat cu instrucțiuni de a se odihni puțin.

În timp ce camera funcționa, Stafford deschise plicul și scoase cele trei foi de hârtie galbenă. Prima era o scrisoare pentru el din partea lui Troy. Vorbi spre cameră:

- Această scrisoare poartă data de astăzi, luni, 9 decembrie 1996. Este scrisă de mâna lui Troy Phelan și îmi este adresată mie. Conține cinci paragrafe. Îi voi da citire în întregime:

„Dragă Josh: eu sunt mort acum. Acestea sunt instrucțiunile mele și vreau să le îndeplinești întocmai. Ajungi chiar și la tribunal, dacă e nevoie, dar vreau ca dorințele mele să fie îndeplinite.

În primul rând, vreau o autopsie rapidă, din motive care vor deveni foarte importante mai târziu.

În al doilea rând, nu va avea loc nici o înmormântare, nici o slujbă de nici un fel. Vreau să fiu incinerat și cenușa mea să fie împrăștiată din aer peste ferma mea din Wyoming.

În al treilea rând, vreau ca testamentul meu să fie ținut confidențial până în ziua de 15 ianuarie 1997. Legea nu te obligă să îi dai citire imediat. Ține-l o lună.

Adio, Troy."

Stafford puse încet prima foaie pe masă, după care o luă cu grijă pe a doua. O studie o clipă, după care spuse pentru cameră:

- Acesta este un document alcătuit dintr-o singură pagină, ce reprezintă ultimul testament al lui Troy Phelan. Îi voi da citire în întregime:

„Ultimul testament al lui Troy L. Phelan. Eu, Troy L. Phelan, fiind în deplinătatea facultăților mintale, anulez prin prezentul toate testamentele și codicilele precedente întocmite de mine și îmi împart averea după cum urmează:

«Copiilor mei, Troy Phelan Jr., Rex Phelan, Libbigail Jeter, Mary Ross Jackman, Geena Strong și Ramble Phelan, le las fiecăruia câte o sumă necesară achitării tuturor datoriilor pe care le au la data de astăzi. Nici o altă datorie făcută de azi încolo nu va fi acoperită de această sumă. Dacă vreunul dintre acești copii va încerca să atace prezentul testament, darul respectivului va fi anulat.

Fostelor mele soții, Lillian, Janie și Tira, nu le las nimic. Am avut grijă de

ele la divorțuri.

Restul averii mele îl las fiicei mele Rachel Lane, născută la 2 noiembrie 1954, la Spitalul Catolic din New Orleans, Louisiana, de către o femeie pe nume Evelyn Cunningham, în prezent decedată.»"

Stafford nu auzise niciodată de acele persoane. Trebui să tragă aer în piept înainte să continue.

„Îl numesc executor testamentar pe avocatul meu de încredere, Joshua Stafford, și îi acord puteri depline în administrarea acestui testament.

Acest document se vrea a fi un testament olograf. Fiecare cuvânt a fost scris de mâna mea și, prin urmare, îl semnez.

Semnat, 9 decembrie 1996, la ora trei p.m., de către Troy L. Phelan."

Stafford puse foaia pe masă și clipi în fața camerei. Simțea nevoia să facă o plimbare în jurul clădirii, poate să ia o gură de aer rece, însă continuă, luând cea de-a treia foaie de hârtie, și spuse:

- Aceasta este o notă alcătuită dintr-un singur paragraf care îmi este adresată tot mie. Îi voi da citire: "Josh: Rachel Lane este misionară a «Triburilor Mondiale» la granița dintre Brazilia și Bolivia. Lucrează într-un trib indian izolat într-o regiune cunoscută sub denumirea de Pantanal. Cel mai apropiat oraș este Corumbá. N-am putut s-o găsesc. N-am mai luat legătura cu ea în ultimii douăzeci de ani. Semnat, Troy Phelan."

Durban închise camera și dădu ocol mesei de două ori, în timp ce Stafford mai citi documentul de câteva ori.

- Știai că are o fiică nelegitimă?

Stafford se uită absent la perete.

- Nu. Am redactat unsprezece testamente pentru Troy și niciodată n-a pomenit de ea.

- Bănuiesc că n-ar trebui să fim surprinși.

Stafford afirmase de multe ori că el nu mai putea fi surprins de Troy Phelan. Atât în afaceri, cât și în particular, omul era capricios și dezordonat. Stafford câștigase milioane alergând în urma clientului său, stingând focurile.

Dar, în realitate, era stupefiat. Tocmai fusese martor la o sinucidere dramatică, în timpul căreia un bărbat, care fusese imobilizat într-un scaun cu rotile, se ridicase deodată și o rupsesese la fugă. Acum, ținea în mână un testament valid care, în câteva paragrafe scrise în grabă, transfera una dintre cele mai mari averi din lume în mâinile unei moștenitoare necunoscute, fără cea mai mică aluzie la vreun plan. Taxele de moștenire aveau să fie îngrozitoare.

- Simt nevoia să beau ceva, Tip, spuse el.

- E cam devreme.

Se duseră alături, în biroul domnului Phelan, și găsiră totul descuiat. Actuala secretară și toți ceilalți care lucrau la etajul paisprezece erau încă jos.

Încuiară ușa în urma lor și scotociră repede prin sertarele biroului și prin dulapuri. Troy se așteptase ca ei să facă acest lucru. Altfel n-ar fi lăsat acele locuri personale descuiate. Știa că Josh avea să intre acolo imediat. În sertarul din mijloc al biroului, găsiră un contract cu un crematoriu din

Alexandria, datat cu cinci săptămâni în urmă. Dedesubt era un dosar despre „Misiunile Triburilor Mondiale”.

Luară ce puteau să ia, după care îl căutară pe Snead și îl puseră să încuie biroul.

- Ce e în ultimul testament? întrebă el.

Era palid și avea ochii umflați. Nu se putea ca domnul Phelan să moară fără să-i lase ceva, un mijloc de supraviețuire. Îi fusese servitor credincios timp de treizeci de ani.

- Nu pot să spun, zise Stafford. O să vin mâine să inventariez totul. Să nu lași pe nimeni să intre.

- Bineînțeles că nu, șopti Snead și începu să plângă din nou. Stafford și Durban își petrecură o jumătate de oră cu un polițist care venise într-o misiune de rutină. Îi arătară de unde se aruncase Troy, îi dădură numele martorilor și descrieră fără lux de amănunte ultima scrisoare și ultimul testament. Fusese o sinucidere cât se poate de clară. Promiseră să-i trimită o copie după raportul autopsiei și polițistul închise cazul înainte să iasă din clădire.

Se duseră la biroul medicului legist și făcură aranjamentele necesare în vederea efectuării autopsiei.

- De ce o autopsie? întrebă Durban în șoaptă în timp ce așteptau să se completeze hârtiile.

- Pentru a dovedi că n-a fost vorba nici de droguri nici de alcool. De nimic care să-i fi tulburat mințile. S-a gândit la toate.

Era aproape ora șase când ajunseră la un bar de la „Hotel Willard”, în apropiere de Casa Albă, la două străzi distanță de biroul lor. Și, abia după o băutură tare, Stafford izbuti să zâmbească pentru prima oară.

- S-a gândit la toate, nu?

- E un tip foarte crud, spuse Durban îngândurat.

Șocul începea să treacă, dar realitatea își făcea simțită prezența.

- A fost, vrei să spui.

- Nu. E încă aici. Troy încă mai are putere.

- Îți închipui cât or să cheltuie proștii ăia într-o lună?

- Mi se pare o crimă să nu le spunem.

- Nu putem. Avem instrucțiunile noastre.

Pentru avocații ai căror clienți vorbeau rareori unii cu ceilalți, întâlnirea era un moment rar de cooperare. Cel mai tare ieșea în evidență Hark Gettys, un avocat scandalagiu care îl reprezenta pe Rex Phelan de câțiva ani. Hark insistase asupra întâlnirii la puțin timp după ce se întorsese la biroul său de pe Massachusetts Avenue. Le șoptise ideea aceea și avocaților lui TJ și Libbigail în timp ce priveau cum bătrânul era urcat în ambulanță.

Era o idee atât de bună încât ceilalți avocați nu putură să se împotrivescă. Ajunseră la biroul lui Gettys împreună cu Flowe, Zadel și Theishen, după ora cinci. Un reporter juridic și două camere video așteptau.

Din motive lesne de înțeles, sinuciderea îi făcea să fie nervoși. Fiecare

psihiatru fu luat în parte și întrebat îndelung despre observațiile sale legate de domnul Phelan chiar înainte ca acesta să se arunce de la etaj.

Nici unul dintre ei nu avea nici o fărâmbă de îndoială cu privire la faptul că domnul Phelan știuse exact ce făcea, că era în toate mințile și că avea mai mult decât suficientă capacitate testamentară. Nu trebuie să fii nebun ca să te sinucizi, subliniară ei cu grijă.

Când toți cei treisprezece avocați obținură toate opiniile posibile, Gettys puse capăt întrunirii. Era aproape opt seara.

4

Potrivit revistei *Forbes*, Troy Phelan era al zecelea pe lista celor mai bogați oameni din America. Moartea sa era un eveniment despre care nu se putea să nu se scrie în ziare; maniera aleasă de el o făcu să fie ceva de-a dreptul senzațional.

În fața casei lui Lillian din Falls Church, un grup de reporteri așteptau în stradă să iasă un purtător de cuvânt al familiei. Filmară prieteni și vecini care veniră și plecară, aruncând întrebări banale în legătură cu felul cum se simțea familia.

Înăuntru, cei patru copii mai mari ai lui Phelan, împreună cu consoartele și copiii lor, primeau condoleanțe. Atmosfera fu sobră cât timp erau oaspeți de față. Când aceștia plecară, tonul se schimbă radical. Prezența nepoților lui Troy - unsprezece la număr - îi forță pe TJ, Rex, Libbigail și Mary Ross cel puțin să încerce să-și reprime buna dispoziție. Era foarte greu. Se serviră din belșug cu vin și cu șampanie bună. Bătrânul Troy n-ar fi vrut ca ei să jelească, nu? Nepoții mai mari beau mai mult decât părinții lor.

Televizorul din salon era fixat pe CNN și, din jumătate în jumătate de oră, se adunau cu toții pentru a asculta ultimele știri în legătură cu moartea dramatică a lui Troy. Un corospondent financiar prezentă un reportaj de zece minute despre vastitatea averii lui Phelan și toți zâmbiră.

Lillian rămase serioasă și interpretă bine rolul văduvei îndurerate. A doua zi avea să se ocupe de aranjamentele necesare.

Hark Gettys sosi în jurul orei zece și le spuse că vorbise cu Josh Stafford. Nu avea să fie nici o înmormântare, nici un fel de slujbă; doar autopsie, incinerare și împrăștierea cenușei. Acele lucruri fuseseră exprimate în scris și Stafford era pregătit să se lupte în tribunal să apere dorințele clientului său.

Lui Lillian puțin îi păsa ce i se făcea lui Troy și același lucru era valabil și pentru copiii ei. Dar trebuiau să protesteze și să se certe cu Gettys. Nu era drept să nu i se facă o slujbă. Libbigail izbuti chiar să verse o lacrimă mică și să aibă o voce încărcată de emoție.

- Eu nu m-aș împotrivi acestui lucru, îi sfătui Gettys cu o voce gravă. Domnul Phelan a scris totul chiar înainte să moară și orice tribunal îi va respecta dorințele.

Acceptară repede. Nu avea nici un sens să piardă și timp și bani cu

avocații. Nu avea rost să prelungească suferința. De ce să înrăutățească lucrurile? Oricum, Troy obținuse întotdeauna ceea ce vruse. Și învățaseră pe pielea lor să nu se pună cu Josh Stafford.

- Îi vom respecta dorințele, spuse Lillian și ceilalți patru încuviințară cu tristețe în spatele mamei lor.

Nu se pomeni nimic de testament și de ziua când aveau să-l vadă, deși întrebarea era în mintea tuturor. Cel mai bine era să se arate triști alte câteva ore, după care puteau să treacă la treabă. Din moment ce nu avea să fie nici un priveghi și nici o înmormântare sau slujbă, poate că aveau să se întâlnească a doua zi chiar, să discute despre avere.

- De ce să i se facă autopsie? întrebă Rex.

- Habar n-am, spuse Gettys. Stafford a zis că așa a citit, dar nici el nu știe precis.

Gettys plecă și ei mai băură ceva. Oaspeții încetară să mai vină, așa că Lillian se duse la culcare. Libbigail și Mary Ross plecară împreună cu familiile lor. TJ și Rex se duseră în sala de biliard de la subsol, unde încuiară ușa și trecură pe whisky. La miezul nopții, dădeau bilele de colo-colo, beți morți, sărbătorind noua lor bogăție fabuloasă.

La opt, în dimineața următoare morții domnului Phelan, Josh Stafford se adresă directorilor neliniștiți ai corporației „The Phelan Group”. Cu doi ani în urmă, domnul Phelan îl inclusese și pe Josh în consiliul director, dar nu era un rol care acestuia să-i placă foarte mult.

În ultimii șase ani, „The Phelan Group” funcționase destul de profitabil fără prea mult sprijin din partea fondatorului său. Dintr-un anumit motiv, probabil din cauza deprimării, Troy își pierduse interesul pentru administrarea zilnică a imperiului său. Se mulțumea doar să monitorizeze bursele și rapoartele câștigurilor.

Actualul președinte al corporației era Pat Solomon, un om pe care Troy îl angajase cu aproape douăzeci de ani în urmă. Era la fel de nervos ca ceilalți șapte când Stafford intra în încăpere.

Erau suficiente motive de neliniște. Se știau destule lucruri în legătură cu soțiile și copiii lui Troy. Cea mai vagă aluzie la faptul că „The Phelan Group” ar fi putut să cadă în mâinile acelor oameni ar fi terorizat orice consiliu director.

Josh începu prin a le împărtăși dorința domnului Phelan privind funeraliile.

- Nu va fi nici o înmormântare, spuse el sobru. Sincer, nu aveți cum să-i aduceți un ultim omagiu.

Ei primiră vestea fără nici un comentariu. Dacă ar fi fost vorba de o persoană obișnuită, asemenea instrucțiuni ar fi părut bizare. Dar, fiind vorba de Troy, era greu să fii surprins.

- A cui va fi compania? întrebă Solomon.

- Nu pot să spun acum, răspunse Stafford, conștient de cât de evaziv și de nesatisfăcător fusese răspunsul lui. Troy a semnat un testament cu câteva clipe înainte să se arunce și mi-a cerut să nu îi dau citire o perioadă de timp. În actualele împrejurări, nu pot să-i dezvălui conținutul. Cel puțin, nu acum.

- Dar când?
- Curând. Dar nu acum.
- Deci, afacerile merg ca de obicei?
- Exact. Acest consiliu director va rămâne neschimbat; toți își păstrează slujbele. Compania va face mâine ce a făcut săptămâna trecută.

Acest lucru suna bine, dar nimeni nu credea. Compania urma să-și schimbe proprietarul. Troy nu fusese niciodată adeptul împărțirii acțiunilor „The Phelan Group”. Își plătea bine oamenii, dar nu era de acord să îi lase să dețină o parte din companie. Cam trei la sută din acțiuni erau deținute de câțiva angajați preferați de el.

Timp de o oră dezbătură redactarea unei declarații de presă, după care stabiliră să se mai întrunească peste o lună.

Stafford se întâlnește cu Durban în holul de la intrare și merseară împreună la biroul medicului legist din McLean. Autopsia se încheiase.

Cauza morții era limpede. Nu se descoperi nici urmă de alcool sau droguri.

Și nu era nici o tumoare. Nici urmă de cancer. În momentul morții, Troy era sănătos din punct de vedere fizic, deși puțin cam prost hrănit.

Tip rupse tăcerea în timp ce traversau fluviul Potomac pe podul Roosevelt.

- Ți-a spus că avea o tumoare la creier?
- Da, de câteva ori, spuse Stafford conducând, deși era absent la străzi, poduri, mașini.

Câte alte surprize mai rezervase Troy?

- De ce a mințit?
- Cine știe? Încerci să analizezi un om care, pur și simplu, s-a aruncat de pe o clădire. Tumoarea la creier a făcut ca totul să devină urgent. Toată lumea, inclusiv eu, a crezut că era pe moarte. Nebunia a făcut ca ideea echipei de psihiatri să pară grozavă. El a întins capcana, ei s-au repezit în ea și acum propriii lor psihiatri jură că Troy era perfect sănătos la minte. În plus, avea nevoie de compătimire.

- Dar era nebun, nu? În definitiv, s-a aruncat de la etaj.
- Troy era ciudat în multe privințe, dar știa perfect ce face.
- De ce s-a aruncat?
- Din cauza stării depresive. Era un bătrân foarte singur.

Se aflau pe Constitution Avenue, în mijlocul unui trafic intens, uitându-se amândoi fix la stopurile mașinii din față și încercând să se gândească.

- Mi se pare ceva necinstit, spuse Durban. Îi amăgește promițându-le bani, le satisface psihiatrii și apoi, în ultima clipă, semnează un testament în care nu le lasă nimic.

- A fost necinstit, dar e vorba de un testament, nu de un contract. Un testament e un dar. Potrivit legilor din Virginia, nu ești obligat să le lași nici un ban copiilor.

- Dar or să atace, nu?

- Probabil. Au o mulțime de avocați. Sunt prea mulți bani în joc.
- De ce i-a urât atât de mult?
- Îi considera niște paraziți. Îl făceau să se simtă stânjenit. Se certau cu el. N-au câștigat niciodată un ban cinstit și au cheltuit multe din milioanele lui. Troy n-a avut de gând niciodată să le lase ceva. Și-a închipuit că, dacă sunt în stare să toace milioane, pot să facă același lucru și cu miliardele. Și a avut dreptate.
- Cât a fost din vina lui?
- Mult. Troy era un om greu de iubit. Mi-a spus odată că era un tată rău și un soț îngrozitor. Nu putea să-și țină mâinile departe de femei, mai ales de cele care lucrau pentru el. Se gândea că era stăpânul lor.
- Îmi amintesc de niște reclamații privind hărțuirea sexuală.
- Le-am rezolvat în liniște. Și pentru bani mulți. Troy voia să evite situațiile stânjenitoare.
- E vreo șansă să mai existe și alți moștenitori necunoscuți?
- Mă îndoiesc. Dar ce știu eu? Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap că ar mai avea o moștenitoare și ideea de a-i lăsa ei totul e ceva ce nu pot să pricep. Am petrecut ore întregi discutând cu el despre avere și cum s-o împartă.
- Cum o s-o găsim?
- Nu știu. Încă nu m-am gândit la ea.

Activitatea era febrilă la firma de avocatură „Stafford” când se întoarse Josh. Comparativ cu standardele din Washington, era considerată o firmă mică - șaiszeci de avocați. Josh era fondatorul și principalul partener. Tip Durban și alți patru erau numiți parteneri, ceea ce însemna că Josh îi asculta din când în când și împărțea cu ei o parte din profituri. Timp de treizeci de ani, fusese o firmă care se ocupase de tot felul de litigii, dar pe măsură ce Josh se apropia de șaiszeci de ani, își petrecea tot mai puțin timp în sala de judecată și mai mult la biroul său aglomerat. Ar fi putut să aibă o sută de avocați, dacă ar fi vrut, foști senatori, lobiști și analiști, genul de oameni pe care îi întâlneai în mod obișnuit în D.C. Însă lui Josh îi plăceau foarte mult procesele și sălile de judecată și angaja numai asociați tineri care pledaseră în cel puțin zece procese.

Cariera unui avocat pledant este în medie de douăzeci și cinci de ani. Primul infarct îi potolește, de obicei, suficient de mult ca să-l întârzie pe al doilea. Josh evitase mistuirea, ocupându-se de mulțimea de probleme juridice ale domnului Phelan - obligațiuni, antitrusturi, angajări, fuziuni și zeci de chestiuni personale.

Trei perechi de asociați așteptau în anticamera biroului său. Două secretare îi întinseră carnețele și mesaje telefonice în timp ce el își scotea paltonul și se așeză la birou.

- Care e cel mai urgent? întrebă el.
- Cred că acesta, zise una dintre secretare.

Era de la Hark Gettys, un om cu care Josh vorbise de trei ori pe

săptămână în ultima lună. Formă numărul și Hark răspunse imediat. Trecură repede peste amabilități și Hark atacă subiectul direct.

- Ascultă, Josh, îți închipui că rudele mă bat la cap tot timpul.
- Sunt convins.
- Vor să vadă afurisitul ăla de testament, Josh. Sau, cel puțin să știe ce e

în el.

Următoarele câteva fraze aveau să fie cruciale și Josh le formulă cu grijă.

- Mai ai răbdare, Hark.

Un moment de pauză, după care:

- De ce? S-a întâmplat ceva?
- Sinuciderea asta mă pune pe gânduri.
- Cum! Ce vrei să spui?
- Uite ce e, Hark, cum poate un om să fie în toate mințile cu câteva

secunde înainte să sară de pe o clădire?

Vocea încordată a lui Hark se ridică ușor și cuvintele conținură și mai multă neliniște.

- Dar i-ai auzit pe psihiatrii noștri. La naiba, sunt și înregistrați pe casetă.
- Rămân la părerea lor, chiar și în lumina sinuciderii?
- Bineînțeles!
- Poți să dovedești asta? Am nevoie de ajutor aici, Hark.

- Josh, aseară i-am chestionat iarăși. I-am sucit pe toate părțile și nu se clintesc deloc. Fiecare a semnat o declarație de opt pagini în care jură că domnul Phelan era în toate facultățile mintale.

- Aș putea să văd și eu declarațiile?
- O să ți le trimit chiar acum.
- Te rog.

După aceea, Josh închise și zâmbi, nimănui în mod deosebit. Asociații fură poftiți înăuntru, trei perechi de avocați tineri, inteligenți și curajoși, care se așezară în jurul unei mese din lemn de mahon dintr-un colț al încăperii.

Josh începu prin a le prezenta pe scurt conținutul testamentului scris de mâna lui Troy Phelan și problemele juridice pe care avea să le iște acesta, mai mult ca sigur. Prima echipă fu însărcinată cu cheștiunea destul de grea a capacității testamantare. Josh era preocupat de timp, de spațiul dintre luciditate și nebunie. Voia o analiză a fiecărui caz în care era vorba chiar și pe departe de semnarea unui testament de către o persoană considerată nebună.

A doua echipă fu trimisă să facă cercetări în legătură cu testamentele olografe; și mai exact, cu cele mai bune metode de a le ataca și de a le apăra.

Când rămase singur cu cea de a treia echipă, se relaxă și se așeză. Ei erau cei mai norocoși, pentru că nu trebuiau să-și petreacă următoarele trei zile în bibliotecă.

- Trebuie să găsiți o persoană care, bănuiesc, nu vrea să fie găsită.

După care le spuse ce știa despre Rachel Lane. Ceea ce nu era prea mult. Dosarul din biroul lui Troy oferea puține informații.

- În primul rând, verificați „Misiunile Triburilor Mondiale”. Cine sunt? Cum

operează? Cum își aleg oamenii? Unde îi trimit? Tot. În al doilea rând, există niște detectivi excelenți în D.C. De obicei, sunt foști agenți FBI și tipi care au lucrat pentru guvern, specializați în găsirea persoanelor dispărute. Alegeți doi dintre cei mai buni și mâine vom lua o decizie. În al treilea rând, numele mamei lui Rachel era Evelyn Cunningham, în prezent decedată. Haideți să vedem ce găsim în legătură cu ea. Presupunem că ea și domnul Phelan au avut o aventură din care a rezultat un copil.

- Presupunem? Întrebă unul din asociați.

- Da. Nu luăm nimic drept sigur.

După aceea îi expedie și se îndreaptă spre o încăpere unde Tip Durban aranjase o conferință de presă restrânsă. Fără camere de televiziune, doar presa scrisă. Vreo zece reporteri curioși stăteau în jurul unei mese, cu microfoanele și casetofoanele împrăștiate. Erau de la niște ziare mari și publicații financiare bine cunoscute.

Șirul întrebărilor începu. Da, era un testament de ultimă clipă, dar el nu îi va putea dezvălui conținutul. Da, avusese loc o autopsie, dar el nu putea să discute despre acest lucru. Compania avea să funcționeze în continuare ca înainte. Nu putea să vorbească despre cine aveau să fie noii proprietari.

Nimeni nu fu surprins de faptul că familiile își petrecuseră ziua sporovăind în particular cu reporterii.

- Se zvonește că, în ultimul testament al domnului Phelan, averea acestuia e împărțită între cei șase copii ai săi. Puteți să confirmați sau să negați acest lucru?

- Nu pot. E doar un zvon.

- Nu era pe moarte din cauza cancerului?

- Acest lucru ține de autopsie și nu pot să fac nici un comentariu.

- Am auzit că l-a examinat o comisie de psihiatri cu puțin înaintea morții și l-a declarat în toate facultățile mintale. Puteți să confirmați acest lucru?

- Da, este adevărat, spuse Stafford.

Următoarele douăzeci de minute discutară despre testul psihiatric. Josh se menținu pe poziție, admitând doar că domnul Phelan „părea” să fie în toate facultățile mintale.

Reporterii financiari voiau cifre. Datorită faptului că „The Phelan Group” era o companie particulară, care nu putea divulga nimic, informațiile fuseseră întotdeauna greu de obținut. Aceea era o ocazie de a întredeschide ușa, sau, cel puțin, așa își închipuiau. Însă Josh le oferă puțin.

După o oră, se scuză și se întoarse în biroul său, unde o secretară îl informă că sunaseră de la crematoriu. Rămășițele domnului Phelan puteau fi ridicate.

TJ suferi de mahmureală până la prânz, când bău o bere și hotărî că era timpul să acționeze. Își sună avocatul principal pentru a vedea cum mai

stăteau lucrurile și acesta îl sfătui să aibă răbdare.

- O să dureze puțin, TJ, îi spuse avocatul.
- Poate că eu n-am chef să aștept, zise TJ cu o durere de cap cumplită.
- Mai stai câteva zile.

TJ trânti telefonul și se duse în partea din spate a apartamentului său murdar, unde, din fericire, nu își găsi soția. Se certaseră deja de trei ori și nu era decât prânzul. Poate că se dusesse la cumpărături, cheltuind puțin din noua lui avere. Cumpărăturile nu îl mai deranjau acum.

- Bătrânul e mort, spuse el cu glas tare.

Nu mai era nimeni în jur.

Cei doi copii ai săi erau la colegiu, acesta fiind plătit de Lillian, care încă mai avea din banii pe care îi luase de la Troy la divorț cu zeci de ani în urmă. Astfel că TJ locuia singur cu Biff, o femeie divorțată în vârstă de treizeci de ani, cei doi copii ai ei locuind cu tatăl lor. Biff avea o diplomă în domeniul afacerilor imobiliare și vindea căsuțe drăguțe tinerilor căsătoriți.

Desfăcu altă bere și se privi în oglinda mare din hol.

- Troy Phelan Jr., zise el. Fiul lui Troy Phelan, al zecelea dintre cei mai bogați oameni din America, cu o avere în valoare netă de unsprezece miliarde, în prezent decedat, moștenit de iubitoarele lui soții și iubitorii lui copii, care îl vor iubi și mai mult după validare. Da!

În clipa aceea, hotărî că, începând chiar din acea zi, avea să renunțe la porecla de TJ și să treacă prin viață ca Troy Phelan Jr. Numele acela era magic.

În apartament era un anumit miros, pentru că Biff refuza să se ocupe de gospodărie. Era prea ocupată cu telefoanele ei celulare. Dușumelele erau acoperite cu aiureli, dar pereții erau goi. Mobila era închiriată de la o companie care angajase avocați pentru a recupera totul. Lovi canapeaua cu piciorul și strigă:

- Veniți să luați porcăriile astea! Peste puțin o să angajez decoratori de interioare.

Aproape că îi venea să dea foc la casă. Încă o bere, două și ar fi putut să înceapă să se joace cu chibriturile.

Își puse cel mai bun costum, unul gri pe care îl purtase cu o zi în urmă, când Tăticul Scump apăruse în fața psihiatrilor și jucase atât de minunat. Din moment ce nu va avea loc nici o înmormântare, nu era nevoie să dea fuga să-și cumpere unul negru.

„Armani, ai grijă că sosesc”, fluieră el vesel trăgând fermoarul pantalonilor.

Cel puțin avea un BMW. Putea să locuiască într-o magherniță, dar lumea nu avea să o vadă niciodată. Totuși, lumea îi remarca mașina, astfel că se chinuia în fiecare lună să adune șase sute optzeci de dolari rata de leasing. Își înjură apartamentul în timp ce dădea cu spatele ca să iasă din parcare. Era unul dintre cele optzeci noi ridicate în jurul unui mic lac într-o zonă supraaglomerată din Manassas.

Fusese crescut în condiții mai bune. În primii douăzeci de ani, viața fusese liniștită și luxoasă, după care își primise moștenirea. Însă cele cinci

milioane dispăruseră înainte să ajungă la treizeci de ani și tatăl său îl disprețuise pentru asta.

Se certau cu furie și regularitate. Juniorul lucrase în mai multe locuri în cadrul corporației „The Phelan Group” și fiecare slujbă se încheiase dezastruos. Bătrânul îl concediase de nenumărate ori. Seniorul avea o idee în legătură cu o afacere, care, doi ani mai târziu, valora milioane. Ideile juniorului sfârșeau în faliment și litigii.

În ultimii ani, certurile aproape că încetaseră. Nici unul dintre ei nu se putea schimba, așa că, pur și simplu, se ignorau reciproc. Dar, când se află despre tumoare, TJ apără în scenă din nou.

Ah, ce vilă avea să-și construiască! Și cunoștea și arhitectul potrivit, o japoneză din Manhattan despre care citise într-o revistă. Într-un an, probabil că avea să se mute în Malibu, Aspen sau Palm Beach, unde putea să se afișeze și să fie luat în serios.

- Ce face un om cu jumătate de miliard de dolari? se întrebă el cu glas tare în timp ce înainta cu viteză pe șosea. Cinci sute de milioane scutiți de impozite.

Începu să râdă.

Un cunoscut conducea reprezentanța BMW-Porsche de unde luase în leasing mașina. Junior intră ca și cum ar fi fost stăpânul lumii, mergând plin de sine și zâmbind înfumurat. Putea să cumpere tot magazinul acela afurisit dacă voia. Pe biroul unui vânzător văzu ziarul de dimineață; un titlu frumos cu litere de o șchioapă despre moartea tatălui său. Nici un pic de durere.

Directorul, Dickie, ieși repede din birou, zicând:

- TJ, îmi pare nespun de rău.
- Mulțumesc, spuse Troy Junior ușor încruntat. E mai bine pentru el.
- Condoleanțele mele, oricum.
- Las-o baltă.

Intrară în birou apoi și închiseră ușa.

- În ziar scrie că a semnat un testament chiar înainte să moară, spuse Dickie. Așa e?

Troy Junior se uita deja la broșurile frumoase pentru cele mai recente modele.

- Da. Am fost acolo. Și-a împărțit averea în șase, câte o parte pentru fiecare din noi, spuse el fără să ridice privirea, nonșalant, de parcă ar fi avut banii în mână deja și aceștia deveniseră o povară.

Dickie rămase cu gura puțin căscată și se așeză încet pe scaun. Oare se afla dintr-o dată în prezența unei bogații imense? Acel individ care nu era bun de nimic, TJ Phelan, era acum miliardar? La fel ca toată lumea care îl cunoștea pe TJ, bănuise că bătrânul îl dezmoștenise pentru totdeauna.

- Lui Biff i-ar plăcea un Porsche, spuse Troy Junior, continuând să se uite la fotografia. Un Carrera Turbo 911 roșu.

- Când?

Troy Junior îl privi sfidător.

- Acum.

- Sigur, TJ. Și plata?

- O să-l plătesc o dată cu cel negru al meu, de asemenea un 911. Cât costă?

- Cam nouăzeci de mii fiecare.

- Nici o problemă. Când le poți livra?

- Întâi trebuie să le găsesc. O să dureze o zi, două. Bani gheață?

- Bineînțeles.

- Când o să primești banii?

- Peste vreo lună. Dar vreau mașinile acum.

Dickie își ținu respirația și se foi ușor.

- Uite ce e, TJ, nu pot să livrez două mașini nou-nouțe fără să primesc nici un ban.

- Bine. Atunci o să ne uităm la Jaguar. Biff și-a dorit întotdeauna unul.

- Haide, TJ.

- Aș putea să cumpăr tot magazinul ăsta, să știi. Aș putea să mă duc la orice bancă în clipa asta să cer zece milioane, sau douăzeci, sau cât e nevoie să cumpăr magazinul ăsta, și ei mi i-ar da bucuroși pentru șaiszeci de zile.

Înțelegi?

Dickie dădu din cap afirmativ, îngustând ochii. Da, înțelegea.

- Cât ți-a lăsat?

- Suficient ca să cumpăr și banca. Îmi dai mașinile sau mă duc mai încolo?

- Lasă-mă să le găsesc.

- Ești un tip inteligent, spuse TJ. Grăbește-te. O să mă-ntorc după-amiază.

Pune mâna pe telefon, adăugă el, trântindu-i broșurile pe birou și ieșind țanțoș din încăpere.

Pentru Ramble, doliul însemna să-și petreacă ziua închis în sala de la subsol fumând marijuana, ascultând muzică rap și ignorându-i pe cei care băteau în ușă sau îl strigau. Mama lui îi aranjase să lipsească de la școală din cauza tragediei; de fapt, îl scutise pentru tot restul săptămânii. Dacă l-ar fi cunoscut bine, ar fi știut că nu mai fusese la școală de o lună.

Când plecaseră de la „Phelan Tower” cu o zi în urmă, avocatul lui îi spusese că banii aveau să intre într-un fond până când el împlinea ori optsprezece, ori douăzeci și unu de ani, în funcție de termenii testamentului. Și, deși nu se putea atinge de bani acum, avea dreptul, cu siguranță, la o alocație generoasă.

Avea să alcătuiască o formație și, cu banii lui, aveau să scoată albume. Avea prieteni în formații care nu ajungeau nicăieri, pentru că nu își puteau permite să închirieze un studio, dar pentru el avea să fie altfel. Hotărî că formația lui avea să se numească *Ramble*, iar el avea să cânte la tobe și vocal și fetele aveau să alerge după el. Rock alternativ cu puternice influențe rap, ceva nou. Ceva ce inventa deja.

Cu două etaje mai sus, în biroul casei ei spațioase, Tira, mama lui, își petrecea ziua vorbind la telefon cu prietenele care sunau ca să-i transmită, cu jumătate de inimă, condoleanțe. Majoritatea prietenelor ei sporovăiau

suficient de mult ca să întrebe cât avea să primească ea, dar se temea să-și dea cu presupusul. Se căsătorise cu Troy în 1982, la vârsta de douăzeci și trei de ani și înainte semnase un contract prenuptial prin care, în cazul unui divorț, avea dreptul la numai zece milioane și o casă.

Se despărțiseră cu șase ani în urmă. Nu mai avea decât două milioane.

Și avea nevoi atât de mari. Prietenele ei aveau case pe plajă în Bahamas; ea stătea în hoteluri de lux. Ele își cumpărau toaletele de la designeri din New York; ea și le lua din oraș. Copiii lor erau plecați la școli cu internate; Ramble era la subsol și nu voia să mai iasă.

Cu siguranță că Troy îi lăsase vreo cincizeci de milioane. Unu la sută din avere însemna în jur de o sută de milioane. Un amărât de unu la sută. Făcu calculul pe un șervețel de hârtie în timp ce vorbea la telefon cu avocatul ei.

Geena Phelan Strong avea treizeci de ani și supraviețuia unei căsnicii ce se dovedise a fi tumultuoasă, alături de Cody, soțul numărul doi. Familia lui era una înstărită din Est, dar, deocamdată, banii erau doar un zvon. Ea nu văzuse nimic din ei. Cody era excelent educat - Taft și Dartmouth și un masterat în afaceri obținut la Columbia - și se considera un vizionar în lumea comerțului. Nici o slujbă nu îl putea reține. Talentele lui nu puteau fi ținute în frâu de pereții unui birou. Visele lui nu aveau să fie retezate de ordinele și capriciile unor șefi. Cody avea să ajungă miliardar, prin propriile puteri, desigur, și, probabil, cel mai tânăr din istorie.

Dar, după șase ani împreună, Cody tot nu își găsisese ocupația potrivită. De fapt, pierderile sale erau uluitoare. În 1992, făcuse o afacere proastă cu cupru, care înghițise peste un milion din banii Geenei. Doi ani mai târziu, fu opărit când bursa de acțiuni scăzu dramatic. Geena îl părăsise timp de patru luni, dar se întorsese după câteva ședințe la psihiatru. O idee pentru "Pui congelăți" dădu greș, iar Cody scăpă cu o pierdere de numai o jumătate de milion.

Cheltuiau mult. Terapeutul lor le recomanda călătoriile ca tratament, astfel că văzuseră lumea. Faptul că erau tineri și bogați rezolva multe dintre problemele lor, dar banii deveneau din ce în ce mai puțini. Cele cinci milioane pe care i le dăduse Troy când împlinise douăzeci și unu de ani se redusese la mai puțin de un milion și datoriile creșteau. Presiunea asupra căsnicii lor ajunsese la apogeu când Troy se aruncase de pe terasă.

Astfel că, în dimineața aceea, erau ocupați cu căutarea unei case în Swinks Mill, locul celor mai mari vise ale lor. Aceste vise creșteau pe măsură ce trecea ziua și, până la prânz, ajunseră să se intereseze în legătură cu case în valoare de peste două milioane. La ora două se întâlniră cu o agentă imobiliară plină de zel, pe nume Lee, cu părul tapat, inele de aur, două celulare și un Cadillac strălucitor. Geena se prezentă drept „Geena Phelan”, punând accent pe ultimul nume. Era limpede că Lee nu citea publicațiile financiare, deoarece numele nu îi făcu nici o impresie și, în timpul celei de a treia prezentări, Cody se văzu nevoit să o tragă deoparte și să-i șoptească adevărul despre socrul lui.

- Bogătașul acela care a sărit de pe clădire? întrebă Lee ducând mâna la gură.

Geena examinează o toaletă cu o mică saună încorporată.

Cody încuviință trist.

Când se lăsă amurgul, ei vizitau o casă goală al cărei preț era de patru milioane cinci sute de mii și se gândeau în mod serios să facă o ofertă. Lee vedea rar niște clienți atât de bogați și aceștia o umpluseră de frenezie.

Rex, fratele lui TJ, în vârstă de patruzeci și patru de ani, era, în momentul morții lui Troy, singurul dintre copiii acestuia care era cercetat penal. Necazurile lui porneau de la o bancă ce dăduse faliment, cu diverse procese și anchete care își aveau originea acolo. De trei ani, anchetatorii băncii și FBI-ul făceau niște investigații teribile.

Pentru a-și finanța apărarea și stilul de viață costisitor, Rex achiziționase de la un individ ucis într-un schimb de focuri un lanț de baruri „topless” și cluburi de striptease în zona Fort Lauderdale. Afacerile de acel gen erau profitabile; traficul era întotdeauna bun și era ușor de luat din bani. Fără să fie exagerat de lacom, băgă în buzunar în jur de douăzeci și patru de mii de dolari scutiți de impozite, cam patru mii de la fiecare dintre cele șase cluburi ale sale.

Cluburile erau pe numele lui Amber Rockwell, soția lui, o fostă stripteuză pe care o observase prima oară sprijinindu-se beată de un bar, într-o seară. De fapt, toate bunurile lui erau trecute pe numele ei și acest lucru îi provoca destulă neliniște. Îmbrăcată și fără machiajul strident și pantofii șocanți, Amber era considerată o persoană respectabilă în cercurile lor de la Washington. Puțini erau cei care îi cunoșteau trecutul. Dar, în adâncul sufletului, era o strică și faptul că totul era pe numele ei îl făcea pe sărmanul Rex să nu doarmă nopți întregi.

În momentul morții tatălui său, Rex avea o mulțime de sechestre și sentințe judecătorești în valoare de șapte milioane de dolari, din partea creditorilor, partenerilor de afaceri și investitorilor de la bancă. Și această sumă creștea în continuare. Totuși sentințele rămâneau neexecutate, deoarece creditorii nu aveau ce să îi ia. Rex nu posedea nici un fel de bunuri; nimic nu era al lui, nici măcar mașina. El și Amber locuiau într-un apartament închiriat și avea fiecare câte o mașină Corvette, toate actele fiind întocmite pe numele ei. Cluburile și barurile erau deținute de o corporație înființată de ea, fără ca el să fie pomenit undeva. Deocamdată, Rex se dovedise prea greu de prins.

Căsnicia era atât de stabilă cât era de așteptat din partea a doi oameni cu un trecut caracterizat de instabilitate; mergeau la petreceri și aveau prieteni aiuriți, atrași de numele de Phelan. Viața era amuzantă, în ciuda presiunilor financiare. Dar Rex își făcea griji ca un fanatic în legătură cu Amber și cu bunurile ei. O ceartă mai urâtă și acestea puteau să dispară.

Grijile încetară o dată cu moartea lui Troy. Balanța se înclină și el era deodată sus, numele său de familie valorând, în sfârșit, o avere. Avea să

vândă barurile și cluburile, avea să-și plătească datoriile și apoi să se joace cu banii. O mișcare greșită și ea avea să danseze iarăși pe mese cu bancnote transpirate vârâte în bikini.

Rex își petrecu ziua cu Hark Gettys, avocatul său. Voia banii repede, cu disperare, și făcea presiuni asupra lui Gettys ca să-l sune pe Josh Stafford și să-i ceară să-l lase să arunce o privire asupra testamentului. Rex făcu planuri mari și ambițioase, pentru cum să folosească banii și Hark urma să fie cu el tot timpul. Voia să dețină controlul asupra corporației „The Phelan Group”. Acțiunile lui, indiferent care era procentul, împreună cu cele ale lui TJ și ale celor două surori, aveau să le ofere, cu siguranță, majoritatea necesară votului. Dar, oare, acțiunile erau plasate în depozite, împărțite direct sau blocate prin unul dintre nenumăratele moduri viclene care, cu siguranță, l-ar fi făcut fericit pe Troy chiar și în mormânt?

- Trebuie să vedem testamentul ăla afurisit! strigă el la Hark pe tot parcursul zilei.

Acesta îl calmă cu o masă prelungită și un vin bun, după care după-amiaza devreme, trecură pe whisky. Amber îi găsi pe amândoi beți, dar nu se supără. În nici un caz, Rex nu putea să o supere acum. Îl iubea mai mult ca oricând.

6

Călătoria spre vest avea să fie o evadare plăcută din haosul creat de săritura domnului Phelan. Ferma sa se afla în apropiere de Jackson Hole, din lanțul muntos Teton, unde se așezase deja un strat de zăpadă de treizeci de centimetri și se aștepta și mai multă. Ce avea să spună domnișoara Manners despre împrăștierea cenușii peste pământul acoperit de zăpadă? Ar fi trebuit să aștepte până ce se topea? Sau să o împrăștie, oricum? Lui Josh puțin îi păsa. Avea s-o împrăștie în ciuda oricărei calamități naturale.

Era bătut la cap de avocații moștenitorilor Phelan. Comentariile prudente pe care le făcuse în discuția cu Hark Gettys în legătură cu capacitatea testamentară a bătrânului trimiseseră unde de șoc prin membrii familiilor, care reacționau cu o isterie previzibilă. Și cu amenințări. Călătoria avea să fie o scurtă vacanță. El și Durban puteau să analizeze rezultatele preliminare și să facă planuri.

Decolară de pe Aeroportul Național cu avionul Gulfstream IV al domnului Phelan, un avion cu care Josh avusese privilegiul de a zbura numai o dată. Era cel mai nou din flotă și, la prețul de treizeci și cinci de milioane fusese cea mai luxoasă jucărie a domnului Phelan. Cu o vară în urmă, zburaseră cu el până la Nisa, unde bătrânul se plimbase gol pe plajă holbându-se la tinerele franțuzoaice. Josh și soția sa rămăseseră îmbrăcați, la fel ca toți ceilalți americani, și făcuseră plajă lângă piscină.

O stewardesă le aduse micul dejun, după care dispăru în bucătăria din spate, iar ei își împrăștiară hârtiile pe masa rotundă. Zborul avea să dureze

patru ore.

Declarațiile semnate de doctorii Flowe, Zadel și Theishen erau lungi și pline de vorbărie, încărcate de opinii și cuvinte în plus, care se întindeau pe paragrafe întregi fără să lase nici o îndoială cu privire la faptul că Troy era sănătos din punct de vedere mintal și că avea o memorie extraordinară. Fusese de-a dreptul strălucit și, în clipele dinaintea morții, știuse perfect ce făcea.

Stafford și Durban citiră declarațiile, făcându-le plăcere umorul. Când noul testament avea să fie citit, cei trei experți aveau să fie concediați, bineînțeles, și aveau să fie aduși alții pentru a face tot felul de supoziții întunecate și murdare în legătură cu afecțiunile mintale ale sărmanului Troy.

În ceea ce o privea pe Rachel Lane - nu se aflaseră prea multe în legătură cu cea mai bogată misionară din lume. Detectivii angajați de firmă investigau cu furie.

Potrivit primelor informații culese de pe internet, organizația „Misiunile Triburilor Mondiale” își avea sediul la Houston, Texas. Înființată în 1920, aceasta avea patru mii de misionari răspândiți prin lume, care lucrau în exclusivitate cu băștinașii. Unicul său țel și scop era acela de a propovădui religia creștină tuturor triburilor izolate din lume. Era evident că Rachel nu moștenise convingerile religioase de la tatăl ei.

Nu mai puțin de douăzeci și opt de triburi indiene din Brazilia erau, în prezent, ajutate de misionarii de la „Triburile Mondiale” și, cel puțin, zece în Bolivia. Alte trei sute erau răspândite în restul lumii. Din cauza faptului că triburile de care trebuiau să se ocupe erau izolate și rupte de civilizația modernă, misionarii beneficiau de o pregătire istovitoare pentru supraviețuire, viața în sălbăticie, limbi străine și calificare medicală.

Josh citi cu mare interes o poveste scrisă de un misionar care trăise șapte ani într-o colibă, în junglă, încercând să învețe suficient din limbajul tribului pentru a comunica. Indienii avuseseră

foarte puțin de-a face cu el. În definitiv, era un alb din Missouri care apăruse în tribul lor cu un limbaj limitat la „Salut” și „Mulțumesc”. Dacă avea nevoie de o masă, își făcea una. Dacă avea nevoie de hrană, vâna. Indienii începuseră să aibă încredere în el abia după cinci ani. Abia după șase ani, le spusese prima poveste din Biblie. Era învățat să fie răbdător, să creeze relații, să învețe limbajul și elementele de cultură și, încet, foarte încet, începu să propovăduiască Biblia.

Tribul avea foarte puține legături cu lumea exterioară. Viața nu prea se schimbaseră într-o mie de ani.

Ce fel de persoană putea să aibă suficientă credință și hotărâre ca să renunțe la societatea modernă și să trăiască într-o lume de-a dreptul preistorică? Misionarul scria că indienii nu îl acceptaseră decât atunci când își dăduseră seama că el nu avea de gând să plece. Alesese să trăiască alături de ei, pentru totdeauna. Îi iubea și dorea să fie de-al lor.

Așadar, Rachel trăia într-o colibă, dormea pe un pat făcut de mâna ei, gătea deasupra unui foc și mânca lucruri pe care le cultiva, prindea sau ucidea cu mâna ei, le spunea povestioare din Biblie copiilor și propovăduia

Evanghelia adulților, fără să știe nimic și, cu siguranță, fără să-i pese de evenimentele, grijile și presiunile din lume. Era foarte mulțumită. Credința ei o susținea.

Părea aproape o cruzime să o deranjeze.

Durban citi aceleași materiale și spuse:

- S-ar putea să n-o găsim niciodată. Nu telefoane, nu curent electric; la naiba, trebuie să urci pe munți ca să ajungi la oamenii ăia

- N-avem încotro, spuse Josh.

- Ai luat legătura cu „Triburile Mondiale”?

- Mai târziu, astăzi.

- Ce-o să le spui?

- Nu știu. Dar n-o să mă apuc să le spun că o caut pe una din misionarele lor pentru că tocmai a moștenit unsprezece miliarde de dolari.

- Unsprezece miliarde înainte de plățirea taxelor.

- O să rămână o sumă frumușică.

- Așadar, ce-o să le spui?

- Că e o chestiune juridică urgentă și că trebuie să vorbim cu Rachel personal.

Unul din faxuri începu să funcționeze. Primul era de la secretara lui Josh, cuprinzând o listă cu telefoanele din dimineața aceea - aproape toate de la avocații moștenitorilor Phelan. Două erau de la reporteri.

Asociații începură să trimită și ei faxuri, cu cercetările preliminare asupra diverselor aspecte ale legilor din Virginia. Cu fiecare pagină pe care o citeau Josh și Durban, testamentul mâzgălit în grabă de bătrânul Troy devenea din ce în ce mai puternic.

Masa de prânz fu ușoară, constând din sandvișuri și fructe, fiind servită din nou de stewardesa, care se retrase în partea din spate a încăperii și apăru abia când ceștile lor de cafea erau goale.

Aterizară în Jackson Hole pe o vreme bună, nămeții de zăpadă fiind strânși pe marginile pistei. Coborâră din avion, parcurseră vreo douăzeci și cinci de metri și urcară într-un Sikorsky S-76C, elicopterul preferat al lui Troy. Zece minute mai târziu, se aflau deasupra îndrăgitei sale ferme. Un vânt puternic clătină elicopterul și Durban păli brusc. Josh deschise o ușă, încet și cam temător, și un vânt rece îl izbi deodată în față.

Pilotul dădu roată la șase sute de metri altitudine, în timp ce Josh goli mica urnă neagră. Vântul împrăstie imediat cenușa în toate direcțiile, astfel încât rămășițele lui Troy dispărură cu mult înainte să atingă zăpada. Când urna fu goală, Josh își trase mâna înghețată și închise ușa.

Casa era, practic, o cabană de lemn, cu suficiente grinzi masive ca să dea impresia unei construcții rustice. Dar, la trei mii trei sute de metri pătrați, numai cabană nu era. Troy o cumpărase de la un actor a cărui carieră era în declin.

Un valet în catifea reiată le luă bagajele și o cameristă le făcu cafele. Durban admiră animalele împăiate de pe pereți în timp ce Josh sună la birou.

Focul ardea în cămin și bucătarul îi întrebă ce doreau la cină.

Asociatul se numea Montgomery și domnul Stafford îl alesese cu patru ani în urmă ca să lucreze la firmă. Se rătăci de trei ori în Houston înainte să găsească sediul organizației "Misiunile Triburilor Mondiale" undeva la parterul unei clădiri de cinci etaje. Își parcă mașina închiriată și își îndreptă cravata.

Vorbise cu domnul Trill de două ori la telefon și, deși întârziase o oră la întâlnire, acest lucru nu părea să aibă importanță. Domnul Trill era politicos și amabil, dar nu prea dornic să ajute. Făcură schimbul de amabilități necesar.

- Bun, cu ce vă pot fi de folos? întrebă Trill apoi.

- Am nevoie de o informație în legătură cu una din misiunile dumneavoastră, spuse Montgomery.

Trill încuviință, dar nu spuse nimic.

- O anume Rachel Lane.

Ochii lui Trill se mișcară ca și cum încerca să își amintească de ea.

- Numele nu-mi sună cunoscut. Dar avem patru mii de misionari.

- Lucrează la frontiera dintre Brazilia și Bolivia.

- Ce știți despre ea?

- Nu prea mult. Dar trebuie neapărat s-o găsim.

- În ce scop?

- Este vorba de o chestiune juridică, spuse Montgomery ezitând suficient pentru a părea suspicios.

Trill se încruntă și își trase coatele aproape de piept. Zâmbetul său slab dispăru.

- Probleme? întrebă el.

- Nu, dar e vorba de ceva urgent. Trebuie neapărat s-o vedem.

- Nu puteți să trimiteți o scrisoare sau un pachet?

- Mă tem că nu. E nevoie de cooperarea și de semnătura ei.

- Presupun că e confidențial.

- Extrem.

Ceva îi veni în minte lui Trill și acesta se încruntă mai puțin.

- Vă rog să mă scuzați o clipă, zise el și ieși din birou, lăsându-l pe Montgomery să examineze mobilierul spartan. Singurele ornamente erau fotografiile mărite ale unor copii indieni.

Trill era cu totul alt om când se întoarse, rigid, fără zâmbet pe chip și deloc cooperant.

- Îmi pare rău, domnule Montgomery, spuse el fără să se așeze. Nu vom putea să vă ajutăm.

- Se află în Brazilia?

- Îmi pare rău.

- În Bolivia?

- Îmi pare rău.

- Există măcar?

- Nu pot să vă răspund la întrebări.

- Nimic?

- Nimic.
- Aș putea să stau de vorbă cu șeful sau administratorul dumneavoastră?
- Desigur.
- Unde este?
- În cer.

După o cină ce constase în fripturi groase în sos de ciuperci, Josh Stafford și Tip Durban se retraseră în salon, unde focul ardea vesel. Un alt majordom, mexican, îmbrăcat cu o haină albă și blugi scrobiți, îi servi cu un whisky foarte vechi din barul domnului Phelan. Se cerură trabucuri cubaneze.

Pavarotti cânta melodii de Crăciun la un casetofon aflat undeva mai departe.

- Am o idee, spuse Josh privind flăcările. Trebuie să trimitem pe cineva s-o găsească pe Rachel Lane, nu?

Tip tocmai trăgea din trabuc, așa că doar încuviință.

- Și nu putem să trimitem pe oricine. Trebuie să fie un avocat; cineva care să poată explica chestiunile juridice. Și trebuie să fie de la firma noastră, din cauza confidențialității.

Cu gura plină de fum, Tip continuă să încuviințeze.

- Atunci pe cine trimitem?

Tip elimină fumul ușor, și pe gură și pe nas, acesta învăluindu-i fața și înălțându-se spre tavan.

- Cât o să dureze? întrebă el, în cele din urmă.

- Nu știu, dar n-o să fie o călătorie scurtă. Brazilia e o țară mare. Și e vorba de jungle și munți. Oamenii ăia trăiesc atât de izolați, încât n-au văzut niciodată o mașină.

- Nu mă duc.

- Putem să angajăm călăuze, dar tot ar putea să dureze vreo săptămână.

- N-au canibali acolo?

- Nu.

- Șerpi anaconda?

- Liniștește-te, Tip. N-o să te duci.

- Mulțumesc.

- Dar înțelegi care e problema, nu? Avem șaiszeci de avocați, toți ocupați până peste cap. Nici unul dintre noi nu poate să lase totul baltă deodată și să pornească în căutarea acestei femei.

- Trimite un asistent.

Lui Josh nu-i plăcea ideea. Sorbi din whisky, pufăi din trabuc și ascultă cum trosneau lemnele în cămin.

- Trebuie să fie un avocat, spuse el aproape pentru sine. Majordomul se întoarse cu un nou rând de băuturi. Îi întrebă în legătură cu desertul și cafeaua, dar oaspeții aveau deja ce doreau.

- Ce zici de Nate? întrebă Josh când rămaseră din nou singuri.

Era limpede că se gândise tot timpul la Nate și acest lucru îl irită ușor pe Tip.

- Glumești? spuse el.

- Nu.

Se gândiră un timp la ideea de a-l trimite pe Nate, fiecare trecând peste obiectiile și temerile inițiale. Nate O'Riley era un partener, care lucra pentru firmă de douăzeci și trei de ani, dar care, în momentul acela, se afla într-un centru de reabilitare în Blue Ridge Mountains, la vest de D.C. În ultimii zece ani fusese un vizitator frecvent al clinicilor de reabilitare, de fiecare dată renunțând la băutură, lăsându-se de obiceiuri, apropiindu-se din ce în ce de o putere și mai mare, bronzându-se, jucând tenis și jurând să renunțe la toate viciile o dată pentru totdeauna. Și, deși jura că fiecare prăbușire era ultima, coborârea finală spre abis, fiecare era urmată întotdeauna de o cădere și mai grava. Acum, la patruzeci și opt de ani, era falit, divorțat de două ori și proaspăt acuzat de evaziune fiscală. Viitorul lui nu era deloc strălucitor.

- Îi plăcea să-și petreacă timpul în aer liber, nu? întrebă Tip.

- Ah, da. Scufundări, escaladări de munți, tot felul de nebunii din astea. Pe urmă, a început alunecarea și n-a mai făcut altceva decât să muncească.

Alunecarea începuse pe când el avea în jur de treizeci și cinci de ani, cam în perioada în care obținuse un șir impresionant de verdicte mari împotriva medicilor neglijenți. Nate O'Riley deveni un star în domeniul malpraxisului medical și, de asemenea, începu să bea mult și să se drogheze cu cocaină. Își neglija familia și deveni obsedat de viciile sale - verdicte mari, alcool și droguri. Într-un fel le echilibra, dar, întotdeauna, se afla în pragul dezastrului. Apoi, pierdu un caz și se prăbuși pentru prima oară. Firma îl ascunse într-un sanatoriu de lux până când își reveni suficient și își făcu o reapariție impresionantă. Prima dintre multe altele.

- Când trebuie să iasă? întrebă Tip, fără să mai fie surprins de idee și plăcându-i din ce în ce mai mult.

- În curând.

Însă Nate devenise un rob al viciilor. Putea să se abțină luni de zile, chiar și ani, dar întotdeauna ceda. Medicamentele îi distruseseră mintea și organismul. Comportamentul său devenise cam bizar, iar zvonurile legate de nebunia sa pătrunseseră în firmă și, în cele din urmă, se răspândiseră prin rețeaua de bârfe a avocaților.

Cu vreo patru luni în urmă, se închisese într-o cameră de motel cu o sticlă de rom și o pungă de pastile, ceea ce mulți dintre colegii săi considerau că era o tentativă de sinucidere.

Josh îl internă pentru a patra oară în zece ani.

- S-ar putea să-i prindă bine, spuse Tip. Mă înțelegi, să plece pentru un timp.

zori, deja obosit, dar nerăbdător să înceapă ziua. Luase cina târziu cu Rex Phelan, după care își petrecuseră vreo două ore într-un bar, unde discutaseră despre testament și puseseră la cale o strategie. Astfel că ochii îi erau roșii și capul îl durea, dar, cu toate acestea, se mișca repede în jurul cafetierei.

Tarifele pe oră ale lui Hark variaua. În ultimul an, se ocupase de un divorț urât pentru numai două sute de dolari pe oră. Tuturor eventualilor clienți le cerea trei sute cincizeci pe oră, ceea ce era cam puțin pentru un avocat atât de ambițios din D.C., dar, dacă punea mâna pe ei, obținea, până la urmă, ceea ce merita. O companie producătoare de ciment din Indonezia îi plătise patru sute cincizeci pe oră pentru o problemă de mică importanță, după care încercase să-l omoare, când primise factura. Rezolvase cu bine cazul unei crime în care câștigase o treime din trei sute cincizeci de mii. Așadar, nu avea un tarif fix.

Hark era un avocat pledant la o firmă cu patruzeci de avocați cu un trecut plin de conflicte interne și mănătorii care îi împiedicaseră dezvoltarea și tânjea să își deschidă propriul birou. Aproape jumătate din câștigurile sale anuale mergeau la cheltuieli, deși, după părerea lui, banii ar fi trebuit să intre în buzunarul lui.

La un moment dat, în cursul nopții de nesomn, luase hotărârea de a-și majora tariful la cinci sute pe oră retroactiv, începând din urmă cu o săptămână. În ultimele șase zile, nu lucrase la nimic altceva decât la problema legată de Phelan și acum, că bătrânul murise, familia lui nebună era visul oricărui avocat.

Hark își dorea cu disperare o contestare a testamentului - o luptă aprigă și îndelungată în care o mulțime de avocați să completeze grămezi de hârtii. Un proces ar fi fost minunat, o luptă de mari proporții pentru una din cele mai mari averi din America, avându-l pe Hark în centru. Ar fi fost frumos să câștige, dar acest lucru nu era crucial. Ar fi câștigat mult și ar fi devenit celebru, exact ceea ce urmărea avocatul modern.

La cinci sute pe oră, șaiszeci de ore pe săptămână, cincizeci de săptămâni pe an, venitul lui brut ar fi fost de un milion și jumătate. Un birou nou - chirie, secretare, asistenți - ar fi costat cel mult o jumătate de milion și, astfel, Hark ar fi putut rămâne cu un milion de dolari, dacă ar fi plecat de la firma aceea mizerabilă și și-ar fi deschis alta.

Gata. Își înghiți cafeaua și spuse în gând adio biroului său aglomerat Avea să dea lovitura cu cazul Phelan și, poate, cu încă alte două cazuri. Avea să își ia secretara și asistentul repede, înainte ca firma să aibă vreo pretenție la vreuna din taxele Phelan.

Se așază la birou, pulsul bătându-i nebunește la gândul noii lui afaceri, și căută tot felul de modalități de a începe un război cu Josh Stafford. Existau motive de îngrijorare. Stafford nu vruse să dezvăluie conținutul noului testament. Îi pusese la îndoială validitatea, în lumina sinuciderii. Hark fusese uimit de schimbarea din tonul lui Stafford imediat după sinucidere. Și, acum, Stafford plecase din oraș și refuza să răspundă la telefon.

Ah, cât de mult își dorea o răfuială.

La ora nouă, se întâlnește cu Libbigail Phelan Jeter și cu Mary Ross Phelan

Jackman, cele două fiice din prima căsătorie a lui Troy. Rex fixase întâlnirea, la insistența lui Hark. Deși ambele aveau avocați în momentul acela, Hark le voia de clientele. Mai mulți clienți însemna mai multă putere la masa tratativelor și în sala de judecată și, de asemenea, putea să-l taxeze pe fiecare cu cinci sute pe oră pentru aceași treabă.

Întâlnirea decurse stângaci; nici una dintre femei nu avea încredere în Hark, pentru că nu aveau încredere în fratele lor, Rex. TJ avea trei avocați și mama lor, altul. De ce să-și unească forțele, când nimeni altcineva nu o mai făcea? Cu atâția bani în joc, n-ar fi trebuit să-și păstreze propriii avocați?

Hark insistă, dar nu câștigă prea mult teren. Era dezamăgit, dar mai târziu, continuă cu planurile de a părăsi firma imediat. Simțea deja mirosul banilor.

Libbigail Phelan Jeter fusese un copil rebel, care nu o plăcea pe Lillian, mama ei, și tânjea după atenția tatălui, care nu prea stătea pe acasă. Avea nouă ani când divorțaseră părinții ei.

Când avea paisprezece ani, Lillian o expediase la un internat. Troy nu era de acord cu internatele, de parcă ar fi avut vreo idee cu privire la creșterea copiilor și, tot timpul cât ea urmase liceul, el făcuse un efort deloc caracteristic de a păstra legătura cu ea. Îi spunea adesea că era preferata lui. Era, cu siguranță, cea mai deșteaptă.

Dar îi rată absolvirea și uită să-i trimită un cadou. În vara dinaintea colegiului, ea imaginase tot felul de moduri în care să-l rănească. Fugise la Berkeley, sub motiv că voia să studieze poezia irlandeză medievală, dar, în realitate, avea de gând să învețe foarte puțin, chiar deloc. Lui Troy nu-i plăcea ideea de a urma un colegiu oriunde în California, mai ales într-un campus atât de radical. Războiul din Vietnam se apropia de sfârșit. Studenții câștigaseră și venise timpul sărbătoririi.

Ea alunecă repede pe panta drogurilor și a sexului întâmplător. Locuia într-o casă cu trei nivele cu un grup de studenți de toate rasele, sexele și preferințele sexuale. Combinațiile se schimbau săptămânal, ca și numărul lor. Își spuneau „comunitate”, dar nu exista nici o structură sau regulă. Banii nu constituiau o problemă, pentru că ei proveneau, în cea mai mare parte, din familii înstărite. Libbigail era cunoscută ca fiind o puștoaică bogată din Connecticut. Pe vremea aceea, Troy valora numai vreo sută de milioane.

Posedând simțul aventurii, ea continuă pe drumul drogurilor, până când făcu o pasiune pentru heroină. Furnizorul ei era un baterist pe nume Tino dintr-o formație de jazz, care ajunsese într-un fel să facă parte din comunitate. Tino avea peste treizeci și cinci de ani și abandonase liceul în Memphis. Nimeni nu știa cum sau când devenise membru al grupului. Nimănui nu-i păsa.

Libbigail se aranjă suficient de bine ca să se ducă în Est, pentru sărbătorirea celor douăzeci și unu de ani, o zi glorioasă pentru toți copiii Phelan, pentru că, atunci le oferea bătrânul Darul. Troy nu credea în depozite bancare pentru copiii săi. Dacă nu erau pe picioarele lor până la douăzeci și

unu de ani, de ce să-i țină legați? Depozitele presupuneau administratori, avocați și certuri constante cu beneficiarii, cărora nu le plăcea ca banii să le fie împărțiți de contabili. Dă-le banii, se gândise Troy, lasă-i să se scufunde sau să înoate.

Majoritatea Phelanilor se înecaseră rapid.

Troy sărise peste ziua ei. Era plecat undeva în Asia cu afaceri. Era căsătorit de câțva timp cu a doua soție, cu Janie. Rocky și Geena erau mici și el își pierduse orice urmă de interes față de prima sa familie.

Lui Libbigail nu îi era dor de el. Avocații se ocupaseră de aranjamentele pentru Dar și ea stătuse cu Tino într-o cameră elegantă de hotel din Manhattan timp de o săptămână, drogată.

Banii îi ajunseseră aproape cinci ani, o perioadă de timp care inclusea doi soți, numeroși amanți, două arestări, trei internări îndelungate în clinici de dezintoxicare și un accident de mașină în urma căruia era cât pe ce să-și piardă piciorul stâng.

Actualul ei soț era un fost motociclist pe care îl cunoscuse la dezintoxicare. Avea o sută cincizeci de kilograme și o barbă creată și încărunțită care îi ajungea până la piept. I se spunea Spike și chiar se dovedea a fi un tip cinstit. Făcea dulapuri într-un atelier din spatele căsuței lor modeste dintr-o suburbie a orașului Baltimore, Lutherville.

Avocatul lui Libbigail era un individ șifonat pe nume Wally Bright, iar ea se dusese direct la cabinetul lui după ce pleacă de la Hark. Îi relată absolut tot ce spusese acesta. Wally era un avocat mărunț ce consilia divorțuri rapide pe banchetele autobuzelor în zona Bethesda. Se ocupase de unul din divorțurile lui Libbigail și așteptase un an până când primise banii. Dar fusese răbdător cu ea. La urma urmei, era o Phelan. Avea să fie biletul lui către tarifele grase de care nu putuse să se bucure niciodată.

În prezența ei, Wally îl sună pe Hark Gettys și începu un scandal teribil la telefon, care dură un sfert de oră. Se plimbă furios prin spatele biroului, strigând obscenități în receptor.

- Sunt în stare să omor pentru clienta mea! strigă el la un moment dat și Libbigail fu extrem de impresionată.

Când termină, o conduse politicos până la ușă și o sărută pe obraz. Apoi o mângâie ușor și se agită în jurul ei. Îi dădea atenția pe care ea și-o dorise toata viața. Nu era o femeie urâtă; puțin cam plinuță și arătând efectele unei vieți cam agitate, dar Wally văzuse femei care arătau cu mult mai rău. Chiar se culcase cu femei care arătau mult mai rău. Dacă avea să prindă momentul potrivit, poate că avea să facă o mișcare.

Muntele lui Nate era acoperit cu un strat proaspăt de zăpadă de vreo cincisprezece centimetri când el fu trezit de acordurile muzicii lui Chopin care răzbăteau prin pereți. Cu o săptămână în urmă, fusese Mozart. Nu își mai

amintea ce fusese săptămâna cealaltă. La un moment dat, fusese Vivaldi, dar atât de mult din trecutul său recent era ca în ceață.

La fel cum făcea în fiecare dimineață de aproape patru luni, Nate se duse la fereastră și privi spre Valea Shenandoah, care se întindea în fața lui, la vreo mie de metri mai jos. Și aceasta era învelită în alb, iar el își aminti că se apropia Crăciunul.

Avea să iasă la timp pentru Crăciun. Ei - medicii și Josh Stafford - îi promisese ră acest lucru. Se gândi la Crăciun și se întristă. Fuseseră câteva plăcute într-un trecut nu prea îndepărtat, când copiii erau mici și viața era stabilă. Însă copiii nu mai erau, fiind fie mari, fie luați de mamele lor, și ultimul lucru pe care și-l dorea acum Nate era un Crăciun petrecut într-un bar alături de alți bețivi mizerabili cântând colinde și prefăcându-se că totul este frumos.

Valea era albă și netulburată, câteva mașini mișcându-se ca niște furnici în depărtare.

Ar fi trebuit să mediteze timp de zece minute, fie rugându-se, fie făcând exercițiile de yoga pe care le învățase la „Walnut Hill”. În schimb, făcu câteva exerciții stând pe spate cu picioarele întinse și ridicându-și doar torsul, după care se duse să înoate.

Micul dejun era alcătuit din cafea neagră și o brioșă, iar el îl luă cu Sergio, psihiatrul/ terapeutul/ gurul său. Și, în ultimele patru luni, Sergio fusese, de asemenea cel mai bun prieten al lui. Știa totul despre viața mizerabilă a lui Nate O'Riley.

- Ai un oaspete astăzi, îi spuse Sergio.
- Cine?
- Domnul Stafford.
- Minunat.

Orice legătură cu lumea exterioară era bine venită, în primul rând pentru că existau atâtea restricții. Josh îl vizitase o dată pe lună. Alți doi prieteni de la firmă mai făcuseră drumul de trei ore de la D.C., dar aceștia erau ocupați și Nate înțelegea.

Televizorul era interzis la „Walnut Hill” din cauza reclamelor la bere și a faptului că atâtea filme și spectacole ridicau în slăvi băutura, chiar și drogurile. Majoritatea revistelor mari erau excluse din aceleași motive. Pentru Nate nu avea importanță. După patru luni, puțin îi păsa ce se întâmplă la Capitoliu, pe Wall Street sau în Orientul Mijlociu.

- Când? întrebă el.
- Mai târziu.
- După exerciții?
- Bineînțeles.

Nimic nu tulbura programul exercițiilor, o orgie de două ore de sudoare, gemete și strigăte cu un instructor personal sadic, o femeie într-o condiție fizică excelentă pe care Nate o adora în taină.

Se odihnea în camera lui, mâncând o portocală roșie și privind din nou spre vale, când sosi Josh.

- Arăți grozav, spuse acesta. Cât ai slăbit?

- Șapte kilograme, spuse Nate, bătându-se pe burta plată.
- Foarte zvelt. Poate ar trebui să stau și eu aici un timp.
- Îți recomand asta din toată inima. Mâncarea e total lipsită de grăsimi și de gust, și e preparată de un bucătar cu accent. Porțiile acoperă jumătate de farfurioară, așa că din două înghițituri ai terminat. Masa de prânz și cina durează vreo șapte minute dacă mesteci încet.
- Pentru o mie de dolari pe zi te-ai aștepta la o mâncare a-ntâia.
- Mi-ai adus ceva prăjituri, Josh? Niște „Chips Ahoy” sau „Oreos”? Sigur ai ascuns ceva în servietă.

- Îmi pare rău, Nate. Sunt curat.

- Niște „Doritos” sau „M&M”?

- Îmi pare rău.

Nate mușcă din portocală. Stăteau unul lângă altul, admirând priveliștea. Trecură astfel câteva minute.

- Ce mai faci? Îl întrebă Josh.

- Trebuie să ies de-aici, Josh. Am început să mă transform într-un robot.

- Doctorul tău zice că mai durează vreo săptămână.

- Grozav. Și, pe urmă?

- Mai vedem.

- Ce vrea să-nsemne asta?

- Înseamnă că mai vedem.

- Haide, Josh.

- O să așteptăm să vedem ce se întâmplă.

- Pot să mă întorc la firmă, Josh? Spune-mi.

- Nu atât de repede, Nate. Ai dușmani.

- Cine nu are? Dar, la naiba, e firma ta. Tipii ăia or să accepte orice o să spui tu.

- Ai vreo două probleme.

- Am o mie de probleme. Dar nu se poate să mă dai afară.

- Cu falimentul putem s-o rezolvăm. Cu punerea sub acuzare nu e prea ușor.

Nu, nu era chiar atât de ușor și Nate nu putea să ignore această problemă. Între 1992 și 1995, nu anunțase un alt venit în valoare de vreo șazececi de mii de dolari.

Azvrli coaja de portocală în coșul de gunoi și spuse:

- Și ce să fac? Să stau acasă toată ziua?

- Dacă ai noroc.

- Ce vrea să însemne asta?

Josh trebuia să fie precaut. Prietenul lui ieșea dintr-o gaură neagră. Șocurile și surprizele trebuiau evitate.

- Crezi c-o să fac pușcărie? Întrebă Nate.

- A murit Troy Phelan, zise el.

Nate își avea propria aripă în cadrul firmei. Se afla în capătul unui hol lung, la al șaselea etaj, iar el, împreună cu un alt avocat, trei asistenți și șase secretare, dădea în judecată doctori fără să le pese prea mult de restul firmei. Știa, cu siguranță, cine era Troy Phelan, dar niciodată nu se ocupase

de problemele juridice ale acestuia.

- Îmi pare rău, spuse el.
- Așadar, n-ai auzit?
- Aici n-aud nimic. Când a murit?
- Acum patru zile. S-a aruncat de la etaj.
- Fără parașută?
- Bingo.
- N-a putut să zboare.
- Nu. Nici n-a încercat. Am văzut totul. A semnat două testamente - primul pregătit de mine; al doilea, scris de mâna lui. După care, s-a ridicat brusc și a sărit.

- Ai văzut asta?
- Da.
- Dumnezeu! Trebuie să fi fost chiar nebun.

Se simți o ușoară notă de umor în glasul lui Nate. Cu aproape patru luni în urmă, o cameristă îl găsisese într-o cameră de motel cu stomacul plin de pastile și rom.

- A lăsat totul unei fiice nelegitime de care n-am auzit în viața mea.
- E căsătorită? Cum arată?
- Vreau s-o găsești.
- Eu?
- Da.
- S-a pierdut?
- Nu știm unde e.
- Cât a...
- În jur de unsprezece miliarde, înainte de taxe.
- Ea știe?
- Nu. Nu știe nici măcar că el a murit.
- Știe că Troy a fost tatăl ei?
- Habar n-am ce știe.
- Unde e?
- Cred că în Brazilia. E misionară și lucrează cu un trib îndepărtat de indieni.

Nate se ridică și începu să se plimbe prin încăpere.

- Am petrecut cândva o săptămână acolo, zise el. Eram la colegiu sau la facultatea de drept. Era Carnaval, fete goale dansau pe străzile din Rio, orchestre de samba, un milion de oameni care petreceau toată noaptea, spuse el și vocea i se pierdu ușor când amintirea aceea frumoasă îi veni în minte și dispăru repede.

- Acum nu e nici un Carnaval.
- Nu. Sunt convins. Vrei o cafea?
- Da. Neagră.

Nate apăsă pe un buton în perete și dădu comanda în interfon. La o mie de dolari pe zi își putea permite și room service.

- Cât o să fiu plecat? Întrebă el din nou, așezându-se lângă fereastră.
- Nu prea știi, dar cred că vreo zece zile. Nu-i nici o grabă și s-ar putea ca

ea să fie greu de găsit.

- În care parte a țării?

- În vest, lângă Bolivia Organizația asta pentru care lucrează își trimite oamenii în jungle, unde aceștia se ocupă de indieni din epoca de piatră. Am făcut unele cercetări și par să fie mândri de faptul că descoperă cei mai îndepărtați oameni de pe suprafața pământului.

- Vrei ca, întâi, să găsesc jungla respectivă, apoi s-o străbat în căutarea tribului respectiv de indieni, după care să-i conving că sunt un avocat prietenos din State și că ar trebui să mă ajute să găsesc o femeie care probabil nici nu vrea să fie găsită.

- Cam așa ceva.

- Ar putea fi distractiv.

- Ia-o ca pe o aventură.

- În plus, o să mă țină departe de birou, nu-i așa, Josh? Asta e? O diversivune, în timp ce tu rezolvi lucrurile.

- Cineva trebuie să se ducă, Nate. Un avocat de la firma noastră trebuie să se întâlnească cu femeia asta, să-i arate o copie a testamentului, să i-l explice și să afle ce vrea să facă mai departe. Asta nu poate să facă un asistent sau un avocat brazilian.

- De ce eu?

- Pentru că toți ceilalți sunt ocupați. Știi doar cum e. Ai trăit experiența asta mai bine de douăzeci de ani. Viața la birou, masa în sala de judecată, somn în tren. În plus, ar putea să-ți prindă bine.

- Încerci să mă ții departe de străzi, Josh? Pentru că, dacă asta intenționezi să faci, îți pierzi vremea. Sunt curat. Curat și treaz. Gata cu barurile, gata cu petrecerile, gata cu traficanții. Sunt curat, Josh. Definitiv.

Josh încuviință, pentru că acest lucru se aștepta cu siguranță din partea lui. Dar mai auzise acele lucruri.

- Te cred, spuse el, vrând foarte mult acest lucru.

Îngrijitorul bătu la ușă și le aduse cafelele pe o tavă de argint.

După un timp, Nate întrebă:

- Și cu acuzația cum rămâne? N-am voie să plec din țară până când nu se termină ancheta.

- Am vorbit cu judecătorul, i-am spus că e vorba de o chestiune presantă. Vrea să te vadă peste nouăzeci de zile.

- E de treabă?

- Ca Moș Crăciun.

- Atunci, dacă o să fiu condamnat, crezi c-o să fie indulgent?

- Mai e un an până atunci. O să ne gândim la treaba asta mai târziu.

Nate stătea la o măsuță, aplecat asupra cafelei și privea în ceașcă, în timp ce se gândea la întrebări. Josh era în partea cealaltă, continuând să privească în depărtare.

- Și dacă spun nu? întrebă Nate.

Josh ridică din umeri, ca și cum n-ar fi avut importanță.

- Nici o problemă. O să găsim pe altcineva. Ia-o ca pe o vacanță. Nu ți-e frică de junglă, nu?

- Bineînțeles că nu.
- Atunci, du-te și distrează-te puțin.
- Când ar trebui să plec?
- Peste-o săptămână. Brazilia cere viză și, apoi, va trebui să tragem niște sfori. Pe lângă asta, mai sunt câteva lucruri de rezolvat și aici.

Cei de la „Walnut Hill” cereau cel puțin o săptămână de PreEliberare, o perioadă de prelucrare înainte să-și lase pacienții din nou în gura lupilor. Aceștia fuseseră îngrijiți, treziți, li se spălaseră creierele și fuseseră refăcuți din punct de vedere emoțional, psihic și fizic. PreEliberarea îi pregătea pentru revenirea în mijlocul societății.

- O săptămână, repetă Nate pentru sine.
- Cam așa ceva, da.
- Și o să dureze zece zile.
- E doar o presupunere.
- Înseamnă că o să fiu acolo în timpul sărbătorilor.
- Probabil.
- E o idee grozavă.
- Vrei să scapi de Crăciun?
- Da
- Și copiii?

Aceștia erau patru, câte doi de la fiecare soție: unul la facultate, unul la colegiu și doi la gimnaziu.

Nate amestecă în cafea cu o linguriță.

- Nici un cuvânt, Josh. Sunt aici de aproape patru luni și n-am primit nici un cuvânt de la nici unul din ei, spuse el îndurerat și umerii i se lăsară.

Un moment păru fragil.

- Îmi pare rău, zise Josh.

Acesta comunicase cu familiile, bineînțeles. Ambele soții aveau avocați care sunaseră pentru a se interesa de bani. Cel mai mare dintre copiii lui Nate era la facultate la Northwestern și avea nevoie de bani pentru taxe. Îl sunase personal pe Josh, nu ca să întrebe cum se simte tatăl său sau unde se afla acesta, ci, mai important, despre partea tatălui său din profiturile firmei din acel an. Era înțepat și nepolitic și, în cele din urmă, Josh îl înjurase.

- Aș vrea să evit toate petrecerile și veselie de sărbători, spuse Nate începând să se plimbe desculț prin încăpere.

- Așadar, o să pleci?
- E la Amazon?
- Nu. Pantanal, cea mai mare regiune umedă din lume.
- Pești piranha, șerpi anaconda, aligatori?
- Desigur.
- Canibali?
- Nu mai mulți ca în D.C.
- Vorbesc serios.
- Nu cred. În unsprezece ani, n-au pierdut nici un misionar.
- Dar un avocat?
- Sunt sigur că le-ar plăcea să prepare unul file. Haide, Nate. Nu-i o treabă

foarte grea. Dacă n-aș fi atât de ocupat, mi-ar face plăcere să plec. Pantanal e o rezervă ecologică extraordinară.

- N-am auzit niciodată de ea.

- Asta pentru că nu mai călătorești de mulți ani. Ai intrat în birou și n-ai mai ieșit.

- Decât ca să vin la dezintoxicare.

- Ia-ți o vacanță. Vezi o altă parte a lumii.

Nate sorbi din cafea suficient de mult ca să schimbe direcția discuției.

- Ce-o să se întâmple când o să mă-ntorc? Pot să revin la birou? Încă mai sunt partener?

- Asta vrei?

- Bineînțeles, spuse Nate, dar cu o ușoară ezitare.

- Ești sigur?

- Ce altceva aș putea să fac?

- Nu știu, Nate, dar asta e a patra internare a ta la dezintoxicare în ultimii zece ani. Căderile sunt din ce în ce mai grave. Dacă ai ieși acum, te-ai duce direct la birou și timp de șase luni ai fi cel mai bun avocat pledant al lumii în materie de malpraxis. Ai ignora vechii prieteni, vechile baruri, vechile locuri pe care le frecventai. Nimic altceva decât muncă, muncă și iar muncă. Nu peste mult timp ai avea vreo două verdicte mari, procese mari, tensiune mare. Te-ai ridica puțin. După un an, s-ar întâmpla ceva. S-ar putea să te întâlnești cu un vechi prieten. O iubită de altădată. Poate că un juriu prost îți dă un verdict nefavorabil. Pot să-ți urmăresc fiecare mișcare, dar nu știu niciodată când începe alunecarea.

- Gata cu alunecările, Josh. Îți jur.

- Am mai auzit asta și aș vrea să te cred. Dar, dacă demonii tăi or să apară din nou, Nate? Ultima oară ai fost la un pas de a te sinucide.

- Gata cu căderile.

- Cea următoare va fi ultima, Nate. O să facem o înmormântare, o să ne luăm adio și o să privim cum te coboară în pământ. Nu vreau să se întâmple asta.

- N-o să se întâmple, îți jur.

- Atunci uită de birou. E prea mare tensiunea acolo.

Ceea ce nu putea să sufere Nate la clinicile de dezintoxicare erau perioadele lungi de tăcere, sau meditație, cum le numea Sergio. Pacienții trebuiau să stea în genunchi ca niște călugări, în semiîntuneric, să închidă ochii și să-și găsească pacea interioară. Nate putea să stea în genunchi și să facă toate celelalte lucruri, dar în dosul pleoapelor, revedea procese, se lupta cu fiscalul, complota împotriva fostelor sale soții și, cel mai important, își făcea griji în privința viitorului. Discuția aceea cu Josh era una pe care o repetase în gând de multe ori.

Dar observațiile inteligente și răspunsurile rapide nu îi veniseră în minte sub presiune. Cele aproape patru luni de singurătate îi slăbiseră reflexele. Reușea să pară demn de milă și atât.

- Haide, Josh. Nu se poate să mă dai afară, pur și simplu.

- Ai pledat mai bine de douăzeci de ani, Nate. Cam asta e media. A venit

timpul să te apuci de altceva.

- Atunci, o să devin un lobist și o să pregătesc dejunuri împreună cu secretarele pentru o mie de kongresmeni lipsiți de importanță.
- O să găsim un loc pentru tine. Dar n-o să fie în sala de judecată.
- Nu mă pricep să pregătesc dejunuri. Vreau să pledez.
- Răspunsul e nu. Poți să rămâi în cadrul firmei, să câștigi o grămadă de bani, să-ți menții sănătatea, să te apuci de golf și viața o să fie frumoasă, presupunând că n-o să fii condamnat.

Timp de câteva clipe plăcute, uitase de fisc. Acum își aminti și se așeză iarăși. Își puse puțină miere în cafeaua călduță; lucruri precum zahărul și îndulcitorii artificiali nu erau permise într-un loc atât de sănătos ca „Walnut Hill”.

- Două săptămâni în junglele braziliene nu sună rău, spuse el.
- O să pleci, așadar?
- Da.

Din moment ce Nate avea mult timp pentru lectură, Josh îi lăsă un dosar gros despre avera Phelan și misterioasa lui moștenitoare. Și, de asemenea, două cărți despre indienii izolați din America de Sud.

Nate citi continuu timp de opt ore, ignorând chiar și cina. Deodată, ardea de nerăbdare să plece, să-și înceapă aventura. Când Sergio veni să-l vadă la ora zece, el stătea ca un călugăr în mijlocul patului, cu hârtiile împrăștiate în jurul său, pierdut într-o altă lume.

- A venit timpul să plec, zise Nate.
- Așa e, spuse Sergio. Măine mă apuc să completez hârtiile.

9

Conflictele din familie se înrăutățeau pe măsură ce moștenitorii Phelan își petreceau mai puțin timp stând de vorbă unii cu alții și mai mult în birourile avocaților. Trecu o săptămână fără să se citească nici un testament și fără nici un plan de validare. Având avera în față, dar neputând să pună mâinile pe ea, moștenitorii deveniră din ce în ce mai agitați. Câțiva avocați fură concediați și înlocuiți cu alții.

Mary Ross Phelan Jackman îl concedie pe al ei pentru că nu cerea suficient de mult pe oră. Soțul ei era un chirurg ortoped de succes care avea de-a face cu avocați în fiecare zi. Cel nou era un bolid pe nume Grit, care își făcu o intrare gălăgioasă la șase sute pe oră.

În timp ce așteptau, moștenitorii făceau și datorii imense. Semnău contracte pentru vile. Cumpărare mașini noi. Angajare consultanți pentru diverse lucruri ca, de exemplu, proiectarea unor săli de biliard, găsirea avionului particular potrivit sau achiziționarea unui cal pursânge. Dacă nu se certau, moștenitorii făceau cumpărături. Ramble făcea excepție, dar numai

pentru că era minor. Își pierdea timpul cu avocatul său, care făcea datorii în numele clientului.

Marile procese încep adesea cu o fugă la tribunal. Din moment ce Josh Stafford refuza să dea citire testamentului și, în același timp, făcea aluzii misterioase la lipsa capacității testamentare a lui Troy, avocații moștenitorilor Phelan intrară, în cele din urmă, în panică.

La zece zile de la sinucidere, Hark Gettys se duse la Tribunalul Districtului Fairfax, Virginia, și completă o Cerere pentru a Forța Citirea Ultimului Testament al lui Troy L. Phelan. Cu toată subtilitatea unui avocat ambițios, îi vându un pont unui reporter de la *Post*. Discutără vreo oră după ce el completă hârtia respectivă, unele comentarii fiind neoficiale, altele oferite pentru gloria avocatului. Un fotograf făcu câteva poze.

Ciudat, Hark completă cererea în numele tuturor moștenitorilor Phelan. Și le trecu numele și adresele ca și cum ar fi fost clienții săi. Când se întoarse la birou, le trimise copii prin fax. În câteva minute, telefoanele lui începură să sune neîncetat.

Articolul de a doua zi din *Post* era completat și de o fotografie a lui Hark încruntat și frecându-și barba. Povestea ocupa mai mult spațiu decât visase el. Citi articolul în zori într-o cafenea din Chevy Chase, după care se îndreptă repede spre noul său birou.

Peste vreo două ore, imediat după nouă, biroul arhivarului de la Tribunalul Districtului Fairfax era înțesat de avocați, mai mult ca de obicei. Aceștia sosiră în grupuri mici, vorbeau încordat cu funcționarii și făceau eforturi teribile să se ignore unii pe alții. Cererile lor erau variate, dar toți voiau aceleași lucruri - recunoașterea în problema Phelan și să se arunce o privire pe testament.

Cazurile de validare în Districtul Fairfax erau atribuite la întâmplare unuia dintr-un număr de doisprezece judecători. Cazul Phelan ajunsese pe biroul onorabilului F. Parr Wycliff, în vârstă de treizeci și șase de ani, un jurist cu puțină experiență, dar foarte multă ambiție. Era încântat că i se dăduse un caz atât de important.

Biroul lui Wycliff se afla în incinta Tribunalului Districtului Fairfax, și toată dimineața, acesta urmări activitatea din biroul arhivarului. Secretara sa îi aduse cererile și el le citi imediat.

Când își formă o părere, îl chemă pe Josh Stafford să se prezinte. Discutără politicos timp de câteva minute, trecând prin preliminariile avocațești obișnuite, rigizi și precauți, deoarece urmau chestiuni mai importante. Josh nu auzise în viața lui de judecătorul Wycliff.

- Există un testament? Întrebă acesta, în cele din urmă.

- Da, domnule judecător, există, spuse Josh, alegându-și cuvintele cu grijă.

În Virginia, era un delict să ascunzi un testament. Dacă judecătorul voia să știe, atunci Josh avea să coopereze, cu siguranță.

- Unde e?

- Aici, în biroul meu.

- Cine e executorul?

- Eu.
- Când aveți de gând să-l validați?
- Clientul meu mi-a cerut să aștept până la cincisprezece ianuarie.
- Hmmm. Există vreun motiv anume?

Exista un motiv foarte simplu. Troy voia ca lacomii săi urmași să se mai bucure de o ultimă campanie de cumpărături înainte să le tragă covorul de sub picioare. Era o răutate și o cruzime din partea lui.

- Nu știu, spuse Josh. Testamentul este olograf. Domnul Phelan l-a semnat cu câteva secunde înainte să sară.

- Un testament olograf?
- Da.
- Nu erați cu el?
- Ba da. E o poveste lungă.
- Poate ar trebui s-o aud.
- Poate ar trebui.

Josh avea o zi plină. Wycliff, nu, dar dădea impresia că fiecare minut era planificat. Stabiliră să se întâlnească la prânz, să mănânce câte un sandviș în biroul lui Wycliff.

Lui Sergio nu-i plăcea ideea că Nate avea să facă o călătorie în America de Sud. După aproape patru luni petrecute într-un loc foarte bine structurat ca „Walnut Hill”, unde ușile și porțile erau încuiate și un paznic înarmat și invizibil supraveghea drumul pe o distanță de un kilometru și jumătate și unde televizorul, filmele, jocurile, revistele și telefoanele erau extrem de controlate, revenirea într-o societate familiară era adesea traumatizantă. Gândul unei reveniri via Brazilia era și mai tulburător.

Lui Nate nu-i păsa. Nu se afla la „Walnut Hill” printr-un ordin judecătoresc. Josh îl adusese acolo și dacă Josh îl ruga să se joace de-a v-ați ascunselea prin junglă, asta avea să facă. Sergio putea să mormăie și să bombăne cât voia.

PreEliberarea se transformă într-o săptămână infernală. Regimul se schimbă de la fără-grăsimi la puține-grăsimi, cu ingrediente inevitabile precum sare, piper, brânză și puțin unt ca să-i pregătească organismul pentru relele de afară. Stomacul lui Nate se răzvrăti și el pierdu încă un kilogram și jumătate.

- O idee din ce te așteaptă acolo, spuse Sergio plin de sine.

Se certau în timpul terapiei, ceea ce era ceva obișnuit la „Walnut Hill”. Pielea trebuia îngroșată, muchiile ascuțite. Sergio începu să se distanțeze de pacientul său. De obicei, era dificil să-ți iei rămas-bun, iar Sergio scurtă ședințele și deveni distant.

Cu gândul la plecare, Nate începu să numere orele.

Judecătorul Wycliff se interesă de conținutul testamentului, dar Josh refuză politicos să-i răspundă. Mâncau sandvișuri la o măsuță în micul birou

al judecătorului. Legea nu îl obliga pe Josh să dezvăluie ce era scris în testament, cel puțin nu atunci. Și Wycliff fu puțin deplasat întrebând, dar curiozitatea sa era de înțeles.

- Simpatizez oarecum cu reclamantul, spuse el. Au dreptul să știe ce scrie în testament. De ce să amânăm acest moment?

- Nu fac altceva decât să îndeplinesc dorințele clientului meu, zise Josh.

- Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să validați testamentul.

- Desigur.

Wycliff trase spre el carnetul și îl privi pe deasupra ochelarilor de citit.

- Astăzi e doisprezece decembrie. În nici un caz nu-i putem aduna pe toți înainte de Crăciun. Vă convine data de douăzeci și șapte decembrie?

- La ce nume vă gândiți?

- La o citire a testamentului.

Ideea îl șocă pe Josh și fu cât pe ce să se înece cu un fir de mărar. Să fie strânși toți Phelanii, vechii și noii lor prieteni și cunoștințele, plus avocații lor veseli, în sala de judecată a lui Wycliff. Cu siguranță că presa va afla despre acest lucru. Mușcând încă o dată din murături și uitându-se spre carnetelul său negru, abia se abținu să nu zâmbească. Aproape că auzea icnetele și gemetele, unde de șoc, totala stupefacție și, apoi, înjurăturile mormăite. Apoi, poate un suspin sau două, când Phelanii încercau să priceapă ce le făcuse iubitul lor tată.

Avea să fie un moment răutăcios, glorios și complet unic în istoria dreptului american și, deodată, Josh nu mai avea răbdare.

- Douăzeci și șapte îmi convine de minune, spuse el.

- Bun. O să înștiințez părțile imediat cum îi voi identifica pe toți. Sunt o mulțime de avocați.

- O să vă fie de folos dacă vă veți aminti că sunt șase copii și trei foste soții, așadar, nouă seturi principale de avocați.

- Sper că sala mea e destul de mare.

Or să aibă loc numai în picioare, fu cât pe ce să spună Josh. O mulțime de oameni adunați la un loc, care nu scoteau nici un sunet în timp ce se deschidea plicul, se despăturea testamentul și se citeau acele cuvinte incredibile.

- Vă propun să citiți dumneavoastră testamentul, spuse Josh.

Wycliff chiar avea acea intenție. Își imagina aceeași scenă ca Josh. Avea să fie unul dintre cele mai grozave momente ale sale, să citească un testament prin care erau împărțite unsprezece miliarde de dolari.

- Bănuiesc că testamentul va fi controversat, spuse judecătorul.

- E răutăcios.

Domnul judecător zâmbi chiar.

Georgetown, pe care îl închiriasse după ultimul său divorț. Dar acesta dispăruse acum, o victimă a falimentului. Astfel că, practic, Nate nu avea unde să-și petreacă prima noapte de libertate.

Ca de obicei, Josh făcuse cu grijă planuri pentru eliberarea lui. Sosi la „Walnut Hill” în ziua respectivă cu un sac de voiaj plin cu bermude și cămăși noi, „J. Crew” frumos călcat, necesare pentru călătoria spre sud. Avea pașaportul cu viză, mulți bani, o mulțime de îndrumări și bilete, un plan de acțiune. Chiar și o trusă de prim-ajutor.

Nate nu apucă să fie agitat. Își luă rămas-bun de la câțiva angajați, dar cei mai mulți erau ocupați în alte părți, deoarece evitau despărțirile. Ieși mândru pe ușa din față după o sută patruzeci de zile de minunată trezie; curat, bronzat, în formă, cu aproape nouă kilograme mai puțin, la optzeci și șapte de kilograme, o greutate pe care nu o mai avusese de douăzeci de ani.

Josh era la volan și, în primele cinci minute, nu vorbiră nimic. Zăpada acoperea pășunile, dar stratul se subție rapid după ce părăsiră Blue Ridge. Era 22 decembrie. La radio se auzeau încet colinde.

- Poți să-l închizi? spuse Nate, în cele din urmă.

- Poftim?

- Radioul.

Josh apăsă pe un buton și muzica pe care nici nu o auzea dispăru.

- Cum te simți? întrebă el apoi.

- Poți să oprești la cel mai apropiat magazin?

- Sigur. De ce?

- Aș vrea să iau o ladă de șase.

- Foarte amuzant.

- Aș fi în stare să ucid pentru o Coca-Cola mare.

Cumpărare băuturi răcoritoare și alune de la un magazin de provincie. Femeia de la casă spuse veselă un „Crăciun fericit” și Nate nu putu să răspundă. Întorcându-se la mașină, Josh porni spre Dulles, care se afla la două ore distanță.

- Avionul tău merge la São Paulo, unde o să aștepți mai mult de trei ore ca să-l iei pe cel care o să te ducă într-un oraș numit Campo Grande.

- Oamenii ăia vorbesc englezește?

- Nu. Sunt brazilieni. Vorbesc portugheza.

- Bineînțeles.

- Dar, la aeroport, o să te poți înțelege în englezește.

- Cât de mare e Campo Grande?

- Are vreo jumătate de milion de locuitori, dar nu asta e destinația ta. De acolo, o să iei un avion de navetă spre un loc numit Corumbá. Orașele devin din ce în ce mai mici.

- La fel și avioanele.

- Da, exact ca aici.

- Dintr-un anumit motiv, ideea unui avion brazilian de navetă nu e deloc atrăgătoare. Ajută-mă aici, Josh. Sunt nervos.

- Sau un drum de șase ore cu autobuzul.

- Continuă.

- În Corumbá, o să te întâlnești cu un avocat pe nume Valdir Ruiz.
Vorbește englezește.

- Ai discutat cu el?
- Da.
- Ai înțeles ce spune?
- Da, în cea mai mare parte. E un tip foarte simpatic. Lucrează pentru cincizeci de dolari pe oră, dacă-ți vine să crezi.
- Cât de mare e Corumbá?
- Nouăzeci de mii.
- Deci, au apă, hrană și un loc unde să dormi.
- Da, Nate, o să ai o cameră. Ceea ce e mai mult decât aici.
- Au!
- Scuză-mă. Vrei să dai înapoi?
- Da, dar n-o s-o fac. În momentul ăsta, scopul meu e să dispar din țara asta înainte să mai aud „Jingle Bells” încă o dată. Aș fi în stare să dorm în șanț în următoarele două săptămâni numai ca să scap de "Frosty, omul de zăpadă".
- Nici vorbă de șanț. E un hotel bun.
- Ce trebuie să fac cu Valdir?
- Caută o călăuză care să te ducă în Pantanal.
- Cum? Cu avionul? Cu elicopterul?
- Cu barca, probabil. Din câte am înțeles, în regiunea aceea nu sunt decât mlaștini și râuri.
- Și șerpi, aligatori și piranha.
- Ce fricos ești. Credeam că vrei să te duci.
- Vreau. Dă-i bătaie.
- Liniștește-te, spuse Josh arătând spre o servietă din spatele scaunului din dreapta. Deschide-o, zise el apoi. Va trebui să o ai în permanență cu tine. Nate trase de servietă și scoase un geamăt.
- Are o tonă. Ce e în ea?
- Lucruri bune.

Era din piele maro, nouă, dar făcută în așa fel încât să pară folosită și îndeajuns de încăpătoare pentru a conține o mică bibliotecă juridică. Nate o puse pe genunchi și o deschise.

- Jucării, zise el.
- Acel mic instrument gri este cea mai recentă apariție în materie de telefoane digitale de înaltă tehnologie, spuse Josh, mândru de lucrurile pe care le adunase. Valdir o să ți-l aranjeze pentru zona aceea când ajungi la Corumbá.
- Deci, au telefoane în Brazilia.
- O mulțime. De fapt, sistemul telecomunicațiilor e în plină expansiune acolo. Toată lumea are celulare.
- Oamenii ăia săraci! Țasta ce e?
- Un computer.
- Pentru ce naiba?
- E ultimul model. Vezi cât de mic e?

- Nici măcar nu disting tastatura.
- Poți să-l conectezi la telefon și îți primești e-mail-ul.
- Dumnezeu! Și trebuie să fac asta în mijlocul unei mlaștini sub privirile șerpilor și aligatorilor?
- Cum vrei.
- Josh, nici la birou nu folosesc e-mail.
- Nu e pentru tine, ci pentru mine. Vreau să știu tot ce faci. Când o s-o găsești, vreau să aflu imediat.
- Asta ce e?
- Cea mai bună jucărie din cutie. E un telefon prin satelit. Poți să-l folosești în orice punct de pe suprafața pământului. Ai grijă să aibă bateriile încărcate și mă poți găsi oricând.
- Tocmai ai spus că au un sistem telefonic nemaipomenit.
- Nu și în Pantanal. Sunt o sută cincizeci de mii de kilometri pătrați de regiune umedă, fără orașe și cu foarte puțini oameni. Acest SatFone o să fie singurul tău mijloc de comunicare după ce vei pleca din Corumbá.
- Nate deschise cutia din plastic tare și examinează micul telefon lucios.
- Cât te-a costat? Întrebă el.
- Pe mine, nici un ban.
- Bun, cât ai cheltuit din averea Phelan?
- Patru mii patru sute de dolari. Merită fiecare bănuț.
- Indienii mei au curent electric? Întrebă Nate răsfoind manualul de utilizare.
- Bineînțeles că nu.
- Atunci cum o să țin bateriile încărcate?
- Ai o baterie de rezervă. O să găsești tu ceva.
- Ce vacanță liniștită!
- O să fie foarte liniște. Când o să ajungi acolo, o să-mi mulțumești pentru jucăriile astea.
- Aș putea să-ți mulțumesc de acum?
- Nu.
- Îți mulțumesc, Josh. Pentru tot.
- Pentru puțin.

În incinta aeroportului aglomerat, stăteau la o măsuță vizavi de barul înțesat, sorbind cafea espresso și citind ziarele. Josh era extrem de conștient de vecinătatea barului; Nate nu părea să fie. Reclama cu neon la "Heineken" era greu de ignorat.

Un Moș Crăciun obosit și slăbănog trecu agale pe lângă ei, uitându-se după copii cărora să le dea daruri ieftine din sac. Elvis cânta "Blue Christmas" la un tonomat de la bar. Era o circulație intensă, zgomotul deprimant, toată lumea zburând acasă pentru sărbători.

- Te simți bine? Întrebă Josh.
- Da, foarte bine. De ce nu pleci? Sunt sigur că ai alte lucruri mai bune de făcut.

- Mai rămân.

- Uite ce e, Josh, sunt bine. Dacă te gândești că aștept să pleci ca să dau fuga la bar și să mă îndop cu votcă, te înșeli. N-am nici un chef să beau. Sunt curat și mă mândresc foarte mult cu asta.

Josh păru puțin spășit, îndeosebi pentru că Nate îi ghicise gândurile. Bețiile lui Nate erau legendare. Dacă ceda, nu era suficientă băutura din aeroport pentru a-l satisface.

- Nu-mi fac griji pentru asta, spuse el, mințind.

- Atunci, pleacă. Sunt băiat mare.

Își luară rămas-bun la poartă, o îmbrățișare caldă și promisiuni de a suna aproape din oră în oră. Nate aștepta cu nerăbdare să-și ocupe locul la clasa întâi. Josh avea o mie de lucruri de făcut la birou.

Josh luase în secret două mici măsuri de precauție. În primul rând, rezervase două locuri alăturate. Nate avea să stea la fereastră, iar celălalt loc urma să rămână gol. Nu avea nici un sens ca un director însetat să stea lângă Nate, bând whisky și vin. Locurile au costat fiecare peste șapte mii de dolari dus-întors, dar banii nu constituiau o problemă.

În al doilea rând, Josh discutasese îndelung cu o oficialitate a liniei aeriene în legătură cu reabilitarea lui Nate. Nu avea să-i fie servită nici un fel de băutură alcoolică, sub nici o formă.

O scrisoare a lui Josh către linia aeriană se afla la bord, în cazul în care ar fi fost nevoie să-i fie arătată lui Nate pentru a-l convinge.

O stewardesă îl servi cu suc de portocale și cafea. El se înfășură într-o pătură subțire și privi cum Washington-ul dispărea dedesubt, în timp ce avionul Varig se înălța printre nori.

Era bucuros că scăpa de „Walnut Hill” și de Sergio, de oraș și problemele sale, de necazurile din trecut cu ultima sa soție și falimentul și de încurcătura actuală cu fiscalul. La nouă mii de metri altitudine, Nate aproape că se hotărî să nu se mai întoarcă niciodată.

Dar fiecare revenire îi provoca îngrijorare. Teamă de o altă alunecare exista întotdeauna, foarte aproape de suprafață. Partea îngrozitoare era că fuseseră atâtea reveniri, încât el se simțea ca un veteran. Ca și în cazul soțiilor și al verdictelor mari, acum putea să le compare. Oare avea să existe întotdeauna o alta?

În timpul cinei, își dădu seama că Josh lucrase din culise. Nu i se oferise vin nici măcar o dată. Mâncă foarte prudent, ca un om care își petrecuse aproape patru luni bucurându-se de cele mai delicioase salate din lume; până în urmă cu câteva zile, nu grăsimi, unt sau zahăr. Nu voia să-i fie rău de la stomac.

Ațipi puțin, dar se săturase de dormit. Fiind un avocat ocupat și un hoinar nocturn, învățase să doarmă puțin. În prima lună la „Walnut Hill” îl îndopaseră cu pastile și dormise peste zece ore pe zi. Nu putea să li se împotrivească din moment ce era în comă.

Își înșiră jucăriile pe scaunul gol de alături și începu să citească manualele de utilizare. Telefonul prin satelit îl intriga, deși era greu de crezut că avea să fie nevoie vreodată să-l folosească.

Un alt telefon îi atrase atenția Era cea mai recentă inovație în materie de tehnologie folosită în călătoriile cu avionul, un aparat micuț, ascuns în peretele de lângă scaunul său. Puse mâna pe el și îl sună pe Sergio acasă. Sergio lua masa târziu, dar fu încântat să-l audă.

- Unde ești? întrebă el.
- Într-un bar, zise Nate încet, deoarece lumina din avion era foarte slabă.
- Foarte amuzant.
- Probabil că sunt peste Miami și mai am vreo opt ore de zbor. Tocmai am descoperit telefonul ăsta la bord și am vrut să văd cum funcționează.
- Așadar, ești bine.
- Sunt bine. Ți-e dor de mine?
- Nu încă. Ție?
- Glumești? Sunt un om liber și zbor spre junglă pentru o minunată aventură. O să-mi fie mai târziu, bine?
- Bine. Să mă suni dacă ai necazuri.
- Nici un fel de necazuri, Serge. Nu și de data asta.
- Bravo, Nate.
- Îți mulțumesc, Serge.
- Pentru puțin. Doar sună-mă.

Începu un film, dar nimeni nu îl urmărea. Stewardesa aduse iarăși cafea. Secretara lui Nate era o femeie pe nume Alice, care curăța în urma lui de aproape zece ani. Locuia împreună cu sora ei într-o casă veche din Arlington. Pe ea o sună apoi. În ultimele patru luni, vorbiseră o singură dată.

Conversația dură o jumătate de oră. Era încântată să-i audă vocea și să afle că fusese externat. Nu știa nimic despre călătoria lui în America de Sud, ceea ce era puțin ciudat, deoarece, în mod normal, ea știa tot. Însă, la telefon, era rezervată, chiar prudentă. Nate, avocatul pledant, miroși ceva și atacă, de parcă s-ar fi aflat la tribunal.

Ea încă mai lucra la același birou, făcând cam același lucru, dar pentru un alt avocat.

- Cine e? întrebă Nate.

Unul nou. Un avocat pledant nou. Cuvintele ei erau bine alese, și Nate își dădu seama că fusese pusă în temă de către însuși Josh. Bineînțeles că Nate avea s-o sune imediat ce era externat.

În ce birou era noul avocat? Cine era asistentul lui? De unde venea? Câte procese de malpraxis medical avusese? Numirea ei pe lângă el era doar temporară?

Alice era destul de evazivă.

- Cine e în biroul meu? întrebă el.
- Nimeni. Nici n-a fost atins. Încă mai sunt mici teancuri de dosare în fiecare colț.
- Ce face Kerry?
- Își face de lucru. Te așteaptă.

Kerry era asistenta preferată a lui Nate.

Alice avea toate răspunsurile potrivite, dar, în același timp, dezvăluia foarte puțin. Era rezervată îndeosebi în legătură cu noul avocat.

- Pregătește-te, spuse el când conversația se apropie de sfârșit. A venit timpul să mă întorc.

- A fost monoton, Nate.

El închise încet și repetă în minte cuvintele ei. Ceva era schimbat. Josh își rearanja firma în liniște. Oare Nate avea să fie pierdut în cursul acelor modificări? Probabil că nu, dar zilele lui în sala de judecată se încheiaseră.

Hotărî însă să se gândească la acest lucru mai târziu. Erau atâția oameni pe care ar fi trebuit să-i sune și avea atâtea telefoane cu care ar fi putut să o facă. Cunoștea un judecător care se lăsase de băutură cu zece ani în urmă și ar fi vrut să-i împărtășească impresiile lui minunate de la clinică. Prima lui fostă soție ar fi meritat un telefon usturător, dar nu avea chef de așa ceva. Și ar fi putut să-i sune pe toți cei patru copii ai săi ca să-i întrebe de ce nu trecuseră pe la el sau nu-i scriseseră.

În schimb, luă un dosar din servietă și se apucă să citească despre domnul Troy Phelan și despre chestiunea de care se ocupa în prezent. La miezul nopții, undeva deasupra Caraibelor, Nate adormi.

11

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, avionul își începu coborârea. Nate dormise în timpul micului dejun și, când se trezi, o stewardesă îi aduse repede cafeaua.

Orașul São Paulo apără în fața ochilor, o întindere imensă care acoperea aproape o mie două sute de kilometri pătrați. Nate privi marea de lumini de dedesubt și se întrebă cum de era posibil ca un singur oraș să aibă douăzeci de milioane de locuitori.

Pilotul spuse „bună dimineața” în portugheză, după care urmară câteva fraze de bun venit pe care Nate nu le înțelese deloc. Traducerea în engleză nu fu mult mai bună. Doar nu avea să străbată țara comunicând prin semne. Bariera limbii îl făcu să cunoască un scurt moment de neliniște, dar acesta se sfârși când o frumoasă stewardesă braziliană îl rugă să-și pună centura.

În aeroport era foarte cald și foarte aglomerat. Își luă noul sac de voiaj, îl trecu prin vamă, unde nu îi aruncă nimeni nici o privire, după care îl trimise la bordul avionului Varig ce pornea spre Campo Grande. Apoi găsi o cafenea cu meniul afișat pe perete. Arătă spre „Espresso” și casiera îi înregistră comanda. Femeia se încruntă când văzu banii săi americani, dar i-i schimbă oricum. Un real brazilian era echivalentul unui dolar american. Nate avea acum câțiva *reais*.

Își sorbi cafeaua stând umăr lângă umăr cu niște turiști japonezi gălăgioși. Alte limbi se auzeau în jurul lui; germana și spaniola se amestecau cu portugheza care răzbătea prin difuzoare. Îi păru rău că nu-și luase un ghid de conversație portughez ca să înțeleagă măcar un cuvânt, două.

Senzația de izolare se instalează încetul cu încetul. În mijlocul acelei mulțimi de oameni, el era singur. Nu cunoștea absolut pe nimeni. Aproape nimeni nu

știa unde se afla în acel moment și al naibii de puțini erau cei cărora le păsa. Fumul de țigară de la turiști plutea în jurul lui și el plecă repede, ducându-se în sala principală, unde văzu tavanul la două etaje mai sus și parterul dedesubt. Începu să se plimbe printre oameni, fără ținută, ținând în mână servieta grea și înjurându-l pe Josh că o umpluse cu atâtea lucruri inutile.

Auzi pe cineva vorbind tare englezește și se îndreaptă spre persoanele respective. Erau câțiva oameni de afaceri care așteptau lângă ghișeul „United” și el găsi un loc liber în preajma lor. În Detroit ninge și ei ardeau de nerăbdare să ajungă acasă pentru a sărbători Crăciunul. Venirea lor în Brazilia avea legătură cu o conductă și, nu după mult timp, Nate se sătură de trănănelile lor. Îl vindecară de orice nostalgie ar fi simțit.

Îi era dor de Sergio. După ultima ședință, cei de la clinică îl instalaseră, timp de o săptămână, într-un han așezat la jumătatea drumului dintre două localități pentru a-i ușura revenirea în societate. Nu-i plăcuseră locul și rutina zilnică, dar acum, gândindu-se mai bine, își dădu seama că ideea fusese bună. Era nevoie de câteva zile ca să te reorientezi. Poate că Sergio avusese dreptate. Îl sună de la un telefon public, trezindu-l. În São Paulo era șase și jumătate, dar numai patru și jumătate în Virginia.

Sergio nu se supără însă. Aceasta îi era meseria.

În avionul care zbura spre Campo Grande nu existau locuri la clasa întâi și nici scaune libere. Nate fu plăcut surprins când văzu că toate chipurile erau ascunse în dosul ziarelor de dimineață, care erau extrem de variate. Presa era la fel de atrăgătoare și modernă ca în State și era citită de oameni care erau dornici de informații. Poate că Brazilia nu era chiar atât de înapoiată cum își închipuise el. Oamenii aceia știau să citească!

Avionul, un 727, era curat și recent remobilat. Pe căruciorul cu băuturi se aflau Coca-Cola și Sprite; se simțea aproape ca acasă.

Stând la fereastră, cam în rândul al douăzecilea, ignoră informațiile legate de indieni pe care le avea pe genunchi, și admiră peisajul de dedesubt. Era vast, luxuriant și verde, cu dealuri presărate cu ferme de vite și brăzdate de drumuri roșiatice de țară. Pământul era de un portocaliu-aprins, iar drumurile erau întâmplătoare, de la o mică așezare la alta. Nu existau autostrăzi.

Apăru o șosea pe care circulau mașini. Avionul coborî și pilotul le ură bun venit la Campo Grande. Erau clădiri înalte, un centru aglomerat, terenul de fotbal obligatoriu, o mulțime de străzi și mașini și toate casele aveau acoperișuri din țiglă roșie. Grație eficienței tipice a firmei, poseda un material, pregătit, fără îndoială, de cel mai tânăr asociat, care lucra cu trei sute pe oră, în care Campo Grande era analizat ca și cum existența sa ar fi fost crucială pentru problema pe care o avea de rezolvat. Șase sute de mii de locuitori. Un centru pentru comerțul cu vite. Mulți văcari. Dezvoltare rapidă. Confort modern. Bine de știut, dar de ce atâta osteneală? Nate nu avea să doarmă acolo.

Aeroportul părea extrem de mic pentru un oraș de o asemenea mărime și

el își dădu seama că, tot timpul făcea comparație cu Statele Unite. Trebuia să înceteze. Când coborî din avion, fu izbit de un val de căldură sufocantă. Erau pe puțin patruzeci de grade. Mai erau două zile până la Crăciun și, în emisfera sudică, era înăbușitor de cald. Miji ochii în soarele orbitor și coborî treptele cu o mână pe balustradă.

Izbuti să comande prânzul la restaurantul aeroportului și, când i se aduse la masă, fu încântat să vadă că era ceva ce putea să mănânce. Un sandviș cu pui la grătar într-o chiflă cum nu mai văzuse în viața lui, și cartofi prăjiți la fel de crocanți ca cei din orice local „fast food” din State. Mâncă încet privind spre pistă în zare. Când ajunse la jumătatea prânzului, un avion cu două motoare al lui „Air Pantanal” ateriză și înaintă pe pistă spre punctul terminus. Din el coborâră șase persoane.

Se opri din mestecat, fiind deodată cuprins de teamă. Avioanele de navetă erau cele despre care citeai și pe care le vedeai la CNN, numai că nimeni de acasă n-ar fi aflat despre acela, în cazul în care s-ar fi prăbușit.

Însă avionul părea solid și curat, chiar modern oarecum, iar piloții erau niște profesioniști bine îmbrăcați. Nate continuă să mănânce. Fii optimist, își spuse el.

Se plimbă prin incinta aeroportului o oră. Cumpără dintr-o librărie un ghid de conversație portughez și începu să memoreze cuvinte. Citi reclamele turistice pentru aventuri în Pantanal -ecoturism, i se spunea în engleză. Exista și un ghișeu pentru închiriat mașini, unul pentru schimb valutar, un bar cu reclame pentru bere și sticle de whisky înșirate pe un raft. Iar lângă intrarea principală se afla un brad de Crăciun firav și artificial cu un singur șirag de becuțe. Le privi cum licăreau în ritmul unui colind brazilian și, în ciuda eforturilor sale de a nu o face, își aminti de copiii săi.

Era cu o zi înainte de Ajun. Nu chiar toate amintirile erau dureroase.

Urcă în avion cu dinții încleștați și spatele rigid și dormi aproape toată ora cât dură zborul spre Corumbá. Aerul din micul aeroport de acolo era umed și o mulțime de bolivieni, încărcăți de cutii și bagaje pline cu cadouri de Crăciun, așteptau un avion spre Santa Cruz.

Găsi un taximetrist care nu știa nici un cuvânt în engleză, dar acest lucru nu avu importanță. Nate îi arătă cuvintele „Palace Hotel” pe itinerariul său, după care porniră cu viteză într-o Mazda veche și murdară.

Corumbá era un oraș cu nouăzeci de mii de locuitori, după cum îl informa alt material pregătit de angajații lui Josh. Situat pe malul râului Paraguay, la granița cu Bolivia, se declarase de multă vreme capitala regiunii Pantanal. Circulația și comerțul pe râu dezvoltaseră orașul și îl mențineau în viață.

Din căldura sufocantă a taxiului, Corumbá părea un orașel leneș și plăcut. Străzile erau pavate, largi și străjuite de copaci. Negustorii stăteau în fața magazinelor, la umbră, așteptând clienții și sporovăind unii cu alții. Adolescenții se strecurau pe scutere printre mașini, iar copiii desculți mâncau înghețată la mesele de pe trotuare.

Când se apropiară de zona comercială, mașinile se îngrămădiră și opriră în căldura înăbușitoare. Șoferul mormăi ceva, dar nu păru deosebit de supărat. Același șofer în New York sau în D.C. s-ar fi aflat în pragul violenței.

Dar se afla în Brazilia și Brazilia era în America de Sud. Ceasurile mergeau mai încet. Nimic nu era urgent. Timpul nu era atât de important. Scoate-ți ceasul, își spuse Nate. În schimb, închise ochii și respiră aerul sufocant.

"Palace Hotel" se afla chiar în centru, pe o stradă ce cobora ușor spre râul Paraguay, care se zărea maiestuos în depărtare. Îi dădu șoferului o mână de *reais* și așteptă răbdător să i se dea restul. Îi mulțumi în portugheză, rostind un *Obrigado* stins. Șoferul zâmbi și spuse ceva ce el nu înțelese. Ușile de la intrarea în hotel erau deschise, la fel ca toate ușile care dădeau spre trotuarele din Corumbá.

Primele cuvinte pe care le auzi când intră erau strigate de cineva din Texas. Un grup de texani gălăgioși se pregăteau de plecare. Băuseră și erau cu chef, arzând de nerăbdare să ajungă acasă de sărbători. Nate se așeză lângă televizor și așteptă ca ei să plece.

Camera lui se afla la etajul opt. Pentru optsprezece dolari pe zi, primi o cameră doisprezece-pe-doisprezece cu un pat îngust foarte aproape de podea. Dacă avea o saltea, aceasta era foarte subțire. Nu se putea vorbi despre arcuri. Mai erau un birou cu un scaun, o instalație de aer condiționat la fereastră, un frigider mic cu apă îmbuteliată, băuturi răcoritoare și bere, o baie curată cu săpun și câteva prosoape. Nu era rău, își spuse el. Era o adevărată aventură. Nu chiar ca la "Four Seasons", dar, cu siguranță, locuibilă.

Timp de o jumătate de oră încercă să-l sune pe Josh, dar bariera limbii îl împiedică. Recepționera știa suficientă engleză ca să găsească o centralistă de afară, dar, după aceea, se găsiră numai persoane care vorbeau portugheza. Își încercă noul telefon celular, însă nu fusese conectat la serviciul local.

Nate se întinse obosit pe patul îngust și adormi imediat.

Valdir Ruiz era un individ scund cu talia subțire, pielea de un maroniu-deschis și capul mic și lucios de pe care lipsea cea mai mare parte a părului, în afară de câteva şuvițe pe care le ungea tot timpul și le dădea pe spate. Ochii îi erau negri și înconjurați de riduri, rezultatul a treizeci de ani de fumat intens. Avea cincizeci și doi de ani și, la șaptesprezece, își petrecuse un an de zile cu o familie din Iowa, făcând parte dintr-un sistem prin care se făcea schimb de elevi prin rotație. Era mândru de engleza sa, deși nu o folosea prea mult în Corumbá. Se uita la CNN și la posturile americane de televiziune aproape în fiecare seară într-un efort de a nu uita ce învățase.

După anul petrecut în Iowa, se dusesse la colegiu în Campo Grande și apoi la facultatea de drept din Rio. După aceea, s-a întors la Corumbá fără prea mult entuziasm pentru a lucra la mica firmă de avocatură a unchiului său și a avea grijă de părinții săi în vârstă. Timp de mulți ani, Valdir suportase ritmul lent al avocaturii practicate în Corumbá, visând la ce ar fi putut să fie în marele oraș.

Dar era un om plăcut, mulțumit de viață în felul în care majoritatea

brazilienilor aveau tendința să fie. Lucra eficient în micul său birou, doar cu o secretară care răspundea la telefoane și bătea la mașină. Lui Valdir îi plăceau afacerile imobiliare, documentele, contractele și alte lucruri de acest gen. Nu activa niciodată la tribunal, în principal pentru că tribunalele nu făceau parte integrantă din practicarea dreptului în Brazilia. Procesele erau rare. Stilul proceselor americane nu și-a făcut drum spre sud, ci se limita doar la cele cincizeci de state. Valdir se minuna de lucrurile pe care le făceau și le spuneau avocații la CNN. De ce căutau atât să iasă în evidență? se întreba el adesea. Avocați aranjând conferințe de presă și plimbându-se de la un talk-show la altul, sporovăind despre clienții lor. În Brazilia, nu se auzise despre așa ceva.

Biroul său se afla la trei străzi de "Palace Hotel", pe un teren mare și umbrit pe care unchiul său îl cumpăraseră cu câteva zeci de ani în urmă. Copaci cu coroane bogate umbreau acoperișul, astfel că, indiferent cât de cald era, Valdir ținea ferestrele deschise. Îi plăcea zgomotul de pe stradă. La trei și un sfert, văzu un bărbat pe care nu îl mai văzuse niciodată oprindu-se și studiindu-i biroul. Era, evident, un străin, un american. Valdir știa că era domnul O'Riley.

Secretara le aduse *cafezinho*, cafeaua tare, dulce și neagră pe care o beau brazilienii din ceșcuțe tot timpul zilei și pentru care Nate făcu imediat o pasiune. Stătea în biroul lui Valdir, vorbindu-și amândoi deja pe numele mic, și privea în jur: ventilatorul care scârțâia deasupra lor, ferestrele deschise prin care răzbăteau zgomotele înăbușite ale străzii, șirurile ordonate de dosare prăfuite așezate pe rafturi în spatele lui Valdir, dușumeaua uzată de sub picioarele lor. În birou era cald, dar nu insuportabil. Nate se afla într-un film, unul turnat cu cincizeci de ani în urmă.

Valdir sună la D.C. și luă legătura cu Josh. Vorbiră puțin, după care îi întinse receptorul peste birou.

- Salut, Josh, spuse Nate.

Era limpede că Josh se bucura să-i audă vocea. Nate îi povesti cum decursese călătoria până la Corumbá, punând accent pe faptul că se simțea bine, era încă treaz și abia aștepta restul aventurii.

Valdir își făcu de lucru cu un dosar într-un colț, încercând să pară că nu îl interesează conversația, dar înregistrând fiecare cuvânt. De ce era Nate O'Riley atât de mândru de faptul că era treaz?

Când convorbirea se încheie, Valdir scoase și despături o hartă mare pentru navigație aeriană a statului Mato Grosso do Sul care era cam de mărimea Texasului, și arătă spre Pantanal. Acesta acoperea întreaga parte de nord-vest a statului și se întindea peste Mato Grosso la nord și peste Bolivia la vest. Sute de râuri și râulețe străbăteau pământul mlăștinos asemeni unor vene. Pământul avea o culoare gălbuie și nu existau orașe sau localități în Pantanal. Nu erau nici drumuri nici șosele. O sută cincizeci de mii de kilometri pătrați de mlaștini, își aminti Nate din nenumăratele materiale pe care i le pregătise Josh.

Valdir își aprinse o țigară în timp ce studiau harta. Se documentase puțin. De-a lungul marginii dinspre vest a hărții, aproape de Bolivia, se vedeau

patru x-uri roșii.

- Aici sunt triburi, spuse el arătând spre semnele roșii. Guató și Ipicas.

- Cât sunt de mari? Întrebă Nate, apropiindu-se mai mult, deoarece era prima oară când vedea locurile pe care trebuia să le străbată în căutarea lui Rachel Lane.

- Nu știm exact, spuse Valdir, rostind cuvintele foarte rar și precis, încercând din răsputeri să-l impresioneze pe american cu engleza sa. Acum o sută de ani erau mai multe. Dar triburile se micșorează cu fiecare generație.

- Au vreo legătură cu lumea exterioară? Întrebă Nate.

- Foarte puțin. Cultura lor nu s-a schimbat în ultimii o mie de ani. Fac comerț cu bărcile, dar n-au nici o dorință de schimbare.

- Știm unde se află misionarii?

- E greu de spus. Am discutat cu ministrul sănătății pentru statul Mato Grosso do Sul. Îl cunosc personal, iar oamenii lui au o idee în general unde ar lucra misionarii. De asemenea, am vorbit și cu un reprezentant de la FUNAI - Biroul pentru Afacerile Indienilor, spuse Valdir, după care arată spre două din cele patru x-uri. Aceștia sunt Guató. Probabil că sunt misionari pe acolo.

- Le cunoști numele? Întrebă Nate, dar era o întrebare inutilă, deoarece, potrivit materialului pregătit de Josh, lui Valdir nu i se spusese numele lui Rachel Lane. I se spusese că femeia lucra pentru „Triburile Mondiale” și atâta tot.

Valdir zâmbi și clătină din cap.

- Ar fi prea ușor. Trebuie să înțelegi că, în Brazilia, există cel puțin douăzeci de organizații de misionari, americane și canadiene. E ușor să intri în țara noastră și să te învârti prin ea. Mai ales prin regiunile slab dezvoltate. Nimănui nu-i pasă cu adevărat cine-i acolo și ce face. Ne închipuim că, dacă sunt misionari, sunt oameni cumsecade.

Nate arată spre Corumbá și, apoi, spre cel mai apropiat x roșu.

- Cât durează să ajungi de aici acolo?

- Depinde. Cu avionul, vreo oră. Cu barca, între trei și cinci zile.

- Atunci, unde mi-e avionul?

- Nu-i chiar atât de ușor, spuse Valdir luând altă hartă pe care o desfășură și o întinse deasupra celeilalte. Asta e o hartă topografică a regiunii Pantanal. Astea sunt *fazendas*.

- Ce anume?

- *Fazendas*. Ferme mari.

- Credeam că sunt numai mlaștini.

- Nu. Multe zone sunt destul de înalte pentru a se putea crește vite.

Fazendas au fost construite acum două sute de ani și încă mai sunt lucrate de *pantaneiros*. Numai la câteva se poate ajunge cu barca, așa că folosesc avioane mici. Terenurile de aterizare sunt marcate cu albastru.

Nate observă că erau foarte puține terenuri de aterizare în preajma așezărilor indiene.

- Chiar dacă ai zbura până acolo, tot ar trebui să folosești o barcă pentru a ajunge la indieni, continuă Valdir.

- Cum sunt terenurile de aterizare?

- Acoperite în întregime de iarbă. Uneori se tunde iarba, alteori, nu. Cea mai mare problemă o reprezintă vacile.

- Vacile?

- Da, vacilor le place iarba. Uneori, e greu să aterizezi, pentru că vacile mănâncă pista, spuse Valdir fără nici un pic de umor.

- Nu pot să le dea la o parte?

- Ba da, dacă știi că sosești. Dar nu există telefoane.

- Nu au telefoane la *fazendas*?

- Nu. Sunt foarte izolate.

- Deci, n-aș putea să zbor cu avionul până în Pantanal și, apoi, să închiriez o barcă pentru a-i găsi pe indieni?

- Nu. Bărcile sunt aici, în Corumbá. La fel și călăuzele.

Nate se uită la hartă, îndeosebi la râul Paraguay, care șerpuia spre nord în direcția așezărilor de indieni. Undeva, de-a lungul râului, poate chiar în vecinătatea acestuia, în mijlocul aceluși vast ținut umed, se afla o simplă slujitoare a lui Dumnezeu, care trăia fiecare zi în liniște și pace, gândindu-se foarte puțin la viitor și învățându-și oamenii ce însemna creștinismul.

Iar el trebuia să o găsească.

- Aș vrea, cel puțin, să survolez regiunea, spuse Nate.

Valdir făcu sul ultima hartă.

- Pot să fac rost de un avion și de un pilot.

- Și barca?

- Mă ocup de treaba asta. E anotimpul ploilor și majoritatea bărcilor sunt folosite. Râurile s-au umflat. În perioada asta e mai multă circulație pe râuri.

Ce drăguț din partea lui Troy să se sinucidă în sezonul ploilor. Potrivit informațiilor furnizate de firmă, ploile începeau în noiembrie și durau până în februarie, iar toate zonele mai joase și multe dintre *fazendas* erau sub ape.

- Totuși, trebuie să te previn, spuse Valdir aprinzându-și altă țigară în timp ce rula prima hartă, nici călătoria cu avionul nu se face fără riscuri. Avioanele sunt mici, iar dacă există vreo problemă la motor, ei bine...

Glasul i se pierdu când dădu ochii peste cap și ridică din umeri ca și cum orice speranță ar fi dispărut.

- Ei bine, ce?

- Nu există nici un loc pentru aterizare forțată, nici un loc unde să cobori cu avionul. Unul s-a prăbușit acum o lună. L-au găsit pe malul unui râu înconjurat de aligatori.

- Ce s-a întâmplat cu pasagerii? întrebă Nate, îngrozit de răspuns.

- Întreabă-i pe aligatori.

- Hai să schimbăm subiectul.

- Mai vrei cafea?

- Da, te rog.

Valdir își strigă secretara. Se duseră la fereastră și priviră traficul.

- Cred că am găsit o călăuză, spuse el.

- Bun. Vorbește engleza?

- Da, foarte bine. E tânăr, abia ieșit din armată. Un băiat foarte bun. Tatăl lui a fost pilot fluvial.

- Grozav.

Valdir se duse la birou și puse mâna pe telefon. Secretara îi mai aduse lui Nate o ceșcuță de *cafezinho*, iar el sorbi din ea stând la fereastră. Vizavi era un mic bar cu trei mese pe trotuar sub o tendă.

O firmă roșie făcea reclamă la berea „Antarctica”. Doi bărbați în cămăși și cu cravate stăteau la o masă cu o sticlă mare de „Antarctica” între ei. Era un decor perfect - o zi călduroasă, bună dispoziție, o băutură rece împărțită de doi prieteni la umbră.

Deodată, îi veni amețală. Reclama la bere se văzu ca prin ceață, scena apăru, dispăru și reapăru în timp ce inima îi bătea cu putere și respirația i se tăie. Se ținu de pervaz. Mâinile îi tremurau, așa că puse ceșcuța pe o masă. Valdir era în spatele său, nebănuind nimic și trăncănind în portugheză.

Broboane de sudoare îi apăsură pe frunte. Parcă simțea gustul berii. Începea alunecarea. O ciobitură în armură. O fisură în baraj. O cutremurare a muntelui de hotărâre pe care îl ridicase în ultimele patru luni împreună cu Sergio. Respiră adânc și se adună. Momentul avea să treacă; știa că acest lucru avea să se întâmple. Îl mai trăise de multe ori.

Luă cafeaua și sorbi furios în timp ce Valdir puse receptorul în furcă și îl anunță că pilotul nu prea voia să plece în Ajunul Crăciunului. Nate se întoarse la locul său, sub ventilatorul care scârțâia.

- Oferă-i mai mulți bani, spuse el.

Valdir fusese informat de către domnul Stafford că banii nu reprezentau o problemă în timpul acelei misiuni.

- O să mă sune din nou peste o oră, zise el.

Nate era pregătit să plece. Scoase telefonul celular nou-nouț și Valdir îl ajută să găsească o centralistă AT&T care vorbea englezește. Pentru a-l testa, formă numărul lui Sergio, dar îi răspunse robotul. Apoi o sună pe Alice, secretara lui, și îi ură un Crăciun fericit.

Telefonul funcționa bine; era mândru de el. Îi mulțumi lui Valdir și ieși din birou. Aveau să mai vorbească înainte de sfârșitul zilei.

Porni spre râul care curgea la câteva străzi distanță de biroul lui Valdir și găsi un părculeț unde câțiva lucrători aranjau niște scaune pentru un concert. După-amiaza târzie era umedă; cămașa îi era pătată de sudoare și i se lipise de piept. Micul episod din biroul lui Valdir îl speria mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Se așeză pe marginea unei mese de picnic și privi spre vastul Pantanal care se întindea în fața lui. Un adolescent care arăta jalnic apăru din senin și se oferă să-i vândă marijuana. Aceasta se afla în punguțe, într-o cutiuță de lemn. Nate îi făcu semn că nu îl interesa. Poate într-o altă viață.

Un muzicant începu să-și acordeze chitara și lumea începu să se strângă încet în timp ce soarele cobora dincolo de munții Boliviei, nu foarte departe.

Banii dădură rezultate. Pilotul acceptă fără tragere de inimă să zboare, dar insistă să plece devreme ca să fie înapoi la Corumbá până la prânz. Avea copii mici, o soție supărată și, în definitiv, era Ajunul Crăciunului. Valdir făcu promisiuni și îi dădu asigurări, plătindu-i o sumă frumușică în bani gheață.

De asemenea, bani primi și Jevy, călăuza cu care Valdir negocia de o săptămână. Jevy era un halterofil de douăzeci și patru de ani, cu brațe groase, necăsătorit, și când intră în holul hotelului "Palace" purta pălărie, bermude de blugi, ghete negre de armată, un maieu și un cuțit sclipitor vârât la brâu pentru cazul în care ar fi trebuit să jupoaie ceva. Îi zdrobi mâna lui Nate când i-o strânse.

- *Bom dia*, spuse el zâmbind larg.

- *Bom dia*, răspunse Nate strângând din dinți când îi trosniră degetele.

Cuțitul nu putea fi ignorat, deoarece avea o lamă lungă de douăzeci de centimetri.

- Știi portugheza? îl întrebă Jevy.

- Nu. Doar engleză.

- Nici o problemă, spuse el dându-i drumul mâinii, în sfârșit. Știu eu englezește.

Accentul era puternic, dar deocamdată, Nate înțelese fiecare cuvânt.

- Am învățat-o în armată, spuse Jevy mândru.

Se făcu plăcut imediat. Îi luă servieta lui Nate și îi spuse ceva fetei de la recepție, care roși și vru mai mult.

Camioneta lui era un Ford de trei tone și un sfert, din 1978, cel mai mare autovehicul pe care îl văzuse Nate deocamdată în Corumbá. Părea să fie pregătit pentru junglă, cu cauciucuri mari, o manivelă pe bara din față, grilaje groase peste faruri, vopsit într-un verde-închis, fără aripi. Și fără aer condiționat.

Străbătură cu viteză străzile orașului, încetinind numai puțin la semafoare, ignorând complet indicatoarele și, în general, speriiind mașinile și motocicletele, toți vrând să evite tancul lui Jevy. Fie din construcție, fie din neglijență, toba de eșapament funcționa prost. Motorul făcea un zgomot infernal și Jevy se simțea obligat să vorbească în timp ce strângea volanul ca un pilot de curse. Nate nu auzea absolut nimic, ci doar zâmbea și dădea din cap ca un idiot, păstrându-și poziția - picioarele înfipite bine în podea, cu o mână ținându-se de rama geamului și, cu cealaltă, ținând servieta. Inima i se oprea în loc la fiecare intersecție.

Era limpede că șoferii înțelegeau un trafic unde regulile de circulație, dacă existau, erau ignorate. Nu aveau loc accidente. Toți, inclusiv Jevy, izbuteau să oprească, să cedeze sau să se ferească exact la timp.

Aeroportul era pustiu. Parcară lângă mica sală și se îndreptară spre capătul pistei, unde erau patru avioane mici. Unul era pregătit de pilot, un individ pe care Jevy nu îl cunoștea. Prezentările se făcură în portugheză. Numele pilotului aducea a "Milton". Acesta era destul de prietenos, dar se vedea clar că ar fi preferat să nu zboare sau să nu lucreze înainte de Crăciun.

În timp ce cei doi brazilieni vorbeau, Nate examină avionul. Primul lucru pe care îl observă fu faptul că ar fi trebuit vopsit și aceasta îl îngrijoră teribil. Dacă exteriorul se cojea, lucrurile ar fi putut să stea mai bine în interior? Roțile luceau. În jurul compartimentului unde se afla motorul erau pete de ulei. Era un vechi Cessna 206, cu un singur motor.

Alimentarea dură un sfert de oră, așa că plecarea dis-de-dimineață se prelungi, apropiindu-se de ora zece. Nate scoase celularul din buzunarul bermudelor kaki și îl sună pe Sergio.

Acesta își bea cafeaua cu soția sa, făcând planuri pentru niște cumpărături de ultim moment, iar Nate se bucură iarăși că era plecat din țară, departe de frenezia sărbătorilor. Acasă era frig și cădea lapoviță. Nate îl asigură că era încă întreg; nu existau probleme.

Împiedicase alunecarea, își spuse el. Se trezise cu forțe noi și ferm hotărât; fusese doar un moment trecător de slăbiciune. Așa că nu îi spusese nimic lui Sergio. Ar fi trebuit s-o facă, dar de ce să-l îngrijoreze acum?

În timp ce vorbeau, soarele dispăru în spatele unui nor întunecat și câteva picături de ploaie răzlețe căzură în jurul lui Nate. El nici nu observă însă. Închise telefonul după obișnuitul „Crăciun fericit”.

Pilotul anunță că era gata.

- Te simți în siguranță? îl întreabă Nate pe Jevy când urcară servieta și un rucsac.

Jevy râse, zicând:

- Nici o problemă. Tipul are patru copii mici și o nevastă drăguță, așa a zis. De ce și-ar risca viața?

Cum Jevy voia să ia lecții de zbor, propuse să stea pe scaunul de lângă Milton. Lui Nate îi convenea. El se așează în spatele lor pe un scaun mic și înghesuit, fixându-și centurile cât mai strâns. Motorul porni cu ceva șovăială, cu prea multă, după părerea lui Nate, iar în cabină fu ca într-un cuptor până când Milton deschise geamul. Curentul produs de elice îi ajută să respire. Străbătură pista până la capăt. Permisivitatea de zbor nu constituie o problemă, deoarece nu erau alte avioane. Când se înălțară, cămașa lui Nate era lipită de piept și sudoarea îi șiroia pe ceafă.

Imediat, Corumbá era sub ei. Orașelul părea mai frumos de sus, cu șirurile sale de căsuțe pe străzi care păreau curate și îngrijite. Centrul era aglomerat acum, cu mașini așteptând în mijlocul traficului și pietoni traversând străzile. Orașul se afla pe o stâncă la poalele căreia curgea râul. Ei îi urmau cursul spre nord, înălțându-se încet, în timp ce Corumbá dispărea în spate. Erau câțiva nori răzleți și o ușoară turbulență.

La o mie două sute de metri, când ieșiră dintr-un nor mare și amenințător, le apărură deodată întreaga măreție a Pantanalului. În părțile de est și de nord, se întretaie vreo zece râulețe, îndreptându-se în diverse direcții, unind fiecare mlaștină de altele o sută. Datorită ploilor, râurile erau umflate și, în multe locuri, curgeau împreună. Apele aveau diferite nuanțe. Mlaștinile stătătoare erau de un albastru-închis, aproape negru pe alocuri, unde vegetația era deasă. Cele mai adânci erau verzi. Afluenții mai mici purtau mărul roșiat, iar marele Paraguay era umflat și maroniu ca ciocolata

topită. La orizont, toate apele erau albastre și tot pământul era verde.

În timp ce Nate se uita spre est și spre nord, cei doi tovarăși de drum ai săi se uitau spre vest, spre munții îndepărtați ai Boliviei. Jevy arăta ceva, atrăgându-i atenția. În spatele munților, cerul era mai întunecat.

La cincisprezece minute de la decolare, Nate văzu prima așezare. Era o fermă situată pe malul râului Paraguay. Casa era mică și frumoasă, cu obișnuitul acoperiș din țiglă roșie. Vaci albe pășteau pe o pășune și se adăpau la rău. În apropierea casei, rufele spălate în ziua aceea erau întinse pe o frânghie. Nu se vedea nici urmă de activitate umană - nu mașini, nu antenă TV, nu cabluri electrice. O grădină micuță împrejmuită de un gard se afla la scurtă distanță de casă, pe un drum de țară. Avionul trecu printr-un nor și ferma dispăru.

Mai mulți nori. Aceștia erau mai denși și Milton coborî la nouă sute de metri ca să se mențină sub ei. Jevy îi spuse că era o misiune de recunoaștere, așa că era bine să zboare cât mai jos cu putință. Prima așezare, Guató, se afla la o oră de Corumbá.

Timp de câteva minute, se îndepărtară de rău și trecură pe deasupra unei *fazenda*. Jevy despături harta, înconjură ceva și i-o dădu lui Nate, în spate.

- Fazenda da Prata, spuse el, arătând în jos.

Pe hartă, toate *fazendas* aveau nume, ca și cum ar fi fost mari domenii. La sol, Fazenda da Prata nu era mai mare decât prima fermă pe care o văzuse Nate. Erau mai multe vaci, vreo două clădiri mai mici, o casă puțin mai mare și o fâșie de pământ lungă și dreaptă care, își dădu seama Nate, era o pistă. În apropiere nu se vedea nici un rău și, cu siguranță, nici un drum. Accesul se realiza numai pe calea aerului.

Milton era din ce în ce mai îngrijorat din cauza cerului întunecat din partea de vest. Norii se îndreptau spre est, ei spre nord, astfel că întâlnirea părea inevitabilă. Jevy se aplecă în spate și strigă:

- Nu-i place cum arată cerul acolo.

Nici lui Nate nu-i plăcea, dar nu era el pilotul. Ridică din umeri, pentru că nu știa ce să răspundă.

- O să-l urmărim câteva minute, spuse Jevy.

Milton voia să se întoarcă acasă. Nate voia măcar să vadă satele indiene. Încă mai nutrea vaga speranță că putea să ajungă cumva cu avionul la Rachel și, poate, să o ducă în Corumbá, unde ar fi putut să ia masa într-o cafenea plăcută și să discute despre averea tatălui ei. Speranțe vagi care dispăreau rapid.

Ideea unui elicopter nu era chiar imposibilă. Își puteau permite să facă rost de unul. Dacă Jevy reușea să găsească satul cu pricina și locul în care să aterizeze, Nate ar fi putut să închirieze imediat un elicopter.

Visa.

Altă *fazenda* mică, aceasta aflându-se la scurtă distanță de râul Paraguay. Picături de ploaie începură să izbească geamurile avionului și Milton coborî la șase sute de metri. În stânga, mult mai aproape, era un impresionant lanț muntos, râul șerpuind prin pădurea deasă de la poalele lui.

Furtuna se năpusti cu furie asupra lor de peste vârfurile munților. Cerul

deveni dintr-o dată și mai întunecat; vântul zdruncina avionul, care se înclină brusc, făcându-l pe Nate să dea cu capul de tavanul cabinei. Se îngrozi deodată.

- Ne întoarcem, strigă Jevy cu o voce din care lipsea calmul pe care l-ar fi preferat Nate.

Chipul lui Milton era împietrit, iar ochelarii de soare ai pilotului calm dispăruseră și broboane de sudoare îi acopereau fruntea. Avionul viră brusc spre dreapta, est și sud-est, și exact când își încheie întoarcerea spre sud, în fața lui apără o priveliște înspăimântătoare. Cerul înspre Corumbá era negru.

Milton nu voia să se aventureze într-acolo. Întoarse repede spre est și îi spuse ceva lui Jevy.

- Nu putem să mergem la Corumbá, strigă acesta în spate. Vrea să ne uităm după o *fazenda*. O să aterizăm și o să așteptăm să treacă furtuna. Vocea îi era ridicată și plină de neliniște, iar accentul se simțea și mai tare.

Nate încuviință cât putu de bine. Capul îl durea de la ciocnirea cu tavanul și stomacul începea să i se revolte.

Timp de câteva minute păru că întrecerea avea să fie câștigată de Cessna. Sigur că orice avion poate să întreacă o furtună, își spuse Nate. Își masă creștetul și se hotărî să nu se uite în spate. Însă norii negri veneau acum din părți.

Ce fel de pilot idiot și înapoiat decolează fără să verifice radarul? Pe de altă parte, radarul, dacă într-adevăr aveau unul, era vechi de douăzeci de ani, probabil, și scos din funcțiune în perioada sărbătorilor.

Ploaia răpăia în avion, iar vântul vuia în jurul lui. Norii treceau clocotind pe lângă el. Furtuna îi prinse din urmă și îi depăși, micul avion fiind smucit, azvârlit în sus și în jos și împins dintr-o parte în alta. Timp de două minute care părură nesfârșite, Milton fu incapabil să-l piloteze din cauza turbulenței. Călărea un taur furios, nu pilota un avion.

Nate se uita pe geam, dar nu vedea nimic, nici apă sau mlaștini, nici *fazendas* cu piste lungi. Se aplecă și mai mult, încleștând dinții și jurând că nu avea să verse.

Un gol de aer făcu avionul să coboare treizeci de metri în mai puțin de două secunde și toți trei strigară câte ceva. Cuvintele lui Nate fură „Oh, drace!” Tovarășii săi brazilieni înjurară în portugheză. Exclamațiile erau gătuite de spaimă.

Un moment, aerul fu nemișcat. Milton împinse manșa în față și începu să coboare în picaj. Nate se agăță cu ambele mâini de spătarul scaunului lui Milton și, pentru prima și, spera, singura dată în viața lui, se simți ca un pilot kamikaze. Inima îi bătea năvalnic și stomacul i se ridică în gâtlee. Închise ochii și se gândi la Sergio și la instructorul de yoga de la „Walnut Hill” care îl învățase rugăciunea și meditația. Încercă să mediteze și să se roage, dar îi era imposibil să o facă în timp ce era captiv într-un avion care se prăbușea. Moartea era la numai câteva secunde.

Un tunet care bubui chiar deasupra avionului îi șoca, asemenea unei împușcături într-o încăpere întunecoasă, și îi sperie îngrozitor. Lui Nate îi explodară timpanele.

Picajul încetă la o sută cincizeci de metri, când Milton, în lupta cu vântul, reuși să redreseze avionul.

- Uită-te după o *fazenda*! strigă Jevy din față și, șovăitor, Nate se uită pe geam.

Pământul era răvășit de ploaie și de vânt. Pomii se legănau și, la suprafața iazurilor, erau valuri. Jevy se uită pe o hartă, dar erau complet rătăciți.

Ploaia cădea în rafale albicioase care reduceau vizibilitatea foarte mult. Uneori Nate abia întrezărea pământul. Erau înconjurați de torente de ploaie și bătuți de un vânt îngrozitor din toate părțile. Micul lor avion era parcă un zmeu de hârtie. Milton se lupta să îl stăpânească, în timp ce Jevy se uita disperat în toate direcțiile. Nu avea să se prăbușească fără să lupte.

Dar Nate renunță. Dacă nici măcar nu vedea pământul, cum puteau să se aștepte să aterizeze întregi? Partea cea mai groaznică a furtunii nu trecuse încă. Erau terminați.

Nu avea să încheie nici o înțelegere cu Dumnezeu. Asta merita pentru viața pe care o dusese. Sute de oameni mureau în fiecare an în accidente aviatice; el nu era cu nimic mai bun.

Zări un râu chiar sub ei și, deodată își aminti de aligatori și de anaconda. Îl îngrozea gândul că ar fi putut să se prăbușească într-o mlaștină. Se vedea grav rănit, dar nu mort, agățându-se de viață, luptându-se să supraviețuiască, încercând să pună în funcțiune afurisitul de telefon prin satelit în timp ce se chinuia să țină la distanță reptilele înfometate.

Alt tunet zgudui cabina și Nate se hotărî să lupte totuși. Scrută solul într-o încercare deznădăjduită de a găsi o *fazenda*. Un fulger îi orbi pentru o clipă. Motorul bolborosi și aproape că se opri, dar își reveni și funcționează în continuare. Milton coborî la o sută douăzeci de metri, o altitudine bună în împrejurări normale. Cel puțin, în Pantanal nu existau dealuri sau munți care să-i facă să se îngrijoreze.

Nate își strânse și mai tare hamul de umăr și vomită. Nu simți nici un pic de rușine făcând acest lucru. Nu mai simțea nimic altceva decât groază.

Îi învălui întunericul. Milton și Jevy strigau pe rând încercând să stăpânească avionul. Umerii li se izbeau și li se atingeau mereu. Harta rămăsese la picioarele lui Jevy, complet inutilă.

Furtuna se dezlănțuia sub ei. Milton coborî la șaiszeci de metri, înălțime la care solul se vedea sub forma unor petice. O rafală de vânt îi izbi dintr-o parte, practic maturând avionul, și Nate își dădu seama cât de neputincioși erau. Deodată, văzu un obiect alb jos și strigă, arătând:

- O vacă! O vacă!

Jevy îi strigă traducerea lui Milton.

Coborâră prin nori la vreo douăzeci și cinci de metri, într-o ploaie torențială și trecură chiar pe deasupra acoperișului unei case. Jevy urlă din nou și arată spre un punct în partea sa. Pista părea să aibă lungimea unei alei suburbane frumoase, periculoasă chiar și pe vreme bună. Nu avea importanță. Nu aveau încotro. Dacă se prăbușeau, cel puțin existau oameni prin apropiere.

Zăriseră pista prea târziu pentru a mai ateriza în direcția vântului, așa că Milton întoarse avionul pentru a ateriza contra furtunii. Vântul îl izbi, practic oprindu-l. Ploaia redusă vizibilitatea aproape complet. Nate se aplecă pentru a se uita la pistă, dar nu văzu decât șuvoaiele de apă care scăldau parbrizul.

La cincisprezece metri, Cessna fu izbit de o rafală de vânt care îl înclină puternic. Milton se chină să-l redreseze. Jevy strigă:

- *Vaca! Vaca!*

Nate înțelese imediat ce înseamnă *vaca*. O și văzu. Pe prima nu o loviră.

În momentele dinaintea căderii, Nate văzu un băiat cu un băț fugind prin iarba înaltă, ud learcă și înspăimântat. Și mai văzu o vacă fugind de pe pistă. Îl văzu pe Jevy ținându-se încordat și privind fix prin parbriz, cu ochii mari și cu gura deschisă, dar fără să scoată un cuvânt.

Atinseră iarba, dar continuă să înainteze. Era o aterizare, nu o prăbușire, și, în acea fracțiune de secundă, Nate speră că nu aveau să moară. Altă rafală de vânt îi ridică trei metri în aer, după care căzură din nou.

- *Vaca! Vaca!*

Elicele sfâșiară o vacă mare și curioasă, care stătea nemișcată. Avionul se zgudui puternic, toate geamurile explodară în afară și cei trei bărbați își țipară ultimele cuvinte.

Nate se trezi pe diagonala avionului, plin de sânge, groaznic de înspăimântat, dar viu și conștient totodată că mai continua să plouă. Vântul vâjâia prin avion. Milton și Jevy erau unul peste altul, dar mișcau și încercau să-și desfacă centurile.

Nate găsi o fereastră și scoase capul. Avionul era prăbușit pe o parte, cu o aripă ruptă și îndoită sub cabină. Era sânge peste tot, dar de la vacă, nu de la pasageri. Ploaia, care încă mai cădea torențial, îl spăla repede.

Băiatul cu bățul îi conduse la un mic grajd de lângă pistă. Scăpând de furtună, Milton căzu în genunchi și murmură o rugăciune adresată Fecioarei Maria. Nate îl privi și, într-un fel se rugă împreună cu el.

Nu erau răni grave. Milton avea o tăietură ușoară pe frunte. Încheietura dreaptă a lui Jevy se umfla. Mai târziu avea să-l doară mai tare.

Rămăseseră pe pământ mult timp, fără să spună nimic, privind ploaia, ascultând vântul și gândindu-se la ce ar fi putut să se întâmple.

Proprietarul vacii apărură după vreo oră, când furtuna începu să se mai potolească și ploaia se opri pentru câteva minute. Era desculț, în bermude de blugi și un tricou uzat cu Chicago Bulls. Se numea Marco și nu era deloc pătruns de buna dispoziție a sărbătorilor.

Îl expedie pe băiat, după care începu o discuție aprinsă cu Jevy și Milton despre valoarea vacii. Milton era mai preocupat de starea avionului său, Jevy de încheietura sa umflată. Nate stătea lângă fereastră, întrebându-se cum de ajunsese să se afle în mijlocul sălbăticiei braziliene în Ajunul Crăciunului, într-

o iesle urât mirositoare, plin de vânătași, murdar de sângele unei vaci, ascultând trei bărbați care se certau într-o limbă străină și norocos că se mai afla în viață. Nu avea răspunsuri clare.

Judecând după celelalte vaci care pășteau în apropiere, nu puteau să valoreze prea mult.

- O s-o plătesc eu, îi spuse Nate lui Jevy.

Acesta îl întrebă pe om cât costa și spuse apoi:

- O sută de *reais*.

- Acceptă „American Express”? Întrebă Nate, dar gluma sa nu fu gustată.

O să plătesc.

O sută de dolari. Avea să-i plătească numai ca să nu-l mai audă pe Marco vociferând.

Afacerea se încheie și omul deveni gazda lor. Îi conduse în casă, unde masa de prânz era pregătită de o femeie scundă și desculță, care zâmbi și îi primi încântată. Din motive evidente, în Pantanal nu veneau oaspeți și, când își dădură seama că Nate era din Statele Unite, își chemară copiii. Băiatul cu bățul avea doi frați, iar mama lor le spuse să-l studieze pe Nate pentru că era american.

Luă cămășile bărbaților și le înmuie într-un lighean cu apă de ploaie și săpun. Mâncară orez și fasole neagră la o măsuță, goi până la brâu, dar fără să se sinchisească de acest lucru. Nate era mândru de bicepsii săi în formă și de burta sa plată. Jevy se vedea de la o poștă că era halterofil. Sărmanul Milton arăta semnele caracteristice apropierii de vârsta a doua, dar era evident că nu îi păsa.

Cei trei bărbați vorbiră puțin în timpul mesei. Groaza prăbușirii era încă proaspătă. Copiii stăteau pe jos lângă masă, mâncând pâine nedospită și orez și urmărindu-i toate mișcărilor lui Nate.

La patru sute de metri mai încolo era un râuleț, iar Marco avea o barcă cu motor. Râul Paraguay se afla la cinci ore distanță. Poate că îi ajungea benzina, poate nu. Dar avea să fie imposibil să îi ia pe toți trei în barcă.

Când cerul se însenină, Nate se duse cu copiii la epava avionului și își luă servieta. Pe drum îi învăță să numere în engleză până la zece. Ei îl învățară în portugheză. Erau niște băieți simpatici, teribil de timizi la început, dar se atașau de Nate cu fiecare clipă. Era Ajunul Crăciunului, își aminti el. Oare Moș Crăciun venea în Pantanal? Nimeni nu părea să-l aștepte.

Nate despachetă și aranjă telefonul prin satelit pe un buștean neted din curte. Farfuria avea o jumătate de metru pătrat, iar telefonul în sine nu era mai mare decât un laptop compact. Cele două piese se conectau printr-un fir. Nate îl puse în funcțiune, introduse numerele ID și PIN, după care răsuci farfuria încet, până când prinse semnalul transmis de Satelitul Astar-East, aflat la o sută șazeci de kilometri deasupra Atlanticului, undeva cam în apropierea ecuatorului. Semnalul era puternic, lucru confirmat de un piuit constant, iar Marco și restul familiei sale se strânseseră și mai aproape de Nate. Acesta se întrebă dacă văzuseră vreodată un telefon.

Jevy strigă numărul de acasă a lui Milton. Nate apăsă tastele încet, după care își ținu respirația și așteptă. Dacă nu reușea să ia legătura, aveau să

rămână cu Marco și cu familia acestuia de Crăciun. Casa era mică; Nate bănuia că avea să doarmă în grajd. Perfect.

Planul B era să-i trimită pe Jevy și pe Marco cu barca. Era aproape unu după-amiaza. Ținând cont de faptul că se făceau cinci ore până la Paraguay, aveau să ajungă chiar la lăsatul întinericului, presupunând că avea să aibă suficientă benzină. Odată ajunși pe marele râu, aveau să caute ajutor, ceea ce ar fi putut să dureze ore întregi. Dacă nu aveau suficientă benzină, aveau să rămână în mijlocul Pantanalului. Jevy se declarase împotriva aceluia plan de la început, dar nimeni nu insista.

Mai erau și alți factori. Marco nu prea voia să plece atât de târziu. În mod normal, când se ducea la Paraguay pentru a face comerț, pleca la răsăritul soarelui. Și, deși exista șansa de a găsi ceva benzină la un vecin, la vreo oră distanță, acest lucru nu era cert.

- *Oi*, se auzi o voce de femeie în telefon și toți zâmbiră.

Nate îi dădu telefonul lui Milton, care își salută soția, după care îi povesti ce se întâmplase. Jevy îi traducea în șoptă lui Nate. Copiii se minunară de engleza lui.

Conversația deveni încordată și, la un moment dat, încetă brusc.

- Caută un număr de telefon, explică Jevy.

Numărul fu transmis; era al unui pilot pe care îl cunoștea Milton. Acesta promise să ajungă acasă la cină și închise.

Pilotul nu era acasă. Soția lui spuse că era în Campo Grande cu afaceri și că trebuia să se întoarcă până seara. Milton îi explică unde era și ea îi dădu alte numere de telefon unde putea fi găsit soțul ei.

- Roagă-l să vorbească repede, spuse Nate formând alt număr. Bateria asta n-o să dureze o veșnicie.

Nu răspunse nimeni la următorul număr. La celălalt, pilotul veni la telefon și tocmai spunea că avionul lui era la reparat, când se întrerupse semnalul.

Norii erau negri.

Nate se uită la cerul din ce în ce mai întunecat fără să-i vină a crede. Milton mai avea puțin și începea să plângă.

Fu o ploaie de scurtă durată și rece în care copiii se jucară, în timp ce adulții stăteau pe verandă și îi priveau tăcuți.

Jevy avea alt plan. La marginea orașului Corumbá, se afla o bază a armatei. El nu fusese repartizat acolo, dar ridica greutate împreună cu câțiva dintre ofițeri. Când cerul se însenină din nou, se întoarseră la buștean și se înghesuiră în jurul telefonului. Jevy își sună un prieten care găsi niște numere de telefon.

Armata avea elicoptere. La urma urmei, se prăbușise un avion. Când al doilea ofițer răspunse la telefon, Jevy îi explică repede ce se întâmplase și îi ceru ajutorul.

Era o tortură pentru Nate să-l privească pe Jevy în timpul convorbirii. Nu înțelegea nici un cuvânt, dar limbajul trupului spunea totul. Zâmbete și încruntări, îndemnuri și rugăminți, pauze încordate și apoi, repetarea unor

lucruri spuse deja.

Când termină, Jevy îi spuse lui Nate:

- O să-l sune pe comandant. Vrea să-i mai dau un telefon peste o oră.

O oră păru cât o săptămână. Soarele se ivi iarăși dintre nori și uscă iarba. Umiditatea era extrem de densă. Tot fără cămașă, Nate începu să simtă usturimea unor arsuri.

Se retraseră la umbra unui pom. Femeia verifică starea cămășilor care fuseseră lăsate pe frânghie în timpul ultimei ploi, astfel că erau tot ude.

Pielea lui Jevy și a lui Milton era cu câteva nuanțe mai închisă ca a lui Nate și ei nu își făceau probleme în privința soarelui. Acest lucru nu îl deranja nici pe Marco și cei trei se duseră la avion să vadă ce se stricase. Nate rămase la umbra pomului, unde era mai sigur. Zăpușeala după-amiezii era sufocantă. Pieptul și umerii începeau să-l doară și ideea unui pui de somn îi trecu prin minte. Însă băieții aveau alte planuri. În sfârșit, el le învătă numele - Luis era cel mai mare, cel care gonise vaca de pe pistă cu câteva secunde înainte ca ei să aterizeze, Oli era cel mijlociu și cel mai mic era Tomas. Folosind ghidul de conversație pe care îl ținea în servietă, Nate rupse încet bariera de limbaj. Salut. Ce faci? Cum te numești? Câți ani ai? Bună ziua. Băieții repetară expresiile în portugheză pentru ca Nate să învețe pronunția, după care el îi puse să le rostească în engleză.

Jevy se întoarse cu hărți și dădură telefonul. Părea să existe ceva interes din partea armatei. Milton arată spre o hartă și spuse:

- Fazenda Esperança.

Jevy repetă plin de entuziasm. Totuși, acesta se mai diminuează după câteva secunde și închise.

- Nu-l găsește pe comandant, spuse el în engleză, încercând să pară plin de speranță. E Crăciunul, știi doar.

Crăciunul în Pantanal. Patruzeci și ceva de grade cu o umiditate foarte ridicată. Un soare îngrozitor fără creme împotriva arsurilor. Gânganii și insecte fără insecticide. Copii veseli fără nici o speranță de a primi jucării. Nu muzică, pentru că nu era electricitate. Nu brad de Crăciun. Nu mâncare, sau vin, sau șampanie de Crăciun.

E o aventură, își tot spunea el. Unde ți-e simțul umorului?

Puse telefonul la loc în cutie și închise capacul cu fermitate. Milton și Jevy se duseră la avion. Femeia intră în casă. Marco avea ceva de făcut în curtea din spate. Nate se duse din nou la umbră, gândindu-se cât de plăcut ar fi fost să audă măcar un vers din „White Christmas” și să soarbă dintr-un pahar de șampanie.

Luis apăru cu trei dintre cei mai slăbănogi cai pe care îi văzuse vreodată Nate. Unul avea o șa, confecționată din piele și lemn, care era așezată pe ceva ce aducea cu un preș vechi de un portocaliu-aprins. Șaua era pentru Nate. Luis și Oli săriră pe cai fără nici cel mai mic efort, perfect echilibrați.

Nate își studie calul.

- *Onde?* întrebă el. Unde?

Luis arată spre o potecă. Din discuțiile din timpul prânzului și de după aceea, Nate știa că poteca ducea la râul unde își ținea Marco barca.

De ce nu? Doar era o aventură. Ce altceva avea de făcut în timp ce orele se scurgeau încet? Își luă cămașa de pe frânghie și izbuti să încalece sârmanul cal fără să cadă sau să se lovească.

La sfârșitul lui octombrie, Nate și câțiva dintre ceilalți internați la „Walnut Hill” petrecuseră o duminică plăcută în șa, călărind prin Blue Ridge și admirând splendorile toamnei. Șezutul și pulpele îl duruseră o săptămână, dar teama de cai fusese învinsă. Oarecum.

Se chinui să își vâre picioarele în scări și ținu frâul atât de strâns, încât animalul nici nu vru să se urnească. Băieții priviră amuzați, după care porniră în galop. Începu și calul lui Nate să galopeze încet, făcând să-l doară locurile sensibile și săltându-l când pe o fesă când pe alta. Preferând să meargă, pur și simplu, trase de frâu și calul încetini. Băieții se întoarseră și începură să meargă alături de el.

Poteca străbătea o mică pășune și făcea o cotitură, astfel încât casa dispăru în curând din raza vizuală. În față se vedea o apă - o mlaștină, exact ca cele pe care le văzuse Nate din avion. Acest lucru nu îi deranjă pe băieți, pentru că poteca trecea prin mijlocul ei și caii o traversaseră de multe ori. Nu încetiniră deloc. La început, apa avea doar câțiva centimetri, apoi treizeci, apoi ajunse până la scări. Bineînțeles că băieții erau desculți și aveau pielea tăbăcită, astfel că nu își făceau nici un fel de griji în privința apei și a ceea ce ar fi putut să se afle în ea. Nate purta perechea sa preferată de adidași Nike, care se udară în scurt timp.

Peștii piranha, acei peștișori oribili cu dinți ascuțiți, erau peste tot în Pantanal.

Ar fi vrut să se întoarcă, dar habar nu avea cum să exprime acest lucru.

- Luis, spuse el cu o voce care îi trăda temerile.

Băieții se uitară la el fără cea mai mică umbră de neliniște.

Când apa ajunse până la piepturile cailor, încetiniră puțin. Câțiva pași și Nate își văzu picioarele din nou. Caii ieșiră în partea cealaltă, unde reîncepea poteca.

Trecură pe lângă rămășițele unui gard în stânga lor. Apoi, pe lângă o clădire dărăpănată. Poteca se lărgi încetul cu încetul, până când se transformă într-un drum vechi. Cu mulți ani în urmă,

fazenda fusese mai extinsă, fără îndoială, cu mai multe vite și mai mulți angajați.

Nate aflase din materialele sale că regiunea Pantanal fusese colonizată cu peste două sute de ani în urmă și se schimbase foarte puțin. Izolarea oamenilor era uluitoare. Nu se vedea nici urmă de vecini sau alți copii și Nate se tot gândea la școli și la educație. Oare, când erau suficient de mari, copiii plecau la Corumbá ca să-și găsească slujbe și soții? Sau se ocupau de micile ferme și de creșterea următoarei generații de *pantaneiros*? Oare Marco și soția sa știau să citească și să scrie și, dacă da, își învățau și copiii?

Avea să-l întrebe pe Jevy. În față era și mai multă apă, o mlaștină mai mare cu copaci putrezi îngrămădiți de ambele părți. Și, bineînțeles, poteca trecea prin mijlocul ei. Era sezonul ploilor și apa era adâncă peste tot. În lunile uscate, mlaștina era un petic de nămol și un novice putea să străbată

poteca fără să se teamă că avea să fie mâncat. Întoarce-te atunci, își spuse Nate. Nici o șansă.

Caii înaintară ca niște roboți, fără să dea atenție mlaștinii și apei care le ajungea până la genunchi, plescând. Băieții erau pe jumătate adormiți. Ritmul încetini puțin când apa deveni mai adâncă. Când genunchii lui Nate se udară și el se pregătea să-i strige ceva disperat lui Luis, Oli arătă nonșalant spre dreapta, spre un punct unde două trunchiuri de copaci se înălțau trei metri în aer. Între ele, o reptilă mare și neagră stătea nemișcată în apă.

- *Jacaré*, spuse Oli peste umăr, ca și cum Nate ar fi vrut să știe. Aligator.

Ochii ieșeau în relief peste restul trupului, iar Nate era sigur că pe el îl urmăreau. Inima începu să-i bată cu putere și ar fi vrut să strige, să țipe după ajutor. Atunci, Luis se întoarse și zâmbi, pentru că știa că oaspetele său era îngrozit. Oaspetele încercă să zâmbească, de parcă ar fi fost încântat să vadă, în sfârșit, unul de aproape.

Caii înălțară capetele când apa deveni mai adâncă. Nate îi dădu piteni sub apă, dar nu se întâmplă nimic. Aligatorul se cufundă încet, până când nu se mai văzura decât ochii, după care pomi în direcția lor și dispăru în apa întunecată. Nate își scoase picioarele din scări și își trase genunchii la piept, astfel încât se clătină în șa. Băieții spuseră ceva și începură să chicotească, dar lui Nate nu îi păsa.

După ce trecură de mijlocul mlaștinii, apa ajunse până la picioarele cailor și, apoi, până la ale lor. Când atinse teafăr malul celalalt, Nate se relaxă. Apoi râse de sine însuși. Ar fi putut să spună povestea aceea acasă. Avea prieteni care erau pasionați după vacanțe extreme - oameni care mergeau cu cortul, navigau pe ape înspumate și repezi, căutau gorile, genul de safari prin care încercau întotdeauna să-i uluiască pe ceilalți cu povestiri despre experiențe de viață și de moarte trăită în partea opusă a lumii. Dacă mai pomenea și de aspectul ecologic al Pantanalului, pentru zece mii de dolari, ar fi sărit bucuroși pe un ponei și ar fi străbătut mlaștini, fotografiind șerpii și aligatorii din drumul lor.

Dat fiind că nu se vedea nici un râu, Nate hotărî că era timpul să se întoarcă. Arătă ceasul și Luis îi conduse spre casă.

Însuși comandantul fu adus la telefon. Vorbi cu Jevy despre tot felul de lucruri legate de armată timp de cinci minute - locuri în care fuseseră repartizați, oameni pe care îi cunoșteau - în vreme ce indicatorul bateriei licărea mai repede, iar SatFone-ul rămânea încetul cu încetul fără energie. Nate îi arătă; Jevy răspunse explicându-i comandantului că aceea era ultima lor șansă.

Nici o problemă. Un elicopter era pregătit; un echipaj era adunat chiar în clipa aceea. Cât de grave erau rănilor?

Interne, spuse Jevy uitându-se la Milton.

Fazenda se afla la o distanță de patruzeci de minute cu elicopterul, potrivit piloților armatei. Dați-ne o oră, spuse comandantul. Milton zâmbi pentru prima oară în ziua aceea.

După ce trecu o oră, optimismul dispăru. Soarele cobora repede la apus; se apropia amurgul. O salvare pe întuneric ieșea din orice discuție.

Se duseră la avionul prăbușit, unde Milton și Jevy lucraseră toată după-amiaza. Aripa ruptă fusese dată la o parte, ca și elicea. Aceasta se afla pe iarbă, lângă avion, încă mânjită de sânge. Trenul de aterizare din dreapta era îndoit, dar nu trebuia înlocuit.

Vaca ucisă fusese tranșată de Marco și de soția lui, iar scheletul abia se mai vedea în tufișurile de lângă pistă.

Jevy spunea că Milton avea de gând să vină cu o barcă imediat ce va găsi o aripă și elice noi. Lui Nate, acest lucru i se părea practic imposibil. Cum ar fi putut să urce o aripă de avion într-o barcă suficient de mică pentru a naviga pe afluenții din Pantanal și, apoi, să o care prin mlaștinile pe care Nate le văzuse din șaua calului?

Aceea era problema lui însă. Nate avea alte griji.

Femeia le aduse cafea caldă și prăjiturele uscate, iar ei se așezară pe iarbă lângă grajd și sporovăiră. Cele trei umbre mici ale lui Nate stăteau lângă el, temându-se să nu îi părăsească. Mai trecu o oră.

Tomas, cel mai mic, fu primul care auzi zgomotul. Spuse ceva și se ridică, arătând într-o direcție, și toți ceilalți rămăseseră încremeniți. Zgomotul se auzi din ce în ce mai tare, devenind zumzetul inconfundabil al unui elicopter. Alergară spre mijlocul pistei și se uitară pe cer.

Când elicopterul ateriză, patru soldați săriră din el și alergară spre grup. Nate îngenunche în mijlocul băieților și îi dădu fiecăruia câte zece *reais*.

- *Feliz Natal*, spuse el.

Crăciun fericit. După aceea, îi îmbrățișă repede, își luă servieta și o rupse la fugă spre elicopter.

Jevy și Nate le făcură cu mâna membrilor acelei mici familii când elicopterul se ridică de la pământ. Milton era prea ocupat, mulțumindu-le piloților și soldaților. La o sută cincizeci de metri, Pantanalul începu să se întindă spre orizont. La răsărit era întuneric.

Și era întuneric și la Corumbá când zburară pe deasupra orașului jumătate de oră mai târziu. Era o priveliște frumoasă - clădirile și casele, luminile de Crăciun, traficul. Aterizară la baza armatei, la vest de oraș, situată pe o stâncă deasupra râului Paraguay. Comandantul îi întâmpină și primi mulțumirile pline de entuziasm pe care le merita pe deplin. Fu surprins să vadă că nu erau răni serioase, dar, cu toate acestea, se bucură de succesul misiunii. Îi trimise cu un jeep deschis condus de un soldat tânăr.

Când intrară în oraș, jeepul întoarse brusc și opri în fața unui mic magazin. Jevy intra și reveni cu trei sticle de bere „Brahma”. Îi dădu una lui Milton și una lui Nate.

După o ușoară ezitare, acesta o destupă și bău. Era rece și absolut delicioasă. Și era Crăciunul, ce naiba. Putea să se descurce.

Stând pe bancheta din spate a jeepului în timp ce acesta străbătea străzile prăfuite, își aminti ce noroc avea că era în viață.

Cu aproape patru luni în urmă, încercase să se sinucidă. Cu șapte ore în urmă, supraviețuise unei aterizări forțate.

Dar nu realizase nimic. Nu se afla mai aproape de Rachel Lane decât în ziua precedentă.

Prima oprire fu la hotel. Nate le ură tuturor un Crăciun fericit și se duse în camera lui, unde se dezbracă și stătu sub duș douăzeci de minute.

În frigider, erau patru cutii de bere. Le bău pe toate într-o oră, spunându-și cu fiecare din ele că nu era o alunecare. Nu aveau să ducă la o cădere. Lucrurile erau sub control. Păcălise moartea, așa că de ce să nu sărbătorească puțin de Crăciun? Nu avea să afle nimeni. Se putea descurca.

În plus, starea de trezie perfectă nu îi plăcuse niciodată. Avea să-și dovedească sieși că putea să se descurce cu puțin alcool. Nici o problemă. Câteva beri ici, colo. Ce era rău în asta?

14

Îl trezi telefonul, dar dură ceva timp până când răspunse. Berea nu avea nici un efect întârziat în afară de vinovăție, dar mica aventură din Cessna își spunea cuvântul. Gâtul, umerii și mijlocul i se învinețiseră deja - urme clare de vânătăi în locurile unde centurile de siguranță îl ținuseră în momentul impactului cu solul. Avea cel puțin două cucuie, primul de la o izbitură de care își amintea, al doilea de la una de care nu își mai aducea aminte. Genunchii i se frecaseră de spătarele scaunelor celor doi piloți - niște răni ușoare, crezuse el la început, dar care se agravasera în cursul nopții. Brațele și ceafa îi erau arse de soare.

- Crăciun fericit, spuse vocea.

Era Valdir și era aproape ora nouă.

- Mulțumesc, zise Nate. La fel și ție.

- Da. Cum te simți?

- Bine. Mulțumesc.

- Da, ei bine, Jevy m-a sunat aseară și mi-a povestit ce ați pățit cu avionul. Milton trebuie să fie nebun dacă a zburat pe furtună. N-o să mai apelez niciodată la el.

- Nici eu.

- Te simți bine?

- Da

- Ai nevoie de doctor?

- Nu.

- Jevy zicea că speră că ești bine.

- Mă simt bine, mă cam dor toate, atâta tot.

Urmă un moment de pauză în care Valdir schimbă vitezele.

- Dă-mi o mică petrecere la mine acasă astăzi după-amiază. Doar familia mea și câțiva prieteni. Vrei să vii și tu?

Invitația conținea o anumită doză de rigiditate. Nate nu își dădea seama dacă Valdir încerca numai să fie politicos, sau dacă era o chestiune de limbă și accent.

- Ești foarte amabil, spuse el. Dar am mult de citit.
- Ești sigur?
- Da, mulțumesc.
- Foarte bine. Am o veste bună. Ieri am închiriat, în sfârșit, o barcă. Nu îți trebuise mult ca să treacă de la petrecere la barcă.
- Grozav. Când plec?
- Poate mâine. O pregătesc. Jevy știe barca.
- Abia aștept să pornesc pe râu. Mai ales după ziua de ieri.

Valdir se apucă să-i povestească apoi cum negociase cu proprietarul bărcii, un zgârcit notoriu care, inițial ceruse o mie de *reais* pe săptămână. Se înțeleseseră la șase sute. Nate asculta, dar puțin îi păsa. Moștenirea lăsată de Phelan era destul de mare.

Valdir își luă la revedere cu un alt „Crăciun fericit”.

Adidașii îi erau încă uzi, dar și-i puse oricum, împreună cu un șort și un tricou. Avea să încerce să alerge puțin, dar, dacă trupul său nu avea să coopereze, avea să se plimbe, pur și simplu. Simțea nevoia de aer curat și de exercițiu fizic. Plimbându-se încet prin cameră, văzu cutiile de bere goale din coșul de gunoi.

Avea să se ocupe de problema asta mai târziu. Nu era o alunecare și nu avea să ducă la o cădere. Cu o zi în urmă, viața i se perindase prin fața ochilor și asta schimbase lucrurile. Ar fi putut să moară. Acum, fiecare zi era un dar, fiecare moment trebuia savurat. De ce să nu se bucure de câteva din plăcerile vieții? Puțină bere, un pic de vin, nimic mai tare și, cu siguranță, nu droguri.

Era un domeniu familiar; minciuni cu care se mai amăgise.

Luă două pastile de Tylenol și apoi își unse pielea expusă. În holul hotelului era un spectacol de Crăciun la televizor, dar nimeni nu îl urmărea, pentru că nu era nimeni. Tânăra de la recepție îi zâmbi și îi spuse bună dimineța. Căldura umedă pătrundea prin ușile de sticlă deschise. Nate zăbovi puțin ca să bea o cafea dulce. Termosul se afla pe tejghea, paharele de carton erau așezate frumos alături, așteptând ca cineva să se oprească și să guste puțină *cafezinho*.

Două păhărele și asudă înainte să iasă din hol. Pe trotuar încercă să se întindă, dar mușchii îl dureau și încheieturile îi erau înțepenite. Greu nu era să alerge, ci mai degrabă să meargă fără să șchiopăteze vizibil.

Dar nimeni nu se uita la el. Magazinele erau închise și străzile pustii, așa cum se așteptase. După două străzi, tricoul îi era deja lipit de spate. Făcea exerciții într-o saună.

Avenida Rondon era ultima stradă pavată de-a lungul stâncii situate deasupra râului. Merse pe trotuarul paralel cu ea mult timp, șchiopătând ușor, în vreme ce mușchii i se dezmoreau încetul cu încetul și încheieturile încetau să-i mai scârțâie. Găsi părculețul în care se oprise cu două zile în urmă, pe douăzeci și trei, când se adunaseră oamenii ca să asculte muzică și colinde. Câteva scaune pliante mai erau încă acolo. Picioarele lui aveau nevoie de odihnă. Se așază pe aceeași masă de picnic și se uită după adolescentul care încercase să-i vândă droguri.

Dar nu se vedea nici picior de om. Își masă ușor genunchii și se uită la marele Pantanal, care se întindea pe kilometri întregi, dispărând dincolo de orizont. O pustietate magnifică. Se gândi la băieți - Luis, Oli și Tomas - la micii lui tovarăși care aveau câte zece *reaís* în buzunare și nici o modalitate de a-i cheltui. Pentru ei, Crăciunul nu însemna nimic; fiecare zi era la fel.

Undeva, în regiunea aceea vastă brăzdată de ape din fața lui, exista o anume Rachel Lane, acum doar o umilă slujitoare a Domnului, dar care era pe cale de a deveni una dintre cele mai bogate femei din lume. Dacă o găsea, cum avea să reacționeze, oare, la vestea moștenirii acelei averi imense? Cum avea să reacționeze când îl va cunoaște pe el, un avocat american care reușise să-i dea de urmă?

Răspunsurile posibile îl făcură să nu se simtă prea bine. Pentru prima oară, își dădu seama că, până la urmă, Troy ar fi putut să fie nebun. Un om cu mintea întreagă și lucid ar fi lăsat unsprezece miliarde de dolari unei persoane pe care nu o interesa deloc bogăția? Unei persoane practic necunoscută de nimeni, nici chiar de cel care semnase acel testament scris de mână? Gestul părea nebunesc, mult mai mult acum, când Nate stătea deasupra Pantanalului, uitându-se la sălbăticia lui, la cinci mii de kilometri distanță de casă.

Se aflaseră puține lucruri despre Rachel. Evelyn Cunningham, mama ei, era dintr-un orașel numit Delhi, din Louisiana. La vârsta de nouăsprezece ani, plecase la Baton Rouge și se angajase ca secretară la o companie implicată în exploatarea gazelor naturale. Troy Phelan era proprietarul companiei și, în timpul uneia dintre vizitele sale de rutină de la New York, a zărit-o pe Evelyn. Era limpede că fusese o femeie frumoasă și naivă, crescută într-un orașel de provincie. Întotdeauna același vultur, Troy a lovit imediat și, peste câteva luni, Evelyn a descoperit că era însărcinată. Aceasta se întâmpla în primăvara lui 1954.

În noiembrie, același an, oamenii lui Troy au aranjat ca Evelyn să fie primită la Spitalul Catolic din New Orleans, unde Rachel s-a născut în data de doi. Evelyn nu și-a văzut niciodată copilul.

Cu o mulțime de avocați și multe presiuni, Troy a aranjat o adopție rapidă și secretă a lui Rachel de către un preot și soția acestuia din Kalispell, Montana. El cumpăra mine de cupru și zinc din acel stat și avea relații la companiile de acolo. Părinții adoptivi n-au cunoscut niciodată identitatea părinților biologici.

Evelyn nu a vrut nici copilul, nici să mai aibă de-a face cu Troy Phelan. A luat zece mii de dolari și s-a întors la Delhi, unde în mod tipic o așteptau zvonurile despre păcatele ei. S-a mutat cu părinții și au așteptat răbdători să treacă furtuna. Aceasta însă nu a trecut. Cu cruzimea caracteristică orașelor mici, Evelyn s-a trezit o paria în mijlocul oamenilor de care avea cel mai mult nevoie. Rareori ieșea din casă și, cu timpul, s-a izolat și mai mult, retrăgându-se în întunericul dormitorului ei. Acolo, în beznă micii ei lumi, a început să i se facă dor de fiica ei.

I-a scris lui Troy, dar n-a primit nici un răspuns. O secretară ascundea scrisorile și le îndosaria. La două săptămâni de la sinuciderea lui, unul dintre

oamenii lui Josh le-a găsit în arhiva personală din apartamentul lui Troy.

Cu trecerea anilor, Evelyn s-a prăbușit și mai mult în propriul ei abis. Bârfele erau sporadice, dar nu se stingeau niciodată. Apariția părinților ei la biserică sau la băcănie atrăgea întotdeauna priviri și șușoteli, astfel că, până la urmă, s-au retras și ei.

Evelyn s-a sinucis în ziua de 2 noiembrie 1959, când Rachel împlinea cinci ani. A condus mașina părinților ei până la marginea orașului și s-a aruncat de pe un pod.

Necrologul și articolul din ziarul local despre moartea ei au ajuns la biroul lui Troy din New Jersey, unde, de asemenea au fost îndosariate și ascunse.

Despre copilăria lui Rachel se aflaseră foarte puține lucruri. Reverendul și doamna Lane s-au mutat de două ori, de la Kalispell la Butte și de la Butte la Helena. El a murit de cancer când Rachel avea șaptesprezece ani. Era unicul lor copil.

Din motive pe care nimeni în afară de Troy nu le putea explica, acesta s-a hotărât să reintre în viața ei când era pe cale de a termina liceul. Poate se simțea puțin vinovat. Poate era îngrijorat de posibilitățile pe care le avea fata de a urma colegiul. Rachel știa că fusese adoptată, dar niciodată nu-și exprimase dorința de a-și cunoaște părinții.

Amănuntele nu erau cunoscute, dar Troy a întâlnit-o în vara lui 1972. Patru ani mai târziu, ea absolvise Universitatea din Montana. După aceea, în povestea vieții ei, au apărut spații goale uriașe pe care nici o investigație nu reușise să le umple.

Nate bănuia că numai două persoane știau totul despre acea relație. Una murise; cealaltă trăia ca o indiană undeva acolo, pe malul unuia dintre cele o mie de râuri.

Încercă să facă jogging pe distanța dintre două străzi, dar renunță din cauza durerii. Îi era destul de greu să și meargă. Două mașini trecură pe lângă el, oamenii începeau să se trezească. Zgomotul se apropie rapid din spate și ajunse lângă el înainte să apuce să reacționeze. Jevy apăsă pe frână lângă bordură.

-*Bom dia*, strigă el pentru a acoperi zgomotul motorului.

Nate dădu din cap.

- *Bom dia*.

Jevy opri motorul.

- Cum te simți?

- Mă dor toate. Tu?

- Nici o problemă. Fata de la recepție mi-a zis că ai plecat să alergi. Hai să facem o plimbare.

Nate prefera să facă jogging în pofida durerii decât să facă o plimbare cu Jevy cu mașina, dar nu era o circulație intensă și străzile erau mai sigure.

Trecură prin centru, șoferul continuând să ignore toate semnele și regulile de circulație. Jevy nu se uita niciodată în jur când traversau intersecțiile cu viteză.

- Vreau să vezi barca, spuse el la un moment dat.

Dacă îl dureau ceva în urma aterizării forțate, nu arăta. Nate încuviință doar.

În capătul din partea de est a orașului, la poalele stâncii, într-un golful unde apa era murdară de ulei, se afla un fel de șantier naval. Câteva ambarcațiuni jalnice se legănau ușor pe apa râului - unele fuseseră dezmembrate cu zeci de ani în urmă, altele erau rareori folosite. Două erau, evident, vase de transport pentru vite, punțile lor fiind împărțite în țarcuri de lemn murdare de noroi.

- Iat-o, spuse Jevy arătând spre râu.

Parcară pe stradă și porniră spre mal. Erau câteva bărci de pescuit mici și joase, iar proprietarii lor veneau sau plecau. Nate nu își dădea seama. Jevy strigă ceva spre doi dintre ei și aceștia răspunseră ceva amuzant.

- Tatăl meu a fost căpitan de vas, explică Jevy. Veneam aici în fiecare zi.

- Acum unde e? Întrebă Nate.

- S-a înecat în timpul unei furtuni.

Minunat, își spuse Nate. Furtunile te doboară și în aer și pe apă.

O scândură elastică ducea la barca lor. Se opriră pe mal, ca să admire vasul, *Santa Loura*.

- Ce zici? Întrebă Jevy.

- Nu știu, zise Nate.

Evident, arăta mai bine decât cele pentru vite. Cineva bătea cu ciocanul undeva în spate.

Era mare nevoie de un strat nou de vopsea. Ambarcațiunea avea cel puțin optsprezece metri lungime, două punți și o covertă în capul scării. Era mai mare decât se așteptase Nate.

- Sunt numai eu, nu? Întrebă el.

- Exact.

- Nici un alt pasager?

- Nu. Doar tu, eu și un marinar care o să și gătească.

- Cum se numește?

- Welly.

Scândura se îndoi, dar nu se rupse. Barca se înclină puțin când ei săriră la bord. Butoaiele de motorină și apă erau înșirate la prova. Trecură pragul unei uși și coborâră două trepte, ajungând în cabină, unde erau patru paturi de campanie, fiecare cu așternuturi albe și un strat subțire de cauciuc spongios sub formă de saltea. Mușchii sensibili ai lui Nate se înfiorară la gândul de a petrece o săptămână într-unul din ele. Tavanul era jos, ferestrele închise și prima mare problemă era faptul că nu exista aer condiționat. În cabină era ca într-un cuptor.

- O s-aducem un ventilator, spuse Jevy, ghicindu-i gândurile. Nu-i chiar atât de rău când barca e în mișcare.

Acest lucru era imposibil de crezut. Străbătură o pasarelă îngustă, îndreptându-se spre partea din spate a bărcii și trecură pe lângă o bucătărie cu o chiuvetă și o mașină de gătit cu propan, sala motorului și, în sfârșit, o mică baie. În sala motorului, un ins murdar și fără cămașă transpira

abundent și se uita la o cheie pe care o ținea în mână ca și cum aceasta l-ar fi jignit.

Jevy îl cunoștea și reuși să spună ceva nepotrivit, deoarece niște cuvinte aspre răsunară deodată în încăpere. Nate se retrase spre pasarela din spate, unde găsi o barcă mică din aluminiu legată de *Santa Loura*. Avea vâsle și un motor exterior, iar Nate se văzu deodată împreună cu Jevy înaintând pe o apă nu prea adâncă, printre plante și trunchiuri de copaci, ferindu-se de aligatori, îndreptându-se iarăși spre o fundătură. Aventura căpăta amploare.

Jevy râse și atmosfera se mai degajă. Se duse în partea din spate și spuse:

- Are nevoie de o pompă de ulei și astăzi e închis la magazin.
- Și mâine? Întrebă Nate.
- Nici o problemă.
- Pentru ce e bărcuța asta?
- Pentru o mulțime de lucruri.

Urcară treptele din grătar spre covertă, unde Jevy examina cârma și comutatoarele. În spatele covertei era o mică încăpere deschisă, cu două paturi de campanie; Jevy și marinarul aveau să doarmă acolo cu rândul. Și, mai în spate, era o punte de vreo cinci metri pătrați umbrită de o tendă de un verde-aprins. Atenția lui Nate fu atrasă de un hamac întins pe punte.

- Țasta e al tău, spuse Jevy zâmbind. O să ai destul timp să citești și să dormi.

- Ce drăguț, spuse Nate.
- Barca asta e folosită uneori pentru turiști, de obicei germani, care vor să vadă Pantanalul.

- Ai fost căpitan pe barca asta?
- Da, de vreo două ori. Acum câțiva ani. Proprietarul nu-i un tip agreabil.

Nate se așeză cu grijă în hamac și își roti picioarele, care îl dureau, până când se așeză comod. Jevy îl împinse o dată după care se duse să mai stea de vorbă cu mecanicul.

15

Visele lui Lillian Phelan pentru o cină plăcută de Crăciun fură distruse în clipa în care Troy Junior sosi târziu și beat, certându-se urât cu Biff. Veniră separat, conducând două mașini Porsche de culori diferite. Vociferările se amplificară când Rex, care băuse și el câteva pahare, își muștră fratele mai mare pentru faptul că strica masa de Crăciun a mamei lor. Casa era plină. Cei patru copii ai lui Lillian - Troy Junior, Rex, Libbigail și Mary Ross - se aflau acolo, ca și toți cei unsprezece nepoți și câțiva prieteni de-ai lor, dintre care majoritatea nu fuseseră invitați de Lillian.

Nepoții Phelan, ca și părinții lor, atrăseseră noi prieteni și confidenți după moartea lui Troy.

Până la apariția lui Troy Junior, se bucuraseră de Crăciun. Niciodată nu se

împărțiseră atâtea cadouri fabuloase. Moștenitorii Phelan și le cumpăraseră reciproc, și pentru Lillian, fără să țină cont de prețuri - îmbrăcăminte confecționată de designeri, aparate electronice, chiar și obiecte de artă. Timp de câteva ore, banii scosese la iveală tot ce era mai bun în ei. Generozitatea lor nu cunoștea limite.

Testamentul avea să fie citit peste numai două zile.

Soțul lui Libbigail, Spike, fostul motociclist pe care îl cunoscuse la dezintoxicare, încercă să intervină între Troy Junior și Rex și se trezi înjurat de primul, care îi reaminti că era un „hippie gras al cărui creier fusese prăjit de LSD”. Aceasta o jigni pe Libbigail, care o făcu strică pe Biff. Lillian fugi în camera ei și încuie ușa. Nepoții și prietenii lor se duseră la subsol, unde cineva adusese un răcitor de bere.

Mary Ross, în mod incontestabil cea mai chibzuită și, cu siguranță, cea mai puțin nestatornică dintre cei patru, își convinse frații și pe Libbigail să nu mai strige și să stea separat. Se despărțiră în grupuri mici; unii în salon, alții în *living-room*. Se instala, astfel, un armistițiu încordat.

Avocații nu erau de mare ajutor. Acum lucrau în echipe, din moment ce reprezentau ceea ce ei susțineau a fi cele mai bune interese ale fiecărui moștenitor Phelan. Și, de asemenea, își petreceau ore în șir născocind modalități de a pune mâna pe o bucată mai mare de plăcintă. Patru armate mici de avocați - șase, dacă se puneau la socoteală și cel al Geenei și cel al lui Ramble - lucrau febril. Cu cât își petreceau mai mult timp cu avocații lor, cu atât moștenitorii Phelan aveau mai puțină încredere unii în alții.

După o oră de liniște, Lillian ieși și cântări atmosfera. Fără să spună nimic, se duse la bucătărie și termină de pregătit cina. Ideea unui bufet era foarte bună. Puteau să mănânce cu schimbul, să vină în grupuri, să-și umple farfuriile și să se retragă în siguranța colțurilor lor.

Astfel, prima familie Phelan se bucură totuși de o cină de Crăciun liniștită. Troy Junior mănăcă singur șuncă și cartofi dulci la barul din apropierea curții din spate. Biff rămase în bucătărie cu Lillian. Rex și soția sa, Amber, fosta stripteuză, savurară curcanul în dormitor, uitându-se la un meci de fotbal. Libbigail, Mary Ross și soții lor mâncară pe tăvi în salon.

Iar nepoții și prietenii lor își luară pizza rece la subsol, unde berea curgea în valuri.

Cea de-a doua familie nu petrecu în nici un fel Crăciunul, cel puțin nu împreună. Lui Janie nu îi plăcuse niciodată această sărbătoare în mod deosebit, astfel că plecă din țară, la Klosters, în Elveția, unde oamenii frumoși ai Europei se adunau pentru a fi văzuți și pentru a schia. Luă cu ea un culturist pe nume Lance, care, la douăzeci și opt de ani ai săi avea jumătatea vârstei ei, dar era încântat de călătorie.

Fiica ei, Geena fu nevoită să petreacă sărbătorile de Crăciun cu socrii ei în Connecticut, în mod normal o perspectivă sumbră și întunecată, însă lucrurile se schimbaseră vizibil. Pentru Cody, soțul Geenei, fu o sosire triumfală pe vechiul domeniu al familiei din apropiere de Waterbury.

Familia Strong avusese pe vremuri o avere câștigată de pe urma afacerilor maritime, dar după secole de proastă administrare și căsătorii selective, banii secaseră. Numele și originea încă mai garantau acceptarea la școlile adecvate și cluburile potrivite, și o nuntă în sânul familiei Strong încă se mai bucura de un anunț amplu. Însă troaca avusese o anumită lățime și o anumită lungime și prea multe generații se hrăniseră din ea.

Erau niște indivizi aroganți, mândri de numele, accentul și obârșia lor, care, la suprafață, nu păreau îngrijorați de situația nu prea înfloritoare a familiei. Aveau cariere la New York și Boston și cheltuiau ceea ce câștigau, deoarece averea familiei fusese întotdeauna plasa lor de siguranță.

Ultimul membru al familiei Strong care avusese ceva cap întrezărise, în mod evident, sfârșitul și înființase depozite bănești pentru educație, depozite serioase întocmite de armate de avocați, impenetrabile și solide pentru a rezista atacurilor disperate ale viitorilor Strongi. Atacurile veniră; depozitele însă se menținuseră pe poziție și orice tânăr Strong încă avea garantată o bună educație. Cody studiase la Taft, fusese un student mediu la Dartmouth și primise un MBA de la Columbia.

Căsătoria sa cu Geena Phelan nu fusese bine primită de către familie, în primul rând pentru că ea mai fusese măritată o dată. Faptul că tatăl ei înstrăinat valora șase miliarde de dolari, la data nunții, o ajută să intre în clan. Dar avea să fie privită întotdeauna de sus pentru că era divorțată și cu o slabă educație, la școli care nu făceau parte din Ivy League și, de asemenea, pentru că soțul ei, Cody, era un pic ciudat.

Dar acum erau strânși cu toții pentru a o întâmpina în ziua de Crăciun. Nu mai văzuse niciodată atâtea zâmbete pe chipurile oamenilor pe care îi detesta; atâtea îmbrățișări rigide, pupături stângace pe obraji și băți pe umăr. Îi urî și mai mult pentru falsitatea lor.

După vreo două pahare, Cody începu să vorbească. Bărbații se adunară în jurul lui în salon și, nu după mult timp, cineva întrebă:

- Cât?

El se încruntă, de parcă banii ar fi fost deja o povară.

- Probabil vreo jumătate de miliard, spuse el reușind o interpretare perfectă a replicii pe care o repetase în fața oglinzii de la baie.

Câțiva rămaseră cu gurile căscate. Alții se strâmbară, fiindcă îl cunoșteau pe Cody și erau cu toții Strongi, știind, așadar, că nu aveau să vadă un ban din acea sumă. Toți spumegau de invidie în tăcere. Vorba circulă repede și, nu peste mult timp, femeile împrăștiate prin casă șușoteau despre jumătatea de miliard. Mama lui Cody, o femeie scundă, înțepată și smochinită, ale cărei riduri se accentuau când zâmbea, fu îngrozită de obscenitatea acelei cifre.

- Sunt bani noi, îi spuse ea uneia dintre fiice.

Bani noi câștigați de un bătrân scandalos cu trei neveste și un șir de copii răi, dintre care nici unul nu studiase la vreo școală Ivy League.

Noi sau vechi, banii erau foarte invidiați de femeile mai tinere. Parcă și vedeau avioanele, casele de pe plajă, reuniunile de familie fabuloase pe insule îndepărtate, depozite bancare pentru nepoți și nepoate și, poate, chiar cadouri sub formă de bani gheață.

Banii îi încălziră pe cei din familia Strong, îi umplură de o căldură pe care nu o arătaseră niciodată unui străin, îi încălziră până când ajunseră pe punctul de a se topi. Îi învățară deschiderea și dragostea, ceea ce dădu naștere unui Crăciun cald și intim.

După-amiază târziu, când familia se așeză la masă pentru cina tradițională, începu să ningă. Ce Crăciun perfect! spuseră toți. Geena îi ura mai mult ca oricând.

Ramble își petrecu sărbătorile cu avocatul său, la șase sute pe oră, deși taxarea avea să fie ascunsă așa cum numai avocații pot să ascundă asemenea lucruri.

Și Tira plecase din țară cu un tânăr gigolo. Se afla undeva pe plajă, fără sutien și, probabil, și fără slip, fără să se întrebe ce făcea fiul ei în vârstă de paisprezece ani.

Avocatul, Yancy, era necăsătorit, divorțat de două ori și avea doi băieți gemeni de unsprezece ani din cea de-a doua căsătorie. Erau excepțional de inteligenți pentru vârsta lor; Ramble era dureros de lent pentru a lui, astfel că se distrau grozav, jucându-se pe video în dormitor, în timp ce Yancy urmărea singur un meci de fotbal.

Clientul său trebuia să primească cele cinci milioane obligatorii când împlinea douăzeci și unu de ani și, ținând cont de nivelul de maturitate al clientului său, banii nu aveau să dureze nici măcar atât cât duraseră la ceilalți copii Phelan. Pe Yancy nu îl interesau însă niște amărâte de cinci milioane; la naiba, avea să câștige atâta numai din onorarii din partea lăsată lui Ramble în testament.

Yancy avea alte griji. Tira angajase o altă firmă, una agresivă din apropiere de Capitoliu, una cu toate relațiile adecvate. Ea nu era decât fostă soție, nu un urmaș, iar partea ei avea să fie mai mică decât orice avea să primească Ramble. Noii avocați își dădeau desigur seama de acest lucru. O presau să scape de Yancy și să-l dirijeze pe tânărul Ramble spre ei. Din fericire, mamei nu îi prea păsa de copil, iar Yancy se descurca de minune în planul său de a-l îndepărta pe copil de mamă.

Răsetele copiilor erau ca o muzică pentru urechile lui.

După-amiază târziu, trecu pe la un mic magazin care se afla la câteva străzi distanță de hotel. Se plimba pe trotuar, când văzu că magazinul era deschis și intră cu speranța că avea să găsească o bere. Nimic altceva decât o bere, poate două. Era singur în partea cealaltă a lumii. Era Crăciunul și nu avea cu cine să-l sărbătorească. Un val de singurătate și de deprimare se revărsă asupra lui și începu să alunece. Autocompătirea puse stăpânire pe el.

Văzu șirurile de sticle de băutură, toate pline și nedesfăcute, whisky, gin și votcă, așezate ca niște soldăței frumoși în uniforme viu colorate. Instantaneu, gura i se uscă îngrozitor. O deschise și închise ochii. Se ținu de tejghea ca să nu se clatine și tot chipul i se schimonosi de durere când se gândi la Sergio, la „Walnut Hill”, la Josh, la fostele sale soții și la cei pe care îi făcuse să sufere de atâtea ori când se prăbușise. Gândurile îi treceau rapid prin minte și tocmai era pe punctul de a leșina când omulețul spuse ceva. Nate îi aruncă o privire furioasă, își mușcă buzele și arată spre votcă. Două sticle, opt *reais*.

Fiecare prăbușire fusese altfel. Unele se construiau încet, un pahar ici, o priză colo, o crăpătură în baraj urmată de altele. O dată se dusesese singur la un centru de dezintoxicare. Altă dată, se trezise legat de un pat cu un furtun pentru perfuzii intravenoase în încheietura mâinii. Ultima oară, o cameristă îl găsisese într-o cameră de motel ieftină, de treizeci de dolari pe zi, în comă.

Strânse punga de hârtie și porni hotărât spre hotel, ocolind un grup de băieți transpirați care driblau cu o minge de fotbal pe trotuar. Ce norocoși sunt copiii, își spuse el. Fără poveri, fără bagaje. Mâine e, pur și simplu, alt joc.

Într-o oră avea să se întunece și Corumbá prindea viață încetul cu încetul. Cafenelele și barurile de pe trotuare se deschideau, pe stradă treceau câteva mașini. În holul hotelului, se auzea, dinspre piscină, o muzică alertă, și, o clipă, Nate fu tentat să stea la o masă să mai asculte un ultim cântec.

Dar nu o făcu. Se duse în cameră, unde încuie ușa și umplu cu gheață un pahar înalt din plastic. Puse sticlele una lângă alta, deschise una și turnă încet votcă peste cuburile de gheață, jurând să nu se oprească până când nu aveau să fie goale amândouă.

Jevy îl aștepta pe vânzătorul de piese, care sosi la ora opt. Soarele strălucea nestingherit. Trotuarele frigeau.

Nu avea pompa de ulei, cel puțin nu pentru un motor ce funcționa cu motorină. Vânzătorul dădu două telefoane și Jevy pomi în viteză cu camioneta sa spre marginea orașului, unde un negustor de bărci avea un teren plin de rămășițe de la zeci de ambarcațiuni dezmembrate. În magazia cu piese pentru motoare, un băiat găsi o pompă de ulei foarte uzată, plină de ulei și unsoare și înfășurată într-o cârpă murdară. Jevy îi dădu bucuros douăzeci de *reais* pentru ea.

Apoi se duse la râu și opri mașina la marginea apei. *Santa Loura* nu se clintise din loc. Fu încântat să vadă că Welly sosise. Welly era un marinar începător, care nu avea nici optsprezece ani, dar susținea că știe să gătească, să piloteze, să călăuzească, să deretice, să navigheze și să facă tot felul de alte treburi de care era nevoie. Jevy știa că minte, dar asemenea bravadă nu era ceva neobișnuit la băieții care căutau de lucru pe rău.

- L-ai văzut pe domnul O'Riley? îl întreabă Jevy.
- Americanul?
- Da, americanul.

- Nu, nici urmă de el.

Un pescar dintr-o barcă de lemn îi strigă ceva lui Jevy, dar el era preocupat de alte lucruri. Traversă scândura și sări în barcă, unde se auziră din nou ciocănituri din spate. Același mecanic murdar se chinuia la motor. Stătea ghemuit asupra lui, gol până la brâu și ud leoarcă de sudoare. În sala motorului era un aer sufocant. Jevy îi dădu pompa de ulei și el o examinează cu degete scurte și groase.

Era un motor diesel cu cinci cilindri în linie și cu pompa la fundul carterului, chiar sub marginea grătarului. Mecanicul ridică din umeri ca și cum achiziția lui Jevy ar fi putut într-adevăr să funcționeze, după care se strecură pe după rezervor, se lasă încet în genunchi și se aplecă mult, sprijinindu-și creștetul capului de țeava de evacuare.

Mormăi ceva și Jevy îi dădu o cheie. Pompa fu montată încet. Cămașa lui Jevy se udă leoarcă în câteva minute.

În timp ce cei doi bărbați lucrau înghesuiți în sala motorului, Welly se hotărî să apară și să întrebe dacă era nevoie de el. Nu, de fapt nu era.

- Uită-te după american doar, spuse Jevy, ștergându-și sudoarea de pe frunte.

Mecanicul înjură și schimbă chei timp de o jumătate de oră, după care declară pompa în stare de funcționare. Porni motorul și își petrecu câteva minute verificând presiunea uleiului. În cele din urmă, zâmbi și își strânse sculele.

Jevy se duse la hotel după Nate.

Fata cea timidă de la recepție nu îl văzuse pe domnul O'Riley. Sună în cameră, dar nu primi nici un răspuns. O cameristă care trecu pe acolo fu luată la întrebări. Nu, din câte știa ea, el nu ieșise din cameră. Șovăitoare, fata îi dădu o cheie lui Jevy.

Ușa era încuiată, dar nu și cu lanțul, așa că Jevy intră încet. Primul lucru ciudat pe care îl observă fu patul gol cu așternutul răvășit. Apoi văzu sticlele. Una era goală și căzută pe jos; cealaltă, pe jumătate plină. În cameră era răcoare, deoarece instalația de aer condiționat funcționa la putere maximă. Văzu un picior gol și când se apropie mai mult, îl văzu pe Nate, gol pușcă, între

pat și perete cu un cearșaf înfășurat în jurul genunchilor. Jevy îl înghionti ușor în laba piciorului și piciorul tresari.

Cel puțin nu era mort.

Jevy îi vorbi și îi împunse umărul, iar după câteva secunde, auzi un mormăit. Un sunet scăzut, de durere. Așezându-se pe pat, Jevy îl apucă de sub cea mai apropiată subsuoară, și îl trase de pe podea, de lângă perete, izbutind să-l rostogolească în pat, unde îi acoperi repede organele genitale cu un cearșaf.

Alt geamăt de durere. Nate era întins pe spate, cu un picior atârându-i din pat, cu ochii umflați și încă închiși, cu părul răvășit și respirând încet și anevoios. Jevy se așeză la picioarele patului, uitându-se la el.

Camerista și fata de la recepție apărură în deschizătura ușii, dar el le făcu semn să plece. Apoi încuie ușa și luă sticla goală.

- Trebuie să plecăm, spuse el, dar nu primi nici un răspuns. Poate ar fi trebuit să-l sune pe Valdir, care, la rândul său, i-ar fi anunțat pe americanii care trimiseseră acel amărât de bețiv în Brazilia. Poate mai târziu.

- Nate! spuse el ridicând vocea. Spune ceva!

Nici un răspuns. Dacă nu își revenea curând, Jevy avea să cheme un doctor. O sticlă și jumătate de votcă într-o noapte ar fi putut să ucidă un om. Poate că organismul lui era otrăvit și trebuia dus la spital.

Udă un prosop cu apă rece, după care i-l înfășură lui Nate în jurul gâtului. Acesta începu să se miște și deschise gura într-un efort de a vorbi.

- Unde sunt? mormăi el cu limba îngroșată și lipicioasă.

- În Brazilia. În camera ta de hotel.

- Trăiesc.

- Mai mult sau mai puțin.

Jevy îi șterse fața și ochii cu un colț al prosopului.

- Cum te simți? întrebă el.

- Vreau să mor, zise Nate, întinzându-se după prosop și îl vârî în gură, începând să-l sugă.

- Îți aduc puțină apă, spuse Jevy deschizând frigiderul și luând o sticlă cu apă. Poți să ridici capul?

- Nu, gemu Nate.

Jevy îi picură apă pe buze și pe limbă. O parte i se prelinse pe obraji și pe prosop, însă lui Nate nu-i păsa. Capul îi pocnea și se întreba cum naiba se trezise.

Un ochi, cel drept, se deschise puțin. Pleoapele celui stâng erau încă lipite. O lumină îi pârjolea creierul și un val de greață se ridică de la genunchi spre gât. Cu o iuțeală uimitoare, se întoarse pe o parte, apoi se ridică în patru labe în timp ce vărsa.

Jevy sări brusc și aduse alt prosop. Zăbovi în baie, ascultând horcăielile și accesele de tuse. Imaginea unui bărbat gol stând în patru labe în mijlocul unui pat și vărsându-și mațele era ceva de care se putea lipsi. Dădu drumul apei de la duș și o potrive.

Înțelegerea lui cu Valdir era de o mie de *reais* pentru a-l duce pe domnul O'Riley în Pantanal, a găsi persoana pe care o căuta acesta și a-l duce înapoi la Corumbá. Erau bani frumoși, dar el nu era nici infirmieră, nici bonă. Barca era gata. Dacă Nate nu se descurca fără escortă, Jevy avea de gând să se apuce de altă treabă.

Nate încetă să mai verse și Jevy îl cără la baie, vârându-l sub duș, iar el se ghemui pe podeaua de plastic.

- Îmi pare rău, repeta el întruna.

Jevy îl lăasă acolo, să se înece, din partea lui. După aceea, împături cearșafurile, încercă să curețe mizeria și coborî să bea o cafea tare.

Era aproape ora două când Welly îi auzi venind. Jevy parcă pe mal, camioneta sa mare împrăștiind pietre și trezindu-i pe pescari când opri cu zgomot. Nu se vedea nici urmă de american.

Apoi, un cap se ridică încet de undeva din cabină. Ochii îi erau acoperiți de niște ochelari de soare și o șapcă era lăsată foarte mult pe frunte. Jevy deschise ușa din dreapta și îl ajută pe domnul O'Riley să coboare. Welly se duse la camionetă și luă sacul de voiaj și servieta lui Nate din spate. Voia să-l cunoască pe domnul O'Riley, dar momentul nu era bun.

Acesta se simțea foarte rău, fața fiindu-i albă ca varul și udă de sudoare, iar el era prea slăbit pentru a merge fără să fie ajutat. Welly îi urmă până la marginea apei și îi ajută să treacă peste scândura șubredă la bordul ambarcațiunii. Jevy îl cără practic pe domnul O'Riley pe trepte spre covertă și apoi pe pasarelă spre puntea mică, unde aștepta hamacul. Îl împinse în el.

Când se întoarseră pe punte, Jevy porni motorul și Welly strânse frânghiile.

- Ce-a pățit? întrebă el.
- E beat.
- Dar e abia ora două.
- E beat de multă vreme.

Barca *Santa Loura* se desprinsă de țărm și porni în susul râului, depășind încet orașul Corumbá.

Nate privea orașul care rămânea în urmă. Tenda de deasupra sa era groasă, verde și uzată, întinsă pe un cadru metalic fixat de punte prin patru stâlpi. Doi dintre aceștia susțineau hamacul, care se legănase puțin imediat după ce porniseră. Senzația de vomă apără din nou. Încercă să nu se miște. Voia ca totul să fie perfect neclintit. Barca înainta încet în susul râului. Acesta era liniștit. Nu bătea deloc vântul, așa că Nate reuși să stea întins în hamac, să se uite la tenda de un verde-închis de deasupra capului și să încerce să se gândească. Acest lucru era însă dificil, deoarece capul îl durea foarte tare și era amețit. Concentrarea era o provocare.

Îl sunase pe Josh din cameră exact înainte să plece. Cu pungi de gheață pe ceafă și un coș de gunoi lângă picioare, formase numărul și încercase din răspuț să pară normal. Jevy nu îi spusese lui Valdir. Valdir nu îi spusese lui Josh. Nu știa nimeni în afară de Nate și de Jevy și se înțeleseră ca lucrurile să rămână așa. Nu exista nici un fel de alcool la bord, iar Nate promisese să stea treaz până la întoarcere. Cum avea să găsească ceva de băut în Pantanal?

Dacă Josh era îngrijorat, vocea lui nu trăda acest lucru. Firma era încă închisă cu ocazia sărbătorilor de Crăciun etcetera, dar el era extrem de ocupat. Ca de obicei.

Nate spuse că se descurcă foarte bine. Barca era bună și, acum reparată. Abia așteptau să pornească. După ce închise, vărsă din nou. Și făcu iarăși duș. Apoi, Jevy îl ajutase să ajungă la lift și să traverseze holul de la intrare.

Râul făcu o cotitură și Corumbá dispăru. Traficul pe râu în preajma orașului se rări pe măsură ce călătoria lor căpăta avânt. Poziția lui Nate îi permitea să vadă dâra din spatele bărcii și apa maronie. Râul Paraguay avea o lățime de mai puțin de o sută de metri și se îngusta repede la coturi.

Trecură pe lângă o barcă șubredă încărcată cu banane verzi și doi băieței făcură cu mâna.

Țăcănitul constant al motorului nu încetă, așa cum sperase Nate, dar se transformă într-un zumzet scăzut, o vibrație constantă prin toată ambarcațiunea. Nu putea decât să-l accepte. Încercă să se legene încet cu hamacul, în timp ce se simțea o briză ușoară. Senzația de greață dispăruse.

Nu te gândi la Crăciun, acasă, la copii și la amintiri neplăcute și nu te gândi la viciile tale. Prăbușirea s-a terminat, își spuse el. Barca era centrul lui de tratament. Jevy era consilierul lui. Welly era infirmiera. Avea să se trateze în Pantanal, după care nu avea să mai bea niciodată.

De câte ori putea să se mintă?

Aspirina pe care i-o dăduse Jevy își pierdea efectul și capul îl durea iarăși. Ațipi și se trezi când Welly apără cu o sticlă de apă și cu un castronel cu orez. Îl mănca cu o lingură, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât vărsă orezul pe tricou și în hamac. Era cald și sărat și mănca tot.

- *Mais?* întrebă Welly.

Nate clătină din cap și bău puțină apă. După aceea, se întinse din nou în hamac și încercă să adoarmă.

17

În cele din urmă, diferența de fus orar, oboseala și urmările alcoolului consumat îl doborâra. De ajutor fusese și orezul, astfel că Nate adormi adânc. Welly îl controlă din oră în oră.

- Sforăie, îi spuse el lui Jevy în timonerie.

Somnul fu fără vise și dură patru ore, în timp ce *Santa Loura* înainta încet spre nord, contra curentului și a vântului. Nate se trezi auzind bătaia constantă a motorului, având senzația că nu se mai mișcau. Se ridică încet în hamac și se uită peste bord la maluri pentru a vedea dacă înaintau. Vegetația era luxuriantă. Râul părea complet nepopulat. În urma bărcii se vedea o dâră și, uitându-se fix la un copac, văzu că, da, într-adevăr înaintau, dar foarte încet. Apa era umflată din cauza ploilor, navigația era mai ușoară, dar în susul râului nu se putea face prea repede.

Greața și durerile de cap dispăruseră însă mișcările îi erau tot nesigure. Începu prin a se da jos din hamac, în primul rând pentru că voia să urineze. Reuși să pună picioarele pe punte fără nici un incident și, când făcu pauză o clipă, Welly apără ca un șoarece și îi dădu o ceașcă de cafea.

Nate luă ceașca, o ținu în mâini și o adulmecă. Nimic nu mirosoase vreodată mai bine.

- *Obrigado*, spuse el. Mulțumesc.

- *Sim*, zise Welly cu un zâmbet și mai strălucitor.

Nate sorbi din neprețuita cafea dulce și încercă să nu se uite la Welly, care îl privea fix. Puștiul era îmbrăcat în hainele standard pentru navigația pe râu; un șort vechi, un tricou vechi și sandale ieftine de cauciuc care îi

protejau tălpile picioarelor pline de cicatrice și bătătorite. La fel ca Jevy, Valdir și majoritatea brazilienilor pe care îi cunoscuse până atunci, Welly avea părul negru și ochii negri, trăsături semicaucaziene și o nuanță de maro a pielii care era mai deschisă decât a unora, mai închisă decât a altora, o nuanță a lui proprie.

Sunt în viață și treaz, își spuse Nate sorbind din cafea. Am atins încă o dată marginea iadului pentru scurt timp și am supraviețuit. M-am prăbușit, m-am dus la fund, m-am uitat la imaginea încețoșată a chipului meu și am salutat moartea. Cu toate astea, sunt aici și respir. În trei zile, am spus de două ori ultimele mele cuvinte. Poate că nu mi-a sunat ceasul încă.

- *Mais?* întrebă Welly arătând spre ceașcă.

- *Sim*, spuse Nate dându-i-o și, din doi pași, băiatul dispăru.

Amorțit după incidentul cu avionul și tremurând din cauza alcoolului, Nate se ridică și stătu neajutat în mijlocul punții, nesigur și cu genunchii îndoiți. Dar putea să stea în picioare și numai acest lucru însemna totul. Refacerea nu era decât o serie de pași mici, victorii mărunte. Leagă-le unele de altele, fără să te împiedici și fără înfrângeri și ești tratat. Niciodată vindecat, doar tratat, dezintoxicat sau curățat pentru o vreme. Mai alcătuisese acel puzzle; sărbătorește fiecare piesă mică.

În clipa aceea, fundul plat al bărcii atinse un banc de nisip, se zgudui și Nate căzu, izbindu-se de hamac. Acesta îl aruncă înapoi pe punte, unde se lovi cu capul de o scândură. Se ridică încet, ținându-se de balustradă cu o mână și frecându-și capul cu cealaltă. Nu curgea sânge, era doar un cucui mic, încă o rană neînsemnată a cărnii. Însă izbitura aceea îl trezi și, când i se limpezi privirea, porni încet de-a lungul balustradei spre covertă, unde Jevy stătea pe un scaun înalt cu o mână sprijinită pe cârmă.

Zâmbetul brazilian instantaneu și, apoi:

- Cum te simți?

- Mult mai bine, spuse Nate aproape rușinat.

Dar rușinea era o emoție la care Nate renunțase de mulți ani. Alcoolicii nu știu ce-i aia rușine. Te faci de râs de atâtea ori, încât devii imun la așa ceva.

Welly urcă treptele cu câte o ceașcă de cafea în fiecare mână. Îi dădu una lui Nate și pe cealaltă lui Jevy, după care se așeză pe o bancă îngustă alături de căpitan.

Soarele începea să coboare dincolo de munții îndepărtați ai Boliviei și, înspre nord chiar în fața lor, se adunau nori. Aerul era mult mai răcoros. Jevy își puse tricoul. Nate se temea de o altă furtună, dar râul nu era lat. Cu siguranță, ar fi putut să tragă afurisita de barcă la mal și să o lege de un copac.

Se apropiară de o căsuță pătrată, prima locuință pe care o vedea Nate de când trecuseră de Corumbá. Erau și semne de viață: un cal, o vacă, rufe pe frânghie, o canoe lângă apă. Un bărbat cu o pălărie de pai, un adevărat *pantaneiro*, ieși pe verandă și le făcu leneș cu mâna.

După ce trecură de casă, Welly arată spre un punct unde ierburile dense înaintau până în apă.

- *Jacarés*, spuse el.

Jevy se uită, dar nu păru să-i pese. Văzuse un milion de aligatori. Nate văzuse numai unul, din șaua unui cal și, uitându-se la reptilele acelea lucioase care îi priveau din nămol, observă că păreau mult mai mici de pe puntea unei bărci. Prefera distanța.

Totuși, ceva îi spunea că, până la sfârșitul călătoriei, va mai avea ocazia să se afle prea aproape de ei ca să se simtă bine. Bărcuța din urma lor avea să fie folosită în căutarea lui Rachel Lane. El și Jevy urmau să navigheze pe râulețe, să ocolească vegetația densă, să meargă prin ape întunecate și pline de bălării. Cu siguranță că vor mai fi *jacarés* și alte feluri de reptile periculoase care așteptau să ia masa.

Dar, ciudat, în clipa aceea, lui Nate nu-i păsa. Deocamdată, în Brazilia, se dovedise a fi destul de rezistent. Era o aventură și ghidul său părea să nu se teamă de nimic.

Apucându-se de balustradă, reuși să coboare treptele cu mare grijă, după care înaintă pe pasarela îngustă, trecând pe lângă cabină și bucătărie, unde Welly pusese o oală pe mașina de gătit. Motorul se auzea vuind. Ultima oprire fu toaleta, o mică încăpere în care se aflau un WC, o chiuvetă murdară într-un colț și un duș șubred care se bălăngănea la câțiva centimetri deasupra capului. Se ușură studiind cordonul dușului. Se dădu înapoi și trase de el. Apă caldă cu o ușoară tentă maronie țâșni cu suficientă forță. Era evident, apa din râu, luată dintr-o cantitate nelimitată și, probabil, nefiltrată. Deasupra ușii, era un coș de plasă pentru un prosop și un schimb de haine, astfel încât trebuia să te dezbraci și, într-un fel, să încaleci WC-ul în timp ce trăgeai cordonul dușului cu o mână și te spălai cu cealaltă.

La naiba, își spuse el. Însemna că nu avea să facă prea multe dușuri.

Se uită în oala de pe mașina de gătit și văzu că era plină cu orez și fasole neagră, ceea ce îl făcu să se întrebe dacă avea să fie la fel de fiecare dată. Dar nu prea îi păsa. Mâncarea era ceva ce nu îl interesa. La „Walnut Hill”, te tratau în timp ce te înfometau încet. Pofa de mâncare i se diminuase cu multe luni în urmă.

Se așează pe treptele covertei, cu spatele la căpitan și la Welly, și privi râul care se întuneca. În lumina amurgului, creaturile sălbatice se pregăteau să iasă la iveală. Păsări zburau pe deasupra apei, din pom în pom, uitându-se după un ultim pește pentru noaptea aceea. Se chemau una pe alta, glasurile și țipetele lor auzindu-se în ciuda zgomotului făcut de motor. Apa era împrăscată pe maluri când se mișcau aligatorii. Poate erau și șerpi, anaconda mari care stăteau pe fund, dar Nate preferă să nu se gândească la ei. Se simțea în destulă siguranță la bordul lui *Santa Loura*. Briza era slabă și mai caldă acum, suflând spre ei. Furtuna nu se materializase.

Timpul se scurgea în altă parte, în Pantanal nefiind important. Nate se adapta încetul cu încetul. Se gândi la Rachel Lane. Oare ce îi vor face banii? Nimeni, indiferent de gradul de credință și hotărâre, nu putea să rămână neschimbat. Oare avea să plece cu el în State ca să se ocupe de bunurile tatălui ei? Ar fi putut să se întoarcă oricând la indienii ei. Cum avea să primească vestea? Cum avea să reacționeze la vederea unui avocat american care îi dăduse de urmă?

Welly atinse corzile unei chitare vechi și Jevy contribui cu câteva cuvinte joase și nerafinate. Duetul lor era plăcut, aproape mângâietor; cântecul unor oameni simpli care trăiau ziua, nu clipa. Oameni care nu prea se gândeau la ziua de mâine și deloc la ce se putea întâmpla sau nu anul viitor. Îi invidia, cel puțin în timp ce cântau.

Era o revenire plăcută pentru un om care, cu o zi în urmă, încercase să se omoare bând. Se bucura de clipele acelea, era fericit că trăia și abia aștepta restul aventurii sale. Trecutul său făcea parte dintr-o altă lume, cu ani lumină în urmă, pe străzile reci și ude ale Washingtonului.

Acolo nu se putea întâmpla nimic bun. El dovedise cât se putea de clar că nu putea să stea curat în acel oraș, cunoscând aceiași oameni, făcând aceeași muncă, ignorând aceleași vechi obiceiuri până când se prăbușea. Întotdeauna avea să se prăbușească.

Welly începu un solo care îl rupse pe Nate de trecut. Era o baladă lentă și tristă, care dură până când întunericul se lăsă complet. Jevy aprinse două reflectoare, câte unul de fiecare parte a provei. Era ușor de navigat pe rău. Apa se umfla și scădea în funcție de anotimp și niciodată nu era foarte adâncă. Ambarcațiunile aveau fundurile plate și construite în așa fel încât să treacă peste bancurile de nisip care, uneori, le apăreau în cale. Jevy dădu peste unul imediat ce se lăsă întunericul și *Santa Loura* se opri. El dădu înapoi, apoi înainte și, după vreo cinci minute de astfel de manevre, porniră din nou. Barca nu se putea scufunda.

Într-un colț al cabinei, nu departe de cele patru paturi, Nate mânca singur la o masă ținută de podea. Welly îi dădu fasole și orez, pui fiert și o portocală. Bău apă rece dintr-o sticlă. Un bec atârnat de un fir electric se legăna deasupra mâncării. În cabină era îngrozitor de cald. Welly îi sugerase să doarmă în hamac.

Jevy veni cu o hartă de navigație a Pantanalului. Voia să marcheze distanța parcursă, dar deocamdată, nu prea avea ce. Înaintau încet în susul râului Paraguay, între actuala lor poziție și Corumbá fiind doar un spațiu mic.

- Râul e umflat, explică Jevy. O să dureze mai puțin la întoarcere.
- Nici o problemă, zise el.

Jevy arată în diverse direcții și mai făcu niște calcule.

- Primul sat de indieni se află în regiunea asta, spuse el arătând un punct care părea să se afle la săptămâni distanță, ținând cont de ritmul în care avansau.

- Guató?

- *Sim*. Da. Cred că ar trebui să mergem acolo mai întâi. Dacă n-o s-o găsim, poate știe cineva unde se află.

- Când o să ajungem acolo?
- În două, poate trei zile.

Nate ridică din umeri. Timpul se opri în loc. Ceasul lui era în buzunar, iar colecția de orare zilnice, săptămânale, lunare era de mult uitată. Calendarul lui cu procese, marea hartă neprofanată a vieții sale, fusese vârat în sertarul vreunei secretare. Păcălise moartea, așa încât, acum, fiecare zi era un dar.

- Am mult de citit, zise el.
- Jevy împături harta cu grijă.
- Te simți bine? îl întreabă el.
- Da. Mi-e bine.

Jevy ar fi trebuit să-l întrebe mai multe. Însă Nate nu era pregătit pentru confesiuni.

- Mi-e bine, zise el din nou. Călătoria asta o să fie bună pentru mine.

Citi la masă vreo oră, sub becul care se bălăngănea, până când își dădu seama că era learcă de sudoare. Luă de pe pat un tub de insecticid, o lanternă și un teanc de materiale întocmite de Josh și porni cu grijă spre prova, urcând la timonerie, unde Welly era la cârmă și Jevy trăgea un pui de somn. Își dădu cu insecticid pe brațe și pe picioare și se urcă în hamac, mișcându-se și aranjându-se până ce capul era mai sus decât fundul. Când lucrurile erau perfect echilibrate și hamacul se legăna ușor în unduirea apei, Nate aprinse lanterna și reîncepu să citească.

18

Era o simplă audiere, o citire a unui testament, dar detaliile erau cruciale. F. Parr Wycliff nu se gândise la nimic altceva de Crăciun. Fiecare loc din sală avea să fie ocupat, ba aveau să fie spectatori și pe lângă pereți. Se gândise atât de mult, încât a doua zi după Crăciun se plimbase prin sala goală, stabilind locul fiecăruia.

Și, tipic, presa era scăpată de sub control. Voiau camere de luat vederi înăuntru, dar el refuzase cu vehemență. Voiau camere pe culoar pentru a privi prin ferestrele mici și pătrate ale ușilor, însă el spusese nu. Voiau poziții preferențiale; iarăși, nu. Voiau interviuri cu el însă îi ținu la distanță deocamdată.

Și avocații creau probleme. Unii doreau ca întreaga audiere să fie cu ușile închise, alții o doreau televizată, din motive evidente. Unii cereau ca dosarul să fie sigilat, alții cereau copii ale testamentului trimise prin fax pentru ca ei să-l poată studia. Se făcuseră mișcări pentru una și pentru alta, se solicitaseră locuri ici și colo, se puseseră întrebări cu privire la cine avea să fie lăsat în sală și cine nu. Câțiva dintre avocați merseseră atât de departe încât sugeraseră să fie lăsați să deschidă testamentul. Acesta era gros, se știa, și s-ar fi putut să fie nevoiți să explice unele dintre prevederile mai complicate din cuprinsul său pe parcursul lecturii.

Wycliff ajunsese devreme și se întâlni cu polițiștii pe care îi solicitase. Aceștia îl urmară, împreună cu secretara și cu grefierul său în timp ce el repartiza locurile, verifica sonorul și număra scaunele. Era foarte preocupat de detalii. Cineva spuse că o echipă de televiziune încerca să se instaleze pe culoar și el trimise imediat un polițist să facă ordine.

O dată ce totul fu aranjat în sală, se retrase în biroul personal pentru a se ocupa de alte probleme. Îi era însă greu să se concentreze. Programul său

zilnic nu avea să mai promită niciodată ceva atât de captivant. Destul de egoist, spera că testamentul lui Troy Phelan avea să fie scandalos de controversat; că nu dădea nimic unei familii și dădea totul alteia. Sau, poate că nu lăsa nimic nici unuia dintre copiii săi nebuni, îmbogățind pe altcineva. O contestare prelungită și urâtă ar fi înviorat cu siguranță cariera sa monotonă în domeniul validării testamentelor. Avea să se afle în mijlocul furtunii, care, fără îndoială, avea să dureze ani de zile, din moment ce erau în joc unsprezece miliarde.

Era convins că așa se va întâmpla. Singur, cu ușa încuiată, își petrecu un sfert de oră călcându-și roba.

Primul spectator fu un reporter care sosi imediat după ora opt și, datorită faptului că era primul, beneficia de tratamentul complet al paznicilor tensionați care se aflau în fața ușii. Îl salută scurt, îl rugă să prezinte un act de identitate cu fotografie și să semneze pe o foaie de hârtie pentru ziariști, carnetul de steno i se verifică de parcă ar fi fost o grenadă, după care îl trecură prin detectorul de metale, unde doi paznici solizi erau vădit dezamăgiți când nu se auzi nici un piuit. El fu mulțumit că nu fusese dezbrăcat la piele. Odată ajuns înăuntru, fu condus pe culoarul din mijloc de către un alt polițist la un loc care se afla pe rândul al doilea. Era încântat că avea un loc. Sala era goală.

Audierea era fixată pentru ora zece și, până la nouă, în fața ușii se adunase o mulțime destul de mare. Paznicii verificau pe îndelete documentele și percheziționau oamenii. Pe culoar se formase o coadă.

Unii dintre avocații moștenitorilor Phelan sosiră grăbiți și se enervară imediat că nu aveau voie să intre în sală. Avu loc un schimb violent de cuvinte; avocații și polițiștii se amenințară reciproc. Cineva trimise după Wycliff, dar acesta își lustruia ghetele și nu voia să fie deranjat. Și asemeni unei mirese înainte de cununie, nu voia să fie văzut de oaspeți. Li se acordară prioritate moștenitorilor și avocaților și acest lucru mai degajă atmosfera.

Sala se umplu încetul cu încetul. Mesele erau așezate în formă de U, banca judecătorului aflându-se în capătul deschis, așa încât acesta să poată vedea pe toată lumea: avocați, moștenitori, spectatori. În stânga băncii, în fața boxei juraților, era o masă lungă la care erau așezați Phelanii. Troy Junior sosi primul, împreună cu Biff. Fură conduși spre două locuri care se aflau cel mai aproape de judecător, unde se așezară și începură să discute cu trei avocați din echipa lor juridică, forțându-se să pară sobri și, în același timp, să-i ignore pe toți ceilalți din sală. Biff era furioasă pentru că paznicii îi confiscaseră celularul, astfel că nu mai putea să-și dea telefoanele.

Ramble fu următorul. Pentru ocazia aceea, își neglijase părul, care încă mai păstra urme de un verde-ca-lămâie și nu mai fusese spălat de două săptămâni. Cerceii i se vedeau în toată splendoarea lor - în ureche, nas, sprânceană. O vestă neagră de piele, tatuaje temporare pe brațele slăbănoage. Blugi zdrențăroși; ghete vechi. O atitudine morocănoasă. Când străbătu culoarul, le atrase atenția ziariștilor. Era cocolit și însoțit la tot pasul de Yancy, avocatul său hippie între două vârste, care reușise cumva să-și

păstreze neprețuitul client.

Acesta aruncă o privire scurtă pe schema locurilor și ceru să stea cât mai departe de Troy Junior. Polițistul îi satisfăcu dorința și îl așeză cu fața spre judecător în capătul uneia dintre mesele aduse special pentru această ocazie. Ramble se trânti pe scaun, părul său verzui atârându-i peste spătar.

Spectatorii îl priveau îngroziți - acel individ avea să moștenească jumătate de miliard de dolari? Posibilitățile de automutilare păreau să nu cunoască limite.

Geena Phelan Strong sosi apoi împreună cu soțul ei, Cody, și doi dintre avocații lor. Măsurară distanța dintre Troy Junior și Ramble și se așezară cât mai departe de amândoi. Cody era deosebit de îngândurat și serios și imediat se apucă să se uite peste niște hârtii importante cu unul dintre avocații săi. Geena se holbă la Ramble, nevenindu-i să creadă că erau frați vitregi.

Amber, stripteuza, își făcu o intrare grandioasă, îmbrăcată cu o fustă scurtă și o bluză foarte decoltată care lăsa să i se vadă cea mai mare parte a sânilor scumpi. Polițistului care o conducea la loc nu-i venea să creadă ce noroc avea. Sporovăi cu ea tot timpul, fără să-și dezlipească ochii de la decolteu. Era urmată de Rex, îmbrăcat într-un costum negru și ținând o servietă voluminoasă, ca și cum ar fi avut mult de lucru în ziua aceea. În spatele lui era Hark Gettys, tot cel mai gălăgios dintre toți avocații. Hark era însoțit de doi dintre noii săi asociați; firma lui se mărea cu fiecare săptămână. Din moment ce Amber și Biff nu își vorbeau, Rex interveni repede și arătă spre locurile dintre Ramble și Geena.

Mesele se ocupau încetul cu încetul; spațiile goale se umpleau. Nu peste mult timp, unii dintre Phelani aveau să stea foarte aproape.

Mama lui Ramble, Tira, aduse doi tineri cam de aceeași vârstă. Unul într-o pereche de blugi strâmți și cu pieptul păros; celălalt, manierat și într-un costum negru cu dungulițe. Ea se culca cu gigoloul. Rândul avocatului avea să vină la sfârșitul acelei afaceri. Un alt gol se umplu. De partea cealaltă a cordonului, sala era plină de zumzetele bârfelor și speculațiilor.

- Nu-i de mirare că bătrânul s-a aruncat, îi spuse un reporter altuia, studiindu-i pe Phelani.

Nepoții Phelan fură nevoiți să ia loc alături de spectatori. Se așezară cu micile lor grupuri de prieteni și râdeau nervoși spre destinul care era pe cale să se întoarcă spre ei.

Libbigail Jeter sosi cu soțul ei, Spike, fostul motociclist de o sută cincizeci de kilograme, și străbătură culoarul la fel de stingheri ca toată lumea, deși își petrecuseră destul timp în sălile de judecată. Îl urmau pe Wally Bright, avocatul lor din „pagini aurii”. Wally purta un impermeabil pătat, care mătura podeaua, avea manșete uzate, și o cravată din poliester veche de douăzeci de ani și, dacă spectatorii ar fi votat în clipa aceea, el ar fi fost desemnat cu ușurință cel mai prost îmbrăcat avocat. Își ținea hârtiile într-un dosar extensibil, care fusese folosit la nenumărate divorțuri și pentru alte probleme. Dintr-un anumit motiv, Bright nu își cumpăraseră niciodată servietă. Terminase al zecelea din clasa lui la seral.

Se îndreptară direct spre cel mai mare spațiu gol pe care-l putuseră găsi și, în timp ce se așezau ceilalți, Bright începu zgomotosul proces de scoatere a impermeabilului. Tivul tocit al acestuia atinse ceafa unuia dintre asociații lui Hark, un tânăr serios pe care deja îl deranja mirosul lui Bright.

- Ai grijă! spuse el supărat, vrând să-l lovească pe Bright cu dosul palmei, dar nereușind.

Cuvintele se auziră foarte bine în atmosfera încărcată și tensionată, așa încât mulți întoarseră capetele, uitând instantaneu de documentele importante. Toți se urau.

- Scuze! răspunse Bright sarcastic.

Doi polițiști înaintară, gata să intervină, dacă era nevoie. Însă impermeabilul își găsi loc sub masă, fără alte incidente, și Bright reuși să se așeze, în sfârșit, lângă Libbigail, avându-l în partea cealaltă pe Spike, care își mângâia barba și se uita la Troy Junior de parcă i-ar fi plăcut tare mult să-i tragă o palmă.

Puțini din cei aflați în sală se așteptau ca acel scurt incident să fie ultimul între Phelani.

Mori cu unsprezece miliarde și pe oameni îi interesează testamentul tău. Mai ales, dacă exista posibilitatea ca una din cele mai mari averi din lume să fie pe cale de a fi împărțită vulturilor. În sală erau și reporteri ai ziarelor de scandal, alături de publicațiile locale și toate revistele financiare importante. Cele trei rânduri pe care Wycliff le rezervase pentru presă se ocupaseră până la nouă și jumătate. Ziariștii erau încântați să-i privească pe Phelani cum se adunau în fața lor. Trei artiști lucrau febril; priveliștea din fața lor era plină de inspirație. Tipului cu părul verde i se făcură o mulțime de schițe.

Josh Stafford apăru la zece fără zece. Era însoțit de Tip Durban și de alți doi membri ai firmei, plus doi asistenți, pentru a rotunji echipa. Gravi și cu chipurile sobre, se așezară la masa lor, una mare în comparație cu cea la care stăteau înghesuți toți Phelanii și avocații lor. Josh puse un dosar gros în fața lui și toate privirile se ațintiră imediat asupra acestuia. Înăuntru era ceea ce părea a fi un document, gros de aproape cinci centimetri și foarte asemănător cu cel pe care îl semnase bătrânul Troy în fața camerelor video cu nouăsprezece zile în urmă.

Nu puteau să nu se uite la el. Toți, în afară de Ramble. Legile din Virginia permiteau moștenitorilor să primească anumite sume timpurii, în cazul în care averea era lichidă și nu existau probleme în privința achitării datoriilor și impozitelor. Potrivit calculelor estimative ale avocaților, datoriile variau între un minim de zece milioane per moștenitor până la cincizeci de milioane cât propunea Bright. Bright nu văzuse în viața lui cincizeci de mii.

La ora zece, polițiștii încuiară ușile și, la un semn nevăzut, judecătorul Wycliff intră pe o ușă din spatele scaunului său, iar în sală se făcu liniște. Se așeză și zâmbi.

- Bună dimineața, spuse el la microfon.

Zâmbiră cu toții. Spre marea lui satisfacție, sala era arhiplină. O numărătoare rapidă dezvălui opt polițiști înarmați și pe poziții. Îi privi pe Phelani; nu rămăsese nici un loc gol. Unii din avocații acestora se atingeau,

practic.

- Sunt prezente toate părțile? întrebă el și cei din jurul meselor dădură din capete. Trebuie să identific pe toată lumea, zise apoi, luând niște hârtii. Prima cerere a fost făcută de Rex Phelan.

Nici nu apucă bine să termine de vorbit, că Hark Gettys se și ridică și își drese glasul.

- Domnule judecător, sunt Hark Gettys, spuse el tunător, și îl reprezint pe domnul Rex Phelan.

- Mulțumesc. Puteți să luați loc.

După aceea, strigă numele tuturor moștenitorilor și avocaților. Tuturor avocaților. Reporterii le scriseră repede, pe măsură ce le citea judecătorul. Șase moștenitori, trei foste soții. Toată lumea era prezentă.

- Douăzeci și doi de avocați, murmură Wycliff pentru sine. Aveți testamentul, domnule Stafford? întrebă el apoi.

Josh se ridică, ținând în mână un alt dosar.

- Da.

- Pofțiți în boxa martorilor, vă rog.

Josh ocoli mesele și trecu pe lângă reporterul juridic, îndreptându-se spre boxă, unde ridică mâna dreaptă și jură să spună adevărul.

- Îl reprezentați pe Troy Phelan? întrebă Wycliff.

- L-am reprezentat mulți ani.

- Ați întocmit un testament pentru el?

- Mai multe.

- Ați întocmit și ultimul său testament?

Urmă un moment de pauză și, pe măsură ce se prelungi, Phelanii se aplecară și mai mult în scaune.

- Nu, nu l-am întocmit eu, spuse Josh rar, uitându-se la vulturi.

Cuvintele fuseseră rostite încet, dar răsunară în sală ca un tunet. Avocații Phelanilor reacționară mult mai rapid decât moștenitorii, dintre care câțiva nu prea știau ce să înțeleagă. Dar era ceva grav și neașteptat. Tensiunea spori în rândul celor de la mese. În sală se făcu și mai multă liniște.

- Cine a pregătit ultimul său testament? întrebă Wycliff ca un actor prost care citea un scenariu.

- Domnul Phelan însuși.

Nu era așa. Îl văzuseră pe bătrân stând la masă înconjurat de avocați și de cei trei psihiatri - Zadel, Flowe și Theishen. Fusesse declarat sănătos din punct de vedere mintal și, după câteva secunde, luase un testament gros pregătit de Stafford și unul dintre asociații acestuia, declarase că îi aparținea și îl semnase.

Aceste lucruri se petrecuseră fără urmă de îndoială.

- Dumnezeule, spuse Hark Gettys încet, dar suficient de tare pentru a auzi toată lumea.

- Când l-a semnat? întrebă Wycliff.

- Cu câteva clipe înainte să sară.

- Este scris de mână?

- Da.

- L-a semnat în prezența dumneavoastră?
- Da. Au mai fost și alți martori. Și momentul semnării a fost înregistrat pe casetă video.

- Dați-mi testamentul, vă rog.

Cu mișcări deliberate, Josh scoase un singur plic din dosar și i-l dădu judecătorului. Părea îngrozitor de mic. În nici un caz nu putea să conțină suficiente cuvinte pentru a le împărți Phelanilor ceea ce era al lor de drept.

- Ce naiba e asta? îl întrebă șuierător Troy Junior pe cel mai apropiat avocat însă acesta nu putu să-i dea nici un răspuns.

În plic se afla o singură foaie de hârtie galbenă. Wycliff o scoase încet ca să o vadă toți, o despături cu grijă și o studie o clipă.

Pe Phelani îi cuprinse panica însă nu puteau să facă absolut nimic. Oare bătrânul îi mai trăsese pe sfoară pentru o ultimă oară? Oare banii le dispăreau de sub nas? Poate se răzgândise și le dăduse mai mult. Își înghionteau și își îmboldeau avocații, care rămâneau însă tăcuți.

Wycliff își dresе glasul și se aplecă puțin mai mult spre microfon.

- Țin în mână un document alcătuit dintr-o singură pagină care este un testament scris de mână de către Troy Phelan. Îi voi da citire în întregime:

„Ultimul testament al lui Troy L. Phelan. Eu, Troy L. Phelan, fiind în deplinătatea facultăților mintale, anulez prin prezentul toate testamentele și codicilele precedente întocmite de mine și îmi împart averea după cum urmează:

Copiilor mei, Troy Phelan Jr., Rex Phelan, Libbigail Jeter, Mary Ross Jackman, Geena Strong și Ramble Phelan, le las fiecăruia câte o sumă necesară achitării tuturor datoriilor pe care le au la data de astăzi. Nici o altă datorie făcută de azi încolo nu va fi acoperită de această sumă. Dacă vreunul dintre acești copii va încerca să atace prezentul testament, darul respectivului va fi anulat.”

Până și Ramble auzi cuvintele și le înțelese. Geena și Cody începură să plângă ușor. Rex se aplecă în față, cu coatele sprijinite pe masă, cu fața ascunsă în mâini și cu mintea amorțită. Libbigail se uită la Spike peste Bright și spuse:

- Ticălosul.

Spike era perfect de acord. Mary Ross își acoperi ochii și avocatul ei îi frecă un genunchi. Soțul ei i-l frecă pe celălalt.

Numai Troy Junior izbuti să mențină o mină serioasă, dar nu pentru mult timp.

Mai urmau și alte lucruri. Wycliff nu terminase.

- „Fostelor mele soții, Lillian, Janie și Tira, nu le las nimic. Am avut grijă de ele la divorțuri.”

În acel moment, Lillian, Janie și Tira se întrebau ce naiba căutau în sală. Chiar se așteptaseră să mai primească bani de la un bărbat pe care îl urau? Simțeau privirile ațintite asupra lor și încercară să se ascundă printre avocați.

Reporterii și jurnaliștii erau de-a dreptul amețiți. Voiau să noteze, dar se temeau ca nu cumva să piardă vreun cuvânt. Unii nu putură să nu zâmbească.

- "Restul averii mele îl las fiicei mele Rachel Lane, născută la 2 noiembrie 1954, la Spitalul Catolic din New Orleans, Louisiana, de către o femeie pe nume Evelyn Cunningham, în prezent decedată."

Wycliff făcu o pauză, deși nu pentru un efect mai dramatic. Mai rămăseseră două paragrafe scurte, așa că răul fusese produs. Cele unsprezece miliarde fuseseră lăsate unei fiice nelegitime despre care el nu citise nimic. Phelanii care se aflau în fața lui fuseseră lăsați fără un ban. Nu putu să nu se uite la ei.

- „Îl numesc executor testamentar pe avocatul meu de încredere, Joshua Stafford, și îi acord puteri depline în administrarea acestui testament."

Pe moment, uitaseră de Josh, dar iată-l, stând în boxă asemeni unui martor nevinovat la un accident de mașină, și îl priviră cu toată ura posibilă. Cât de mult știuse? Oare era un conspirator? Fără îndoială că ar fi putut face ceva ca să împiedice acest lucru.

Josh se chinuia să rămână serios.

- „Acest document se vrea a fi un testament olograf. Fiecare cuvânt a fost scris de mâna mea și, prin urmare, îl semnez."

Wycliff lăsa hârtia în jos și spuse:

- Testamentul a fost semnat de Troy L. Phelan la ora trei în după-amiaza zilei de 9 decembrie 1996.

Apoi o puse pe masă și își plimbă privirile prin sală. Cutremurul se termina acum și venise momentul replicilor.

Phelanii se rezemară de spătarele scaunelor, unii frecându-și ochii și frunțile, alții uitându-se șocați pe pereți. Pentru o clipă, nici unul din cei douăzeci și doi de avocați nu fu în stare să spună ceva.

Șocul se abătu și asupra șirurilor de spectatori, unde, ciudat, se puteau vedea câteva zâmbete. Ah, reporterii ardeau de nerăbdare, dintr-o dată, să iasă repede din sală și să înceapă să dea raportul.

Amber suspină zgomotos, dar se opri brusc. Îl întâlnise pe Troy o singură dată și el îi făcuse avansuri grosolane. Durerea ei nu era pentru pierderea cuiva drag. Geena plângea în liniște, ca și Mary Ross. În schimb, Libbigail și Spike preferau să înjure.

- Nu vă faceți griji, spuse Bright gesticulând ca și cum ar fi putut îndrepta acea nedreptate numai în câteva zile.

Biff se uită furioasă la Troy Junior, semințele divorțului erau plantate. De când avusese loc sinuciderea, el fusese deosebit de arogant și superior față de ea. Tolerase acest lucru din motive evidente, dar acum nu mai avea de gând să o facă. Aștepta cu nerăbdare prima ceartă, care avea să înceapă, fără îndoială, la câțiva pași doar de ușile sălii de judecată.

Se mai plantară și alte semințe, deoarece avocații cu pielea groasă înregistrară surpriza și apoi se scuturară de ea instinctiv, ca rața de apă. Erau pe cale de a se îmbogăți. Clienții lor erau îngropați în datorii, așadar, nu puteau decât să atace testamentul. Litigiul avea să dureze ani de zile.

- Când vă gândiți să validați testamentul? îl întreabă Wycliff pe Josh.

- Într-o săptămână.

- Foarte bine. Puteți coborî.

Josh se întoarse la locul lui, triumfător, în timp ce avocații începură să foșnească hârtii, dând impresia că totul era în regulă.

- Ședința s-a încheiat.

19

După ședință, avură loc trei incidente pe culoar. Din fericire, nici unul între Phelanii. Acestea aveau să urmeze mai târziu.

O mulțime de reporteri așteptau dincolo de ușile sălii, în timp ce Phelanii erau consolati înăuntru de către avocații lor. Troy Junior ieși primul și fu înconjurat imediat de o haită de lupi, dintre care câțiva țineau microfoanele în poziție de atac. În primul rând, el era mahmur, și acum, că era mai sărac cu jumătate de miliard de dolari, nu avea nici un chef să vorbească despre tatăl său.

- Sunteți surprins? întrebă un idiot din spatele unui microfon.

- Bineînțeles, zise el încercând să treacă printre ei.

- Cine este Rachel Lane? întrebă un altul.

- Bănuiesc că este sora mea, se răsti el.

Un băiețandru slăbănog cu ochi prostuți și un ten îngrozitor se opri chiar în fața lui, îi vârî un casetofon sub nas și întrebă:

- Câți copii nelegitimi a avut tatăl dumneavoastră?

Troy Junior împinse instinctiv casetofonul, care îl lovi pe tânăr chiar deasupra nasului și, când respectivul se dădu în spate, Troy Junior îi trase o stângă în ureche, doborându-l la pământ. În haosul care se crea, un polițist îl împinse pe Troy Junior în altă direcție și o zbughiră repede.

Ramble scuipe un alt reporter, care trebui ținut de un coleg ce îi aminti că era vorba de un minor.

Al treilea incident avu loc când Libbigail și Spike ieșiră din sală în urma lui Wally Bright.

- Nu avem nici un comentariu! strigă Bright mulțimii de reporteri care se strânseseră în jurul lor. Nici un comentariu! Vă rog să vă dați la o parte!

Libbigail, care plângea, se împiedică de un cablu de televiziune și căzu peste un reporter, trântindu-l la pământ. Urmară strigăte și înjurături și, când reporterul era în patru labe, încercând să se ridice, Spike îi trase un picior în coaste. Omul scoase un țipăt și căzu la loc, dar, în timp ce se chinuia să se ridice, laba piciorului i se agăță în tivul rochiei lui Libbigail și aceasta îi trase o palmă. Spike tocmai se pregătea să-l măcelărească în clipa în care interveni un polițist.

Polițiștii puseră capăt fiecărui incident, ținând întotdeauna cu Phelanii împotriva reporterilor. Îi ajutară pe moștenitorii atacați și pe avocații lor să coboare scările, să străbată holul de la intrare și să iasă din clădire.

Avocatul Grit, care o reprezenta pe Mary Ross Phelan Jackman, fu copleșit la vederea atâtor reporteri. Începură să-l bântuie prevederile Primului Amendament, în felul rudimentar în care le înțelegea el, și se simți dator să

vorbească liber. Ținându-și clienta îndurerată după umeri, vorbi grav despre reacția lor la citirea testamentului-surpriză.

Era, evident, opera unui om nebun. Cum altfel s-ar fi putut explica lăsarea unei asemenea averi unei moștenitoare necunoscute? Clienta lui își adora tatăl, îl iubea din tot sufletul, îl venera și, în timp ce Grit continua să trăncănească despre incredibila dragoste dintre tată și fiică, Mary Ross pricepu, în sfârșit, aluzia și începu să plângă. Grit însuși părea gata să verse lacrimi. Da, aveau să lupte. Aveau să conteste acea gravă nedreptate în fața Curții Superioare a Statelor Unite. De ce? Pentru că nu era opera acelui Troy Phelan pe care îl cunoșteau ei. Binecuvântat să-i fie sufletul. El își iubea copiii și aceștia îl iubeau, la rândul lor. Legătura dintre ei era una incredibilă, întărită de tragedii și

greutățile vieții. Aveau să lupte, pentru că iubitul lor tată nu era el însuși în clipele în care mângălise acel document îngrozitor.

Josh Stafford nu se grăbea să plece. Stătea de vorbă încet cu Hark Gettys și câțiva dintre avocații de la celelalte mese, promițându-le să le trimită copii ale oribilului testament. La început, atmosfera fu cordială, dar ostilitatea creștea cu fiecare clipă. Un reporter de la *Post*, pe care îl cunoștea, aștepta pe culoar și Josh își petrecu zece minute cu el fără să-i spună nimic. Un interes deosebit suscită Rachel Lane; povestea ei și locul unde se afla. Se puseră o mulțime de întrebări, dar Josh nu avea nici un răspuns.

Cu siguranță că Nate avea să o găsească înaintea altcuiva.

Povestea luă amploare. Ieși din tribunal pe undele celor mai recente descoperiri în domeniul telecomunicațiilor și al înaltei tehnologii. Reporterii manevrau celulare, laptopuri și pagere, vorbind fără să se gândească.

Principalele agenții de presă începură să transmită știrea la douăzeci de minute de la încheierea ședinței și, la o oră după aceea, avu loc prima transmisie dintr-un lung șir, a unei reportere aflate în fața unei camere de luat vederi în apropierea tribunalului. „O știre uluitoare...” începu ea, după care relată povestea, în cea mai mare parte, corect.

În partea din spate a sălii era Pat Solomon, ultimul ales de Troy pentru a conduce „The Phelan Group”. Era director general de șase ani, șase ani complet lipsiți de evenimente și foarte profitabili.

Părăsi tribunalul fără să fie recunoscut de nici un reporter. În timp ce se îndepărta cu limuzina sa, Solomon încercă să analizeze ultima bombă aruncată de Troy. Nu era șocat. După ce lucrase cu Troy douăzeci de ani, nimic nu îl mai surprindea. Reacția copiilor săi idioți și a avocaților acestora era liniștitoare. Odată, i se dăduse sarcina imposibilă de a găsi în cadrul companiei o slujbă pe care Troy Junior să o poată păstra fără să producă pierderi trimestriale. Fusesse un coșmar. Răsfățat, imatur, prost educat și fără să posede nici cele mai elementare cunoștințe de management, Troy Junior distrusese un întreg departament de la „Minerale” înainte ca lui Solomon să i se permită de sus să-l dea afară.

După câțiva ani, într-un episod similar fusese implicat Rex, care tânjea

după aprobarea și banii tatălui său. În cele din urmă, Rex se duse la Troy într-un efort de a-l înlătura pe Solomon.

Soțiile și ceilalți copii se amestecaseră ani de zile, dar Troy se menținea pe poziție. Viața sa personală era un fiasco, dar nimic nu îi stânjenea iubita companie.

Solomon și Troy nu fuseseră apropiați niciodată. De fapt, nimeni, poate cu excepția lui Josh Stafford, nu reușise vreodată să-i devină confident. Mulțimea de blonde împărțiseră cu el evidentele intimități, dar Troy nu avusese prieteni. Și, când el se retrăsese și slăbise atât din punct de vedere fizic, cât și psihic, cei care conduceau compania șușotiseră uneori despre cine avea să fie proprietarul acesteia. Cu siguranță că Troy nu avea să o lase copiilor săi.

Nu o făcuse, cel puțin nu obișnuiților suspecți.

Membrii consiliului director așteptau la etajul paisprezece, în aceeași sală de conferințe în care Troy își scosese la iveală testamentul, după care sărise. Solomon descrie scena de la tribunal și relatarea sa colorată deveni plină de umor. Gândul că moștenitorii aveau să dețină controlul îi tulburase foarte mult pe membri. Troy Junior dăduse de înțeles că el și frații săi aveau numărul de voturi necesar pentru o majoritate și că avea de gând să facă acolo curățenie și să aducă niște profituri reale.

Ceilalți voiau să știe de Janie, soția numărul doi. Aceasta lucrase ca secretară în cadrul companiei până când fusese promovată în funcția de amantă și, apoi, de soție, după care devenise extrem de abuzivă față de mulți dintre angajați. Troy îi interzisese să mai calce în sediu.

- Plângea când a plecat, spuse Solomon încântat.

- Și Rex? întrebă un director al departamentului de finanțe care, odată, fusese concediat de Rex în lift.

- N-a fost încântat. Doar știți că e în anchetă.

Discutară despre majoritatea copiilor și despre toate soțiile și atmosfera deveni festivă.

- Am numărat douăzeci și doi avocați, spuse Solomon zâmbind. O adunătură jalnică.

Din moment ce era o ședință neoficială, absența lui Josh nu avea nici o importanță. Șeful departamentului juridic spuse că testamentul era, până la urmă, un mare noroc. Trebuiau să-și facă griji în privința unei singure moștenitoare necunoscute, nu a șase idioți.

- Ai vreo idee în legătură cu femeia asta?

- Nu, spuse Solomon. Poate că Josh știe ceva.

După-amiază târziu, Josh fusese nevoit să plece din biroul său și se retrăsese într-o mică bibliotecă de la subsolul clădirii. Secretara sa încetă să mai numere mesajele telefonice când ajunse la al o sută douăzecilea. Holul de la intrare era înțesat de reporteri încă din cursul dimineții. Își instruiseră secretarele să nu îl deranjeze nimeni timp de o oră, astfel că bătaia din ușă fu extrem de supărătoare.

- Cine e? se răsti el.
- Este vorba de o urgență, domnule, spuse o secretară.
- Intră.

Ea vârî capul pe ușă doar cât să-l privească și spuse:

- Este domnul O'Riley.

Josh încetă să-și mai maseze tâmpilele și chiar zâmbi. Aruncă o privire prin încăperea și își aminti că acolo nu exista nici un telefon. Ea făcu doi pași și îi puse unul portabil pe masă, după care dispăru.

- Nate, spuse el în receptor.
- Tu ești, Josh? se auzi răspunsul.

Volumul era foarte bun, dar cuvintele se auzeau cu puțini paraziți. Legătura era mai bună decât în cazul celor mai multe telefoane auto.

- Da, mă auzi, Nate?

- Da.

- Unde ești?

- Vorbesc la telefonul prin satelit, stând în partea din spate a micului meu iaht și plutind pe râul Paraguay. Mă auzi?

- Da, foarte bine. Cum te simți, Nate?

- Minunat, mă distrez de minune, numai că avem o mică problemă cu barca.

- Ce fel de problemă?

- Păi, elicea a agățat o frânghie veche și s-a blocat motorul. Echipajul meu încearcă să desfacă frânghia. Eu supraveghez treaba.

- Se pare că te simți grozav.

- E o aventură, nu-i așa, Josh?

- Bineînțeles. Vreo urmă de fată?

- Nici vorbă. Suntem la o distanță de vreo două zile, în cel mai bun caz și acum plutim înapoi. Nu prea cred c-o să ajungem vreodată acolo.

- Trebuie să ajungi, Nate. Azi-dimineață, am citit testamentul la tribunal și, în curând, toată lumea va porni în căutarea lui Rachel Lane.

- Eu nu mi-aș face griji în privința asta. E în siguranță.

- Aș vrea să fi fost și eu cu tine.

Marginea unui nor luă din semnal.

- Ce-ai spus? întrebă Nate mai tare.

- Nimic. Așadar, o s-o vezi peste vreo două zile.

- Dacă avem noroc. Barca merge tot timpul, dar navigam în susul râului și e sezonul ploilor, așa că râurile sunt umflate și curenții puternici. În plus, nu prea știm încotro să ne îndreptăm. Două zile e o presupunere foarte optimistă, cu condiția să reparăm afurisita aia de elice.

- Așadar, vremea e proastă, spuse Josh aproape la întâmplare.

Nu erau prea multe lucruri de discutat. Nate era în viață și bine, deplasându-se în direcția generală a țintei.

- E al naibii de cald și plouă de cinci ori pe zi. În afară de asta, e minunat.

- Sunt șerpi?

- Am văzut vreo doi anaconda mai lungi decât barca. O mulțime de aligatori. Șobolani cât câinii. Pe-aici li se spune *capivaras*. Trăiesc la marginea

nurilor printre aligatori și, când li se face suficientă foame, oamenii îi omoară și-i mănâncă.

- Dar ai destulă mâncare?

- Ah, da. Proviziile noastre constau din fasole neagră și orez. Welly mi le gătește de trei ori pe zi.

Vocea lui Nate era clară și plină de aventură.

- Cine e Welly?

- Marinarul meu. În clipa asta, e pe sub barcă, într-o apă adâncă de patru metri, ținându-și respirația și tăind frânghia încurcată pe elice. Așa cum am mai spus, eu supraveghez lucrările.

- Să nu intri în apă, Nate.

- Glumești? Sunt pe puntea superioară. Uite ce e, trebuie să închid.

Consum bateria și încă n-am găsit o modalitate de a o reîncărca.

- Când mă mai suni?

- O să-ncerc să aștept până când o s-o găsesc pe Rachel Lane.

- Bună idee. Dar să mă suni dacă ai necazuri.

- Necazuri? De ce să te sun, Josh? N-ai putea să faci absolut nimic.

- Așa e. Nu mă suna.

20

Furtuna izbucni în amurg, când Welly fierbea orezul în bucătărie și Jevy privea cum se lăsa întunericul asupra râului. Vântul îl trezi pe Nate, o rafală subită și şuierătoare, care zgudui hamacul și îl făcu să sară imediat în picioare. Îndată urmară tunete și fulgere. Se duse lângă Jevy și privi spre nord, într-un întuneric vast.

- O furtună mare, spuse Jevy în aparență indiferent.

Oare n-ar trebui să tragem pe dreapta? se întrebă Nate. Cel puțin, să găsim un loc unde apa e mai puțin adâncă? Jevy nu părea îngrijorat: nonșalanța lui era oarecum liniștitoare. Când începu ploaia, Nate coborî să-și mănânce orezul și fasolea. Mâncă în tăcere, în timp ce Welly stătea într-un colț al cabinei. Becul de deasupra lor se bălăngănea puternic, deoarece vântul zguduia barca. Picături mari de ploaie răpăiau în geamuri.

Pe covertă, Jevy își puse un poncho galben pătat de grăsime și se lupta cu ploaia care îl izbea în față. Mica timonerie nu avea ferestre. Cele două felinare încercau să lumineze drumul, însă nu dezvăluiau decât vreo cincisprezece metri de apă clocotitoare în fața lor. Jevy cunoștea bine râul și trecuse prin multe furtuni mai rele.

Îi era greu să citească, din moment ce barca se tot mișca. După câteva minute de tangaj puternic, lui Nate i se făcu rău. În sacul său de voiaj găsi un poncho cu glugă, lung până la genunchi. Josh se gândise la toate. Ținându-se de balustradă, se îndreptă cu greu spre scările unde Welly stătea ghemuit lângă timonerie, ud learcă.

Râul cotea spre est, spre inima Pantanalului, și când întoarseră vântul îi

izbi dintr-o parte. Barca se clătină, azvârlindu-i pe Nate și pe Welly cu putere în parapet. Jevy se prinse de ușa timoneriei, forța sa ajutându-l să se mențină pe poziție și să nu piardă controlul.

Rafalele deveniră neîntrerupte, una după alta, la un interval de numai câteva secunde, iar *Santa Loura* încetă să mai înainteze. Furtuna o împinse spre mal. Picăturile de ploaie erau puternice și reci acum, revărsându-se asupra lor în șuvoaie. Jevy găsi o lanternă lungă într-o cutie de lângă timonă și i-o dădu lui Welly.

- Găsește malul! îi strigă el, chinuindu-se să se facă auzit pe deasupra vântului care vâjâia și a ploii torențiale.

Nate înaintă cu greu de-a lungul parapetului până când ajunse lângă Welly, pentru că și el voia să vadă încotro ar fi putut să se îndrepte. Însă raza lanternei nu surprindea nimic altceva decât ploaie, atât de deasă încât părea o perdea de ceață care se învoldura deasupra apei.

Fulgerul le veni în ajutor. Imediat văzură vegetația întunecată de pe mal, nu prea departe. Vântul îi împingea într-acolo. Welly strigă și Jevy îi răspunse ceva tot strigând, exact în clipa în care o altă rafală de vânt lovi barca, înclinând-o puternic spre tribord. Zguduitura bruscă îi azvârli lui Jevy lanternă din mână și se uitară cum dispăru înghițită de apă.

Stând ghemuit pe pasarelă, agățat de balustradă, ud leoarcă și tremurând, Nate își dădu seama că urma să se întâmple unul din două lucruri. Și nici unul din ele nu putea fi controlat de ei. În primul rând, barca avea să se răstoarne. Dacă nu, aveau să fie azvârliți spre unul din maluri, în nămolul unde trăiau reptilele. Fu numai puțin speriat până când se gândi la hârtii.

În nici un caz, acestea nu trebuiau pierdute. Se ridică brusc, exact când barca se înclină din nou, și fu cât pe ce să cadă peste bord.

- Trebuie să cobor! îi strigă el lui Jevy, care ținea cârma cu toată puterea. Și căpitanului îi era frică.

Cu vântul în spate, Nate coborî încet treptele. Puntea era alunecoasă din cauza motorinei. Un bidon se răsturnase și lichidul se scurgea din el. Încercă să-l ridice, dar era nevoie de doi bărbați. Intră în cabină, își aruncă ponchoul într-un colț și se repezi să scoată servieta de sub pat. Vântul izbi barca din nou. Aceasta se înclină, surprinzându-l pe Nate fără să se țină de nimic. Ateriză în perete, cu picioarele deasupra capului.

Hotărî în sinea lui că nu trebuia să piardă două lucruri: hârtiile și SatFone-ul. Toate acestea se aflau în servietă, care era nouă și frumoasă, dar, cu siguranță, nu impermeabilă. O strânse la piept și se întinse pe pat, în timp ce *Santa Loura* se lupta cu furtuna.

Bătăile încetară. Spera că Jevy oprișe motorul dintr-un comutator. Le auzi pașii chiar deasupra lui. Suntem pe cale să ne izbim de mal, își spuse el, și e mai bine ca motorul să nu fie în funcțiune. Sigur nu se defectase nimic.

Luminile se stinseră. Era un întuneric deplin.

Stând acolo, în beznă, legănându-se pe valuri și așteptând ca *Santa Loura* să se lovească de mal, Nate se gândi la ceva îngrozitor. Dacă ea refuza să semneze înștiințarea și/sau notificarea de competență jurisdicțională, era

nevoie de încă o călătorie acolo. Luni întregi sau poate ani, cineva, probabil chiar el, avea să fie nevoit să străbată râul Paraguay pentru a o informa pe cea mai bogată misionară din lume că lucrurile erau finalizate și banii îi aparțineau.

Citise că misionarii își luau concedii - pauze lungi în activitatea lor, când se întorceau în State și își reîncărcau bateriile. De ce nu putea și Rachel să-și ia un concediu, poate chiar să meargă acasă împreună cu el și să rămână până când se lămuriau problemele? Pentru unsprezece miliarde, părea un lucru minim pe care ar fi putut să-l facă. Avea să i-l sugereze, dacă apuca să o vadă vreodată.

Se simți o zguduitură și Nate fu azvârlit pe jos. Erau în hățișuri.

Santa Loura era construită cu fundul plat, ca toate ambarcațiunile din Pantanal, pentru a nu avea de suferit din cauza mizeriilor din apa râului. După furtună, Jevy porni motorul și, timp de o jumătate de oră manevră barca înainte și înapoi, scoțând-o încet, încet din nisip și nămol. Când se eliberă, Welly și Nate curățară puntea de crengi și de frunze. Făcură un control, dar nu găsiră nici un nou pasager, șerpi sau *jacarés*. În timpul unei pauze de cafea, Jevy le povesti despre un anaconda care ajunsese la bord cu ani în urmă și atacase un marinar adormit.

Nate spuse că nu se omora după povești cu șerpi. Controlul lui fu încet și foarte atent.

Norii se risipiră și o frumoasă semilună apăru deasupra râului. Welly pregăti un ibric de cafea. După violența furtunii, Pantanalul părea hotărât să rămână perfect nemișcat. Râul era neted precum cristalul. Luna îi călăuzi, dispărând când râul cotea, dar fiind vizibilă întotdeauna când se îndreptau din nou spre nord.

Datorită faptului că Nate era acum pe jumătate brazilian, nu purta ceas la mână. Timpul nu mai conta. Era târziu, probabil miezul nopții. Ploaia îi atacase timp de patru ore.

Nate dormi câteva ore în hamac și se trezi imediat după ivirea zorilor. Îl găsi pe Jevy sforăind în patul său, în cabina din spatele timoneriei. Welly se afla la cârmă pe jumătate adormit. Nate îl trimise după cafea și trecu el la cârmă.

Norii reveniră, dar nu părea că va ploua. În urma furtunii, râul era presărat cu crengi și frunze. Era lat și nu se mai vedea nici o altă ambarcațiune, așa că Nate, căpitanul, îl trimise pe Welly să tragă un pui de somn în hamac, iar el preluă comanda vasului.

Era mai grozav decât într-o sală de judecată. Fără cămașă, desculț, sorbind din cafeaua dulce, în timp ce conducea o expediție în inima celei mai mari mlaștini din lume. În zilele lui de glorie, ar fi dat fuga la un proces undeva, jonglând cu zece lucruri deodată, cu telefoane în fiecare buzunar. Nu prea îi era dor de așa ceva; nici unui avocat întreg la minte nu i-ar putea fi

dor de sala de judecată, dar n-ar recunoaște niciodată acest lucru.

Barca mergea practic singură. Cu binoclul lui Jevy, se uita pe maluri după *jacarés*, șerpi și *capivaras*. Și numără tuiuius, pasărea înaltă, albă, cu gâtul lung și capul roșu, care devenise simbolul Pantanalului. Erau douăsprezece într-un stol pe un banc de nisip. Rămaseră nemișcate și priviră în urma bărcii.

Căpitanul și echipajul său adormit înaintau spre nord, în timp ce cerul deveni portocaliu și se făcu ziuă. Se afundau din ce în ce mai mult în inima Pantanalului, fără să știe unde avea să-i ducă acea călătorie.

21

Coordonatorul Misiunilor Sud-Americane era o femeie pe nume Neve Collier. Se născuse într-un iglu din Terra Nova, unde părinții ei lucraseră douăzeci de ani printre indigenii inuiți. Ea însăși lucrase unsprezece ani în munții Noii Guinee, astfel că nu era deloc străină de greutățile și necazurile celor aproximativ nouă sute de oameni ale căror activități le coordona.

Și ea era singura persoană care știa că Rachel Porter fusese odată Rachel Lane, fiica nelegitimă a lui Troy Phelan. După ce absolvise facultatea de medicină, Rachel își schimbase numele într-un efort de a șterge cât putea de mult din trecutul ei. Nu avea rude; ambii părinți adoptivi muriseră. Nu avea frați sau surori. Nu mătuși, unchi sau veri. Cel puțin, nici unii pe care să-i cunoască ea. Nu îl avea decât pe Troy și dorea cu disperare să-l îndepărteze din viața ei. După ce terminase seminarul „Triburilor Mondiale”, Rachel îi împărtășise secretele ei Nevei Collier.

Mai-marii de la „Triburile Mondiale” știau că Rachel avea secrete, dar nu era ceva care să o împiedice în dorința ei de a-l sluji pe Dumnezeu. Era doctoriță, absolvise seminarul lor și era o slujitoare devotată și umilă a lui Hristos, nerăbdătoare să își înceapă misiunea. Promiseră să nu divulge nimic despre ea, inclusiv locul exact din America de Sud unde se afla.

Stând în micul ei birou din Houston, Neva citi senzaționalul articol despre testamentul lăsat de domnul Phelan. Urmărise evoluția lucrurilor începând din momentul sinuciderii.

Comunicarea cu Rachel era un proces lent. Își scriau de două ori pe an, în martie și în august, iar Rachel suna de obicei o dată pe an de la un telefon public din Corumbá, când se ducea acolo după provizii. Neva vorbise cu ea cu un an în urmă. Ultimul concediu îl avusese în 1992. După șase săptămâni, renunțase și se întorsese în Pantanal. Îi mărturisise Nevei că nu avea nici un interes în Statele Unite. Nu acolo îi era locul, ci alături de oamenii ei.

Judecând după comentariile avocaților din articol, chestiunea era departe de a fi lămurită. Neva puse dosarul deoparte și se hotărî să aștepte. La momentul potrivit, oricând ar fi fost acesta, avea să-i informeze pe membrii consiliului ei de conducere în legătură cu vechea identitate a lui Rachel.

Spera însă că acel moment nu avea să vină niciodată. Dar cum puteai să ascunzi unsprezece miliarde de dolari?

Nimeni nu se aștepta cu adevărat ca avocații să cadă de acord asupra locului întâlnirii. Fiecare firmă insista să-l aleagă. Faptul că acceptaseră totuși să se întâlnească, într-un timp atât de scurt, era extraordinar.

Astfel că se întâlniră la un hotel, "Ritz" din Tysons Corner, într-un salon pentru banchete, unde mesele se așezară în grabă într-un pătrat perfect. Când ușa se închise, în sfârșit, în încăpere erau aproape cincizeci de persoane, deoarece fiecare firmă se simțise obligată să aducă asociați, asistenți și chiar secretare pentru a impresiona.

Tensiunea era aproape vizibilă. Nici un Phelan nu era prezent, acolo aflându-se numai echipele lor juridice.

Hark Gettys ceru să se facă liniște și, lucru înțelept, spuse o glumă foarte amuzantă. Ca într-o sală de judecată, unde oamenii sunt tensionați și nu se așteaptă la comedie, râsetele fură zgomotoase și sănătoase. Sugeră să fie lăsat câte unul din avocații fiecărui moștenitor Phelan să-și spună punctul de vedere. El avea să fie ultimul.

Se ridică o obiecție.

- Care sunt moștenitorii, mai exact?
- Cei șase copii Phelan, spuse Hark.
- Și cele trei foste soții?
- Nu sunt moștenitoare, ci foste soții.

Acest lucru îi deranjă pe avocații soțiilor care, după câteva discuții aprinse, amenințară să plece. Cineva sugeră să fie lăsați să vorbească, oricum, și asta rezolvă problema.

Grit, fidelul avocat angajat de Mary Ross Phelan Jackman și de soțul acesteia, se ridică și pledă pentru război.

- Nu putem face altceva decât să atacăm testamentul, zise el. Nu a existat nici o influență nepotrivită, așa că va trebui să dovedim că bătrânul era într-o ureche. La naiba, doar s-a aruncat de la etaj. Și a lăsat una din cele mai mari averi din lume unei moștenitoare necunoscute. Mie mi se pare o nebunie. Putem găsi psihiatri care să depună mărturie în acest sens.

- Cum rămâne cu cei trei care l-au examinat exact înainte să sară? întrebă cineva din partea cealaltă a mesei.

- A fost o prostie, se răsti Grit. A fost un aranjament și voi ați crezut totul.

Acest lucru îi supără pe Hank și pe ceilalți avocați care fuseseră de acord cu examenul medical.

- După război, mulți viteji se arată, spuse Yancy, reducându-l la tăcere pe Grit pentru moment.

Echipa Geenei și a lui Cody Strong era condusă de o femeie cu numele de Langhorne, înaltă, solidă și care purta o rochie Armani. Pe vremuri, fusese profesoară la Facultatea de Drept din Georgetown și când se adresă grupului o făcu cu aerul unei persoane care le știa pe toate. Punctul unu: existau doar două temeuri în baza cărora se putea ataca un testament în Virginia - influențare neadecvată și lipsa capacității mintale. Din moment ce nimeni nu o cunoștea pe Rachel Lane, cel mai bine era să se presupună că aceasta

avusese puține legături cu Troy sau chiar deloc. Așadar, ar fi fost dificil, dacă nu imposibil, să se dovedească faptul că îl influențase în vreun fel când el își făcuse ultimul testament. Punctul doi: lipsa capacității testamentare era singura lor speranță. Punctul trei: să se uite de fraudă. Sigur că îi făcuse să accepte examenul medical sub motive false, dar un testament nu poate fi atacat pe temeiul fraudei. Un contract, da, un testament nu. Se documentase deja și avea cazurile respective, dacă cineva era interesat.

Avea în față un dosar și era pregătită impecabil. Șase alți angajați de la firma ei o susținură.

Punctul patru: examenul medical avea să fie foarte greu de demolat. Văzuse caseta video. Probabil că aveau să piardă războiul, dar puteau fi plătiți pentru luptă. Concluzia ei: să atace testamentul cu înverșunare și să spere că aveau să obțină o soluționare profitabilă fără proces.

Pledoaria ei dură zece minute și acoperi puțin teren necunoscut. Nu fu întreruptă pentru că era femeie, dar antipatia era aproape vizibilă.

Wally Bright, cel care studiasse la seral, fu următorul și, în contrast puternic cu doamna Langhorne, tună și fulgeră la adresa nedreptății, în general. Nimic nu era pregătit - nu dosar, nu însemnări, nu gânduri în legătură cu ce avea să spună mai departe, doar trăncăneală goală în stilul unui scandalagiu care sărea întruna de pe scaun.

Doi dintre avocații lui Lillian se ridicară în același timp, părând să fie nedezlipiți. Amândoi purtau costume negre și aveau fețele palide ale unor avocați care vedeau foarte rar soarele. Unul începea o frază, celălalt o încheia. Unul puneă o întrebare retorică, celălalt avea răspunsul. Unul pomenea un dosar, celălalt îl scotea din servietă. Echipa fu eficientă și repetă într-un mod succint ceea ce se mai spusese deja.

Un consens începea să capete contur rapid. Trebuiau să lupte pentru că (a) nu aveau multe de pierdut, (b) nu aveau ce altceva să facă, și, (c) era singura modalitate prin care se putea forța o soluționare. Pentru a nu mai vorbi de (d), aveau să fie bine plătiți cu ora pentru acel război.

Yancy fu deosebit de hotărât în susținerea ideii unui litigiu. Și pe bună dreptate. Ramble era singurul minor dintre moștenitori și nu avea datorii. Tutela care avea să-i asigure cinci milioane când împlinea douăzeci și unu de ani fusese înființată cu zeci de ani în urmă și nu putea fi revocată. Cu cinci milioane garantate, Ramble era într-o situație financiară mult mai bună decât oricare dintre frații săi. Din moment ce nu avea nimic de pierdut, de ce să nu se certe pentru mai mult?

Trecu o oră până când cineva pomeni de clauza din testament privind o eventuală atacare. Moștenitorii, mai puțin Ramble, riscau să piardă și puținul pe care li-l lăsase Troy, dacă atacau testamentul. Avocații acordară puțină atenție acestei chestiuni. Hotărâseră deja să lupte și știau că lacomii lor clienți aveau să le asculte sfatul.

Multe lucruri nu se discutară. În primul rând, litigiul avea să fie îngreunat. Cea mai înțeleaptă soluție, și mai eficientă din punct de vedere financiar, avea să fie alegerea unei firme cu experiență care să acționeze ca reprezentant principal. Ceilalți puteau să se dea cu un pas înapoi, să

continue să-și apere clienții și să fie ținuti la curent cu fiecare mișcare. O asemenea strategie ar fi necesitat două lucruri: (1) cooperare și (2) diminuarea voluntară a majorității orgoliilor din încăpere.

Despre acest lucru nu se pomeni în timpul întâlnirii de trei ore.

Avocații reușiseră să-i despartă pe moștenitori în așa fel încât să nu fie doi care să apeleze la aceeași firmă, dar nu o făcuseră cu ajutorul unei scheme, deoarece schemele presupuneau cooperare. Printr-o manipulare pricepută care nu se învață la facultatea de drept, ci este dobândită ulterior, avocații își convinseseră clienții să-și petreacă mai mult timp stând de vorbă cu ei decât cu ceilalți moștenitori. Încrederea nu era o virtute cunoscută Phelanilor, dar nici avocaților acestora.

Se contura un proces lung și haotic.

Nici o voce curajoasă nu sugera ca testamentul să nu fie contestat. Nu exista nici cel mai mic interes pentru respectarea dorințelor celui care, de fapt, făcuse averea pentru împărțirea căreia conspirau acum.

În timpul celui de al treilea sau al patrulea tur al mesei, se făcu un efort pentru determinarea datoriei fiecăruia dintre cei șase moștenitori în momentul morții domnului Phelan. Însă efortul se încheie cu un eșec sub un baraj de chițibușuri juridice.

- Sunt incluse și datoriile soților sau soțiilor? întrebă Hark, fiind avocatul lui Rex, a cărei soție, Amber, stripteuza, era proprietara cluburilor și majoritatea datoriilor erau pe numele ei.

- Cum rămâne cu obligațiile față de fisc? întrebă avocatul lui Troy Junior, care avea probleme cu impozitele de cincisprezece ani.

- Clienții mei nu m-au autorizat să divulg informații financiare, spuse Langhorne, înghețând discuțiile cu acea declarație formală.

Reticența confirmă ceea ce știau cu toții - moștenitorii Phelan erau îngropați până la gât în împrumuturi și ipoteci.

Fiind avocați, pe toți îi îngrijora publicitatea și felul cum avea să fie prezentată lupta lor de către mass-media, clienții lor nu erau numai o grămadă de copii răsfățați și lacomi care fuseseră dezmoșteniți de tatăl lor. Dar se temeau că presa avea să-i prezinte astfel. Impresiile erau cruciale.

- Propun să angajăm o agenție de publicitate, spuse Hark. Era o idee minunată, pe care câțiva și-o însușiră imediat. Să angajeze o firmă care să-i prezinte pe moștenitorii Phelan ca pe niște copii îndurerați, care iubiseră un om ce nu prea avusese timp pentru ei. Un excentric, fustangiu, pe jumătate nebun... Da! Asta era! Să-l înfățișeze pe Troy ca pe un personaj negativ. Și să facă din clienții lor niște victime!

Ideea înflori și imaginația se aprinse rapid în jurul meselor, până când cineva întrebă exact cum aveau să plătească asemenea servicii.

- Sunt îngrozitor de scumpe, spuse un avocat care se întâmpla să ceară șase sute pe oră pentru sine și patru sute pe oră pentru fiecare dintre cei trei asociați inutili ai săi.

Ideea își pierdu repede din atracție, până când Hark sugera slab ca fiecare firmă să dea o anumită sumă. Toți deveniră incredibil de tăcuți. Cei care avuseseră atâtea de spus despre toate erau captivați acum de limbajul

magic al dosarelor și cazurilor vechi.

- Putem să discutăm despre asta mai târziu, zise Hark atunci, încercând să-și salveze obrazul.

Fără îndoială că acea idee nu avea să mai fie pomenită niciodată.

După aceea, discutară despre Rachel și unde ar fi putut să fie aceasta. Oare era cazul să apeleze la serviciile unei agenții foarte bune de detectivi pentru a o găsi? Aproape fiecare avocat cunoștea una. Ideea era destul de atrăgătoare și se bucura de mai multă atenție decât ar fi trebuit. Ce avocat n-ar fi vrut să o reprezinte pe moștenitoarea aleasă?

Hotărârea însă să nu o caute pe Rachel, în primul rând pentru că nu puteau să decidă ce aveau să facă dacă o găseau. Avea să apară destul de curând, fără îndoială, înconjurată de propriul grup de avocați.

Întâlnirea se încheie într-o notă plăcută. Avocații își oferă rezultatul pe care îl doreau. Pleacă cu planuri de a-și suna imediat clienții și de a le raporta mândri ce progrese făcuseră. Puteau să afirme fără echivoc că înțelepciunea combinată a tuturor avocaților Phelan concurase la concluzia că testamentul trebuia atacat cu înverșunare.

22

Nivelul apei crescuse tot timpul zilei, râul ieșind ușor din matcă pe alocuri, acoperind bancuri de nisip, pătrunzând în desigurii, inundând micile curți noroioase ale caselor pe lângă care treceau la câte trei ore o dată. Apa purta și mai multe murdării -buruieni, iarbă, crengi și puieți. Pe măsură ce râul se lățea, devenea și mai puternic, iar curenții încetineau și mai mult înaintarea bărcii.

Dar nimeni nu se uita la ceas. Nate fusese înlăturat politicos din funcția de căpitan după ce *Santa Laura* fu lovită de un trunchi de copac în derivă pe care el nu îl văzuse. Nu se defectase nimic, dar zguduitura îi făcuse pe Jevy și pe Welly să vină în fugă din timonerie. Se întoarse pe mica lui punte, în mijlocul căreia era întins hamacul, și acolo își petrecu dimineața citind și uitându-se la viețuitoarele sălbatice.

Jevy veni lângă el să bea cafeaua.

- Ce părere ai despre Pantanal? îl întreabă el.

Stăteau amândoi pe o bancă, având brațele petrecute pe după balustradă și picioarele goale li se legănau peste marginea bărcii.

- E magnific.

- Cunoști Colorado?

- Am fost acolo, da.

- În sezonul ploios, râurile din Pantanal ies din matcă. Zona inundată e de mărimea statului Colorado.

- Ai fost în Colorado?

- Da. Am un văr acolo.

- Unde ai mai fost în altă parte?

- Acum trei ani, vărul meu și cu mine am călătorit cu autocarul, un Greyhound, prin toată țara. Am văzut toate statele, în afară de șase.

Jevy era un tânăr brazilian sărac în vârstă de douăzeci și patru de ani. Nate avea dublul vârstei lui și mai tot timpul avusese mulți bani. Totuși, Jevy văzuse mai multe din Statele Unite decât el.

Însă când situația lui financiară fusese bună, Nate călătorise întotdeauna în Europa. Restaurantele lui preferate erau la Roma și la Paris.

- Când ploile se opresc, continuă Jevy, vine sezonul uscat. Pășuni, mlaștini, mai multe lagune și mlaștini decât poate să numere cineva. Ciclul - ploile și sezonul uscat - dă naștere mai multor vietăți sălbatice decât în orice parte a lumii. Avem șase sute cincizeci de specii de păsări, mai multe decât în Canada și în Statele Unite la un loc. Cel puțin două sute șazeci de specii de pești. Șerpi, caimani, aligatori, chiar și vidre uriașe trăiesc în apă.

Ca pentru a-și întări spusele, arată spre un desiș de la marginea unei păduri.

- Uite o căprioară, spuse el. Sunt o mulțime. Și mulți jaguari, furnicari uriași, *capivaras*, tapiri și papagali ara. Pantanalul e plin de vietăți sălbatice.

- Aici te-ai născut?

- Am văzut lumina zilei într-un spital din Corumbá, dar m-am născut pe râurile astea. Aici e casa mea.

- Mi-ai spus că tatăl tău a fost căpitan de vas.

- Da. Am început să merg cu el de când eram mic. Dimineața devreme, când toată lumea dormea, mă lăsa să stau la cârmă. La zece ani, cunoșteam toate râurile principale.

- Și a murit pe râu.

- Nu pe asta, pe Taquiri, spre est. Conducea un vas cu turiști germani când i-a lovit o furtună. Singurul supraviețuitor a fost un marinăr.

- Când s-a-ntâmplat asta?

- Acum cinci ani.

Veșnic avocat pledant, Nate ar fi vrut să-i pună o mulțime de întrebări în legătură cu accidentul. Voia detalii - detaliile câștigau procesele. Însă nu spuse decât „îmi pare rău”, și tăcu.

- Vor să distrugă Pantanalul, spuse Jevy.

- Cine?

- O mulțime de oameni. Companii mari care dețin ferme mari. În părțile de nord și de est ale Pantanalului, se defrișează suprafețe întinse pentru a construi ferme. Principala cultură e soia. Vor s-o exporte. Cu cât defrișează mai multe păduri, cu atât se strâng mai multe deșeuri în Pantanal. Stratul de sedimente în râurile noastre crește cu fiecare an. Solul fermelor nu e bun pentru agricultură, așa că folosesc o mulțime de sprayuri și îngrășăminte. Chimicalele ajung la noi. Multe din fermele mari ridică baraje ca să creeze noi pășuni. Asta tulbură ciclul inundațiilor, iar mercurul ne omoară peștii.

- Cum ajunge mercurul aici?

- Din cauza mineritului. În nord, scot aur cu ajutorul mercurului. Acesta ajunge în râuri care, în cele din urmă, se varsă în Pantanal. Peștii noștri îl înghit și mor. Totul se aruncă în Pantanal. Cuiabá e un oraș în partea de est,

cu un milion de locuitori. Nu are un sistem de tratare a deșeurilor. Ghici încotro e dirijată canalizarea.

- Guvernul nu ajută cu nimic?

Jevy izbuti să râdă cu amărăciune.

- Ai auzit de Hidrovia?

- Nu.

- E un șanț mare care trebuie să treacă prin Pantanal. Ideea e să lege Brazilia, Bolivia, Paraguay, Argentina și Uruguay. Ca să salveze America de Sud. Dar va seca Pantanalul. Și guvernul nostru sprijină acest proiect.

Nate fu cât pe ce să spună ceva despre responsabilitatea pentru mediul înconjurător, dar își aminti că poporul lui era cel mai mare consumator de energie pe care îl văzuse lumea vreodată.

- Încă e frumos, spuse el.

- Așa e, zise Jevy, terminându-și cafeaua. Uneori mă gândesc că e prea mare pentru ca ei să-l poată distruge.

Trecură pe lângă o gură de vărsare îngustă prin care și mai multă apă ajungea în Paraguay. O mică turmă de căprioare trecea prin apă, ciugulind din lujerele verzi, ignorând zgomotul de pe râu. Șapte căprioare, dintre care doi erau căpriori tineri pătați.

- La câteva ore distanță e un mic punct comercial, spuse Jevy, ridicându-se. Ar trebui să ajungem acolo până se întunecă.

- Ce cumpărăm?

- Cred că nimic. Proprietar e Fernando, un tip care știe tot ce se întâmplă pe râu. Poate știe ceva și despre misionari.

Jevy își goli ceașca în râu și își întinse brațele.

- Uneori are și bere. *Cerveja*.

Nate rămase cu privirea ațintită asupra râului.

- Cred că n-ar trebui să cumpărăm, mai zise Jevy și se îndepărtă.

„Sunt perfect de acord”, își spuse Nate. Își goli ceașca, sugând zațul și granulele de zahăr.

O sticlă maronie rece, poate „Antarctica” sau „Brahma”, cele două tipuri pe care le gustase deja în Brazilia. Excelentă bere. Un loc preferat al lui fusese un bar de lângă Georgetown cu o sută douăzeci de mărci de bere străină în meniu. Le încercase pe toate. Îți dădeau alune prăjite la coșuleț și aveai voie să arunci cojile pe jos. Când foștii lui colegi de facultate se aflau în oraș, se întâlneau întotdeauna la bar pentru a depăna amintiri. Berea era rece ca gheața, alunele fierbinți și sărate, podeaua trosnea când călcai pe coji și fetele erau tinere și fără prejudecăți. Barul existase acolo dintotdeauna și în timpul fiecărei călătorii la dezalcoolizare și, apoi, în perioada de abțință, acesta îi lipsea cel mai mult lui Nate.

Începu să transpire, deși soarele era ascuns și se simțea o briză răcoroasă. Se afundă în hamac și se rugă să adoarmă, să intre într-o comă care să-l facă să treacă în inconștiență pe lângă micul lor magazin și, apoi, în noapte. Dar asudă din ce în ce mai mult, până când cămașa i se udă leoardă. Începu o carte despre dispariția indienilor brazilieni și încercă iarăși să adoarmă.

Era perfect treaz când motorul fu oprit și barca se apropie de mal. Se auziră glasuri și, apoi, urmă o zgâlțâitură ușoară când opriră în fața magazinului. Nate se dădu jos din hamac încet și se așeză din nou pe bancă.

Era un fel de magazin de provincie, construit pe stâlpi înalți - o clădire micuță din scânduri nevopsite, cu un acoperiș de tablă și o verandă îngustă, unde, deloc surprinzător, doi localnici stăteau tolăniți, fumând și bănd ceai. Prin spatele lui trecea un râuleț care dispărea în Pantanal. Un rezervor mare de combustibil era fixat într-o parte a clădirii.

Un ponton șubred înainta în apă pentru ca ambarcațiunile să poată opri. Jevy și Welly coborâră pe ponton, cu grijă, deoarece curenții erau puternici. Sporovăiră cu *pantaneiros* de pe verandă, după care trecură pragul ușii deschise.

Nate jurase să rămână la bord. Se duse în partea cealaltă a punții, se așeză pe bancă, își vâri brațele și picioarele pe după balustradă și privi râul cum curgea pe lângă el. Avea să stea acolo sus, pe bancă, și cu brațele și picioarele imobilizate de balustradă. Nici cea mai rece bere din lume n-ar fi putut să-l ia.

Așa cum învățase, în Brazilia nu existau vizite scurte. Mai ales pe râu, unde vizitele erau rare. Jevy cumpără treizeci de galoane de motorină pentru a înlocui ceea ce se pierduse în timpul furtunii. Motorul porni.

- Fernando zice că e o misionară. Lucrează cu indienii, spuse Jevy, dându-i o sticlă cu apă rece.

Se mișcau din nou.

- Unde?

- Nu știe sigur. Sunt câteva așezări spre nord, în apropiere de Bolivia. Dar, cum indienii nu circulă pe râu, nu prea știe multe despre ei.

- Cât e până la cea mai apropiată așezare?

- Ar trebui să ne apropiem până dimineață. Dar nu putem să luăm barca asta. Va trebui s-o folosim pe cea mică.

- Sună interesant.

- Îl mai ții minte pe Marco, fermierul a cărui vacă a fost omorâtă de avionul nostru?

- Bineînțeles. Avea trei băieți.

- Da. A fost pe-acolo ieri, spuse Jevy arătând spre magazinul care dispărea pe după un cot. Vine o dată pe lună.

- Erau și băieții cu el?

- Nu. E prea periculos.

Ce mică era lumea. Nate spera că băieții cheltuiseră banii pe care li-i dăduse el de Crăciun. Privi magazinul până când acesta dispăru complet din raza vizuală.

Poate că la întoarcere avea să se simtă suficient de bine ca să poată bea o bere rece. Sau două, pentru a sărbători reușita călătoriei. Se întoarse în adăpostul hamacului său și se înjură pentru slăbiciune. În sălbăticia unei mlaștini gigantice trecuse foarte aproape de alcool și, timp de ore întregi, nu se mai gândi la altceva. Anticipația, teama, sudoarea și ticluirea unor moduri în care să pună mâna pe ceva de băut. Apoi, apropierea de dezastru, de care

nu scăpase prin propriile puteri și acum fantezia reînnoirii relației cu alcoolul. Câteva înghițituri nu aveau cum să-i facă rău, pentru că se putea opri. Acea era minciuna lui preferată.

Nu era decât un alcoolic. Chiar dacă fusese la o clinică de o mie de dolari pe zi, tot asta rămăsese. Chiar dacă fusese la întâlnirile AA din subsolul unei biserici marți seara, tot asta rămăsese.

Viciul puse stăpânire pe el și începu să-l cuprindă disperarea. Plătea pentru afurisita aceea de barcă; Jevy lucra pentru el. Dacă ar insista să se întoarcă la magazin, ei ar face-o. Ar putea să cumpere toată berea pe care o avea Fernando, ar pune-o la gheață sub punte și ar bea "Brahma" până în Bolivia. Și nimeni n-ar putea să facă nimic.

Ca un miraj, Welly apăru zâmbitor cu o ceașcă de cafea proaspătă.

- *Vou cozinhar*, spuse el. Mă duc să fac de mâncare.

Mâncarea avea să-l ajute, își spuse Nate. Chiar și o altă farfurie cu fasole, orez și pui fiert. Mâncarea avea să-i satisfacă simțurile, sau, cel puțin, să-i distragă atenția de la alte dorințe.

Mânca încet, pe puntea superioară, singur în întuneric, gonind țânțarii mari care îi dădeau târcoale feței. Când termină, își dădu cu insecticid de la gât până la picioarele goale. Criza trecuse, fiind străbătut doar de câteva efecte secundare ușoare. Nu mai simțea gustul berii sau mirosul alunelor din barul lui preferat.

Se retrase în sanctuarul lui. Ploua din nou, o ploaie liniștitoare, fără vânt sau tunete. Josh îi dăduse patru romane pentru a le citi de plăcere. Toate materialele fuseseră citite și răscitite. Nu îi mai rămăsese altceva decât cărțile. Citise deja jumătate din cea mai subțire.

Se afundă în hamac și continuă lectura tristă despre indigenii brazilieni.

Când exploratorul portughez Pedro Alvarez Cabral pășise pentru prima oară pe pământ brazilian, pe coasta Bahiei, în aprilie 1500, în țară erau cinci milioane de indieni, răspândiți în nouă sute de triburi. Vorbeau 1175 de limbi și, exceptând obișnuitele conflicte tribale, erau oameni pașnici.

După cinci secole în care fusese „civilizată” de către europeni, populația indiană fusese decimată. Nu mai supraviețuiseră decât 270 000, în 206 triburi, vorbind 170 de limbi. Războaiele, crimele, sclavia, pierderile teritoriale, bolile - nici o metodă de exterminare a indienilor nu fusese neglijată de către cei din țările civilizate.

Era o poveste îngrozitoare și violentă. Dacă indienii erau pașnici și încercau să coopereze cu coloniștii, sucombau de pe urma unor boli ciudate - vărsat de vânt, pojar, febră galbenă, gripă, tuberculoză - pentru care nu aveau imunitate. Dacă nu cooperau, erau măcelăriți de oameni care foloseau arme mult mai sofisticate decât săgețile și sulitele otrăvite. Când ripostaseră și îi ucisera pe atacatori, fuseseră catalogați ca sălbatici.

Fuseseră folosiți ca sclavi de către mineri, fermieri și magnații cauciucului. Fuseseră alungați din locurile unde trăiseră întotdeauna de orice grup cu suficiente arme. Fuseseră arși de preoți pe rug, vânați de armate și

de bandiți, femeile violate după bunul plac de orice bărbat întreg din punct de vedere fizic care avea dorință, și măcelăriți fără ca cineva să fie pedepsit pentru asta. În orice moment din istorie, indiferent dacă fusese crucial sau lipsit de importanță, când interesele indigenilor brazilieni intraseră în conflict cu cele ale albilor, indienii pierduseră.

Când pierzi timp de cinci sute de ani, nu mai aștepti multe de la viață. Cea mai mare problemă cu care se confruntau unele triburi în perioada modernă era numărul mare de sinucideri în rândul tinerilor.

După secole de genocid, guvernul brazilian hotărâse, în sfârșit, că era timpul să își protejeze „nobilii sălbatici”. Masacrele din perioada modernă atrăseseră dezaprobară internațională, astfel că se stabiliră responsabilități și se dădură legi. Cu multă fanfaronadă, unele pământuri tribale fuseseră returnate indigenilor și pe hărțile guvernamentale se traseră linii, declarându-le zone de siguranță.

Dar guvernul era în același timp și dușman. În 1967, o investigație efectuată de agenția care se ocupa de problema indienilor îi șocă pe majoritatea brazilienilor. Raportul dezvăluia faptul că agenți, speculanți funciari și fermieri - ticăloși care, fie lucrau pentru agenție, fie aveau agenția în subordinea lor - folosiseră în mod sistematic arme chimice și bacteriologice pentru a-i extermina pe indieni. Le dădeau articole de îmbrăcăminte infestate cu germenii de vărsat și tuberculoză. Din avioane și elicoptere, bombardau satele indiene și infestau solul cu bacterii aducătoare de moarte.

Iar în Bazinul Amazonului și la alte frontiere, fermierii și minerii nu dădeau nici o atenție liniilor trasate pe hărți.

În 1986, un fermier din Rondonia folosisese pulverizatoare agricole pentru a stropi pământul indian din apropiere cu chimicale ucigătoare. Voia să lucreze pământul, dar, mai întâi, trebuia să-i elimine pe cei care îl locuiau. Muriseră treizeci de indieni și fermierul fusese condamnat. În 1986, un fermier din Mato Grosso oferise recompense unor indivizi pentru urechile indienilor uciși. În 1993, lucrătorii din minele de aur din Manaus atacaseră un trib pașnic, pentru că indienii nu voiau să-și părăsească pământul. Fuseseră uciși treisprezece indieni și nimeni nu fusese arestat.

În anii '90, guvernul căutase cu agresivitate să deschidă Bazinul Amazonului, o regiune de vaste resurse naturale din nordul Pantanalului. Dar indienii continuau să le stea în cale. Majoritatea celor care supraviețuiseră trăiau în Bazin; de fapt, se estima că vreo cincizeci de triburi avuseseră suficient noroc ca să scape de contactul cu civilizația.

Acum, civilizația pornise din nou la atac. Abuzurile deveniseră din ce în ce mai numeroase pe măsură ce minerii, tăietorii de lemne și fermierii pătrundeau mai adânc în regiunea Amazonului, cu sprijinul guvernului.

Povestea era fascinantă, deși deprimantă în același timp. Nate citi timp de patru ore continuu, până termină cartea. După aceea se duse în timonerie și bău cafeaua cu Jevy. Ploaia se oprise.

- O să ajungem până dimineață? întrebă el.
- Cred că da.

Felinarele se legănau ușor din cauza curentului. Parcă nici nu se mișcau.

- Ai vreun pic de sânge indian? îl întreabă Nate după o ușoară ezitare.

Era o chestiune personală, un lucru pe care, în Statele Unite, nimeni nu îndrăznește să-l întrebe.

Jevy zâmbi fără să-și ia ochii de la râu.

- Toți avem sânge indian. De ce întrebi?

- Tocmai am citit povestea indienilor din Brazilia.

- Și, ce părere ai?

- E foarte tragic.

- Așa e. Crezi că indienii au fost tratați rău aici?

- Bineînțeles.

- Dar în țara ta?

Dintr-un anumit motiv, Nate se gândi imediat la generalul Custer. Cel puțin, indienii câștigaseră ceva. Și noi nu i-am ars pe rug, nu i-am stropit cu chimicale și nu i-am vândut ca sclavi. Oare? Dar toate acele rezervații? Pământ peste tot.

- Mă tem că nu suntem cu mult mai buni, spuse el înfrânt.

Nu era o discuție pe care să vrea să o continue.

După o lungă perioadă de liniște, Nate coborî la toaletă. Când își termină treaba, trase de lanț și ieși din mica încăpere. O apă ușor maronie curse în WC, trimitând mizeria printr-o conductă direct în râu.

23

Era încă întuneric când motorul se opri, trezindu-l pe Nate. Își pipăi încheietura mâinii stângi și își aduse aminte că nu purta ceas. Îi auzi pe Welly și pe Jevy mișcându-se dedesubt. Erau în spatele bărcii și vorbeau încet.

Era mândru de sine că se trezise din nou curat și avea o altă zi la dispoziție pentru cărți. Cu șase luni în urmă, de fiecare dată când se trezea, avea ochii umflați și vedea ca prin ceață, gândurile îi erau împăienjenite, gura arsă, limba uscată, respirația oribil mirositoare și îl chinuia marea întrebare zilnică: „De ce am făcut-o?” Adesea voma sub duș, uneori forțându-se, ca să termine mai repede. După duș, exista întotdeauna dilema în legătură cu ce să mănânce la micul dejun. Ceva cald și gras ca să-i potolească stomacul sau un „bloody Mary” ca să-i potolească nervii? După aceea pleca la serviciu, ajungând întotdeauna la birou la ora opt pentru a începe o altă zi în calitate de avocat pledant.

În fiecare dimineață. Fără excepție. În ultimele zile ale ultimei sale căderi trăise săptămâni întregi fără o dimineață limpede. Cuprins de disperare, se dusesse la psihiatru și, când acesta îl întrebase dacă își mai amintea ultima zi când fusese treaz, el recunoscuse că nu își amintea.

Îi era dor de băutură, dar nu și de starea de mahmureală. Welly trase bărcuța la babord și o legă. Tocmai o încărcău, când Nate cobori treptele încet. Aventura intra într-o nouă fază. Nate era pregătit pentru o schimbare

de peisaj.

Era înnorat și stătea să plouă iarăși. În cele din urmă, soarele se arătă pe la șase. Nate știa ora, pentru că își pusese ceasul din nou.

Un cocoș se auzi cântând. Opriseră lângă o mică fermă și barca era legată de un căprior care, altădată, susținuse un ponton. În partea de vest, în stânga lor, un râu mult mai mic se vărsa în Paraguay.

Problema era că bărcuța trebuia încărcată fără să fie îngreunată foarte mult. Afluenții mai mici pe care urmau să-i întâlnească erau ieșiți din măști; malurile nu aveau să se vadă întotdeauna. Dacă barca era prea lăsată, ar fi putut să se împotmolească sau, și mai rău, să i se defecteze motorul exterior. Nu exista decât unul singur, nimic ajutător, în afară de două vâsle pe care Nate le studie de pe punte în timp ce își bea cafeaua. Vâslele aveau să fie de folos, hotărî în sinea lui, mai ales dacă erau urmăriți de indieni răuvoitori sau de animale înfometate.

Trei butoaie de benzină de câte cinci galoane fură așezate cu grijă în mijlocul bărcii.

- Astea ar trebui să ne ajungă pentru cincisprezece ore, îi explică Jevy.

- Mult.

- Prefer să fiu prevăzător.

- Cât de departe e așezarea?

- Nu știu sigur, spuse el arătând spre casă. Fermierul de aici zice că la vreo patru ore.

- Îi cunoaște pe indieni?

- Nu. Nu-i plac. Zice că nu-i vede niciodată pe râu.

Jevy împachetă un cort mic, două pături, două plase împotriva țânțarilor, un înveliș impermeabil pentru cort, două găleți pentru a scoate apa de ploaie și poncho-ul său. Welly puse o cutie de mâncare și una cu apă îmbuteliată.

Stând pe patul său din cabină, Nate luă copia după testament, înștiințarea și actul de notificare din servietă, le împături pe toate la un loc și le vârâ într-un plic de mărimea unei scrisori. Un plic

cu antetul firmei „Stafford Law Firm”. Din moment ce, la bord, nu existau pungi Ziploc sau saci de gunoi din plastic, înveli plicul într-o bucată pe care o taie din poalele poncho-ului. O lipi cu bandă adezivă și, după ce își examină opera, hotărî că pachetul era impermeabil. Apoi îl lipi de tricou, peste piept, și îl acoperi cu o geacă de blugi.

În servietă, erau copii după documente, pe care avea să le lase acolo. Și, din moment ce *Santa Laura* părea mult mai sigură decât bărcuța, se hotărî să lase și SatFone-ul. Mai verifică o dată hârtiile și telefonul, după care încuie servieta și o lăsă pe pat. Ziua aceea putea fi cea a reușitei, își spuse el. Gândul că, în sfârșit, ar fi putut să o întâlnească pe Rachel Lane îi provocă o emoție amestecată cu nervozitate.

Micul dejun constă dintr-o chiflă cu unt pe care o mănca stând în picioare în barca cea mică și privind norii. Patru ore însemnau șase sau opt ore în Brazilia și Nate ardea de nerăbdare să pornească. Ultimul obiect pe care îl puse Jevy în barcă era un cuțit sclipitor în formă de sabie cu un mâner lung.

- Asta e pentru șerpi anaconda, spuse el râzând și Nate încercă să-i

ignore cuvintele.

Îi făcu cu mâna lui Welly, după care se aplecă asupra ultimei sale cești de cafea în timp ce pluteau pe râu, până când Jevy porni motorul.

Ceața se lăsa chiar la suprafața apei și era răcoare. De când plecaseră din Corumbá, Nate privise râul din siguranța oferită de puntea superioară; acum, chiar stătea pe el. Aruncă o privire în jur și nu văzu nici o vestă de salvare. Apa izbea laturile bărcii. Jevy privea încordat ceața, fiind atent la obiectele care s-ar fi putut afla pe apă; un trunchi de copac gros și frumos, cu un capăt colțuros și barca ar fi fost de domeniul trecutului.

Navigară contra curentului până când ajunseră la gura de vărsare a afluentului ce urma să-i ducă la indieni. Acolo, apa era mult mai liniștită. Motorul zbârnâi și lăsară în urmă o dâră clocotitoare. Râul Paraguay dispăru repede.

Pe harta lui Jevy, afluentul era numit oficial Cabixa. Jevy nu mai navigase niciodată pe el, pentru că nu avusese nevoie. Șerpuia asemenea unui arc ieșind din Brazilia și intrând în Bolivia, părând să nu ducă nicăieri. La gură avea o lățime de cel mult douăzeci și patru de metri, dar, pe parcurs, se îngusta până pe la vreo cincisprezece. În unele locuri, ieșise din matcă; în altele, vegetația de pe maluri era mai deasă decât pe marginea Paraguayului.

După vreo cincisprezece minute, Nate se uită la ceas. Avea să cronometreze totul. Jevy încetini când se apropiară de prima răspântie, prima dintr-o mie. Un râu cam de aceeași mărime pornea spre stânga și căpitanul trebui să decidă ce rută avea să-i mențină pe Cabixa. O luară în dreapta, dar oarecum mai încet și, în scurt timp, dădură într-un lac. Jevy opri motorul.

- Stai puțin, spuse el și, urcându-se în picioare pe bidoanele de benzină, se uită la apele din jurul lor.

Barca era perfect nemișcată. Un șir neregulat de pomi pitici îi atrase atenția. Arătă într-acolo și spuse ceva pentru sine.

Nate nu își dădu seama de câtă incertitudine era vorba. Jevy studiase hărțile și trăise pe râurile acelea. Toate duceau înapoi la Paraguay. Dacă apucau greșit și se rătăceau, curenții aveau să-i ducă, sigur, înapoi la Welly.

Înaintară pe lângă pomi și desigurile inundate, care, în sezonul uscat, alcătuiau malul și, în curând, ajunseră în mijlocul unui curs de apă deloc adâncă și cu crengi de copaci deasupra capetelor. Nu semăna cu Cabixa, dar pe chipul căpitanului nu se vedea nimic altceva decât încredere.

După o oră de navigare, se apropiară de prima așezare - o colibă murdară de nămol cu un acoperiș din țiglă roșie. Vreo nouăzeci de centimetri din ea se aflau sub apă și nu se vedea nici urmă de oameni sau animale. Jevy încetini ca să poată vorbi.

- În sezonul ploilor, mulți locuitori din Pantanal se mută pe suprafețe mai ridicate. Își încarcă vacile și copiii și pleacă pentru trei luni.

- N-am văzut nici o suprafață mai ridicată.

- Nu sunt prea multe. Dar fiecare *pantaneiro* are un loc unde să se retragă în această perioadă a anului.

- Și indienii?

- Și ei se mută.
- Minunat. Nu știm unde se află și le place să se și mute.

Jevy râse și spuse:

- O să-i găsim.

Trecură pe lângă colibă. Aceasta nu avea nici uși, nici ferestre. Nu prea aveai la ce să te întorci.

Nouăzeci de minute și Nate uitase complet de pericolul de a fi mâncat, când, deodată, urmară un cot și se apropiară de un grup de aligatori care dormeau grămadă într-o apă de cincisprezece centimetri. Barca le tulbură somnul. Cozile plescăiră și împrôșcară apa. Nate se uită la cuțit, pentru orice eventualitate, după care râse de propria-i prostie.

Reptilele nu atacară. Se uitară la barca ce trecea pe lângă ei.

Nici un animal în următoarele douăzeci de minute. Râul se îngustă din nou. Malurile erau atât de apropiate, încât copacii se atingeau deasupra apei. Se făcu întuneric deodată. Pluteau printr-un tunel. Nate se uită la ceas. *Santa Loura* se afla la o distanță de două ore.

Navigând în zigzag printre mlaștini, zăreau, din când în când, orizontul. Munții Boliviei păreau mai aproape. Râul se lăți, copacii se depărtară și intrară într-un lac mare în care se vărsau mai mult de o duzină de râulețe. Îi dădură roată încet prima oară și, apoi, încă o dată, și mai încet. Toți afluenții arătau la fel. Cabixa era unul din mai mult de zece și căpitanul habar nu avea care ar fi putut să fie.

Jevy se ridică în picioare pe bidoane, uitându-se în jur, în timp ce Nate stătea nemișcat. Un pescar stătea printre ierburi pe partea cealaltă a lacului. Întâlnirea lui ar fi putut fi singurul lor noroc în ziua aceea.

Omul stătea răbdător într-o canoe mică, lucrată de mână dintr-un trunchi de copac cu foarte mult timp în urmă. Pe cap avea o pălărie de pai zdrențuită care îi ascundea cea mai mare parte a feței. Când ajunseră la numai câțiva pași de el, suficient de aproape pentru a-l examina, Nate observă că pescuia fără ajutorul vreunui băț sau a vreunei prăjini. Firul îi era înfășurat pe mână.

Jevy spuse tot ce trebuia în portugheză și îi dădu o sticlă de apă. Nate zâmbea doar, ascultând sunetele acelei limbi ciudate. Era mai înceată decât spaniola, aproape la fel de nazală ca franceza.

Dacă pescarul era bucuros să vadă alți oameni în mijlocul acelei pustietăți, cu siguranță nu o arăta. Unde putea să locuiască sărmanul om?

Apoi începură să arate spre munți, deși, până când terminară, omulețul cuprinse întregul lac cu împrejurimile sale. Mai sporovăiră puțin și Nate avu impresia că Jevy smulgea cât putea de multe informații. Ar fi putut să treacă multe ore până când întâlneau altă ființă omenească. Din moment ce mlaștinile și râurile erau umflate, navigația se dovedea a fi dificilă. Plecaseră de două ore și jumătate și se rătăciseră deja.

Un roi de țânțari mici și negri se abătu asupra lor și Nate scoase repede insecticidul. Pescarul îl privi curios.

După aceea își luară rămas-bun și se îndepărtară vâslind, ajutați de o briză ușoară.

- Mama lui a fost indiană, spuse Jevy.

- Frumos, zise Nate, omorând țânțari.
- E o așezare la câteva ore de-aici.
- Câteva ore?
- Poate vreo trei.

Aveau combustibil pentru cincisprezece ore și Nate avea de gând să cronometreze fiecare minut. Cabixa reîncepu din apropierea unei guri de vărsare prin care un alt râu foarte asemănător ieșea din lac. Se lărgi și atunci porniră motorul.

Nate găsi un loc pe fundul bărcii, între cutia cu mâncare și găleți, unde se așeză cu spatele rezemat de bancă. Acolo nu mai putea fi stropit. Tocmai se gândea să tragă un pui de somn, când deodată motorul se înecă. Barca se clătină și încetini. El rămase cu privirea ațintită asupra râului, temându-se să se întoarcă și să se uite la Jevy.

Încă nu se gândise la lucruri precum o defecțiune la motor. Călătoria lor fusese presărată deja cu destule pericole mărunte. Ar fi durat zile întregi să se întoarcă la Welly vâslind. Ar fi fost nevoiți să doarmă în barcă, să mănânce ceea ce luaseră cu ei, până când se terminau proviziile, să scoată apa cu gălețile când ploua și să spere din tot sufletul să-l găsească pe prietenul lor, pescarul, pentru a le arăta drumul spre siguranță.

Deodată, Nate fu înspăimântat.

Apoi porniră din nou, motorul huruind ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Deveni o rutină: cam la fiecare douăzeci de minute, exact când Nate era pe cale de a adormi, motorul se oprea. Prova se lăsa în apă. Nate se uita repede spre maluri după animale. Jevy înjura în portugheză, manevra șocul și accelerația, după care lucrurile funcționau bine pentru aproximativ alte douăzeci de minute.

Luară masa - brânză, arahide sărate și biscuiți - lângă un copac într-o mică răscruce, în timp ce ploaia cădea în jurul lor.

- Pescarul ăla, zise Nate. Îi cunoaște pe indieni?
- Da. Cam o dată pe lună se duc pe Paraguay cu o barcă pentru a face comerț. Îi vede.
- L-ai întrebat dacă a văzut vreodată o misionară?
- Da. N-a văzut. Ești primul american pe care l-a văzut în viața lui.
- Norocosul.

Primul semn al unei așezări apăru după aproape șapte ore. Nate văzu un firicel de fum albăstrui înălțându-se deasupra copacilor, în apropiere de poalele unui deal. Jevy era convins că se aflau în Bolivia. Terenul era mai ridicat și munții se vedeau mai aproape. Zonele inundate rămăseseră în spatele lor.

Ajunseră în dreptul unui spațiu gol între copaci și, într-un luminiș, erau două canoe. Jevy manevră barca într-acolo. Nate sări repede pe mal, dornic să-și dezmoștească picioarele și să simtă pământul.

- Nu te îndepărta, îl avertiză Jevy, schimbând locurile bidoanelor.

Nate se uită la el și Jevy îi arată din cap spre copaci.

Un indian îi urmărea. Avea pielea maronie, era gol până la brâu, cu un fel de fustă din paie, fără nici o armă vizibilă. Faptul că nu era înarmat ajută foarte mult, pentru că, la început, Nate fu îngrozit de el. Indianul avea părul lung și negru și niște dungi roșii pe frunte și, dacă ar fi ținut o săgeată în mână, Nate s-ar fi predat fără nici un cuvânt.

- E prietenos? întrebă el fără să-și ia ochii de la indian.

- Cred că da.

- Vorbește portugheza?

- Nu știu.

- De ce nu te duci să afli?

- Liniștește-te.

Jevy sări din barcă.

- Arată ca un canibal, șopti el, dar încercarea de a face o glumă dădu greș.

Făcură câțiva pași spre indian și el spre ei. Toți trei se opriră lăsând un spațiu între ei. Nate fu tentat să ridice mâna cu palma în sus și să spună: „Salutare”.

- *Fala portugues?* întrebă Jevy cu un zâmbet plăcut pe chip.

Indianul se gândi mult și deveni dureros de evident că nu știa portugheza. Părea tânăr, probabil că nu avea nici douăzeci de ani încă, și se întâmplase să se afle în preajma râului când le auzise motorul.

Se examină reciproc de la vreo douăzeci de metri, în timp ce Jevy se gândea ce alternative aveau. Tufișurile se mișcă în spatele indianului și alți trei indieni ieșiră la iveală, din fericire, tot neînarmați. Dat fiind că ei erau mai puțini și le încălcaseră teritoriul, Nate era gata să o rupă la fugă. Nu erau deosebit de solizi, dar aveau avantajul de a se afla pe terenul lor. Și nu păreau prietenoși, nu zâmbete, nu saluturi.

Deodată o tânără apăru dintre copaci și se opri lângă primul indian. Și ea era cu bustul gol și Nate încercă să nu se holbeze.

- *Falo*, spuse ea.

Vorbind rar, Jevy îi explică ce voiau și ceru să fie duși la căpetenia tribului lor. Ea le traduse bărbaților, care se adunară într-un loc și vorbiră încruntați între ei.

- Unii vor să ne mănânce acum, șopti Jevy printre dinți. Alții vor să aștepte până mâine.

- Foarte amuzant.

Când terminară deliberările, bărbații i se adresară tinerei care le spuse străinilor că trebuiau să aștepte lângă râu, în timp ce căpeteniile aveau să fie informate în legătură cu sosirea lor. Acest lucru îi convenea de minune lui Nate, dar Jevy era puțin tulburat. O întrebă dacă alături de ei nu trăia cumva o misionară.

- Trebuie să așteptați, spuse ea.

Indienii se făcură nevăzuți în adâncul pădurii.

- Ce părere ai? îl întrebă Nate după aceea.

Nici el, nici Jevy nu se clintiseră. Stăteau în iarbă până la glezne și se uitau la copacii groși din jur, de unde Nate era convins că erau ținuți sub

observație.

- Iau boli de la străini, îi explică Jevy. De aceea sunt prudenți.
- N-o să ating pe nimeni.

Se retraseră la barcă, unde Jevy își făcu de lucru, curățând bujiile. Nate își scoase cămașa și geaca și examinează pachetul impermeabil improvizat. Hârtiile erau tot uscate.

- Hârtiile alea sunt pentru femeie? întrebă Jevy.
- Da.
- De ce? Ce i s-a întâmplat?

Regulamentul rigid privind confidențialitatea păru mai puțin constrângător în clipa aceea. Era o chestiune de viață și de moarte în practica avocaturii, dar, stând într-o barcă în inima Pantanalului, fără nici un alt american în preajmă, regulile puteau fi încălcate. Și de ce nu? Cui ar fi putut să-i spună Jevy? Ce rău ar fi putut să iasă din puțină bârfă?

Potrivit instrucțiunilor stricte primite de Valdir de la Josh, lui Jevy i se spusese doar că era vorba de o chestiune juridică importantă care necesita găsirea lui Rachel Lane.

- Tatăl ei a murit acum câteva săptămâni. I-a lăsat o grămadă de bani.
 - Cât?
 - Câteva miliarde.
 - Miliarde?
 - Exact.
 - Înseamnă că era foarte bogat.
 - Da, era.
 - Mai avea și alți copii?
 - Am impresia că vreo șase.
 - Le-a lăsat și lor câteva miliarde?
 - Nu. Lor le-a lăsat foarte puțin.
 - De ce i-a lăsat ei atât de mult?
 - Nimeni nu știe. A fost o surpriză.
 - Nu știe că taică-său a murit?
 - Nu.
 - Își iubea tatăl?
 - Măndoiesc. Era nelegitimă. Se pare că a încercat să fugă de el și de orice altceva. Ce zici? întrebă el arătând spre Pantanal.
 - Da. E un loc foarte bun pentru a te ascunde. Când a murit, el știa unde se află ea?
 - Nu tocmai. Știa că e misionară și lucrează cu indienii pe undeva pe-aici.
- Jevy uită de bujia pe care o ținea în mână, gândindu-se la lucrurile pe care le auzise. Avea multe întrebări. Încălcarea confidențialității lua amploare din ce în ce.

- De ce o fi lăsat o asemenea avere unui copil care nu-l iubea?
- Poate că era nebun. S-a aruncat de la etaj.

Pentru Jevy era prea mult dintr-o dată. Miji ochii și se uită la râu, îngândurat.

Indienii erau Guató, se aflau în acele locuri de foarte multă vreme, trăiau ca strămoșii lor și preferau să nu aibă contact cu străinii. Își cultivau legumele pe porțiuni mici, pescuiau în râuri și vânau cu arcuri și săgeți.

Evident, era un popor chibzuit. După o oră, Jevy simți miros de fum. Se cățăără într-un copac de lângă barcă și, când ajunse la o înălțime de doisprezece metri, văzu acoperișurile colibelor. Îi spuse lui Nate să urce și el.

Nate nu se mai cățărase într-un pom de patruzeci de ani, dar în clipa aceea, nu avea nimic altceva de făcut. Urcă mai încet decât Jevy și, în cele din urmă, se opri pe o creangă fragilă. Se ținea cu un braț de trunchiul copacului.

Văzură acoperișurile a trei colibe - straturi groase de paie așezate în șiruri ordonate. Fumul albăstrui se ridica între două colibe, dintr-un punct pe care nu îl vedeau.

Să fi fost atât de aproape de Rachel Lane? Oare ea era acolo acum, ascultându-și oamenii și hotărându-se ce să facă? Oare avea să trimită un războinic după ei, sau avea să apară, pur și simplu, din pădure, salutându-i?

- E o așezare mică, spuse Nate, încercând să nu se miște.

- Ar putea să mai fie și alte colibe.

- Ce crezi că fac?

- Vorbesc. Atâta tot.

- Ei bine, îmi pare rău să-ți spun asta, dar ar trebui să facem ceva. Am plecat de pe barcă acum opt ore și jumătate. Aș vrea să-l văd pe Welly înainte să se întunece.

- Nici o problemă. La întoarcere o să fim duși de curenți. În plus, cunosc drumul. O să ajungem mai repede.

- Nu ești îngrijorat?

Jevy clătină din cap, ca și cum nu și-ar fi făcut nici o problemă în legătură cu navigarea pe râul Cabixa pe întuneric. Nate își făcea, cu siguranță. Cel mai mult în preocupau cele două lacuri mari pe care le întâlniseră, în fiecare vărsându-se mai mulți afluenți, toți părând identici la lumina zilei.

Planul lui era doar de a o saluta pe domnișoara Lane, de a-i povesti totul în linii mari, a-i explica aspectele juridice, a-i arăta hârtiile, a-i pune întrebările cele mai importante, a-i obține semnătura, a-i mulțumi și a termina totul cât mai repede cu putință. Era îngrijorat în legătură cu ora, cu motorul care făcea probleme și cu călătoria înapoi spre *Santa Loura*. Probabil că ea ar vrea să stea de vorbă, sau poate că nu. Poate avea să vorbească foarte puțin, vrând ca ei să plece și să nu se mai întoarcă niciodată.

Coborând din nou pe pământ, tocmai se instala în barcă pentru a trage un pui de somn, când Jevy îi văzu pe indieni. Spuse ceva și arătă, iar Nate se uită spre pădure.

Se apropiau încet de rău, urmându-și în șir șeful, acesta fiind cel mai bătrân dintre cei pe care îi văzuseră până atunci. Era scund, cu o burtă mare,

și ținea în mână un fel de băț lung, care nu părea ascuțit sau periculos. Avea niște pene frumoase aproape de vârf și Nate bănuia că era, probabil, doar o sulică de ceremonie.

Șeful îi cântări repede din priviri pe cei doi intruși și i se adresă lui Jevy.

- De ce vă aflați aici? îl întreabă el în portugheză. Chipul nu îi era prietenos, dar atitudinea lui nu era agresivă. Nate studie sulica.

- Căutăm o misionară americană, îi explică Jevy.

- De unde ești? Șeful puse acea întrebare uitându-se la Nate.

- Corumbá.

- Și el? Toate privirile se ațintiră asupra lui Nate.

- E american. Trebuie neapărat s-o găsească pe femeie.

- De ce trebuie neapărat s-o găsească?

Era primul indiciu că indienii ar fi putut să o cunoască pe Rachel Lane.

Oare se ascundea pe-acolo pe undeva, în sat sau poate în pădure, ascultând?

Jevy începu să-i explice cum străbătuse Nate distanțe foarte mari și fusese la un pas de a-și pierde viața. Era o problemă importantă între americani, ceva ce nici el, nici Jevy, nici indienii n-ar fi înțeles vreodată.

- E în pericol?

- Nu. Deloc.

- Nu e aici.

- Zice că nu-i aici, îi spuse Jevy lui Nate.

- Spune-i că sunt de părere că e un ticălos mincinos, zise Nate încet.

- Nu cred.

- Ai văzut vreo misionară pe-aici? întreabă Jevy.

Șeful clătină din cap. Nu.

- Ai auzit de vreuna?

La început, nu veni nici un răspuns. Ochii lui se îngustară când se uită la Jevy, măsurându-l, ca și cum ar fi spus „Se poate avea încredere în acest om?” Apoi dădu din cap ușor.

- Unde e? întreabă Jevy.

- Într-un alt trib.

- Unde?

Spuse că nu era sigur, dar începu să arate, oricum. Undeva, spre nord și vest, spuse el, agitându-și sulica peste jumătate din Pantanal.

- Guató? întreabă Jevy.

El se încruntă și clătină din cap, ca și cum ea ar fi trăit printre indezirabili.

- Ipica, spuse el disprețuitor.

- Cât de departe?

- O zi.

Jevy încercă să-l facă să-i spună cam câte ore, dar, în curând, își dădu seama că orele nu însemnau nimic pentru indienii. O zi nu însemna douăzeci și patru de ore și nici douăsprezece. Era

pur și simplu o zi. Încercă să-i explice conceptul de jumătate de zi și făcu progrese.

- Între douăsprezece și cincisprezece ore, îi spuse el lui Nate.

- Dar asta cu una din canoele alea mici, nu? șopti Nate.

- Da.
- Deci, cât de repede putem să ajungem?
- În trei, patru ore. Dacă o să găsim locul.

Jevy scoase apoi două hărți și le întinse pe iarbă. Indienii erau foarte curioși și se apropiară și mai mult de căpetenia lor.

Pentru a afla încotro să se îndrepte, trebuiau mai întâi să își dea seama unde se aflau. Și acest lucru luă o întorsătură foarte urâtă când căpetenia îl informă pe Jevy că râul pe care se aflau ei nu era, de fapt, Cabixa. Cotiseră greșit la un moment dat, după întâlnirea cu pescarul, și dăduseră peste indienii Guató. Jevy nu primi deloc bine acea veste și îi șopti lui Nate.

Acesta o primi chiar mai rău. Îi încredințase lui Jevy propria lui viață.

Hărțile acelea colorate însemnau foarte puțin pentru indienii. În curând, fură ignorate, căci Jevy desena o alta. Începu cu râul fără nume care curgea prin fața lor și, sporovăind tot timpul cu șeful, își croi drum încet spre nord. Șeful primi ajutor de la doi tineri care, după cum îi explică el lui Jevy, erau niște pescari excelenți și navigau din când în când pe Paraguay.

- Angajează-i, șopti Nate.

Jevy încercă, dar, în timpul negocierilor, află că cei doi nu îi văzuseră niciodată pe indienii Ipica, nu doreau în mod deosebit să o facă, nu știau exact unde se aflau aceștia și nu înțelegeau conceptul de a lucra și a fi plătiți pentru asta. În plus, șeful nu voia ca ei să plece.

Ruta trecea de la un râu la următorul, șerpuind spre nord, până când șeful și pescarii săi nu mai știură încotro să se îndrepte din acel punct. Jevy compară desenul cu hărțile.

- Am găsit-o, îi spuse el lui Nate.

- Unde?

- E o așezare de indieni Ipica aici, spuse el arătând spre o harta. La sud de Porto Indio, la poalele munților. Indicațiile lor ne duc până aproape de ea.

Nate se aplecă mai mult și se uită la marcate.

- Cum ajungem acolo?

- Cred că ar trebui să ne întoarcem la barcă și să mergem spre nord o jumătate de zi pe Paraguay. Ca să ajungem la satul respectiv, o să folosim din nou barca mică.

Râul Paraguay curgea relativ aproape de ținta lor și ideea de a călători la bordul lui *Santa Loura* i se părea grozavă lui Nate.

- Câte ore cu barca mică? Întrebă el.

- Patru, aproximativ.

„Aproximativ” se folosea pentru a exprima orice în Brazilia Totuși, distanța părea mai mică decât cea pe care o străbătuseră de dimineață.

- Atunci, ce mai așteptăm? Întrebă el, îndreptându-se și zâmbindu-le indienilor.

Jevy începu să le mulțumească gazdelor, în timp ce strângea hărțile. Acum, că ei se pregăteau să plece, indienii se mai liniștiseră și doreau să fie ospitalieri. Le oferiră mâncare, dar Jevy refuză, explicându-le că deodată, se grăbeau, deoarece aveau de gând să se întoarcă pe râul cel mare înainte să se întunece.

Nate le zâmbi, mergând cu spatele spre râu. Ei voiau să vadă barca. Rămaseră la marginea apei, privind foarte curioși cum se pregătea Jevy să pornească motorul și, în clipa în care acesta începu să huruie, ei făcură un pas în spate.

Râul, indiferent cum se numea, arăta cu totul altfel acum când navigau în direcția opusă. Când se apropiară de primul cot, Nate aruncă o privire peste umăr și văzu că indienii încă se mai aflau în apă.

Era aproape patru după-amiază. Cu puțin noroc, puteau să treacă de marile lacuri înainte să se întunece și, apoi, să navigheze pe Cabixa. Welly îi aștepta cu fasole și orez. În timp ce făcea acele calcule, Nate simți primele picături de ploaie.

Defecțiunea de la motor nu se datora bujiilor murdare. Acesta se opri complet la cincizeci de minute după ce porniseră înapoi. În timp ce barca plutea purtată de curent, Jevy dădu la o parte capacul și începu să lucreze la carburator cu o șurubelniță. Nate întrebă dacă putea să-l ajute cu ceva și fu informat repede că nu avea cu ce. Cel puțin nu în privința motorului. Dar putea să ia o găleată și să înceapă să arunce apa de ploaie din barcă. Și mai putea să pună mâna pe o vâslă și să mențină barca în mijlocul râului, oricare ar fi fost numele acestuia.

Le făcu pe amândouă. Curentul îi ajuta să înainteze în continuare, deși mult mai încet decât ar fi preferat Nate. Ploua intermitent. Apa deveni mai puțin adâncă în momentul în care se apropiară de un cot strâns însă Jevy era prea ocupat ca să observe. Barca prinse viteză și curenții o împinseră spre un punct cu vegetație foarte deasă.

- Am nevoie de ajutor aici, spuse Nate.

Jevy înșfăcă o vâslă și întoarse barca în așa fel încât să nu se răstoarne în momentul impactului.

- Ține-te bine! spuse el când se izbiră de tufe.

Liane și crengi zburară în jurul lui Nate, care se apără de ele cu vâsla.

Un șarpe mic căzu în barcă peste umărul lui, dar el nu îl văzu. Jevy îl luă cu vâsla și îl aruncă în râu. Era mai bine să nu pomenească nimic despre incident.

Se luptară cu curentul timp de câteva minute și, totodată, unul cu celălalt. Nate reușea cumva să împingă apa numai în direcții greșite. Entuziasmul lui pentru vâslit aducea barca periculos de aproape de punctul de a se răsturna.

Când se eliberară din nou și erau departe de desiș și de viețuitoarele sălbatice, Jevy confiscă ambele vâsle și găsi o altă treabă pentru Nate. Îi spuse să stea deasupra motorului cu poncho-ul larg desfăcut ca să nu cadă ploaia pe carburator. Astfel că Nate se așeză, într-un fel ca un înger cu aripile desfăcute, cu un picior pe un bidon de benzină și cu celălalt pe marginea bărcii, încremenit de spaimă.

Trecură încet douăzeci de minute, timp în care ei plutiră în derivă pe râul îngust. Din banii lui Phelan s-ar fi putut cumpăra orice barcă cu motor nouă și strălucitoare din Brazilia, dar Nate stătea acum și se uita la un mecanic

amator care încerca să cârpească una mai bătrână decât el.

Jevy puse capacul la loc, după care lucră o veșnicie la accelerație. Trase de funia starterului și Nate se trezi rostind o rugăciune. Când trase a patra oară, se întâmplă minunea. Motorul hurui, deși nu la fel de uniform ca înainte. Se mai poticnea, se mai îneca, și Jevy umblă la cablurile acceleratorului fără prea mult noroc.

- Va trebui să mergem mai încet, spuse el fără să se uite la Nate.

- În regulă. Atâta timp cât știm unde ne aflăm.

- Nici o problemă.

Furtuna trecu peste munții Boliviei, vuind peste Pantanal, fiind foarte asemănătoare cu cea care aproape că îi ucisese în avion. Nate stătea cuibărit pe fundul bărcii, sub adăpostul poncho-ului, privind râul spre răsărit pentru a vedea dacă zărește ceva familiar, când simți prima rafală de vânt. Și, deodată, ploaia crescuse în intensitate. Se întoarse încet și se uită în spate. Jevy văzuse deja, dar nu spuse nimic.

Cerul era aproape negru. Norii clocoteau atât de jos, încât munții nici nu se mai vedeau. Ploaia îi udă repede până la piele. Nate se simțea complet expus și neputincios.

Nu aveau unde să se ascundă, nu exista nici un loc sigur unde să oprească până când trecea furtuna. În jurul lor nu era nimic altceva decât apă, kilometri întregi de apă în toate direcțiile. Se aflau în mijlocul unui șuvoi, în care numai vârful tufelor și câțiva copaci îi ghidau printre râuri și mlaștini. Aveau să rămână în barcă, pentru că nu aveau încotro.

O pală puternică de vânt îi împinse înainte și ploaia le cădea răpăind pe spate. Cerul se întunecă. Nate ar fi vrut să se ghemuiască sub banca de aluminiu, să strângă în brațe perna gonflabilă și să se ascundă cât putea de mult sub poncho. Dar apa se strângea în jurul picioarelor sale, iar proviziile începeau să se ude. Așa că luă găleata și se apucă să arunce apa peste bord.

Ajunseră la o răspântie pe care Nate era sigur că nu o întâlniseră mai devreme, apoi la o întretăiere de râuri pe care abia o văzuseră prin perdeaua de ploaie. Jevy încetini pentru a scruta apele, după care accelerează din nou și o luă hotărât la dreapta, ca și cum ar fi știut precis unde mergea. Nate era convins că se rătăciseră.

După câteva minute, râul dispăru într-o grămadă de copaci putrezi - o priveliște memorabilă pe care nu o mai văzuseră înainte. Jevy întoarse barca repede. Cerul era negru. Apa clocotea făcând valuri înspumate.

Când ajunseră din nou la răscruce, vorbiră un moment, strigând prin vânt și ploaie, după care aleseră alt râu.

Cu puțin timp înainte să se întunece, trecură printr-o câmpie întinsă inundată, un lac temporar care semăna vag cu locul unde îl văzuseră pe pescar. Acesta nu mai era.

Jevy alese un afluent, dintre cele câteva, și continuă ca și cum ar fi navigat prin acel colț al Pantanalului în fiecare zi. Deodată fulgeră și aproape că văzură pe unde mergeau. Ploaia mai scăzu în intensitate. Furtuna trecea încet, încet.

Jevy opri motorul și scrută malurile.

- La ce te gândești? îl întrebă Nate.

Vorbiseră foarte puțin în timpul furtunii. Se rătăciseră, asta era cert. Însă Nate nu avea să-l forțeze pe Jevy să recunoască.

- Ar trebui să poposim, spuse Jevy, sunând mai mult a sugestie decât a plan.

- De ce?

- Pentru că trebuie să dormim undeva.

- Putem să dormim cu rândul în barcă, spuse Nate. E mai sigur, adăugă el cu încrederea unui ghid cu experiență.

- Poate. Dar cred că ar trebui să ne oprim aici. S-ar putea să ne rătăcim dacă mai continuăm să navigăm pe întuneric.

Ne-am rătăcit de vreo trei ore, ar fi vrut Nate să spună.

Jevy dirijă barca spre un mal cu ceva vegetație. Plutiră în josul râului, ținându-se aproape de mal și studiind apa cu ajutorul lanternelor. Două punctișoare roșii ce străluceau la suprafața apei însemnau că un aligator privea la rândul lui, dar, din fericire, nu văzură așa ceva. Ancorară legând o frânghie de o cracă la vreo trei metri de mal.

Cina constă din arahide semiuscate, o conservă de pește din care Nate nu mâncase niciodată, banane și brânză.

Când se opri vântul, apărură țânțarii. Își trecură insecticidul de la unul la altul. Nate își dădu pe gât și pe față, chiar și pe pleoape și prin păr. Micuțele insecte erau rapide și cumplite și zburau în roiuri mici și negre de la un capăt la celălalt al bărcii. Deși ploaia se oprise, nici unul din ei nu își scoase poncho-ul. Țânțarii încercară cu înverșunare, dar nu reușiră să străpungă plasticul.

Pe la unsprezece seara, cerul se mai limpezi oarecum, dar nu se vedea luna. Curentul legăna ușor barca. Jevy se oferă să stea primul de veghe și Nate făcu tot posibilul să se instaleze suficient de comod ca să așipească. Își propti capul de cort și întinse picioarele. O porțiune a poncho-ului se desfăcu și o duzină de țânțari năvăliră, atacându-i mijlocul. Se auzi un plescăit, probabil o reptilă. Barca de aluminiu nu era construită pentru a sta întins în ea.

25

Flowe, Zadel și Theishen, cei trei psihiatri care îl examinaseră pe Troy Phelan cu numai câteva săptămâni în urmă și își exprimaseră părerea unanimă, atât pe video cât și mai târziu, în declarații lungi, în sensul că el era întreg la minte, fura concediați. Și, pe lângă acest lucru, avocații Phelanilor îi făcură nebuni, chiar țicniți.

Se găsiră alți psihiatri. Hark îl angajă pe primul, cu trei sute de dolari pe oră. Îl găsi într-o revistă pentru avocații pledanți, printre anunțurile care variau de la reparatori după accidente până la analiști de radiografii. Era doctorul Sabo, un pensionar care era dispus să-și vândă mărturia. După o

scurtă privire aruncată asupra comportamentului domnului Phelan, își spuse prima părere, și anume că, în mod evident, omul nu avea capacitate testamentară. Un om lucid și cu capul pe umeri nu se aruncă de la etaj. Iar faptul că lăsase o avere de unsprezece miliarde de dolari unei moștenitoare necunoscute dovedea că era o persoană profund deranjată.

Lui Sabo îi plăcea ideea de a lucra la cazul Phelan. Anularea opiniilor înaintate de primii trei psihiatri avea să fie o provocare. Publicitatea era atrăgătoare - nu avusese niciodată un caz celebru. Iar banii aveau să-i plătească o excursie în Orient.

Toți avocații Phelanilor se chinuiau să demonteze mărturiile lui Flowe, Zadel și Theishen. Singura modalitate prin care puteau să-i discrediteze era de a găsi noi experți cu noi opinii.

Tarifele ridicate produsese combinații. Moștenitorii nu puteau plăti onorariile lunare astronomice, așa că avocații lor căzură de acord să simplifice lucrurile acceptând procente. Acestea variau uluitor, deși nici o firmă n-ar fi divulgat vreodată cifra exactă. Hark voia patruzeci la sută, dar Rex îi făcu scandal pentru lăcomia lui și, în cele din urmă, se înțeleaseră la douăzeci și cinci la sută. Grit izbuti să scoată douăzeci și cinci la sută de la Mary Ross Phelan Jackman.

Învingătorul evident era Wally Bright, luptătorul de stradă, care insistă asupra unei înțelegeri echitabile cu Libbigail și Spike. Avea să primească jumătate din cât obțineau ei.

În haosul dinaintea înaintării reclamațiilor, nici măcar un moștenitor Phelan nu întrebă dacă făceau bine ce făceau. Aveau încredere în avocații lor și, în plus, ceilalți atacau testamentul. Nimeni nu își putea permite să rămână pe dinafară. Era atât de mult în joc!

Din cauza faptului că Hark fusese cel mai gălăgios dintre avocații Phelanilor, acesta îi atrase atenția lui Snead, fostul servitor al lui Troy. Nimeni nu îl observase pe Snead în momentele ulterioare sinuciderii. Fusese uitat în goana spre tribunal. Serviciul lui se încheiase. Și, când se dădu citire testamentului, Snead se afla în sală, cu ochelari de soare și pălărie, nefiind recunoscut de nimeni. Plecase plângând.

Îi ura pe copiii Phelan pentru că Troy îi urăse. De-a lungul anilor, Snead fusese nevoit să facă tot felul de lucruri neplăcute pentru a-l apăra pe Troy de familiile sale. Snead aranjase avorturi și mituise polițiști când băieții erau prinși cu droguri. Le mințise pe soții pentru a proteja amantele, iar când amantele deveneau soții, sărmanul Snead le mințea și pe ele, pentru a proteja iubitele.

În schimbul serviciilor lui, copiii și soțiile îl numiseră homosexual.

Și, drept mulțumire pentru o slujire credincioasă, domnul Phelan nu-i lăsase nimic. Nici un ban. De-a lungul anilor, fusese bine plătit și avea ceva bani puși deoparte, însă nu suficient pentru a supraviețui. Sacrificase totul pentru slujbă și stăpân. Nu avusese o viață normală, pentru că domnul Phelan se așteptase să fie la ordin în orice moment al zilei. Nici nu putuse fi

vorba de o familie. Nu avea nici un prieten în adevăratul sens al cuvântului.

Domnul Phelan îi fusese prieten și confident, singura persoană în care Snead avea încredere.

De-a lungul anilor, bătrânul îi promisese de multe ori că avea să aibă grijă de el. Știa chiar că fusese menționat într-un testament. Văzuse documentul cu ochii lui. La moartea domnului Phelan urma să moștenească un milion de dolari. Pe vremea aceea, Troy avea trei miliarde și Snead își aminti că se gândise cât de mic părea un milion. Pe măsură ce bătrânul se îmbogățise, Snead își închipuise că suma rezervată lui creștea cu fiecare testament.

Din când în când, puneă câte o întrebare subtilă, la momentul potrivit, crezuse el. Însă domnul Phelan îl înjurase și amenințase să-l excludă complet din testament.

- Ești la fel de oribil ca toți copiii mei, spusese el, dărâmându-l pe sărmanul Snead.

Într-un fel, ajunsese de la un milion la zero și era extrem de supărat din această cauză. Era nevoit să li se alăture dușmanilor numai pentru că nu avea încotro.

Găsi noul sediu al firmei "Hark Gettys & Associates" lângă Dupont Circle. Secretara îi spuse însă că domnul Gettys era foarte ocupat.

- Și eu la fel, spusese Snead nepoliticos.

Datorită faptului că fusese apropiat de Troy, își petrecuse o mare parte din viață în preajma avocaților. Aceștia erau veșnic ocupați.

- Dați-i asta, spusese el, întinzându-i un plic. E foarte urgent. Aștept zece minute, după care o să mă duc la următorul birou de avocatură.

Se așeză și își aținti privirea asupra covorului. Un covor nou și ieftin. Secretara ezită o clipă, după care dispăru pe o ușă. În plic se afla un bilet pe care scria de mână: „Am lucrat pentru Troy Phelan timp de treizeci de ani. Știu tot. Malcolm Snead.”

Hark apără într-o clipă, ținând biletul în mână și zâmbind, ca și cum aerul prietenos l-ar fi impresionat pe Snead. Străbătură, alergând, coridorul care ducea într-un birou spațios, urmați de secretară. Nu, Snead nu voia cafea, ceai, apă sau Cola. Hark trânti ușa și o încuie.

Biroul mirosea a zugrăveală proaspătă. Biroul și rafturile erau noi și lemnul nu se asorta. Cutii cu dosare și tot felul de lucruri erau înșirate pe lângă pereți. Snead examină detaliile fără să se grăbească.

- V-ați mutat de curând? întrebă el.

- De vreo două săptămâni.

Lui Snead nu-i plăcea locul și nu era sigur nici în privința avocatului. Acesta purta un costum ieftin de lână, mult mai ieftin decât cel al lui Snead.

- Treizeci de ani, eh? întrebă Hark, continuând să țină biletul.

- Exact.

- Ați fost cu el când a sărit?

- Nu. A sărit singur.

Un râs fals, după care zâmbetul reapăru.

- Vreau să spun, ați fost în încăpere?

- Da. Am fost gata să-l prind.

- Trebuie să fi fost îngrozitor.
- A fost. Încă mai este.
- Ați văzut când a semnat ultimul testament?
- Da.
- Ați văzut când a scris afurisitul acela de testament?

Snead era absolut pregătit să mintă. Adevărul nu mai însemna nimic, pentru că bătrânul îl mințise. Ce avea de pierdut?

- Am văzut multe lucruri, spuse el. Și știu și mai multe. Am venit aici numai pentru bani. Domnul Phelan a promis c-o să aibă grijă de mine în testamentul său. A făcut multe promisiuni în acest sens și pe toate le-a încălcat

- Așadar, vă aflați în aceeași situație cu clientul meu, zise Hark.
- Sper că nu. Îl disprețuiesc pe clientul dumitale și pe frații săi mizerabili.

Să clarificăm acest lucru de la început.

- Cred că este clar.
- Nimeni n-a fost mai apropiat de Troy Phelan ca mine. Am văzut și am auzit lucruri despre care nu știe nimeni altcineva.

- Vreți să apăreți ca martor, deci?
- Sunt un martor, un expert. Și sunt foarte costisitor.

Privirile li se întâlniră o clipă. Mesajul fu transmis și recepționat.

- Legea spune că nespecialiștii nu pot să aprecieze capacitatea mintală a unei persoane care a făcut un testament, dar, cu siguranță, veți putea depune mărturie în legătură cu gesturi și fapte care dovedesc o minte nesănătoasă.

- Știu toate astea, spuse Snead nepoliticos.
- Era nebun?

- Era sau nu era. N-are importanță pentru mine. Pot să declar ori un lucru, ori altul.

Hark trebui să se gândească. Își scărpină fața și se uită la perete.

Snead se hotărî să-l ajute.

- Eu văd lucrurile în felul următor. Clientul dumitale a fost păcălit, împreună cu fratele și surorile lui. Fiecare din ei a primit câte cinci milioane de dolari când a împlinit douăzeci și unu de ani și știm ce au făcut cu banii. Din moment ce toți sunt îngropați în datorii, nu pot face altceva decât să atace testamentul. Însă nici unui juriu n-o să-i pară rău pentru ei. Sunt niște ratați lacomi. O să fie un caz greu de câștigat. Dar dumneata și alți vulturi din tagma dumitale veți ataca testamentul și veți intenta o acțiune imensă care va apărea rapid în ziarele de scandal, pentru că sunt unsprezece miliarde în joc. Din moment ce nu prea aveți temeieri solide, sperați într-o înțelegere înainte să se ajungă la tribunal.

- Prinzi repede.

- Nu. Am stat în compania domnului Phelan timp de treizeci de ani.

Oricum, dacă și cât de mult vă veți înțelege, depinde de mine. Dacă memoria mea e limpede și detaliată, atunci, poate că fostul meu stăpân nu avea capacitatea testamentară când a scris testamentul.

- Așadar, memoria îți apare și îți dispore.

- Memoria mea e cum vreau eu să fie. Nu există nici o îndoială în privința asta.

- Ce vrei?

- Bani.

- Câți?

- Cinci milioane.

- Foarte mulți.

- E o nimica toată. O să-i primesc de-aici sau din partea cealaltă. N-are nici o importanță.

- De unde să-ți dau cinci milioane?

- Nu știu. Nu sunt avocat. Presupun că dumneata și semenii dumitale sunteți în stare să alcătuiți un mic plan murdar.

Urmă un moment îndelungat de pauză, când Hark începu să pună la cale planul. Avea o mulțime de întrebări, dar bănuia că nu avea să primească prea multe răspunsuri. Cel puțin, deocamdată.

- Mai există și alți martori? Întrebă el.

- Una singură. Numele ei este Nicolette. A fost ultima secretară a domnului Phelan.

- Cât de mult știe?

- Depinde. Poate fi cumpărată.

- Ai vorbit deja cu ea.

- În fiecare zi. Suntem împreună în treaba asta.

- Cât pentru ea?

- Va intra în cele cinci milioane.

- Un adevărat chilipir. Mai e și altcineva?

- Nimeni important.

Hark închise ochii, masându-și tâmpilele.

- N-am nimic împotriva celor cinci milioane, spuse el ciupindu-și nasul.

Numai că nu știu cum o să ți-i putem da.

- Sunt sigur că vei găsi dumneata o cale.

- Mai lasă-mi puțin timp, da? Trebuie să mă gândesc.

- Nu mă grăbesc. Îți dau o săptămână. Dacă refuzi, mă duc în partea cealaltă.

- Nu există nici o cealaltă parte.

- Nu fi atât de sigur.

- Știi ceva despre Rachel Lane?

- Știu tot, spuse Snead, după care ieși din birou.

Primii zori nu aduseră nici o surpriză. Erau legați de un pom aproape de malul unui râu care arăta la fel ca toate celelalte pe care le văzuseră. Nori grei se adunaseră iarăși pe cer; lumina zilei apărea încet.

Micul dejun consta dintr-o cutiuță cu biscuiți, ultima din proviziile

împachetate de Welly. Nate mănă încet, întrebându-se cu fiecare înghițitură când avea să mai mănânce.

Curentul era puternic, astfel că se lăsară purtați de el în timp ce soarele se înălța pe cer. Singurul zgomot era cel al apei care curgea. Economiseau combustibilul, amânând clipa în care Jevy era nevoit să încerce să pornească motorul.

Ajunseră într-o regiune inundată, unde se întâlneau trei râuri și, timp de câteva momente, rămaseră nemișcați.

- Presupun că ne-am rătăcit, nu-i așa? întrebă Nate.

- Știu exact unde ne aflăm.

- Unde?

- În Pantanal. Și toate râurile se varsă în Paraguay.

- În cele din urmă.

- Da, în cele din urmă, spuse Jevy, dând la o parte capacul motorului și ștergând umezeala de pe carburator.

Reglă accelerația, verifică uleiul și încercă să pornească motorul. Când trase a cincea oară, acesta pufni și se opri.

Aici o să mor, își spuse Nate. O să mă înec, o să mor de foame sau o să fiu mâncat, dar aici, în mlaștina asta imensă, o să-mi dau ultima suflare.

Spre surprinderea lor, auziră un strigăt. Vocea era subțire, ca cea a unei fete. Zgomotul motorului atrăsese atenția altei ființe omenești. Vocea se auzise din stufărișul de pe lângă malul unui alt râu din apropiere. Jevy strigă și, după câteva secunde, vocea se auzi din nou.

Un puști care nu avea mai mult de cincisprezece ani apără din stufăriș într-o canoe micuță, cioplită de mână dintr-un trunchi de copac. Cu o vâslă spinteca apa cu o ușurință și o viteză uluitoare.

- *Bom dia*, spuse el zâmbind larg.

Fața îi era maronie și pătrată și, poate, cea mai frumoasă pe care o văzuse Nate în ultimii ani. Le aruncă o frânghie și cele două bărci fură legate una de alta.

Urmă o conversație prelungită și leneșă și, după un timp, Nate începu să se agite.

- Ce zice? îl întrebă el furios pe Jevy.

Puștiul se uită la Nate și Jevy spuse:

- *Americano*.

- Zice că suntem departe de râul Cabixa, îi spuse Jevy lui Nate.

- Și eu aș fi putut să-ți spun asta.

- Zice că Paraguay e la jumătate de zi spre răsărit.

- Cu o canoe, nu?

- Nu, cu avionul.

- Amuzant. Cât o să facem până acolo?

- Patru ore, aproximativ.

„Cinci, poate șase ore. Și asta cu condiția ca motorul să funcționeze cum trebuie. Ar fi durat o săptămână, dacă am fi fost nevoiți să vâslim.”

Conversația în portugheză reîncepu, fără nici o grabă. Micuța canoe era goală, cu excepția unei cutii de tablă pe care era înfășurată guta și a unui

borcan cu nămol în care Nate bănuia că se aflau viermi sau alt gen de momeală. Ce știa el despre pescuit? Se scărpină în locurile unde îl ciupiseră țânțarii.

Cu un an în urmă, fusese la schi în Utah cu băieții. Băutura la modă fusese un fel de tequila pe care Nate, tipic, o consumase cu plăcere până când își pierduse cunoștința. Mahmureala durase două zile.

Conversația se învioră și, deodată, cei doi începură să gesticuleze. Jevy se uită la el când vorbea.

- Ce e? Întrebă Nate.
- Indienii nu sunt departe.
- Cât de departe?
- O oră, două.
- Poate să ne ducă până acolo?
- Cunoscut drumul.
- Sunt convins. Dar m-aș simți mai bine dacă ar veni și el.

Era un ușor afront adus mândriei lui Jevy, dar, ținând cont de împrejurări, acesta nu putu să-l contrazică.

- S-ar putea să vrea bani.
- Nici o problemă.

Dacă ar fi știut băiatul. Averele Phelan într-un capăt al mesei și acel mic *pantaneiro* slăbănog în celălalt capăt. Nate zâmbi când își închipui scena. Ce-ai zice de o flotă întreagă de canoe, cu undițe și lansete și măsurător de adâncime? Spune ce vrei, fiule, și o să ai.

- Zece *reais*, spuse Jevy după o scurtă negociere.
- În regulă.

În schimbul a zece dolari, aveau să fie duși la Rachel Lane.

Se alcătui un plan. Jevy înclină motorul exterior al bărcii în așa fel încât elicea să nu stea în apă și începură să vâslească. Îl urmară pe băiat timp de douăzeci de minute, până când intrară pe un râuleț puțin adânc cu curenți rapizi. Nate scoase vâsla din apă, își trase sufletul și își șterse sudoarea de pe față. Inima îi bătea cu putere și mușchii îi obosiseră deja. Norii începuseră să se risipească, astfel că soarele strălucea nestingherit.

Jevy se apucă să lucreze la motor. Din fericire, acesta porni și continuă să funcționeze, iar ei îl urmară pe băiat, a cărui canoe îi întrecea cu ușurință.

Era aproape ora unu când dădură de terenul mai ridicat. Suprafața de apă se diminuea treptat, astfel că râurile erau mărginite de vegetație densă și de copaci. Băiatul era serios și, ciudat, îngrijorat de poziția soarelui.

Acolo, îi spuse el lui Jevy. Imediat după cotul râului. Părea să se teamă să meargă mai departe. Eu mă opresc aici, spuse el. Trebuie să mă întorc acasă.

Nate îi dădu banii și îi mulțumiră amândoi. După aceea, el se îndepărtă, dispărând repede împins de curent. Ei își continuară drumul, cu motorul când oprindu-se, când chinându-se la jumătate din viteza normală, dar, până la urmă, ajungând la destinație.

Râul pătrundea într-o pădure, unde crengile copacilor atârnavă aproape de

suprafața apei, așa încât se contopeau, alcătuiind un tunel care nu lăsa să pătrundă lumina. Era întuneric și zumzetul inegal al motorului lor reverbera dinspre maluri. Nate avea senzația ciudată că erau urmăriți. Aproape că simțea săgețile îndreptate spre el. Se pregăti pentru un atac de săgeți otrăvite trimise de sălbatici vopșiți în culorile războiului și antrenați să omoare orice alb.

Dar văzură întâi copii, câteva trupuri maronii și fericite care se bălăceau în apă. Tunelul se sfârșea în apropierea unei așezări.

Și mamele făceau baie, la fel de goale ca și copiii lor, și nu se jenau deloc. La început, când văzură barca, se retraseră spre mal. Jevy opri motorul și începu să vorbească și să zâmbească în timp ce se apropiau plutind. O fată mai mare o rupse la fugă în direcția satului.

- *Fala português?* întrebă Jevy grupul alcătuit din patru femei și șapte copii, dar aceștia se uitau la ei doar.

Cei mai mici se ascunseră în spatele mamelor. Femeile erau scunde și îndesate, cu sâni mici.

- Sunt prietenoși? întrebă Nate.

- Or să ne spună bărbații.

Aceștia sosiră în câteva minute, trei la număr, de asemenea scunzi și îndesați, dar musculoși. Din fericire, organele genitale le erau acoperite de niște săculețe din piele.

Cel mai în vârstă dintre ei susținu că vorbea limba lui Jevy, dar portugheza lui era rudimentară, în cel mai bun caz. Nate rămase în barcă, unde părea să se afle în siguranță, în timp ce Jevy se rezemă de un copac din preajma apei și încercă să se facă înțeles. Indienii se strânseseră în jurul lui Jevy, care era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât bărbații.

După câteva minute de repetiții și gesticulări, Nate spuse:

- Traducerea, te rog. Indienii se uitară la el.

- *Americano*, le explică Jevy și conversația continuă.

- Ce ai aflat în legătură cu femeia? întrebă Nate.

- Încă n-am ajuns atât de departe. Tot mai încerc să-i conving să nu te ardă de viu.

- Mai încearcă.

Sosiră alți indieni. Colibele lor se zăreau la vreo sută de metri distanță, lângă liziera unei păduri. În susul râului, o jumătate de duzină de canoe erau legate de mal. Copiii începură să se plictisească și se îndepărtară încet, ducându-se să examineze barca. Erau intrigați și de bărbatul cu fața albă. Nate zâmbi și le făcu cu ochiul și, nu după mult timp, obținu un zâmbet. Dacă Welly n-ar fi fost atât de al naibii de zgârcit cu biscuiții, acum ar fi avut ce să le dea.

Conversația continuă. Indianul care vorbea se întorcea din când în când către semenii săi și le traducea. În mod inevitabil, cuvintele lui îi îngrijorară mult. Limba lor era alcătuită din serii de mormăieli și onomatopee, toate rostite mișcând buzele cât mai puțin cu putință.

- Ce zice? mormăi Nate.

- Nu știu, spuse Jevy.

Un băiețel puse mâna pe marginea bărcii și îl studie pe Nate cu niște pupile negre și mari cât monedele de douăzeci și cinci de cenți.

- Salut, spuse el foarte încet și Nate știu că se aflau unde trebuia. Nimeni nu îl auzi în afară de Nate, care se aplecă și spuse la fel de încet: - Salut.

- La revedere, spuse băiatul fără să se miște.

Rachel îl învățase cel puțin două cuvinte în engleză.

- Cum te cheamă? îl întrebă Nate în șoaptă.

- Salut, repetă el însă.

Lângă copac, traducerea făcea ceva progrese. Bărbații indieni se strânseseră la un loc și vorbeau plini de însuflețire, în timp ce femeile nu spuneau nimic.

- Ce-i cu femeia? repetă Nate.

- I-am întrebat, dar n-au nici un răspuns.

- Ce înseamnă asta?

- Nu sunt sigur. Cred că e aici, dar ei sunt șovăitori dintr-un anumit motiv.

- De ce ar fi șovăitori?

Jevy se încruntă și se uită în altă parte. De unde era să știe el?

Indienii mai vorbiră puțin, după care plecară cu toții - întâi bărbații, apoi femeile și, la urmă, copiii. Se îndreptară într-un singur șir spre sat, dispărând din raza vizuală.

- I-ai supărat?

- Nu. Vor să facă un fel de ședință.

- Crezi că ea e aici?

- Cred că da, spuse Jevy, așezându-se în barcă și pregătindu-se să tragă un pui de somn.

Era aproape ora unu, indiferent în ce zonă orară se aflau. Prânzul trecuse fără ca ei să mănânce nici măcar o arahidă umedă.

Excursia începu în jurul orei trei. Erau conduși de un mic grup de bărbați tineri și meraseră pe poteca ce ducea spre sat, trecură printre colibe unde toată lumea stătea nemișcată și se uita, după care continuară pe o altă potecă prin pădure.

E un marș al morții, se gândi Nate. Ne duc în junglă pentru vreun ritual al sângelui din epoca de piatră. Îl urmă pe Jevy, care înainta încrezător.

- Unde naiba mergem? întrebă el șuierător, ca un prizonier de război care se temea să nu-i supere pe cei care îi capturaseră.

- Liniștește-te.

Ajunseră într-un luminiș și se aflau iarăși pe malul râului. Conducătorul se opri brusc și arătă ceva cu mâna. La marginea apei, un anaconda stătea întins la soare. Era negru cu semne galbene pe partea de dedesubt. Avea o circumferință de cel puțin treizeci de centimetri.

- Cât e de lung? întrebă Nate.

- Șase, șapte metri. În sfârșit, vezi și tu un anaconda, spuse Jevy.

Lui Nate i se înmuiară genunchii și gura i se usca. Glumise în legătură cu

șerpilor. Imaginea unuia adevărat, lung și gros, era uluitoare.

- Unii indieni venerază șerpilor, zise Jevy.

Atunci, misionarii noștri ce fac? se gândi Nate. Avea s-o întrebe pe Rachel.

Țânțarii păreau să-l supere numai pe el. Indienii erau imuni. Jevy nu dădea niciodată din mâini. Nate se plesnea și se scărpină până când îi dădea sângele. Insecticidul se afla în barcă, împreună cu cortul, cuțitul și toate celelalte lucruri pe care le posedă în acel moment și erau fără îndoială examinate de copii.

Excursia fu interesantă în prima jumătate de oră, după care căldura și țânțarii făcură ca lucrurile să devină monotone.

- Cât de departe mergem? întrebă Nate, fără să se aștepte la un răspuns precis.

Jevy îl întrebă pe cel din fața lui.

- Nu prea departe, veni răspunsul.

Ajunseră la o altă potecă și, apoi, la una mai lată. În zonă mai erau oameni. În curând, văzură prima colibă și simțiră miros de fum.

Când mai aveau vreo două sute de metri, șeful arătă spre un spațiu umbrat din apropierea râului. Nate și Jevy fură conduși la o bancă din tulpini goale de trestie legate unele de altele cu sfoară. Fură lăsați acolo cu doi paznici și ceilalți porniră înapoi spre sat.

Cu timpul, cei doi paznici se plictisiră și se hotărâră să tragă un pui de somn. Se rezemară de trunchiul unui copac și, în scurt timp, adormiră.

- Cred că am putea să fugim, spuse Nate.

- Unde?

- Ți-e foame?

- Oarecum. Ție?

- Nu, eu sunt sătul, zise Nate. Am mâncat șapte biscuiți subțiri acum două ore. Să-mi aduci aminte să-l iau la palme pe Welly când o să-l văd.

- Sper că e teafăr.

- De ce n-ar fi? Se leagănă în hamacul meu, bând cafea proaspătă, în siguranță, uscat și bine hrănit.

Nu i-ar fi adus atât de departe dacă Rachel nu s-ar fi aflat în apropiere. Stând pe bancă și uitându-se la vârfurile colibelor din depărtare, Nate își puse multe întrebări în legătură cu ea. Era curios cum arată - se presupunea că mama ei fusese frumoasă. Troy Phelan avusese gusturi bune în ceea ce privea femeile. Ce fel de haine purta, oare? Indienii Ipica de care se ocupa erau goi pușcă. De când nu mai fusese în lumea civilizată? Oare el era primul american care vizita satul?

Cum avea să reacționeze față de prezența lui? Și față de bani?

Nate devenea din ce în ce mai neliniștit în legătură cu întâlnirea cu ea.

Paznicii dormeau când se auzi mișcare dinspre sat. Jevy aruncă o pietricică în ei și fluieră ușor. Amândoi săriră în picioare și își reluară pozițiile. Ierburile de pe marginile potecii erau până la genunchi și, în depărtare,

văzură câțiva indieni venind spre ei. Rachel era în mijlocul lor; venea. Se vedea o cămașă de un galben-deschis între piepturile maronii și o față mai deschisă la culoare sub o pălărie de pai. Nate o văzu de la o sută de metri.

- Ne-am găsit fata, spuse el.

- Da, așa s-ar părea.

Nu se grăbeau. Trei bărbați erau în față și trei în spatele ei. Era puțin mai înaltă decât indienii și mergea cu o eleganță ușoară. Parcă ar fi ieșit să se plimbe printre flori. Nu era nici o grabă.

Nate îi urmărea fiecare pas. Era foarte subțire, cu umeri lați și osoși. Ea începu să se uite în direcția lor când se mai apropie. Nate și Jevy se ridicară în întâmpinarea ei.

Indienii se opriră la marginea zonei de umbră, dar Rachel continuă să meargă. Își scoase pălăria. Părul ei era șaten, pe jumătate cărunt și foarte scurt. Se opri la câțiva pași de Jevy și Nate.

- *Boa tarde, senhor*, îi spuse ea lui Jevy, după care se uită la Nate.

Ochii îi erau de un albastru-închis, aproape indigo. Fără riduri, nefardată. Avea patruzeci și doi de ani și îmbătrânea foarte frumos, având strălucirea caracteristică celor care nu cunoșteau stresul.

- *Boa tarde*.

Nu le întinse mâna și nici nu se prezentă. Ei trebuiau să facă următoarea mișcare.

- Mă numesc Nate O'Riley și sunt avocat la Washington.

- Și dumneata? îl întrebă ea pe Jevy.

- Sunt Jevy Cardozo, din Corumbá. Sunt călăuza lui.

Ea îi măsură din cap până-n picioare cu un zâmbet stins pe buze. Momentul acela nu era deloc neplăcut. Era încântată de întâlnire.

- Ce vă aduce aici? întrebă apoi într-o engleză americană fără nici un accent, nici de Louisiana, nici de Montana, doar acea engleză simplă, precisă, lipsită de orice inflexiune care se vorbea în Sacramento sau St. Louis.

- Am auzit că se pescuiește grozav aici, spuse Nate.

Nici un răspuns.

- Face glume proaste, spuse Jevy, cerându-și scuze.

- Scuze. O caut pe Rachel Lane. Am motive să cred că dumneata și cu ea sunteți una și aceeași persoană.

Ea ascultă fără ca expresia de pe chip să i se schimbe.

- De ce vrei s-o găsești pe Rachel Lane?

- Pentru că sunt avocat și firma la care lucrez are o problemă juridică importantă cu Rachel Lane.

- Ce fel de problemă juridică?

- Nu pot să-i spun decât personal.

- Nu sunt Rachel Lane. Îmi pare rău.

Jevy oftă și umerii lui Nate se pleoștiră. Ea văzu fiecare mișcare, fiecare reacție, fiecare tresărire.

- Vă e foame? îi întrebă apoi.

Amândoi dădură din cap. Ea îi strigă pe indieni și le dădu instrucțiuni.

- Jevy, du-te cu acești oameni în sat, spuse ea apoi. Or să-ți dea să

mănânci și să aduci suficientă mâncare pentru domnul O'Riley.

Se așezară pe bancă, în umbra care se întuneca din ce în ce, privind tăcuți cum indienii îl duceau pe Jevy în sat. Acesta se întoarse o dată, doar ca să se asigure că totul era în regulă cu Nate.

27

Nu mai părea atât de înaltă când nu se afla lângă indieni. Și evitase alimentele care le făceau pe femei să se îngrașe. Picioarele îi erau lungi și subțiri. Purta sandale de piele, lucru care părea ciudat într-o cultură unde nimeni nu purta pantofi. De unde le luase, oare? Și de unde luase cămașa aceea galbenă cu mâneci scurte și pantalonii scurți kaki? Ah, ce întrebări își punea.

Îmbrăcămintea ei era simplă și bine purtată. Dacă nu era Rachel Lane, cu siguranță trebuia să știe unde era aceasta.

Genunchii aproape că li se atingeau.

- Rachel Lane a încetat să mai existe cu mulți ani în urmă, spuse ea, uitându-se spre sat, în depărtare. Am păstrat numele de Rachel, dar am renunțat la Lane. Trebuie să fie vorba de ceva serios, dacă ai venit până aici, spuse ea încet și rar, fără să sară peste nici o silabă și fiecare fiind cântărită cu grijă.

- Troy a murit. S-a sinucis acum trei săptămâni.

Ea lăsă capul în jos ușor, închise ochii și păru să se roage. Fu o rugăciune scurtă, urmată de un moment îndelungat de tăcere. Liniștea nu o deranja.

- L-ai cunoscut? îl întrebă ea, în cele din urmă.

- L-am întâlnit o dată, cu ani în urmă. Firma noastră are mulți avocați și eu nu m-am ocupat niciodată personal de problemele lui Troy. Nu, nu l-am cunoscut.

- Nici eu. A fost tatăl meu natural și mi-am petrecut multe ore rugându-mă pentru el, dar a fost întotdeauna un străin.

- Când l-ai văzut ultima oară? o întrebă el la fel de încet și de rar.

Ea avea un efect liniștitor.

- Cu mulți ani în urmă. Înainte să plec la colegiu... Ce știi despre mine?

- Nu prea multe. Nu prea lași urme.

- Atunci, cum m-ai găsit?

- Troy a fost de ajutor. A încercat să te găsească înainte să moară, dar n-a reușit. Știa că ești misionară în cadrul organizației „Triburile Mondiale” și că te afli în partea asta de lume. Restul a depins de mine.

- Cum putea să știe asta?

- Avea foarte mulți bani.

- De aceea te afli aici.

- Da, de aceea mă aflu aici. Avem multe de discutat.

- Troy trebuie să-mi fi lăsat ceva în testament.

- Cam așa ceva.

- Nu vreau să discutăm despre afaceri. Vreau să sporovăim. Știi cât de rar aud limba engleză?

- Rareori, bănuiesc.

- Mă duc la Corumbá o dată pe an după provizii. Sun la sediu și, timp de zece minute, vorbesc englezește. E înspăimântător de fiecare dată.

- De ce?

- Mă cuprinde un fel de nervozitate. Îmi tremură mâinile când țin receptorul. Îi cunosc pe cei cu care vorbesc, dar mă tem să nu folosesc cuvinte greșite. Uneori chiar mă bâlbâi. Zece minute pe an.

- Acum te descurci foarte bine.

- Sunt foarte emoționată.

- Liniștește-te. Sunt un tip nemaipomenit.

- Dar m-ai găsit. Tocmai examinam un pacient acum vreo oră, când au venit băieții și mi-au spus că e un american aici. Am dat fuga în coliba mea și am început să mă rog. Dumnezeu mi-a dat putere.

- Vin cu pace pentru toată omenirea.

- Pari un om de treabă.

Dacă ai ști numai, se gândi Nate.

- Mulțumesc. Ăăă, spuneai că erai cu un pacient.

- Da.

- Credeam că ești misionară.

- Sunt. Dar sunt și doctoriță.

Și specialitatea lui Nate era să dea în judecată doctori. Nu era nici timpul, nici locul pentru o discuție despre malpraxis în medicină.

- Asta n-a figurat în documentația mea.

- Mi-am schimbat numele după ce am terminat colegiul și seminarul.

Probabil că acolo mi s-a pierdut urma.

- Exact. De ce ți-ai schimbat numele?

- E complicat, cel puțin așa a fost atunci. Acum nu mai pare important.

Dinspre râu se simți o briză ușoară. Era aproape ora cinci. Norii care se adunaseră deasupra pădurii erau negri și pluteau foarte jos. Ea îl văzu uitându-se la ceas.

- Băieții îți aduc cortul aici. E un loc bun de dormit în noaptea asta.

- Mulțumesc, presupun. O să fim în siguranță, nu-i așa?

- Da. Dumnezeu o să vă apere. Să-ți spui rugăciunile.

În clipa aceea, Nate intenționează să se roage ca un predicator. Faptul că râul era aproape îl îngrijora în mod deosebit. Dacă închidea ochii, vedea șarpele anaconda târându-se spre cortul lui.

- Te rogi, nu-i așa, domnule O'Riley?

- Te rog să-mi spui Nate. Da, mă rog.

- Ești irlandez?

- Sunt o corcitură. Mai mult german decât orice altceva. Tatăl meu avea strămoși irlandezi. Nu m-a interesat niciodată trecutul familiei.

- Ce biserică frecvențezi?

- Episcopală.

Catolică, luterană, episcopală, n-avea nici o importanță. Nate nu mai

văzuse interiorul unei biserici de la a doua căsătorie a sa.

Viața lui spirituală era un subiect pe care prefera să-l evite. Teologia nu era punctul lui forte și nu voia să discute despre așa ceva cu o misionară. Ea făcu o pauză, ca de obicei, și el schimbă subiectul.

- Indienii aceștia sunt pașnici?

- Mai tot timpul. Indienii Ipica nu sunt războinici, dar n-au încredere în albi.

- În tine au?

- Eu sunt aici de unsprezece ani. M-au acceptat.

- Cât le-a trebuit?

- Am avut noroc, pentru că, înaintea mea, au fost doi soți misionari.

Învățaseră limba și au tradus Noul Testament. Și sunt doctoriță. Mi-am făcut repede prieteni după ce am ajutat femeile să nască.

- Vorbești portugheza destul de bine.

- Fluent. Vorbesc spaniola, ipica și machiguenga.

- Ce-i asta?

- Machiguenga sunt indigenii care trăiesc în munții din Peru. Am fost acolo șase ani. Tocmai începusem să cunosc limba destul de bine, când m-au evacuat.

- De ce?

- Gherilele.

Ca și cum șerpilor, aligatorii, bolile și inundațiile n-ar fi fost de ajuns.

- Au răpit doi misionari dintr-un sat care nu se afla prea departe de mine.

Dar Dumnezeu i-a salvat. Au fost eliberați teferi după patru ani.

- Pe aici sunt gherile?

- Nu. Aici suntem în Brazilia. Oamenii sunt foarte pașnici. Sunt câțiva traficanți de droguri, dar nimeni nu ajunge atât de adânc în inima Pantanalului.

- Ceea ce mă face să mă gândesc la un lucru interesant. Cât de departe e râul Paraguay?

- În perioada asta a anului, la vreo opt ore.

- Ore braziliene?

Ea zâmbi.

- Ai învățat că timpul trece mai încet aici. Între opt și zece ore americane.

- Cu o canoe?

- Așa călătorim noi. Am avut o barcă cu motor. Dar era veche și, în cele din urmă, s-a stricat.

- Cât durează dacă ai o barcă cu motor?

- Cinci ore, aproximativ. E sezonul ploilor și e ușor să te rătăcești.

- Am văzut.

- Râurile se contopesc unele cu altele. Va trebui să luați unul din pescari cu voi când plecați. N-o să găsiți Paraguayul fără o călăuză.

- Și tu te duci acolo o dată pe an?

- Da, dar în sezonul uscat, în august. Atunci e mai răcoare și nu sunt atât de mulți țânțari.

- Te duci singură?

- Nu. Îl iau pe Lako, prietenul meu indian, până la Paraguay. Drumul durează vreo șase ore cu o canoe, când apele nurilor scad. Apoi aștept o barcă și merg până la Corumbá. Stau acolo câteva zile, îmi rezolv treburile și mă urc în altă barcă la întoarcere.

Nate se gândi cât de puține bărci văzuse pe Paraguay.

- Orice barcă?

- De obicei, una care transportă vite. Căpitanii sunt de acord să ia pasageri.

Călătorește cu o canoe, pentru că barca ei veche s-a stricat. Se urcă la bordul bărcilor pentru vite pentru a se duce la Corumbá, singurul ei contact cu civilizația. Cum avea să o schimbe banii? se întreabă Nate. Însă i se părea imposibil să răspundă la acea întrebare.

Avea să-i spună mâine, când ziua era proaspătă, când era odihnit și hrănit și avea destule ore la dispoziție pentru a discuta pe îndelete. Câteva siluete apărură la marginea satului - bărbați care veneau în direcția lor.

- Iată-i, spuse ea. Mâncăm exact înainte să se întunece și apoi ne culcăm.

- Bănuiesc că nu e nimic de făcut după aceea.

- Nimic ce am putea discuta, spuse ea repede și fu amuzant. Jevy apărură cu un grup de indieni, dintre care unul îi dădu lui Rachel un coșuleț pătrat. Ea i-l dădu lui Nate, care scoase o bucățică de pâine tare.

- E lipie din făină de manioc, spuse ea. Principalul nostru aliment.

Și, evident, singurul, cel puțin la masa aceea. Nate tocmai mânca a doua bucată de pâine, când li se alăturară indienii din primul sat, care aduseră cortul, plasa de țânțari, păturile și apa îmbuteliată din barcă.

- Rămânem aici în noaptea asta, îi spuse Nate lui Jevy.

- Cine a zis?

- E cel mai bun loc, spuse Rachel. V-aș oferi unul în sat, dar șeful trebuie să aprobe întâi vizita unor albi.

- Adică a mea, spuse Nate.

- Da.

- Și pentru el nu e valabil? întreabă apoi arătând spre Jevy.

- El s-a dus să mănânce, nu să doarmă. Regulile sunt complicate.

Acest lucru i se păru ciudat lui Nate - niște indigeni primitivi, care nu descoperiseră încă nici articolele de îmbrăcăminte, respectau un sistem de reguli complicat.

- Aș vrea să plecăm până mâine la prânz, îi spuse el.

- Asta va depinde de șef.

- Vrei să spui că nu putem să plecăm când vrem?

- Veți pleca atunci când va spune el că puteți. Nu-ți face griji.

- Tu și șeful sunteți apropiați?

- Ne înțelegem.

Ea îi trimise pe indieni înapoi în sat. Soarele dispăruse dincolo de munți. Umbrele pădurii îi învăluiau.

Timp de câteva minute, Rachel se uită la Jevy și Nate cum se chinuiau să instaleze cortul. Părea destul de mic așa cum era împachetat în cutia lui și nu se mări prea mult când îl prinseră de pari. Nate nu era sigur că Jevy avea să

aibă loc înăuntru, cu atât mai puțin amândoi. Complet înălțat, ajungea până la brâu și era îngrozitor de mic pentru doi bărbați în toată firea.

- Am plecat, anunță ea. O să vă fie foarte bine aici.
- Promiți? o întrebă Nate cu sinceritate.
- Pot să pun doi băieți să stea de pază, dacă vreți.
- Nu e nevoie, spuse Jevy.
- La ce oră vă treziți pe-aici? întrebă Nate.
- Cu o oră înainte să răsară soarele.
- Sunt sigur c-o să fim treji, spuse Nate, uitându-se la cort. Am putea să ne întâlnim devreme? Avem foarte multe de discutat.
- Da. O să vă trimit ceva de mâncare în zori. Pe urmă, o să putem sta de vorbă.
- E foarte bine.
- Spune-ți rugăciunile, domnule O'Riley.
- O să le spun.

Apoi ea păși în întuneric și dispăru. Pentru o clipă, Nate îi văzu silueta îndepărtându-se pe cărare, după care, nimic. Satul era invizibil în întunericul nopții.

Statură ore întregi pe bancă, așteptând să se răcorească aerul, fiindu-le groază de clipa în care aveau să fie nevoiți să se înghesuie în cort și să doarmă spate în spate, amândoi transpirați și mirosind urât. Nu aveau încotro. Cortul, așa șubred cum era, avea să-i apere de țânțari și de alte insecte. De asemenea, avea să țină la distanță și târâtoarele.

Vorbiră despre sat. Jevy spuse povești cu indieni, toate sfârșindu-se cu moartea cuiva. În cele din urmă, întrebă:

- I-ai spus de bani?
- Nu. O să-i spun mâine.
- Acum ai văzut-o. Ce părere crezi c-o să aibă?
- Habar n-am. E fericită aici. Mi se pare o cruzime să-i tulbur viața.
- Atunci, dă-mi mie banii. Mie n-or să-mi tulbure viața.

După aceea, continuară să se tachineze. Nate se strecură primul în cort. Noaptea precedentă și-o petrecuse privind cerul de pe fundul bărcii, așa că oboseala îl doborî repede.

Când el sforăia, Jevy trase încet fermoarul cortului și se strecură înăuntru, foindu-se până când își găsi o poziție comodă. Tovarășul lui dormea dus.

După nouă ore de somn, indienii Ipica se trezeau înainte de ivirea zorilor pentru a-și începe ziua. Femeile făceau focuri în fața colibelor pentru a găti, după care plecau cu copiii la râu ca să ia apă și să se spele. De regulă, așteptau până apăreau primele raze de lumină pentru a pomi pe cărări. Era

bine să vadă ce se afla în fața lor.

În portugheză, șarpelui i se spune *urutu*. Indienii îi spuneau *bima*. Nu era ceva neobișnuit în preajma apelor din sudul Braziliei și, adesea, mușcătura sa era mortală. Numele fetei era Ayesh, avea șapte ani și fusese adusă pe lume cu ajutorul misionarei albe. Ayesh mergea în fața mamei ei, nu în spate, cum era obiceiul, și simți *bima* mișcându-se sub piciorul ei desculț.

O mușcă de sub gleznă și ea scoase un țipăt. Până când ajunse tatăl ei, ea era în stare de șoc și laba piciorului drept se umflase încă pe-atât. Un băiat de cincisprezece ani, cel mai rapid alergător al tribului, fu trimis după Rachel.

Patru sătulețe de indieni Ipica se aflau pe malurile a două râuri care se întâlneau la o răscruce nu prea departe de locul unde se opriseră Jevy și Nate. Între răscruce și ultima colibă Ipica nu erau mai mult de opt kilometri. Satele erau niște mici triburi distincte și independente, dar toți erau Ipica, vorbeau aceeași limbă și aveau aceleași origini și obiceiuri. Se întâlneau unii cu alții și se căsătoreau între ei.

Ayesh trăia în al treilea sat de la răscruce. Rachel era în cel de-al doilea, cel mai mare. Băiatul o găsi citind din Scriptură în coliba ei, unde trăia de unsprezece ani. Ea își verifică repede proviziile și își umplu mica trusă.

În regiunea lor, existau patru specii de șerpi veninoși și, uneori, Rachel avea un antidot. Nu și de data aceasta însă. Băiatul îi spuse că șarpele fusese un *bima*. Antidotul pentru acea specie era fabricat de o companie braziliană, dar ea nu îl găsisese când fusese ultima oară în Corumbá. Farmaciile de acolo aveau mai puțin de jumătate din medicamentele care îi trebuiau ei.

Își puse ghetele din piele și plecă. Lako și încă doi băieți din sat o însoțiră, alergând alături de ea printre ierburile înalte și prin pădure.

Conform statisticilor lui Rachel, în cele patru sate, erau optzeci și șase de femei adulte, optzeci și unu de bărbați adulți și șaptezeci și doi de copii, în total 239 de indieni Ipica. Când începuse să lucreze cu ei, cu unsprezece ani în urmă, fuseseră 280. Malaria îi doboră pe cei mai slabi la câțiva ani o dată. O epidemie de holeră ucisese douăzeci de inși într-un sat în 1991. Dacă Rachel n-ar fi insistat asupra carantinei, majoritatea indienilor Ipica ar fi dispărut de pe fața pământului.

Cu meticulozitatea unui antropolog, ținea evidența nașterilor, deceselor, căsătoriilor, arborilor genealogici, bolilor și tratamentelor. De cele mai multe ori, știa cine avea o relație extraconjugală și cu cine. Cunoștea toate numele din fiecare sat. Îi botezase pe părinții lui Ayesh în râul în care se spălau.

Ayesh era micuță și slabă și, probabil, avea să moară, pentru că ea nu avea antidotul. Acesta se găsea în Statele Unite și în orașele braziliene mai mari și nu era foarte scump. Micul ei buget de la „Triburile Mondiale” i-ar fi permis să-l cumpere. Trei injecții la șase ore și moartea ar fi fost alungată. Fără el, copilul avea să verse foarte mult, apoi avea să facă febră, să intre în comă și să moară.

Indienii Ipica nu mai văzuseră de trei ani pe cineva murind din cauza unei mușcături de șarpe. Și, pentru prima oară în doi ani, Rachel nu avea antidot. Părinții lui Ayesh erau creștini, noi sfinți care se luptau cu o religie

nouă. Cam o treime dintre indienii Ipica fuseseră convertiți. Datorită muncii lui Rachel și a predecesorilor ei, jumătate din ei știau să citească și să scrie.

Se ruga în timp ce alerga în urma băieților. Era subțire și rezistentă. Mergea câțiva kilometri pe zi și mânca puțin. Indienii îi admirau robustețea.

Jevy se spală în râu când Nate trase fermoarul cortului și se strecură afară. Încă mai avea vânătași în urma aterizării forțate. Dormitul în barcă și pe pământ nu ajutase la alinarea durerilor. Își dezmoți spatele și picioarele, simțind cum îl durea tot corpul și fu conștient de fiecare din cei patruzeci și opt de ani pe care îi avea. Îl văzu pe Jevy stând până la brâu în apa care părea mult mai limpede decât în restul Pantanalului.

Sunt pierdut, își spuse Nate. Mi-e foame. N-am hârtie igienică. Își atinse ușor degetele de la picioare în timp ce făcea acel inventar trist.

Era o aventură, fir-ar să fie! Era perioada în care toți avocații intrau în noul an hotărâți să taxeze mai multe ore, să câștige verdicte mai mari, să reducă mai mult din cheltuieli, să ducă acasă mai mulți bani. El își propusese acele lucruri mulți ani și acum i se păreau niște prostii.

Cu puțin noroc, în noaptea aceea avea să doarmă în hamacul lui, legănându-se în briza ușoară și bând cafea. Din câte își aducea aminte, niciodată nu i se făcuse dor de fasole neagră și orez.

Jevy se întoarse când un grup de indieni sosi din sat. Șeful dorea să-i vadă.

- Vrea pâine, spuse Jevy când porniră.
- Pâinea e foarte bună. Întreabă dacă au costiță și ouă.
- Mănâncă multă carne de maimuță.

Nu părea să glumească. La marginea satului, câțiva copii așteptau să le arunce o privire străinilor. Nate le oferă un zâmbet crispat. În viața lui nu se simțise atât de alb și voia să placă. Câteva mame goale se holbau din prima colibă. Când el și Jevy intrară în zona comună, toată lumea se opri și se uită la ei.

Focurile mici se stingeau: micul dejun era gata. Fumul plutea asemenea ceței deasupra acoperișurilor și făcea ca aerul umed să fie și mai lipicios. Era doar cu câteva minute trecut de șapte și, deja, era zăpușeală.

Arhitectul satului făcuse o treabă bună. Fiecare locuință era perfect pătrată, cu un acoperiș din stuf, ascuțit, care ajungea până aproape de pământ. Unele erau mai mari decât altele, dar stilul nu varia niciodată. Erau construite în jurul unui spațiu oval, toate cu fața spre o zonă mare și liberă - piața orașului. În mijlocul acesteia, se aflau patru structuri mari - două circulare și două dreptunghiulare - toate având aceleași acoperișuri groase din stuf.

Șeful îi aștepta. Deloc surprinzător, coliba lui era cea mai mare din sat. Iar el era cel mai solid dintre indieni. Era tânăr și nu avea ridurile de pe frunte și burta cu care se mândreau cei bătrâni. Se ridică și îi aruncă lui Nate o privire care l-ar fi îngrozit pe John Wayne. Un războinic bătrân fu interpretul și, după câteva minute, Nate și Jevy fură poftiți să ia loc lângă foc, unde soția

goală a șefului pregătea micul dejun.

Când se aplecă, sânii i se legănară și sărmanul Nate nu putu să nu se holbeze, chiar și numai pentru o secundă prelungită. Nu era nimic deosebit de sexy la femeia aceea goală sau la sânii ei. Pur și simplu, era uluitor faptul că putea să umble atât de goală și să nu se simtă deloc stânjenită.

Unde îi era aparatul de fotografiat? Băieții de la birou nu aveau să creadă niciodată așa ceva, dacă el nu avea dovezi.

Ea îi dădu o farfurie de lemn plină cu ceva ce aducea a cartofi fierți. El îi aruncă o privire lui Jevy, care dădu scurt din cap, de parcă ar fi cunoscut foarte bine bucătăria indiană. Ea îl servi ultimul pe șef și, când acesta începu să mănânce cu degetele la fel făcu și Nate. Era ceva între nap și cartof cu coajă roșie, și nu prea avea gust.

Jevy vorbi în timp ce mânca și șefului îi plăcea conversația. După câteva fraze, Jevy traducea în engleză.

Satul nu era inundat niciodată. Trăiau acolo de mai bine de douăzeci de ani. Solul era bun. Preferau să nu se mute, dar, uneori, solul îi forța să o facă. Și tatăl lui fusese șef. Șeful, după spusele șefului, era cel mai înțelept, cel mai deștept și cel mai drept dintre toți și nu putea să întrețină relații extraconjugale. Majoritatea celorlalți bărbați făceau acest lucru, dar nu și șeful.

Nate bănuia că nu prea era altceva de făcut în afară de sex.

Șeful nu văzuse niciodată râul Paraguay. Prefera vânătoarea în locul pescuitului, astfel petrecându-și mai mult timp în pădure decât pe râuri. Învățase elementele de bază ale limbii portugheze de la tatăl său și de la misionarii albi.

Nate mânca, asculta și se uita în jur după Rachel.

Aceasta nu era acolo, explică șeful. Era în satul alăturat, îngrijind un copil care fusese mușcat de un șarpe. Nu știa sigur când avea să se întoarcă.

Minunat, își spuse Nate.

- Vrea să rămânem aici în noaptea asta, spuse Jevy, în timp ce soția le umplea farfuriile din nou.

- Nu știam că rămânem, zise Nate.

- El zice că da.

- Spune-i că mă mai gândesc.

- Spune-i tu.

Nate se muștră pentru că nu adusese SatFone-ul. Cu siguranță că Josh se plimba agitat prin birou chiar în clipa aceea, extrem de îngrijorat. Nu vorbisera de aproape o săptămână.

Jevy spuse un lucru ușor amuzant care, în traducere, deveni de-a dreptul caraghios. Șeful râdea în hohote și, în curând, toți începură să râdă. Inclusiv Nate, care râdea de sine pentru că râdea cu indienii.

Refuzară o invitație de a merge la vânătoare. Un grup de tineri îi conduseră înapoi în primul sat, la barca lor. Jevy voia să curețe bujiile din nou și să umble la carburator. Nate nu avea nimic altceva de făcut.

Avocatul Valdir primi un telefon dimineață devreme de la domnul Stafford. Amabilitățile durară doar câteva secunde.

- N-am mai primit nici o veste de la Nate O'Riley de câteva zile, spuse Stafford.

- Dar are unul din telefoanele acelea, zise Valdir defensiv, de parcă ar fi fost datoriu lui să-l protejeze pe domnul O'Riley.

- Da, are. Tocmai de asta sunt îngrijorat. Poate să sune oricând, de oriunde.

- Poate să folosească telefonul și pe vreme proastă?

- Nu. Cred că nu.

- Am avut multe furtuni aici. În definitiv, e sezonul ploilor.

- N-ai primit nici o veste de la omul dumitale?

- Nu. Sunt împreună. Călăuza e foarte bună. Barca e foarte bună. Sunt sigur că n-au pățit nimic.

- Atunci, de ce n-a sunat?

- Asta nu știu. Dar cerul nu s-a înseninat. Poate că îi e imposibil să folosească telefonul.

Căzură de acord ca Valdir să sune imediat cum afla ceva de pe barcă. Valdir se duse apoi lângă fereastra deschisă și privi străzile aglomerate ale orașului Corumbá. Râul Paraguay curgea chiar la poalele colinei. Se știa că o mulțime de oameni care pătrunseseră în Pantanal nu se mai întorseseră niciodată. Făcea parte din legendă, și din farmec.

Tatăl lui Jevy pilotase ambarcațiuni pe râurile acelea timp de treizeci de ani și cadavrul său nu fusese găsit.

Welly găsi biroul de avocatură o oră mai târziu. Nu îl cunoscuse pe domnul Valdir, dar știa de la Jevy că acesta plătea pentru expediție.

- E foarte important, îi spuse el secretarei. E urgent.

Valdir auzi agitația și ieși din birou.

- Cine ești? Întrebă el.

- Mă numesc Welly. Jevy m-a angajat ca marinar pe *Santa Loura*.

- *Santa Loura!*

- Da.

- Unde-i Jevy?

- E încă în Pantanal.

- Și barca?

- S-a scufundat.

Valdir observă că băiatul era obosit și speriat.

- Ia loc, îi spuse el și secretara dădu fuga să aducă puțină apă.

Povestește-mi tot .

Welly strânse brațele scaunului și vorbi repede.

- Au plecat cu barca cea mică să-i caute pe indieni, Jevy și domnul O'Riley.

- Când?

- Nu mai știu. Acum câteva zile. Eu trebuia să rămân pe *Santa Loura*. La

un moment dat, a izbucnit o furtună, cea mai cumplită pe care am văzut-o vreodată. În toiul nopții, a smuls barca din locul unde era legată și aceasta s-a răsturnat. Eu am căzut în apă și am fost cules mai târziu de un vas care transporta vite.

- Când ai ajuns aici?

- Abia acum o jumătate de oră.

Secretara aduse un pahar cu apă. Welly îi mulțumi și îi ceru o cafea. Valdir se sprijini de biroul ei, uitându-se la sărmanul băiat. Era murdar și mirosea a balegă de vacă.

- Așadar, barca s-a dus? îl întrebă el.

- Da. Îmi pare rău. N-am putut să fac absolut nimic. În viața mea n-am văzut o asemenea furtună.

- Unde era Jevy în timpul furtunii?

- Undeva, pe râul Cabixa. Mi-e teamă pentru el.

Valdir se întoarce în biroul său, după care închise ușa și se duse din nou la fereastră. Domnul Stafford se afla la aproape cinci mii de kilometri distanță. Jevy putea supraviețui într-o barcă mică. Nu avea nici un rost să se tragă concluzii pripite.

Se hotărî să nu sune câteva zile. Să-i dea timp lui Jevy și, cu siguranță, acesta avea să se întoarcă în Corumbá.

Indianul stătea în picioare în barcă și își ținea echilibrul sprijinindu-se de umărul lui Nate. Nu se vedea nici o îmbunătățire în modul de funcționare al motorului. Acesta continua să se înece și să se oprească și, când se apăsa la maximum pe accelerator, avea mai puțin de jumătate din puterea pe care o avusese când pleaseră de pe *Santa Loura*.

Trecură de primul sat, iar râul făcu o cotitură și aproape că formă un cerc complet, când, deodată, apărură o răscruce și indianul arătă cu mâna. După douăzeci de minute, văzură micul lor cort. Opriră în locul unde Jevy se spălase mai devreme în dimineața aceea. Strânseră cortul și se duseră în sat, unde îi voia șeful.

Rachel nu se întorsese.

Din cauza faptului că nu era de-a lor, coliba ei nu se afla în oval, ci la o sută de metri mai încolo, aproape de liziera pădurii, singură. Părea mai mică decât a celorlalți și, când Jevy întrebă de ce, indianul care le fusese repartizat spuse că era așa pentru că ea nu avea familie. Toți trei - Nate, Jevy și indianul lor - statură două ore lângă un copac la marginea satului, privind rutina zilnică și așteptând-o pe Rachel.

Indianul învățase portugheza de la soții Cooper, cuplul de misionari care fuseseră acolo înaintea lui Rachel. Și știa și câteva cuvinte în engleză pe care le încerca din când în când cu Nate. Soții Cooper fuseseră primii albi pe care îi văzuse vreodată un indian Ipica. Doamna Cooper murise de malarie și domnul Cooper se întorsese de unde venise.

Bărbații vânau și pescuiau, le explică el oaspeților săi, iar cei mai tineri se furișau, fără îndoială, ca să-și vadă iubitele. Femeile munceau cel mai mult -

găteau, coceau, făceau curățenie, supravegheau copiii. Dar totul se făcea într-un ritm lent. Dacă timpul se scurgea mai încet la sud de ecuator, indienii Ipica nu știau pentru că nu aveau ceasuri.

Ușile colibelor stăteau deschise în permanență, iar copiii alergau de la una la alta. Tinerele fete își împleteau părul la umbra, în timp ce mamele lor trebăluiau pe lângă focuri.

Curățenia era o obsesie. Pământul din spațiile comune era măturat cu mături de paie. Exterioarele colibelor erau curate și îngrijite. Femeile și copiii se spălau la râu de trei ori pe zi; bărbații de două ori pe zi și niciodată împreună cu femeile. Toți umblau goi pușcă, dar unele lucruri erau intime.

Mai târziu, după-amiază, bărbații se adunară în fața casei bărbaților, cea mai mare dintre cele două structuri dreptunghiulare din mijloc. Se ocupară un timp de podoabele capilare - tăindu-și părul și curățându-l - după care începură să se ia la trântă. Echipele erau formate din câte doi luptători, stând fiecare cu degetele de la picioare lipite de ale celuilalt, țelul fiind acela de a-și pune adversarul la pământ. Era un joc dur însă cu reguli stricte și zâmbete în final. Șeful lămurea orice dispută. Femeile priveau din pragurile colibelor, fără prea mult interes, ca și cum ar fi fost obligate să o facă. Băieții mai mici își imitau tații.

Iar Nate stătea pe o bucată de lemn, lângă un pom, urmărind o dramă dintr-o altă epocă și întrebându-se, nu pentru prima oară, unde se afla.

29

Puțini dintre indienii din jurul lui Nate știau că numele fetei era Ayesh. Era singură la părinți și trăia într-un alt sat. Toți știau însă că fusese mușcată o fetiță. Vorbiseră despre acest lucru toată ziua, ținându-și copiii pe-aproape.

În timpul cinei, se auzi că fetița murise. Un mesager veni în fugă și îi dădu vestea șefului, pentru ca, numai în câteva minute, să se audă în toate colibe. Mamele își ținură și mai aproape copilașii mai mici.

Cina continuă până când se văzu o mișcare pe cărarea principală. Rachel se întorcea cu Lako și ceilalți bărbați care fuseseră cu ea toată ziua. Când ea intră în sat, toți se opriră din mâncat și tăcură, ridicându-se în picioare și holbându-se. Lăsară capetele în jos când trecu pe lângă colibe. Ea le zâmbi unora, le șopti ceva altora, zăbovi suficient de mult pentru a-i spune ceva șefului, după care își continuă drumul spre coliba ei, urmată de Lako, al cărui șchiopătat se agravase și mai mult.

Trecu pe lângă pomul unde Nate, Jevy și indianul lor își petrecuseră cea mai mare parte a după-amiezii, însă nu-i văzu. Nu se uită la ei. Era obosită și îndurerată și părea nerăbdătoare să ajungă acasă.

- Acum ce facem? îl întreabă Nate pe Jevy, care transmise întrebarea mai departe în portugheză.

- Așteptăm, sosi răspunsul.

- Surpriză, surpriză.

Lako îi găsi când soarele cobora dincolo de munți. Jevy și indianul se duseră să mănânce resturi. Nate îl urmă pe băiat spre coliba lui Rachel. Aceasta stătea în cadrul ușii, ștergându-și fața cu un prosop. Părul îi era ud și își schimbase hainele.

- Bună seara, domnule O'Riley, spuse ea pe același ton scăzut care nu trăda nimic.

- Bună, Rachel. Spune-mi Nate, te rog.

- Ia loc, Nate, spuse ea arătând spre un butuc scund și pătrat, foarte asemănător cu cel pe care stătuse el în ultimele șase ore.

Acesta se afla în fața colibei, lângă un cerc de pietre, unde făcea ea focul de obicei. El se așeză, șezutul fiindu-i încă amorțit.

- Îmi pare rău pentru fetiță, spuse Nate.

- E la Domnul acum.

- Sărmanii ei părinți nu sunt însă.

- Nu. Ei suferă. E foarte trist.

Stătea în prag, cu brațele încrucișate peste genunchi și privea în gol. Băiatul stătea de pază lângă un copac din apropiere, aproape invizibil în întuneric.

- Te-aș invita în casă, spuse ea. Dar nu se cuvine.

- Nici o problemă.

- Numai oamenii căsătoriți pot să stea singuri înăuntru la ora asta. Așa e obiceiul.

- Când te afli la Roma, te porți ca romanii.

- Roma e foarte departe.

- Totul e foarte departe.

- Așa e. Ți-e foame?

- Ție?

- Nu. Dar eu nu mănânc mult.

- E-n regulă. Trebuie să vorbim.

- Îmi pare rău pentru ziua de azi. Sunt sigură că înțelegi.

- Bineînțeles.

- Am niște lipie de manioc și niște suc, dacă vrei.

- Nu, serios, nu e nevoie.

- Ce-ați făcut astăzi?

- Ah, ne-am întâlnit cu șeful, am luat micul dejun la masa lui, ne-am dus până la primul sat, am luat barca, am lucrat la ea, ne-am instalat cortul în spatele colibei șefului și te-am așteptat.

- Șeful te-a plăcut?

- Firește. Vrea să rămânem.

- Ce părere ai despre poporul meu?

- Toți sunt goi.

- Întotdeauna au fost așa.

- Cât a durat până te-ai obișnuit?

- Nu știu. Vreo doi ani. Încetul cu încetul, te înveți cu asta, la fel ca și cu orice altceva. Timp ce trei ani, mi-a fost dor de casă și sunt momente și acum, când mi-ar plăcea să conduc o mașină, să mănânc o pizza și să văd un

film bun. Dar te obișnuiești.

- Nici nu pot să încep să-mi imaginez.

- E o chestiune de chemare. Am devenit creștină la paisprezece ani și atunci am știut că Dumnezeu vrea să fiu misionară. Nu știam exact unde, dar m-am încrezut în el.

- Al naibii loc a ales.

- Îmi place engleza ta, dar nu înjura, te rog.

- Iartă-mă. Putem să vorbim despre Troy?

Întunericul se lăsa repede. Se aflau la vreo trei metri distanță unul de altul și încă se mai puteau vedea, dar, în scurt timp, bezna avea să-i despartă.

- Cum vrei, zise ea cu un aer de resemnare.

- Troy a avut trei neveste și șase copii, șase de care știm noi. Tu, bineînțeles, ai fost o surpriză. Ceilalți șase nu i-au plăcut, dar, evident, a ținut destul de mult la tine. Lor nu le-a lăsat, practic, nimic, doar suficient pentru a-și achita datoriile. Tot restul averii l-a lăsat lui Rachel Lane, născută din flori, în 2 noiembrie 1954, la Spitalul Catolic din New Orleans, de către o femeie pe nume Evelyn Cunningham, în prezent decedată. Acea Rachel ești tu.

Cuvintele căzură grele în aerul sufocant; nu se mai auzea nici un alt sunet. Silueta ei le absorbi și, ca de obicei, se gândi înainte să vorbească.

- Troy n-a ținut la mine. Nu ne văzusem de douăzeci de ani.

- Asta nu e important. Ție ți-a lăsat averea lui. Nimeni n-a apucat să-l întrebe de ce, pentru că a sărit de la etaj imediat după ce a semnat ultimul testament. Ți-am adus o copie.

- Nu vreau să-l văd.

- Și mai am și alte hârtii pe care aș vrea să le semnezi, poate mâine dimineață, când se poate vedea ceva. Pe urmă, o să plec.

- Ce fel de hârtii?

- Chestii juridice, toate în folosul tău.

- Nu te interesează ce mi-e de folos, spuse ea mai repede și cu mai multă asprime și Nate fu uluit de mustrarea ei.

- Nu-i adevărat, zise el cu un glas stins.

- Ba sigur că e. Habar n-ai ce vreau eu, ce îmi trebuie, ce îmi place sau nu. Nu mă cunoști, Nate. Cum ai putea să știi ce e în folosul meu și ce nu e?

- Bine, ai dreptate. Eu nu te cunosc, tu nu mă cunoști. Mă aflu aici pentru averea tatălui tău. Și acum mi-e foarte greu să cred că stau aici, în întuneric, în fața unei colibe, într-un sat indian primitiv, pierdut într-o mlaștină cât statul Colorado, într-o țară a lumii a treia în care n-am mai fost niciodată, discutând cu o misionară foarte frumoasă care se întâmplă să fie cea mai bogată femeie din lume. Da, ai dreptate, nu știu ce e în folosul tău. Dar este foarte important să vezi aceste hârtii și să le semnezi.

- Nu semnez nimic.

- Ah, haide.

- Hârtiile tale nu mă interesează absolut deloc.

- Încă nici nu le-ai văzut.

- Povestește-mi despre ele.
- Sunt niște formalități. Firma mea trebuie să valideze testamentul tatălui tău. Toți moștenitorii menționați în acest testament vor trebui să informeze tribunalul, fie personal, fie în scris, că au fost înștiințați în legătură cu procedura și că li s-a oferit posibilitatea să participe. Așa cere legea.

- Și dacă refuz?
- Sincer, nu m-am gândit la asta. De obicei toată lumea cooperează.
- Așadar, trebuie să mă prezint la tribunalul din...?
- Virginia. Secția care se ocupă de testamente și succesiuni are jurisdicție asupra ta, chiar dacă ești absentă.

- Nu cred că-mi place ideea.
- Bine, atunci sari în barcă și o să mergem la Washington.
- Nu plec.

Și, după acele cuvinte, urmară câteva momente de liniște intensificată de întunericul care îi învăluia acum. Băiatul stătea complet nemișcat lângă pom. Indienii se culcau în colibe lor și nu se auzea nici un zgomot în afară de plânsul unui copil.

- Aduc niște suc, aproape că șopti ea și se duse în casă.

Nate se ridică și se întinse, omorând câțiva țânțari. Insecticidul era în cort.

Se văzu o luminiță pâlpâind prin casă și Rachel ieși cu un vas de pământ în mijlocul căruia ardea o flacăra.

- Astea sunt frunze din copacul de colo, îi explică ea punând vasul pe pământ lângă ușa. Le ardem ca să gonim țânțarii. Stai aici, aproape de ele.

Nate o ascultă. Ea se întoarse apoi cu două cești pline cu un lichid pe care el nu putea să-l vadă.

- E *macajuno*, seamănă cu sucul de portocale.

Stăteau amândoi pe pământ, aproape atingându-se, cu spatele lipit de colibă și cu vasul aprins nu departe de picioarele lor.

- Să vorbești încet, îi spuse ea. Vocile se aud mai tare în întuneric și indienii încearcă să doarmă. De asemenea, sunt foarte curioși în legătură cu noi.

- Nu pot să înțeleagă nimic.

- Da, dar or să asculte oricum.

Trupul lui nu mai văzuse săpunul de zile întregi și, deodată, fu preocupat de igiena sa. Sorbi o dată, apoi încă o dată.

- Ai familie? îl întrebă ea.

- Două. Două căsătorii, două divorțuri, patru copii. Acum locuiesc singur.

- Divorțul e atât de ușor, nu?

Nate sorbi foarte puțin din lichidul cald. Deocamdată, reușise să scape de diareea care îi afecta pe atâția străini. Cu siguranță că acel lichid era inofensiv.

Doi americani singuri în sălbăcie. Erau atâtea lucruri de discutat, de ce nu puteau să evite subiectul divorțului?

- De fapt, au fost destul de neplăcute.

- Dar mergem mai departe. Ne căsătorim, divorțăm. Găsim pe altcineva,

ne căsătorim, divorțăm. Găsim pe altcineva.

- Noi?

- Folosesc pluralul referindu-mă la noi, oamenii civilizați. Oamenii educați, complicați. Indienii nu divorțează niciodată.

- Dar nici n-au văzut-o pe prima mea soție.

- Era nesuferită?

Nate oftă și luă încă o înghițitură. Fă-i plăcerea, își spuse el. E disperată să converseze cu un semen de-al ei.

- Îmi pare rău, zise ea. N-am vrut să fiu indiscretă. Nu e important.

- Nu era o femeie rea, nu în primii ani. Eu munceam mult, beam și mai mult. Când nu eram la birou, eram într-un bar. Ea a devenit morocănoasă, apoi răutăcioasă și, în final, plină de cruzime. Lucrurile au scăpat de sub control și am ajuns să ne urâm reciproc.

Scurta confesiune se încheie rapid și fu suficient pentru amândoi.

Dezastrul lui conjugal părea atât de irelevant atunci și acolo.

- Nu te-ai căsătorit niciodată? o întrebă el.

- Nu, zise ea și sorbi din ceașcă.

Era stângace și, când duse ceașca la gura, cotul ei îl atinse pe al lui Nate.

- Pavel nu s-a căsătorit niciodată, știi doar.

- Care Pavel?

- Apostolul Pavel.

- Ah, acela.

- Citești Biblia?

- Nu.

- Am crezut odată că sunt îndrăgostită, în timpul colegiului. Am vrut să mă mărit cu el, dar Domnul m-a îndepărtat.

- De ce?

- Pentru că voia să vin aici. Băiatul pe care-l iubeam era un bun creștin, dar slab din punct de vedere fizic. N-ar fi supraviețuit ca misionar într-un astfel de loc.

- Cât o să rămâi aici?

- N-am de gând să plec.

- Așadar, indienii or să te îngroape?

- Presupun că da. Nu m-am gândit la asta.

- Majoritatea misionarilor din „Triburile Mondiale” mor în locurile unde se află?

- Nu. Majoritatea se retrag și se duc acasă. Dar ei au familii care să-i îngroape.

- Ai avea o mulțime de rude și de prieteni dacă ai veni acasă acum. Ai fi celebră.

- Țasta e un alt motiv bun ca să rămân aici. Aici sunt acasă. Nu vreau banii.

- Nu vorbi prostii.

- Nu vorbesc prostii. Bani nu înseamnă nimic pentru mine. Ar trebui să-ți dai seama și singur.

- Nici măcar nu știi câți sunt.

- N-am întrebat. Astăzi mi-am văzut de treabă, fără să mă gândesc nici măcar o clipă la bani. La fel o să fac și mâine și poimâine.

- Sunt aproximativ unsprezece miliarde.

- Asta ar trebui să mă impresioneze?

- Mie mi-a atras atenția.

- Dar tu venerezi banii, Nate. Faci parte dintr-o cultură în care totul se măsoară prin bani. E o religie.

- Adevărat. Dar și sexul e destul de important.

- Bine, bani și sex. Ce altceva?

- Celebritatea. Toată lumea vrea să fie celebră.

- E o cultură tristă. Oamenii trăiesc frenetic. Muncesc tot timpul ca să câștige bani pentru a cumpăra lucruri cu care să-i impresioneze pe alții. Sunt judecați după lucrurile pe care le posedă.

- Sunt și eu inclus?

- Ești?

- Presupun că da.

- Atunci, înseamnă că trăiești fără Dumnezeu. Ești un om foarte singur, Nate, simt asta. Nu-l cunoști pe Dumnezeu.

El se foi ușor și se gândi la o apărare scurtă, dar adevărul îl dezarma. Nu avea arme și nici o fundație pe care să stea.

- Cred în Dumnezeu, spuse el, sincer, dar cu un glas stins.

- E ușor de spus, zise ea la fel de încet. Și te cred. Dar una e să spui, alta să trăiești. Băiatul ăla bolnav de lângă pom e Lako. Are șaptesprezece ani, e mic pentru vârsta lui și întotdeauna a fost bolnav. Mama lui mi-a spus că s-a născut prea devreme. Lako e primul care ia orice boală care apare pe-aici. Mă îndoiesc c-o să apuce vârsta de treizeci de ani. Dar lui nu-i pasă. Lako s-a creștinat acum câțiva ani și are sufletul cel mai bun dintre toți de-aici.

Vorbește cu Dumnezeu toată ziua; de fapt, probabil că și în clipa asta se roagă. Nu are griji, nu are temeri. Dacă are o problemă, se duce direct la Dumnezeu și o lasă acolo.

Nate se uită în întuneric spre locul unde se ruga Lako, dar nu văzu nimic.

- Acest mic indian nu are nimic pe pământul ăsta, dar își strânge avuții în rai, continuă ea. Știe că, atunci când va muri, își va petrece eternitatea în rai cu creatorul lui. Lako e un băiat bogat.

- Și Troy?

- Mă îndoiesc că Troy credea în Hristos când a murit. Dacă nu, în clipa asta arde în flăcările iadului.

- Nu se poate să crezi asta.

- Iadul e un loc foarte real, Nate. Citește Biblia. Chiar în momentul ăsta, Troy și-ar da cele unsprezece miliarde pentru o înghițitură de apă rece.

Nate nu era bine echipat pentru a se contrazice pe teme teologice cu o misionară și o știa. Nu spuse nimic un timp și ea îi urmă exemplul. Trecură câteva minute și până și ultimul bebeluș adormi în sat. Noaptea era complet neagră și nemișcată, fără lună sau stele, singura lumină venind de la flăcăruia ce ardea lângă picioarele lor.

Ea îl atinse foarte ușor. Îl bătu de trei ori pe braț și zise:

- Iartă-mă. N-ar fi trebuit să spun că ești singur. Cum aș putea să știu eu?
- Nu-i nimic.

Ea rămase cu degetele pe brațul lui, ca și cum ar fi dorit cu disperare să atingă ceva.

- Ești un om bun, nu-i așa, Nate?

- Nu, de fapt, nu sunt un om bun. Fac o mulțime de lucruri rele, sunt slab și sensibil și nu vreau să discut despre asta. N-am venit aici să-l găsesc pe Dumnezeu. Mi-a fost destul de greu să te găsesc și pe tine. Legea mă obligă să-ți dau hârtiile astea.

- Nu semnez hârtiile și nu vreau banii.

- Te rog...

- Și eu te rog să nu mă implori. Hotărârea mea e definitivă. Hai să nu mai vorbim despre bani.

- Dar asta e singurul motiv pentru care mă aflu aici.

Ea își retrase degetele atunci, dar izbuti să se încline puțin spre el, astfel încât genunchii li se atingeau.

- Îmi pare rău c-ai venit. Ai făcut călătoria degeaba.

Altă pauză în conversație. El simțea nevoia să se ușureze, dar gândul de a face câțiva metri în orice direcție îl umplea de groază.

Lako spuse ceva, sperându-l. Se afla la mai puțin de trei metri distanță și tot nu se vedea.

- Trebuie să mergă la coliba lui, spuse ea ridicându-se. Du-te cu el.

Nate se ridică încet, încheieturile și mușchii dezmoțindu-i-se încetul cu încetul.

- Aș vrea să plec mâine.

- Bine. O să vorbesc cu șeful.

- N-o să fie nici o problemă, nu?

- Probabil că nu.

- Îmi trebuie jumătate de oră din timpul tău, măcar să te uiți puțin pe hârtii și să-ți arăt o copie a testamentului.

- O să vorbim. Noapte bună.

Aproape că respira în ceafa lui Lako când străbătura cărarea și intrară în sat.

- Aici, șopti Jevy în întuneric.

Reușise, într-un fel, să pună mâna pe două hamacuri pe mica verandă a clădirii bărbaților. Nate îl întrebă cum. Jevy îi promise să-i explice dimineață.

Lako dispăru în noapte.

F. Parr Wycliff se afla în sala sa de judecată, lungindu-se cu câteva audieri plictisitoare de reclamații. Josh aștepta în biroul judecătorului cu caseta video. Se plimba agitat prin încăperea aglomerată, strângând celularul în mână, cu mintea în altă emisferă. Tot nu aflase nimic despre Nate.

Asigurările lui Valdir păreau bine repetate - Pantanal e o regiune vastă, ghidul e foarte bun, barca e mare, indienii se muta, indienii nu vor să fie găsiți, totul e în regulă. Avea să sune imediat cum primea vreo veste de la Nate.

Lui Josh îi trecuse prin cap ideea unei expediții de salvare. Dar părea destul de complicat să ajungi la Corumbá: să pătrunzi în Pantanal ca să cauți un avocat dispărut părea imposibil. Totuși ar fi putut să se ducă acolo și să stea cu Valdir până când aflau ceva.

Lucra douăsprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână și cazul Phelan era pe cale de a exploda. Josh abia avea timp să mănânce, cu atât mai puțin putea fi vorba de o călătorie în Brazilia.

Încercă să-l sune pe Valdir de pe celular, dar linia era ocupată.

Wycliff intră în birou, scuzându-se și scoțându-și roba în același timp. Voia să impresioneze un avocat de talia lui Stafford cu importanța proceselor sale.

Nu erau decât ei doi. Urmăriră prima parte a casetei fără să facă vreun comentariu. Aceasta începu cu bătrânul Troy în scaunul său cu rotile, Josh aranjându-i microfonul în față și cei trei psihiatri cu paginile de întrebări. Examinarea dură douăzeci și unu de minute și se încheie cu păreri unanim referitoare la faptul că domnul Phelan știa exact ce face. Wycliff nu își putu reține un zâmbet.

Încăperea se goli. Camera care se afla chiar în fața lui Troy rămase în funcțiune. Bătrânul scoase testamentul olograf și îl semnă la patru minute după ce se încheia examenul medical.

- Aici o să sară, spuse Josh.

Camera nu se mișcă. Îl surprinse pe Troy când se îndepărtă brusc de masă și se ridică din scaun. Apoi dispăru de pe ecran, în timp ce Josh, Snead și Tip Durban priviră stupefiați o secundă, după care o luară la fugă după el. Imaginile acelea erau chiar dramatice.

Trecură cinci minute și jumătate, timp în care camera nu înregistrase decât scaune goale și glasuri. Apoi, sărmanul Snead se așeză pe locul pe care îl ocupase Troy. E vizibil zguduit și gata să izbucnească în plâns, dar reușește să povestească în fața camerei scena la care tocmai asistase. Josh și Tip Durban fac același lucru, după aceea.

Treizeci și nouă de minute de casetă.

- Cum or să demonteze asta? întrebă Wycliff când se termină.

Era o întrebare fără nici un răspuns. Doi dintre moștenitori - Rex și Libbigail - înaintaseră deja hârtiile necesare pentru atacarea testamentului. Avocații lor - Hark Gettys și, respectiv, Wally Bright - izbutiseră să atragă atenția destul de mult, să acorde interviuri și să fie fotografiați de ziariști.

Ceilalți aveau să le urmeze exemplul repede. Josh vorbise cu majoritatea avocaților și drumul spre tribunal era în plină desfășurare.

- Orice psihiatru discreditat din țară o să vrea să ia parte la așa ceva, spuse Josh. Or să fie o mulțime de opinii.

- Sinuciderea te pune pe gânduri?

- Desigur. Dar a plănuit totul atât de atent, până și propria-i moarte. A știut exact cum și când voia să moară.

- Dar celălalt testament? Cel gros pe care l-a semnat înainte?

- Nu l-a semnat.

- Dar l-am văzut cu ochii mei. E pe casetă.

- Nu. A mângălit numele de Mickey Mouse.

Wycliff, care își nota într-un carnețel, se opri în mijlocul frazei.

- Mickey Mouse? repetă el.

- Uitați cum stau lucrurile, domnule judecător. Din 1982 până în 1996, am pregătit unsprezece testamente pentru domnul Phelan. Unele erau groase, altele subțiri, și împărțeau averea în mai multe feluri decât vă puteți închipui. Legea spune că, în momentul în care apare un nou testament, cel vechi trebuie distrus. Așa că eu îi aduceam noul testament la birou, petreceam două ore discutând pe marginea lui, după care el îl semna. Țineam testamentele la mine la birou și întotdeauna îl aduceam pe ultimul cu mine. După ce-l semna pe cel nou, domnul Phelan și cu mine îl treceam pe cel vechi prin aparatul de tăiat hârtie pe care îl ținea lângă birou. Era un ceremonial care îi plăcea la nebunie. Era fericit câteva luni, după care unul din copii îl înfuria și el începea să vorbească despre schimbarea testamentului. Dacă moștenitorii pot dovedi că n-a avut suficientă capacitate mintală în clipa în care a scris acest testament, altul nu există. Toate au fost distruse.

- În acest caz, a murit fără să lase un testament, adăugă Wycliff.

- Da, și, așa cum știți foarte bine, potrivit legilor din Virginia, averea se împarte între copii.

- Șapte copii. Unsprezece miliarde de dolari.

- Șapte de care știm noi. Unsprezece miliarde pare o cifră destul de corectă. Dumneavoastră n-ați ataca testamentul?

Un litigiu urât și prelungit era exact ce își dorea Wycliff. Și știa că avocații, inclusiv Josh Stafford, aveau să se îmbogățească și mai mult de pe urma războiului.

Dar într-o bătaie, trebuiau să fie două tabere și, până acum, apăruse numai una. Cineva trebuia să apere ultimul testament al domnului Phelan.

- Ai aflat ceva despre Rachel Lane? întrebă el.

- Nu, dar căutăm.

- Unde e?

- Credem că e misionară undeva în America de Sud. Dar încă n-am găsit-o. Am trimis pe cineva acolo.

Josh își dădu seama că folosea cuvântul „cineva” destul de degajat.

Wycliff privea în tavan, îngândurat.

- De ce-o fi lăsat unsprezece miliarde unei fiice nelegitime care e misionară?

- N-aș putea să vă răspund, domnule judecător. M-a surprins de atâtea ori, încât am devenit imun.

- Sună puțin a nebunie, nu?

- E o ciudățenie.

- Știi de ea?

- Nu.

- Ar putea să mai existe și alți moștenitori?
- Orice e posibil.
- Crezi că era dezechilibrat?
- Nu. Straniu, excentric, capricios, al naibii de rău. Dar știa ce face.
- Găsește-o pe fată, Josh.
- Încercăm.

La întrevvedere luau parte numai șeful și Rachel. Din locul unde stătea Nate, pe verandă, sub hamacul său, le vedea chipurile și le auzea glasurile. Șeful era tulburat de ceva ce se afla în nori. Vorbi, apoi o ascultă pe Rachel, după care ridică privirea încet, de parcă ar fi anticipat sosirea morții din cer. Nate văzu foarte clar că șeful nu numai că o asculta pe Rachel, dar îi și cerea sfatul.

În jurul lor, indienii Ipica se pregăteau pentru o nouă zi. Vânătorii se adunară în grupuri mici la casa bărbaților pentru a-și ascuți săgețile și a-și pregăti arcurile. Pescarii își întinseră năvoadele și undițele. Tinerele femei începură activitatea care dura pe tot parcursul zilei, de a menține curățenia în jurul colibelor. Mamele lor plecau spre grădinile și lanurile din apropierea pădurii.

- Crede c-o să vină furtuna, îi explică Rachel lui Nate când întrevvedere se încheie. Zice că puteți pleca, dar el nu vă dă nici o călăuză. E prea periculos.
- O să reușim fără călăuză? Întrebă Nate.
- Da, zise Jevy și Nate îi aruncă o privire ce transmitea multe lucruri.
- N-ar fi înțelept, spuse ea. Râurile se contopesc și vă puteți rătăci ușor. Chiar și unii pescari s-au rătăcit în sezonul ploios.
- Când o să se termine furtuna? Întrebă Nate.
- Va trebui să așteptăm.

Nate oftă adânc și umerii i se pleoștiră. Îl durea tot corpul și era obosit, era plin de ciupituri de țânțari, îi era foame, se săturase de acea mică aventură și era îngrijorat pentru faptul că Josh își făcea griji. Deocamdată, misiunea lui fusese un eșec. Nu îi era dor de casă, pentru că acolo nu îl aștepta nimic. Dar ar fi vrut să revadă orașul Corumbá, cu cafenelele sale mici și intime, cu hotelurile drăguțe și străzile leneșe. Voia o altă ocazie de a fi singur, curat și treaz, fără să se teamă că ar fi putut să bea până își dădea sufletul.

- Îmi pare rău, spuse ea.
- Trebuie neapărat să mă-ntorc. Sunt oameni care așteaptă vești de la mine. Deja a durat mai mult decât ne-am așteptat.
- Ea asculta, dar nu îi păsa. Câțiva oameni de la o firmă de avocatură din D.C. care erau îngrijorați nu o interesau atât de mult.
- Putem să stăm de vorbă? o întrebă el.
- Trebuie să mă duc în satul de alături la înmormântarea fetei. Ce-ar fi să mergi și tu cu mine? O să avem destul timp să vorbim.

Lako o luă înainte, cu piciorul drept răsucit spre interior, așa încât, la fiecare pas, se înclina spre stânga, după care se trăgea singur spre dreapta.

Era dureros de privit. Rachel mergea în spatele lui și apoi venea Nate, cu un sac de pânză pe care îl luase ea. Jevy păstra o distanță mare față de ei, temându-se să nu le audă conversația.

Dincolo de ovalul colibelor, trecură pe lângă mici parcele de teren arabil, acum abandonat și năpădit de buruieni.

- Indienii Ipica își cultivă hrana pe parcele mici pe care le iau din junglă, explică ea.

Nate era aproape de ea, încercând să țină pasul. Picioarele ei rezistente făceau pași mari. Un drum de trei kilometri prin pădure era o joacă de copil.

- Sunt duri cu solul și, după câțiva ani, acesta încetează să mai producă. Ei îl abandonează, natura îl revendică și indienii se afundă mai departe în junglă. Până la urmă, solul revine la normal și se ia totul de la capăt. Pământul e totul pentru indienii. E viața lor. Cea mai mare parte le-a fost luată de către oamenii civilizați.

- Îmi sună cunoscut.

- Da, așa e. Noi îi decimăm cu vărsări de sânge și boli și le luăm pământurile. După aceea, îi băgăm în rezervații și nu pricepem de ce nu sunt încântați.

Salută două femei goale care lucrau pământul lângă potecă.

- Femeile fac treburile mai grele, remarcă Nate.

- Da. Dar munca e ușoară în comparație cu nașterea.

- Prefer să le văd muncind.

Aerul era umed, însă dispăruse fumul care plutea în permanență deasupra satului. Când intrară în pădure, Nate era transpirat deja.

- Povestește-mi despre tine, Nate, îi zise ea peste umăr. Unde te-ai născut?

- S-ar putea să dureze ceva.

- Doar punctele mai importante.

- Sunt mai multe cele deloc importante.

- Haide, Nate. Ai vrut să vorbim, hai să vorbim. Drumul o să dureze o jumătate de oră.

- M-am născut în Baltimore, am un frate mai mic, părinții au divorțat când aveam cincisprezece ani, am făcut liceul la St Paul, colegiul la Hopkins, facultatea de drept la Georgetown și, pe urmă, n-am mai părăsit D.C.-ul.

- Ai avut o copilărie fericită?

- Presupun că da. Am făcut mult sport. Tatăl meu a lucrat pentru „National Brewery” treizeci de ani și întotdeauna avea bilete la meciurile lui „Colts” și „Orioles”. Baltimore e un oraș grozav. O să vorbim și despre copilăria ta?

- Dacă vrei. N-a fost foarte fericită.

Ce surpriză, se gândi Nate. Această sărmană femeie n-a avut niciodată șansa să fie fericită.

- Când erai mic îți doreai să ajungi avocat?

- Bineînțeles că nu. Nici un copil întreg la minte nu vrea să ajungă avocat. Voiam să joc pentru „Colts” sau „Orioles”, poate la ambele.

- Mergeai la biserică?

- Sigur. În fiecare an de Crăciun și de Paști.

Cărarea aproape că nici nu se mai vedea printre ierburile înalte și aspre. Nate mergea uitându-se la ghetetele ei și, când nu le mai văzu, întrebă:

- Ce fel de șarpe era cel care a mușcat-o pe fetiță?

- I se spune *bima*, dar nu-ți face griji.

- De ce n-ar trebui să-mi fac griji?

- Pentru că porți ghete. E un șarpe mic care mușcă sub gleznă.

- Pe mine o să mă găsească unul mare.

- Liniștește-te.

- Dar Lako? El nu poartă încălțăminte niciodată.

- Da, dar vede tot.

- Înțeleg că *bima* e veninos.

- Poate fi, dar există un antidot. L-am avut și eu odată și, dacă l-aș fi avut ieri, fetița n-ar fi murit.

- Atunci, dacă ai avea mulți bani, ai putea să cumperi o mulțime de antidoturi. Ai putea să-ți umpli rafturile cu toate medicamentele de care ai avea nevoie. Ai putea să-ți cumperi o barcă nouă cu motor cu care să te duci până la Corumbá și înapoi. Ai putea să construiești o clinică și o școală și să predici Sfânta Scriptură pretutindeni în Pantanal.

Ea se opri și se întoarse brusc. Se aflau față în față.

- N-am făcut nimic ca să câștig banii ăștia și nu l-am cunoscut pe cel care i-a câștigat. Te rog să nu-mi mai vorbești despre asta niciodată.

Cuvintele îi erau categorice, dar pe chipul ei nu se vedea nici urmă de frustrare.

- Dăruiește-i. Dă-i societăților de binefacere.

- Nu sunt ai mei ca să-i dau.

- Vor fi împrăștiați. Milioane vor ajunge în buzunarele avocaților și ce va rămâne se va împărți între ceilalți frați ai tăi. Și, te rog să mă crezi, n-ai vrea să se întâmple asta. N-ai idee câtă nenorocire și suferință vor provoca acei oameni dacă vor pune mâna pe bani. Ceea ce n-or să cheltuiască or să le dea copiilor și banii Phelan vor polua generația viitoare.

Ea îl apucă de încheietura mâinii și i-o strânse.

- Nu-mi pasă, spuse ea rar. O să mă rog pentru ei.

După aceea, se întoarse și își continuă drumul. Lako se îndepărtase mult. Jevy abia se vedea în urma lor. Străbătură tăcuți un câmp din apropierea unui râuleț, după care ajunseră în mijlocul unui pâlț de copaci înalți și groși. Ramurile erau împletite în așa fel încât alcătuiau o boltă întunecată. Aerul se răci deodată.

- Hai să ne oprim puțin, zise ea.

Râulețul șerpuia prin pădure și cărarea îl traversa sub forma unor pietre albastrui și portocalii. Ea îngenunche pe mal și se spală pe față.

- Poți să bei din ea, zise ea. Vine din munți.

Nate se lăsă pe vine lângă ea și vârâ mâna în apă. Era rece și cristalină.

- Asta e locul meu preferat, spuse ea. Vin aici aproape în fiecare zi să mă spăl, să mă rog, să meditez.

- E greu de crezut că suntem în Pantanal. E mult prea răcoare.

- Suntem la marginea lui. Munții Boliviei nu sunt prea departe. Pantanalul începe de undeva de pe-aici și se întinde spre est la nesfârșit.

- Știu. Am zburat pe deasupra lui, încercând să te găsim.

- Ah, da?

- Da, a fost un zbor scurt, dar am avut o imagine bună a Pantanalului.

- Și nu m-ai găsit?

- Nu. Am intrat într-o furtună și am fost nevoiți să aterizăm forțat. Am avut noroc și am scăpat cu viață. N-o să mă mai urc niciodată într-un avion mic.

- Pe-aici n-ai unde să aterizezi.

Își scoaseră ciorapii și ghetetele și își vârâă picioarele în apă. Stătură pe pietre și ascultară apa șipotind. Erau singuri; nici Lako, nici Jevy nu se zăreau.

- Când eram mică, locuiam într-un orășel în Montana unde tatăl meu, tatăl adoptiv, era preot. Nu departe de marginea orașului era un râuleț cam ca ăsta. Și era un loc, lângă niște copaci înalți asemănători cu aceștia, unde mă duceam și stăteam ore în șir cu picioarele în apă.

- Te ascundeai?

- Uneori.

- Acum te ascunzi?

- Nu.

- Ba eu cred că da.

- Ba nu, te înșeli. Sunt cât se poate de liniștită, Nate. Mi-am dăruit voința lui Hristos cu mulți ani în urmă și merg oriunde mă conduce El. Tu crezi că sunt singură - te înșeli. El e cu mine absolut tot timpul. Îmi cunoaște gândurile, nevoile și îmi alungă temerile și grijile. Sunt perfect liniștită în această lume.

- N-am mai auzit asta până acum.

- Ai spus aseară că ești slab și sensibil. Ce înseamnă asta?

Confesarea face bine sufletului, îi spusese Sergio în timpul unei ședințe. Dacă ea voia să știe, atunci avea să încerce să o șocheze, spunându-i adevărul.

- Sunt alcoolic, spuse el aproape cu mândrie, așa cum fusese învățat să recunoască la dezalcoolizare. În ultimii zece ani, am avut patru căderi și am ieșit de la dezintoxicare ca să fac călătoria asta. Nu pot să spun sigur că n-o să mai beau niciodată. Am căzut pradă cocainei de trei ori și cred, deși nu sunt sigur, că n-o să mă mai ating de așa ceva niciodată. Acum patru luni am dat faliment, în timp ce mă aflam la clinică. În prezent, sunt cercetat pentru evaziune fiscală și am foarte multe șanse să ajung la închisoare și să-mi pierd dreptul de a mai practica avocatura. Știi de cele două divorțuri. Ambele femei mă disprețuiesc și mi-au otrăvit și copiii. Am reușit să-mi ratez viața cu brio.

Nu simți nici un fel de plăcere sau ușurare după ce își dezveli sufletul.

Ea ascultă totul fără nici o tresărire.

- Altceva? întrebă apoi.

- Ah, da. Am încercat să mă sinucid de cel puțin două ori - de două îmi aduc aminte. O dată în august anul trecut, când am ajuns la dezalcoolizare.

Și apoi, acum câteva zile în Corumbá. Cred că era seara de Crăciun.

- În Corumbá?

- Da, în camera de hotel. M-am îmbătat cu votcă ieftină până era să mor.

- Sărmanul de tine.

- Sunt bolnav, bine. Am recunoscut asta de atâtea ori în fața multor psihiatri.

- Te-ai confesat vreodată Domnului?

- Sunt sigur că știe.

- Sunt convinsă că știe. Dar nu te ajută decât dacă i-o ceri. Este omnipotent, dar trebuie să te duci la El, rugându-te, și să-i ceri iertarea.

- Ce se va întâmpla atunci?

- Păcatele îți vor fi iertate. Totul se va șterge. Viciile îți vor fi luate.

Domnul îți va ierta toate greșelile și tu vei crede în Hristos.

- Și fiscul?

- Asta n-o să dispară, dar vei avea puterea să faci față acestei probleme.

Prin rugăciuni poți depăși orice necaz.

Lui Nate i se mai ținuseră predici. Cedase în fața unor Forțe Superioare de atâtea ori, încât aproape că era în stare să țină predici la rândul lui. Fusese consiliat de tot felul de preoți, terapeuți, guru și psihiatri. Odată, în timpul unei perioade de trei ani de abținere, chiar lucrase pentru AA pe post de consilier, predând planul de recuperare alcătuit din douăsprezece puncte altor alcoolici în subsolul unei vechi biserici din Alexandria. Apoi se prăbușise.

De ce să nu încerce și ea să-l salveze? Nu era misiunea ei în viața aceea de a-i converti pe cei rătăciți?

- Nu știu să mă rog, spuse el.

Atunci ea îi luă mâna și i-o strânse cu fermitate.

- Închide ochii, Nate, și repetă după mine: Dragă Doamne, iartă-mi păcatele și ajută-mă să îi iert pe cei care au păcătuit împotriva mea.

Nate murmură acele cuvinte și îi strânse mâna și mai tare. Aducea vag cu „Tatăl nostru”.

- Dă-mi putere să înving ispitele, viciile și greutățile ce mă așteaptă, continuă să murmure el, repetând cuvintele ei, însă micul ritual era derutant.

Lui Rachel îi era ușor să se roage, pentru că o făcea de atâtea ori. Pentru el însă era ceva ciudat.

- Amin, zise ea

Deschiseră ochii, dar continuară să își țină mâinile. Ascultară apa cum curgea cu repeziciune peste pietre. Nate avu senzația ciudată că poverile care îl apăsau începuseră să se ridice; umerii îi păreau mai ușori, capul mai limpede, sufletul mai puțin tulburat. Dar el avea atât de multe bagaje, încât nu știa sigur care dintre ele îi fuseseră luate și care rămăseseră.

Încă era înspăimântat de lumea reală. Îi era ușor să fie curajos în inima Pantanalului, unde tentațiile erau puține, dar știa ce îl așteaptă acasă.

- Păcatele îți sunt iertate, Nate, spuse ea.

- Care dintre ele? Sunt atât de multe.

- Toate.

- E prea simplu. Sunt multe dezastre acolo.

- O să ne mai rugăm și diseară.
- Pentru mine va fi nevoie de mai mult decât pentru majoritatea oamenilor.
- Ai încredere în mine, Nate. Și ai încredere în Dumnezeu. El a văzut și lucruri mai rele.
- În tine am încredere. Dumnezeu e cel care mă îngrijorează.

Ea îi strânse mâna și mai tare și, o vreme, privi bulboanele de apă din jurul lor.

- Trebuie să mergem, spuse ea, în cele din urmă, dar nu se mișcă.
- M-am gândit la această înmormântare, la fetița asta, spuse Nate.
- Ce-i cu ea?
- O să vedem trupul?
- Bănuiesc că da. Va fi greu să nu-l vezi.
- Atunci, prefer să nu merg. Jevy și cu mine o să ne întoarcem în sat și o să așteptăm.
- Ești sigur, Nate? Am putea să vorbim ore întregi.
- Nu vreau să văd un copil mort.
- Foarte bine. Înțeleg.

El o ajută să se ridice apoi, deși, cu siguranță, ea nu avea nevoie de ajutor, și se ținură de mâini până când ea își luă ghetete. Ca de obicei, Lako apărură din senin și plecară amândoi, fiind înghițiți de pădure în scurt timp.

El îl găsi pe Jevy dormind la umbra unui copac. Porniră pe potecă, uitându-se după șerpi la fiecare pas, și se întoarseră încet în sat.

31

Șeful nu era un bun meteorolog. Furtuna nu izbucni, până la urmă. Plouă de două ori în timpul zilei, când Nate și Jevy se luptau cu plictiseala, dormind în hamacurile împrumutate. Reprizele de ploaie fură scurte și, după fiecare dintre ele, soarele apărură pentru a coace pământul umed și a crește gradul de umiditate. Chiar și la umbră, mișcându-se doar când era necesar, cei doi bărbați se sufocau de căldură.

Se uitau la indieni ori de câte ori era activitate, dar munca și jocurile creșteau și scădeau în intensitate în funcție de căldură. Când soarele ardea cu putere, indienii se retrăgeau în colibele lor sau la umbra copacilor din spatele acestora. În timpul reprizelor scurte de ploaie, copiii se jucau afară. Când soarele era acoperit de nori, femeile ieșeau să-și vadă de treburi și se duceau la râu.

După o săptămână în Pantanal, Nate era amortit de acel ritm de viață lent. Fiecare zi părea să fie copia fidelă a celei precedente. Nimic nu se schimbă de secole.

Rachel se întoarse pe la jumătatea după-amiezei. Ea și Lako se duseră direct la șef și îi aduseră la cunoștință evenimentele din celălalt sat. Apoi vorbi cu Nate și cu Jevy. Era obosită și voia să doarmă puțin înainte să

discute despre afaceri.

Ce mai înseamnă o oră de pierdut? își spuse Nate privind în urma ei. Era zveltă și rezistentă și, probabil, ar fi putut să alerge la maraton.

- La ce te uiți? îl întreabă Jevy, zâmbind.
- La nimic.
- Câți ani are?
- Patruzeci și doi.
- Și tu?
- Patruzeci și opt.
- A fost măritată?
- Nu.
- Crezi c-a fost vreodată cu un bărbat?
- De ce n-o întrebi?
- Crezi?
- Nu mă interesează.

Adormiră din nou, pentru că nu aveau altceva de făcut. Peste vreo două ore, aveau să înceapă luptele, apoi urma cina, apoi întinericul. Nate visă barca *Santa Loura*, un vas modest, în cel mai bun caz, dar care, cu fiecare oră care trecea, devenea și mai grozav. În visele lui, devenea rapid un iaht luxos și elegant.

Când bărbații începură să-și aranjeze părul și să se pregătească pentru jocuri, Nate și Jevy se îndepărtară discret. Un indian mai solid le strigă ceva, dezvelindu-și dinții albi, ceea ce părea a fi o invitație la luptă. Nate se îndepărtă și mai repede. Se și văzu deodată azvârlit în partea cealaltă a satului de către un războinic mic și îndesat, cu organele genitale fluturând în toate părțile. Nici Jevy nu voia să ia parte la acțiune. Rachel îi salvă.

Ea și Nate se îndepărtară de colibe, pornind spre râu, spre locul lor obișnuit pe banca îngustă de la umbra copacilor. Stăteau aproape unul de celălalt, genunchii atingându-li-se iarăși.

- Ai făcut bine că n-ai venit, spuse ea cu o voce obosită. Somnul nu reușise să o revigoreze.

- De ce?

- Fiecare sat are un doctor. I se spune *shalyun* și își prepară remediile din ierburi și rădăcini. De asemenea, invocă spiritele ca să-l ajute în tot soiul de probleme.

- Ah, vechiul vraci.

- Cam așa ceva. Mai degrabă un doctor vrăjitor. În lumea indiană există multe spirite și se presupune că *shalyun* le dirijează circulația. Oricum, acești *shalyun* sunt dușmanii mei naturali. Eu reprezint un pericol pentru religia lor. Sunt veșnic gata de atac. Îi persecută pe credincioșii creștini. Îi vânează pe noii convertiți. Vor să plec și tot timpul îi sfătuiesc pe șefi să mă alunge. E o luptă zilnică. În ultimul sat din josul râului, am avut o școală mică unde îi învățam să scrie și să citească. Era pentru credincioși, dar putea să vină oricine. Acum un an, a izbucnit o epidemie de malarie și trei oameni au murit. *Shalyun*-ul local l-a convins pe șeful de acolo că epidemia a fost o pedeapsă aruncată asupra satului din cauza școlii mele. Acum e închisă.

Nate asculta. Curajul ei, deja admirabil, atingea noi culmi. Căldura și apatia vieții de acolo îl făcuseră să creadă că totul era în regulă printre indienii Ipica. Nici un vizitator nu putea bănuși că un război le tulbura sufletele.

- Părinții lui Ayesh, fetița care a murit, sunt creștini, niște oameni cu o credință foarte puternică. *Shalyun* a răspândit zvonul că el ar fi putut să o salveze pe fetiță, dar părinții nu l-au chemat. Ei au vrut s-o tratez eu, bineînțeles. Șarpele *bima* e întâlnit aici dintotdeauna și există remedii preparate de *shalyun*. N-am văzut nici unul care să dea rezultate. După ce a murit ea ieri și după ce am plecat eu, *shalyun* a invocat niște spirite și a ținut o ceremonie în mijlocul satului. A dat vina pe mine pentru moartea ei. Și pe Dumnezeu.

Cuvintele ei veneau mai repede ca de obicei, de parcă ar fi vrut să se grăbească și să-și mai folosească engleza încă o dată.

- Astăzi, în timpul înmormântării, *shalyun* împreună cu câțiva scandalagii au început să cânte și să danseze în apropiere. Sărmanii părinți erau copleșiți de durere și de rușine. N-am putut să termin slujba, zise ea și vocea i se frânse ușor.

Își mușcă buzele.

Nate o bătu pe braț.

- E în regulă. S-a terminat.

Nu putea să plângă în fața indienilor. Trebuia să fie puternică și fermă, plină de credință și curaj în orice împrejurare. Dar în fața lui Nate putea să plângă, pentru că el înțelegea. El se aștepta la așa ceva.

Ea se șterse la ochi, apoi își reveni încet, încet.

- Iartă-mă.

- E în regulă, spuse el din nou, dornic să o ajute.

Lacrimile unei femei îi topeau fațada de calm, indiferent dacă el se afla într-un bar sau pe malul unui râu.

În sat se auzeau strigăte. Luptele începuseră. Nate se gândi o clipă la Jevy. Cu siguranță, nu cedase tentației de a lua parte la jocul lor.

- Cred că ar trebui să plecați acum, spuse ea brusc, rupând tăcerea.

Emoțiile îi erau sub control, vocea îi revenise la normal.

- Poftim?

- Da, acum. Foarte curând.

- Și eu sunt nerăbdător să plec, dar de ce atâta grabă? Peste trei ore se întuneacă.

- Există un motiv de îngrijorare.

- Ascult.

- Am impresia că am văzut un caz de malarie astăzi în satul celălalt.

Țântării o transmit și se împrăștie rapid.

Nate începu să se scarpine și tocmai se pregătea să sară în barcă, dar își aminti de pastile.

- Sunt în siguranța. Iau cloro-nu-mai-știu-cum.

- Clorochinină?

- Exact.

- Când ai început?
- Cu două zile înainte să plec din Statele Unite.
- Unde sunt pastilele acum?
- Le-am lăsat pe barca cea mare.

Ea clătină din cap dezaprobator.

- Ar trebui să le iei înaintea, în timpul și ulterior călătoriei, spuse ea pe un ton medical autoritar, ca și cum moartea ar fi fost iminentă.

- Și Jevy? întrebă ea. Și el ia pastilele?

- El a fost în armată. Sunt sigur că nu e în pericol.

- N-am de gând să mă cert cu tine, Nate. Am vorbit cu șeful deja. A trimis doi pescari în recunoaștere azi-dimineață, înainte de răsăritul soarelui. Apele umflate sunt înșelătoare în primele două ore, după care navigația devine familiară. O să vă dea trei călăuze în două canoe și eu o să-l trimit pe Lako pentru a vă putea înțelege unii cu alții. Imediat cum ajungeți pe râul Xeco, o țineți drept până la Paraguay.

- Cât e până acolo?

- Xeco e la vreo patru ore distanță. Paraguay, la șase. Și o să mergeți cu curentul.

- Mă rog. Se pare că ai aranjat totul.

- Ai încredere în mine, Nate. Eu am avut malarie de două ori și n-ai vrea să știi cum e. A doua oară am fost la un pas de moarte.

Lui Nate nu îi trecuse prin minte că ea ar fi putut să moară. Problema testamentului lui Phelan avea să fie destul de haotică din cauza faptului că Rachel se ascundea în junglă și refuza să semneze hârtiile. Dacă ar fi murit, ar fi durat ani de zile până când s-ar fi rezolvat totul.

Și o admira foarte mult. Era tot ce nu era el - puternică și curajoasă, extrem de credincioasă, fericită în simplitate, sigură de locul ei pe pământ și în viața de apoi.

- Să nu mori, Rachel, zise el.

- Nu mă tem de moarte. Pentru un creștin, moartea e o recompensă. Dar roagă-te pentru mine, Nate.

- O să mă rog mai mult, îți promit.

- Ești un om bun. Ai un suflet bun și o minte bună. Ai nevoie doar de puțin ajutor.

- Știu. Nu sunt foarte puternic.

El avea hârtiile într-un plic îndoit în buzunar. Le scoase.

- Putem măcar să discutăm despre asta?

- Da, dar numai ca o favoare față de tine. Mă gândesc că, dacă tot ai ajuns până aici, putem măcar să discutăm.

- Mulțumesc, zise el și îi dădu prima foaie de hârtie, o copie a testamentului de o pagină a lui Troy.

Ea citi încet, chinându-se din loc în loc să înțeleagă scrisul. În final, întrebă:

- E un testament legal?

- Da.

- Dar e atât de primitiv.

- Testamentele scrise de mână sunt valide. Îmi pare rău, așa spune legea. Ea îl citi din nou. Nate observă umbrele care cădeau de-a lungul lizierei. Începuse să se teamă de întuneric, atât pe pământ, cât și pe apă. Era nerăbdător să plece.

- Troy n-a prea ținut la ceilalți copii ai săi, nu? spuse ea amuzată.
- Nici tu n-ai face-o. Dar mă-ndoiesc că a fost un tată exemplar.
- Îmi aduc aminte de ziua în care mama mi-a povestit despre el. Aveam șaptesprezece ani. Era spre sfârșitul verii. Tatăl meu tocmai murise de cancer și viața era destul de sumbră. Într-un fel, Troy reușise să mă găsească și se tot ruga de mama să-i dea voie să-mi facă o vizită. Ea mi-a spus adevărul în legătură cu părinții mei biologici, dar asta n-a însemnat nimic pentru mine. Nu-mi păsa de oamenii aceia. Nu-i cunoscusem niciodată și nu aveam nici un chef să-i văd. Mai târziu, am aflat că mama mea naturală s-a sinucis. Ce părere ai despre asta, Nate? Ambii mei părinți naturali s-au sinucis. O fi ceva în genele mele?

- Nu. Ești mult mai puternică decât ei.
- Dar întâmpin moartea cu brațele deschise.
- Nu mai spune asta. Când l-ai cunoscut pe Troy?
- A trecut un an. El și mama vorbeau tot timpul la telefon. Ea a devenit convinsă de faptul că motivele lui erau bune, astfel că, într-o zi, el a venit acasă. Am mâncat cozonac, am băut ceai și apoi a plecat. A trimis bani pentru colegiu. A început să mă preseze să mă angajez la una din companiile lui. A început să se poarte ca un tată, iar eu am început să-l antipatizez. Apoi, mama a murit și totul s-a prăbușit în jurul meu. Mi-am schimbat numele și m-am înscris la medicină. M-am rugat pentru Troy de-a lungul anilor, la fel cum mă rog pentru toți oamenii răătăciți pe care-i cunosc. Bănuiam că m-a uitat.

- Se pare că nu, zise Nate.

Un țăntar negru se așeză pe pulpa lui și el se plesni cu destulă putere pentru a crăpa o scândură. Dacă era purtător de malarie, nu avea să o ducă mai departe. Conturul roșu al unei mâini îi apărură pe piele.

El îi dădu, apoi, actul de notificare și înștiințarea. Ea le citi cu atenție și zise:

- Nu semnez nimic. Nu vreau banii.
- Bine, păstrează-le doar. Roagă-te asupra lor.
- Râzi de mine?
- Nu. Numai că nu știu ce să fac mai departe.
- N-am cum să te ajut. Dar o să te rog ceva.
- Sigur. Orice.
- Nu spune nimănui unde sunt. Te implor, Nate. Protejează-mi intimitatea, te rog.
- Îți promit. Dar trebuie să fii realistă.
- Ce vrei să spui?
- Povestea e irezistibilă. Dacă accepți banii, ești, probabil, cea mai bogată femeie din lume. Dacă nu, atunci povestea e și mai captivantă.
- Cui îi pasă?
- Binecuvântat să-ți fie sufletul. Ești scutită de ziariști. Acum avem știri

non-stop, douăzeci și patru de ore de informații în legătură cu orice. Ore întregi de buletine de știri, de magazine informative, de interviuri televizate, de știri de ultimă oră. O aiureală. Nici o știre nu e prea puțin importantă pentru a nu fi cercetată și transformată în ceva senzațional.

- Dar cum pot să mă găsească?

- O întrebare bună. Noi am avut noroc că Troy îți dăduse de urmă. Din câte știm noi însă n-a spus nimănui.

- Atunci, sunt în siguranță, nu? Tu nu poți să spui. Avocații de la firma ta nu pot să spună.

- Foarte adevărat.

- Și te-ai rătăcit când ai venit înapoi, nu?

- Foarte mult.

- Trebuie să mă protejezi, Nate. Asta e casa mea. Aceștia sunt semenii mei. Nu vreau să fug iarăși.

MODESTĂ MISIONARĂ DIN JUNGLĂ REFUZĂ O AVERE DE UNSPREZECE MILIARDE DE DOLARI

Ce mai titlu! Vulturii aveau să invadeze Pantanalul cu elicoptere și echipaje de amfibii ca să scrie marele articol. Lui Nate i se făcu milă de ea.

- O să fac tot ce pot, zise el.

- Îmi dai cuvântul tău?

- Da, îți promit.

Grupul care îi petrecu era condus de șeful însuși, urmat de soția sa și de o duzină de oameni, după care veneau Jevy și încă vreo zece bărbați. Mergeau pe cărare spre râu.

- A venit timpul să pleci, spuse ea.

- Bănuiesc că da. Ești sigură că o să ne descurcăm pe întuneric?

- Da. Șeful îi trimite pe cei mai buni pescari ai săi. Domnul o să vă apere. Să-ți spui rugăciunile.

- Așa o să fac.

- O să mă rog pentru tine în fiecare zi, Nate. Ești un om bun, cu un suflet bun. Meriți să fii salvat.

- Îți mulțumesc. Nu vrei să te măriți?

- Nu pot.

- Ba sigur că poți. Eu o să mă ocup de bani, tu de indieni. O să ne facem o colibă mai mare și o să ne aruncăm hainele.

Râseră amândoi și încă mai zâmbeau când șeful veni lângă ei. Nate se ridică pentru a spune salut, la revedere sau ceva de acest gen și, pentru o clipă, privirea i se împăienjeni. Un val de amețală îl cuprinse de la piept spre cap. Se agăță de ceva, își limpezi vederea și se uită la Rachel ca să vadă dacă observase.

Nu observase. Pleoapele începură să-l doară. Încheieturile coatelor îi zvâcneau.

Urmară câteva mormăieli în limba ipică și toți porniră spre mal. Mâncarea fu pusă în barca lui Jevy și în cele două canoe înguste pe care aveau să le

folosească Lako și călăuzele. Nate îi mulțumi lui Rachel, care, la rândul ei, îi mulțumi șefului, și, după ce toate cuvintele de rămas-bun se rostiră, veni momentul plecării. Stând în apă până la glezne, Nate o îmbrățișă ușor, bătând-o pe spate.

- Îți mulțumesc.

- Pentru ce?

- Ah, nu știu. Îți mulțumesc pentru faptul că vei îmbogăți o mulțime de avocați.

- Îmi placi, Nate, spuse ea zâmbind, dar nu-mi pasă deloc de bani și de avocați.

- Și tu îmi placi mie.

- Te rog să nu te mai întorci.

- Nu-ți face griji.

Toată lumea aștepta. Pescarii erau deja pe râu. Jevy pusese mâna pe vâslă, nerăbdător să pornească la drum.

Nate puse un picior în barcă și zise:

- Am putea să ne petrecem luna de miere în Corumbá.

- Adio, Nate. Spune-le oamenilor tăi că nu m-ai găsit.

- Așa o să fac. Adio, spuse el, după care se trânti în barcă, venindu-i iarăși amețeală.

În timp ce se îndepărtau, le făcu semne cu mâna lui Rachel și indienilor, dar siluetele lor se vedeau ca prin ceață.

Împinse de curent, canoele lunecau pe apă, indienii vâslind într-un tandem perfect. Nu iroseau nici un pic de energie și de timp. Se grăbeau. Motorul porni la a treia încercare și, în curând, cei doi ajunseră canoele din urmă. Când Jevy reduse din viteză, motorul dădu rateuri, dar nu se opri. La primul cot al râului, Nate aruncă o privire peste umăr. Rachel și indienii nu se mișcaseră.

El transpira. Deși soarele era ascuns după nori și o briză plăcută îi mângâia fața, Nate își dădu seama că asuda. Brațele și picioarele îi erau ude. Își frecă ceafa și fruntea și se uită la umezeala de pe degete. În loc să se roage, așa cum promisese, mormăi:

- Oh, drace, sunt bolnav.

Febra era scăzută, dar creștea rapid. Briza îl făcu să înghețe de frig. Se ghemui pe bancă și se uită după ceva cu ce ar fi putut să se mai îmbrace. Jevy îl observă și, după câteva minute, îl întrebă:

- Nate, te simți bine?

El clătină din cap și durerea îl săgetă de la ochi până la șira spinării. Își șterse nasul.

După două cotituri, copacii se răriră și terenul era mai jos. Râul se lățea și apoi se vărsa într-un lac inundat, în mijlocul căruia se vedeau trei copaci putreziți. Nate știu că, la venire, nu trecuseră pe lângă ei. Se întorceau pe altă rută. Fără curent, canoele încetiniră puțin, dar tot spintecau apa cu o repeziciune uluitoare. Călăuzele nu studiau locul. Știau exact unde mergeau.

- Jevy, cred că am malarie, spuse Nate cu o voce răgușită și gâtul îl durea deja.

- De unde știi? îl întrebă Jevy, micșorând viteza pentru o clipă.
- Rachel m-a avertizat. A văzut un caz ieri în satul celălalt. De aceea am plecat când am plecat.

- Ai febră?

- Da, și nu văd prea bine.

Jevy opri barca și îi strigă pe indieni, care aproape că nici nu se mai vedeau. Mută bidoanele de benzină goale și resturile proviziilor, după care desfăcu repede cortul.

- O să ai friguri, spuse el în timp ce făcea totul, clătinând barca zdravăn.

- Ai avut malarie?

- Nu. Dar majoritatea prietenilor mei au murit din cauza ei.

- Poftim!

- O glumă proastă. Nu omoară mulți oameni, dar o să-ți fie foarte rău.

Mișcându-se încet și ținându-și capul cât putea de fix, Nate se târâ în spatele băncii și se întinse în mijlocul bărcii. Un sac de dormit îi servea drept pernă. Jevy întinse cortul subțire deasupra lui, ancorându-l cu două bidoane goale.

Indienii erau lângă ei, curioși să afle ce se întâmplase. Lako întrebă în portugheză. Nate îl auzi pe Jevy rostind cuvântul malarie, care îi făcu pe indieni să mormăie. După aceea plecară.

Barca părea să înainteze mai repede. Poate pentru că Nate era întins pe fundul ei și o simțea cum spinteca apa. Din când în când, câte o cracă sau o ramură pe care Jevy nu o văzuse îl zgâlțâia pe Nate, însă lui nu-i păsa. Capul îl durea și îi zvâcnea așa cum nu se întâmplase niciodată când fusese mahmur. Mușchii și încheieturile îl dureau prea tare ca să se mai miște. Și îi era din ce în ce mai frig. Începuseră frigurile.

În depărtare se auzi un bubuit înfundat. Lui Nate i se păru că era un tunet. Minunat, își spuse el. Asta ne mai lipsea acum.

Ploile îi ocoliră. Râul cotea o dată spre vest și Jevy văzu urmele portocalii și gălbui ale unui apus de soare. Apoi cotea din nou spre est, spre întunericul care se pregătea să se lase asupra

Pantanalului. Canoele încetiniră de două ori, când indienii se sfătuiră pe unde să o ia. Jevy se menținea la vreo sută de metri în spatele lor, dar, când se lăsa întunericul, se apropie mai mult. Nu îl vedea pe Nate sub cort, dar știa că prietenul său suferea. Jevy chiar cunoștea pe cineva care murise din cauza malariei.

La două ore de la plecare, călăuzele îi conduseră printr-o serie de râulețe înguste și lagune liniștite, iar când intrară pe un râu mai lat, cele două canoe încetiniră un moment. Indienii trebuiau să se odihnească. Lako îl strigă pe Jevy și îi spuse că acum erau în siguranță, că tocmai ieșiseră din zona dificilă și restul drumului avea să fie ușor. Râul Xeco se afla la vreo două ore distanță și acesta ducea direct la Paraguay.

O să reușim singuri? întrebă Jevy. Nu, sosi răspunsul. Mai erau câteva răscruci și, în plus, indienii știau un punct de pe Xeco care nu avea să fie

inundat. Acolo aveau să doarmă.

Cum se mai simte americanul? Întrebă Lako. Nu e bine, zise Jevy.

Americanul auzea glasuri și știa că barca nu se mișca. Frigea din cap până în picioare. Pielea și hainele îi erau ude learcă și chiar și aluminiul de sub el era ud. Nu mai putea deschide ochii de umflați ce erau, iar gura îi era atât de uscată, încât îl durea dacă încerca să o deschidă. Îl auzi pe Jevy întrebându-l ceva în engleză, dar nu putu să-i răspundă. Își pierdea cunoștința din când în când.

Pe întuneric, canoele înaintau mai încet. Jevy se ținea aproape de ele, câteodată folosindu-și lanterna pentru a ajuta călăuzele să studieze răscrucile și afluenții. Înaintând cu jumătate din viteza normală, motorul său nesigur scotea un zumzet constant. Opriră doar o dată, ca să mănânce o bucată de pâine și să bea suc și pentru a se ușura. Legară cele trei ambarcațiuni între ele și plutiră timp de zece minute.

Lako era îngrijorat pentru american. Ce o să-i spună misionarei despre el? Îl întrebă el pe Jevy. Spune-i că e bolnav de malarie.

Fulgerile care spintecau cerul în zare puseră capăt cinei lor scurte și odihnei. Indienii porniră din nou, vâslind cu aceeași putere ca înainte. Nu mai văzuseră pământ de ore întregi. Nu era nici un loc unde să oprească pentru a aștepta să treacă furtuna.

În cele din urmă, motorul se opri. Jevy trecu la ultimul bidon plin și îl porni din nou. Mergând la jumătate din putere, combustibilul avea să-i ajungă șase ore, suficient pentru a găsi Paraguayul. Acolo avea să mai întâlnească bărci, case și, la un moment dat, vasul *Santa Loura*. Știa exact punctul în care Xeco se vărsa în Paraguay. Dacă își continuau drumul în josul râului, aveau să-l găsească pe Welly până în zori.

Se mai văzură și alte fulgere, dar nu îi atinseră. Fiecare din acestea îi făcea pe indieni să vâslească și mai tare. Însă începuseră să obosească. La un moment dat, Lako se agăță de o parte a bărcii, un alt indian de cealaltă, Jevy ținu lanterna deasupra capului și înaintară asemeni unei barje.

Copacii și tufișurile se îndesiră și râul se lăți. Se vedea pământ de ambele părți. Indienii sporovăiau mai mult, iar când intrară pe Xeco, încetară să mai vâslească. Erau epuizați și gata să se oprească. Au depășit cu trei ore timpul lor de culcare, își spuse Jevy. Găsiră un loc și traseră la mal.

Lako îi spuse că o ajuta pe misionară de mulți ani. Văzuse multe cazuri de malarie; chiar el fusese bolnav de trei ori. Dădu cortul la o parte de pe capul și pieptul lui Nate și îi atinse fruntea. O febră foarte mare, îi spuse el lui Jevy, care ținea lanterna, stând în nămol și nerăbdător să urce iarăși în barcă.

N-ai ce să-i faci, spuse băiatul încheindu-și consultația. Febra o să treacă și, apoi, va reveni în patruzeci și opt de ore. Era îngrijorat din cauza ochilor umflați, ceva ce nu mai văzuse la bolnavii de malarie.

Cel mai bătrân dintre indieni începu să-i vorbească lui Lako arătând spre râul întunecat. Băiatul îi traduse lui Jevy că trebuiau să se mențină pe mijloc, să ignore micile ramificații, mai ales pe cele spre stânga, și în două ore, aveau să găsească râul Paraguay. Jevy le mulțumi din suflet și plecă.

Febra nu trecu. O oră mai târziu, Jevy îl examină pe Nate și fața acestuia

încă mai ardea. Stătea în poziție de făt, pe jumătate conștient și murmurând incoerent. Jevy îl forță să înghită puțină apă, după care îi turnă restul pe față.

Râul Xeco era lat și ușor de navigat. Trecură pe lângă o casă, prima pe care o vedeau după o lună, așa i se păru. Asemeni unui far ce ghida o navă rătăcită, luna apăru dintre nori și luminează apa în jurul lor.

- Mă auzi, Nate? Întrebă Jevy, deși nu suficient de tare pentru a fi auzit. Norocul nostru se schimbă.

Se lăsa ghidat de lună în drumul său spre Paraguay.

32

Barca era o *chalana*, o cutie de pantofi plutitoare, lungă de nouă metri, lată de doi și jumătate, cu fundul plat, și era folosită pentru a transporta mărfuri prin Pantanal. Jevy fusese căpitan pe multe ambarcațiuni de acel gen. Văzu lumina când coti, iar când auzi bătaia motorului, știu exact ce fel de barcă era.

Și îl cunoștea pe căpitan, care dormea când marinarul opri barca. Era aproape trei dimineața. Jevy își legă barca de prova celeilalte și sări la bord. Îi dădură să mănânce două banane, în timp ce el le povesti pe scurt ce făcea. Marinarul aduse cafea dulce. Se îndreptau spre Porto Indio, pentru a le vinde câte ceva soldaților de la baza de acolo. Puteau să se lipsească de cinci galoane de combustibil. Jevy le promise că avea să le plătească în Corumbá. Nici o problemă. Toată lumea se ajută pe râu.

Altă cafea și câteva napolitane. Apoi întrebă de *Santa Loura* și de Welly.

- Se află la gura râului Cabixa, le spuse Jevy, ancorată în locul unde a fost vechiul ponton.

Ei clătinară din capete însă.

- Nu era acolo, spuse căpitanul.

Marinarul confirmă acest lucru. Cunoșteau vasul *Santa Loura* și nu îl văzuseră. Ar fi fost imposibil să treacă pe lângă el fără să-l zărească.

- Dar trebuie să fie acolo, zise Jevy.

- Nu. Am traversat Cabixa ieri la prânz. Nu era nici urmă de *Santa Loura*.

Poate că Welly făcuse câțiva kilometri pe Cabixa în căutarea lor. Trebuia să fie teribil de îngrijorat. Jevy avea să-l ierte pentru faptul că mutase vasul din loc, dar nu înainte să-l certe zdravăn.

Vasul avea să fie acolo, era sigur. Mai bău puțină cafea și le povesti despre Nate și malarie. În Corumbá circulau noi zvonuri în legătură cu izbucnirea unei epidemii în Pantanal. Jevy le auzise toată viața.

Umplură o canistră dintr-un bidon de la bordul ambarcațiunii. De regulă, în sezonul ploios, în josul râului se naviga de trei ori mai repede decât în sus. O barcă cu un motor bun ar fi trebuit să ajungă la Cabixa în patru ore, la punctul comercial în zece și la Corumbá, în optsprezece. Cu *Santa Loura*, în caz că o găseau, avea să dureze mai mult, dar, cel puțin, aveau să aibă hamacuri și mâncare.

Planul lui Jevy era să se odihnească puțin pe *Santa Loura*. Voia să-l urce pe Nate într-un pat și avea să folosească SatFone-ul pentru a suna la Corumbá și a vorbi cu Valdir. Acesta, la rândul lui, avea să găsească un doctor bun care știa ce să facă.

Căpitanul îi mai dădu o cutie de napolitane și un pahar cu cafea. Jevy le promise să-i caute în Corumbá săptămâna următoare. Apoi le mulțumi și își dezlegă barca. Nate era în viață, dar nemișcat. Febra nu îi scăzuse.

Cafeaua îi înteți pulsul lui Jevy, ținându-l treaz. Se jucă cu accelerația, mărin-d-o până când motorul începu să dea rateuri, apoi micșorând-o înainte să se oprească. Când se apropiară zorile, o ceață densă se lăsă asupra râului.

Ajunse la gura râului Cabixa la o oră după ivirea zorilor.

Santa Loura nu era acolo. Jevy acostă lângă vechiul ponton și se duse să-l caute pe proprietarul singurei case din apropiere. Acesta se afla în grajd, mulgând vaca. Își aminti de Jevy și îi povesti despre furtuna care scufundase barca. Cea mai groaznică furtună care fusese vreodată. Izbucnise în toiul nopții, așa că nu văzuse prea mult. Vântul era atât de puternic, încât el se ascunsese sub pat împreună cu soția și copilul.

- Unde s-a scufundat? întrebă Jevy.

- Nu știu.

- Și băiatul?

- Welly? Nu știu.

- N-ai mai vorbit cu nimeni altcineva? Nu l-a văzut nimeni pe băiat?

Nimeni. El nu vorbise cu nimeni de pe râu de când Welly dispăruse în timpul furtunii. Era foarte trist în legătură cu toate astea și, ca să fie mai sigur, avansă ideea că Welly murise, probabil.

Nate însă era în viață. Febra scăzuse destul de mult și, când se trezi, îi era frig și sete. Își deschise ochii cu degetele și văzu numai apă în jur, vegetația de pe mal și ferma.

- Jevy, zise el răgușit și cu un glas stins.

Se ridică în capul oaselor și își frecă ochii câteva minute. Nu văzu nimic clar. Jevy nu îi răspunse. Fiecare pârțică din trup îl durea - mușchii, articulațiile, sângele care îi iriga creierul. Pe gât și pe piept avea o iritație și se scărpină până când își jupui pielea îi era scârbă de propriul miros.

Fermierul și soția acestuia îl însoțiră pe Jevy până la barcă. Nu aveau nici un strop de benzină și acest lucru îl supăra pe vizitatorul lor.

- Cum te mai simți, Nate? întrebă el urcând în barcă.

- Mor, zise el ca într-o ultimă suflare.

Jevy îi atinse fruntea și, apoi, îi pipăi ușor pielea iritată.

- Febra a scăzut.

- Unde suntem?

- Pe Cabixa. Welly nu-i aici. Vasul s-a scufundat în timpul furtunii.

- Norocul nostru continuă, spuse Nate și se strâmbă când simți o durere sfredelindu-i capul. Unde e Welly?

- Nu știu. Reziști până la Corumbá?

- Prefer să mor.

- Întinde-te, Nate.

Se desprinseră de mal, lăsându-i pe fermier și pe soția acestuia în nămol până la glezne, făcându-le cu mâna, dar fiind ignorați.

Nate stătu un timp în capul oaselor. Vântul care îi mângâia fața îi dădea o senzație plăcută. Nu după mult timp însă i se făcu frig iarăși și se întinse ușor sub cort. Încercă să se roage pentru Welly, dar gândurile îi durară numai câteva secunde. Pur și simplu, nu-i venea să creadă că se îmbolnăvisese de malarie.

Hark plănuia masa în detaliu. Era servită într-un salon privat la „Hay-Adams Hotel”. Erau stridii și ouă, caviar și somon, șampanie și mimoze. La unsprezece, erau cu toții acolo, îmbrăcați lejer și bând mimoze.

Îi asigurase că întâlnirea era extrem de importantă și trebuia să fie confidențială. Găsise martorul care avea să-i ajute să câștige lupta.

Erau invitați numai avocații copiilor Phelan. Soțiile Phelan încă nu atacaseră testamentul și nu arătau prea mult entuziasm. Poziția lor legală era foarte slabă. Judecătorul Wycliff îi dăduse de înțeles unuia dintre avocații lor că nu era adeptul unor procese frivole intentate de fostele soții.

Cu sau fără temei, cei șase copii nu stătuseră deloc pe gânduri în a ataca testamentul. Toți șase dăduseră năvală, având același argument, în general - că Troy Phelan nu avusese capacitatea mintală necesară când semnase acel ultim testament.

La întâlnire nu se permise prezența decât a câte doi avocați din partea fiecărui moștenitor, de preferat, unul, dacă se putea. Hark era singur, reprezentându-l pe Rex. Wally Bright era singur, reprezentând-o pe Libbigail. Yancy era singurul avocat pe care îl cunoștea Ramble. Grit era acolo pentru Mary Ross. Doamna Langhorne, fosta profesoară de drept, se afla acolo pentru Geena și Cody. Troy Junior angajase și concediase trei firme de avocați de la moartea tatălui său. Cei mai recentți lucrau la o firmă cu patru sute de angajați. Numele lor erau Hemba și Hamilton și se prezentară acelei adunări colorate.

Hark închise ușa și se adresă grupului. Le oferă o scurtă biografie a lui Malcolm Snead, un om cu care se întâlnea aproape în fiecare zi.

- A fost alături de domnul Phelan treizeci de ani, spuse el grav. Poate că l-a ajutat să-și scrie ultimul testament. Poate că e pregătit să spună că bătrânul era ținut în momentul acela.

Avocații fură surprinși de veste. Hark le privi chipurile încântate pentru o clipă, după care spuse:

- Sau, poate e pregătit să spună că n-a știut nimic despre testamentul scris de mână și că domnul Phelan era perfect lucid în ziua în care a murit.

- Cât vrea? întrebă Wally Bright, trecând direct la subiect.

- Cinci milioane de dolari. Zece la sută acum și restul la sfârșit. Suma cerută de Snead nu îi uimi pe avocați. Erau atâtea în joc. De fapt, lăcomia lui păru chiar modestă.

- Clienții noștri, desigur, nu au acești bani, spuse Hark. Așa că, dacă vrem să punem mâna pe mărturia lui, totul depinde de noi. În schimbul a

aproximativ optzeci și cinci de mii de moștenitor, putem să semnăm un contract cu domnul Snead. Sunt convins că va depune o mărturie care, fie ne va ajuta să câștigăm procesul, fie va forța o înțelegere.

Starea financiară a celor din încăperea era foarte variată. Contul biroului lui Wally Bright era depășit. Acesta era în urmă cu plata unor impozite. La celălalt capăt al spectrului, se afla firma la care lucrau Hemba și Hamilton, ai cărei parteneri câștigau peste un milion de dolari pe an.

- Sugați să plătim un martor mincinos? Întrebă Hamilton.

- Nu știm dacă minte sau nu, zise Hark, care anticipa fiecare întrebare. Nimeni nu știe. Era singur cu domnul Phelan. Nu există martori. Adevărul va fi cel care va vrea domnul Snead.

- Pare cam dubios, adăugă Hemba.

- Aveți o idee mai bună? mârâi Grit, care era la a patra mimoză.

Hemba și Hamilton erau avocați de mare firmă, nefiind obișnuiți cu murdăriile și mizeriile de pe străzi. Nu că ei sau colegii lor ar fi fost mai presus de corupție, însă clienții lor erau mari corporații care foloseau lobiști pentru mituiri legale ca să pună mâna pe contracte guvernamentale grase și ascundeau banii în conturi din Elveția pentru despoți străini, totul cu ajutorul avocaților lor de încredere. Dar, pentru că erau avocați de firmă, priveau de sus genul de comportament deloc moral sugerat de Hark și aprobat de Grit, Bright și ceilalți amărâți.

- Nu sunt sigur că clientul nostru va fi de acord cu asta, zise Hamilton.

- Clientul vostru va sări în sus de bucurie la auzul veștii, spuse Hark.

Era aproape caraghios să asociezi morala cu TJ Phelan.

- Îl cunoaștem mai bine ca voi. Întrebarea e dacă voi vreți să participați.

- Sugerezi ca noi, avocații, să punem primele cinci sute de mii? Întrebă Hemba pe un ton disprețuitor.

- Exact, spuse Hark.

- Firma noastră n-ar fi de acord niciodată cu o astfel de schemă.

- În cazul ăsta, se va renunța la serviciile firmei voastre, interveni Grit. Nu uitați, e a patra la care s-a apelat într-o lună.

De fapt, Troy Junior amenințase deja să-i concedieze. Așa că tăcură și ascultară. Hark avea cuvântul.

- Pentru a evita stânjeneala de a ruga pe fiecare să scoată banii, am găsit o bancă dispusă să ne împrumute cinci sute de mii de dolari pentru un an. Nu avem nevoie decât de șase semnături pe contract. Eu am semnat deja.

- O să semnez și eu aiureala asta, zise Bright cu un exces de bărbăție.

Nu se temea, pentru că nu avea nimic de pierdut.

- Să văd dacă am înțeles bine, zise Yancy. Întâi îi dăm banii lui Snead și apoi el o să vorbească. Așa e?

- Exact.

- N-ar trebui să-i auzim întâi varianta?

- Trebuie lucrat puțin la ea. Tocmai ăsta e farmecul afacerii. O dată ce-l plătim, e al nostru. Trebuie să-i aranjăm mărturia în așa fel încât să fie în avantajul nostru. Nu uitați, nu mai există alți martori, poate cu excepția unei secrete.

- Ea cât mai costă? Întrebă Grit.

- E gratis. E inclusă în pachetul lui Snead.

De câte ori ai ocazia într-o carieră să tragi un procent din cea de-a zecea dintre cele mai mari averi din țară? Avocații făcură un calcul. Puțin risc aici, o mină de aur mai târziu.

Doamna Langhorne îi surprinse spunând:

- Voi recomanda firmei mele să facem afacerea. Dar trebuie să păstrăm o tăcere mormântală în legătură cu asta.

- Mormântală, repetă Yancy. Am putea fi excluși din barou, probabil chiar condamnați. E un delict să plătești un martor mincinos.

- Îți scapă ceva, zise Grit. Poate că n-o să fie o mărturie mincinoasă. Adevărul e definit numai de Snead. Dacă el zice că a ajutat la scrierea testamentului și că, în momentul respectiv, bătrânul era într-o ureche, cine poate să-l contrazică? E o afacere grozavă. Semnez.

- Deci, suntem patru, spuse Hark.

- Semnez și eu, zise Yancy. Hembra și Hamilton ezitau.

- Va trebui să discutăm cu firma noastră, spuse Hamilton.

- Trebuie să vă amintim că totul e confidențial, băieți? zise Bright.

Era comic; luptătorul de stradă care învățase la seral îi muștra pe marii avocați pe teme de morală.

- Nu, spuse Hembra. Nu-i nevoie să ne amintiți.

Hark l-ar fi sunat pe Rex, i-ar fi povestit despre afacere și Rex l-ar fi sunat apoi pe fratele său TJ și i-ar fi spus că noii lui avocați stricau totul. Hembra și Hamilton ar fi fost de domeniul trecutului în patruzeci și opt de ore.

- Mișcați-vă repede, îi preveni Hark. Domnul Snead susține că n-are nici un ban și este la fel de dispus să ajungă la o înțelegere cu partea adversă.

- Fiindcă veni vorba, se știe ceva în plus în legătură cu partea adversă? Întrebă Langhorne. Toți atacăm testamentul. Cineva trebuie să fie apărătorul său. Unde e Rachel Lane?

- E clar că se ascunde, spuse Hark. Josh m-a asigurat că ei știu unde se află, că sunt în contact cu ea și că ea va angaja avocați care să-i apere interesele.

- Cred și eu, pentru unsprezece miliarde, adăugă Grit.

Se gândiră un moment la cele unsprezece miliarde, fiecare din ei împărțind suma la șase și apoi aplicându-și propriile comisioane. Cinci milioane pentru Snead părea o sumă atât de rezonabilă.

Jevy și Nate se apropiară cu chiu cu vai de magazin după-amiază devreme. Motorul mergea greu și nu prea mai aveau combustibil. Fernando, proprietarul magazinului, era întins în hamac pe verandă, încercând să se ascundă de soarele arzător. Era bătrân, un veteran călit al râului care îl cunoscuse pe tatăl lui Jevy.

Amândoi îl ajutară pe Nate să coboare din barcă. Acesta frigea din nou. Picioarele îi erau amorțite și fără vlagă și cei trei înaintară foarte încet și cu grijă pe pontonul îngust, urcând apoi pe verandă. După ce îl așezară în

hamac, Jevy povesti repede ce se întâmplase în săptămâna care trecuse. Lui Fernando nu-i scăpa nimic din ce se petrecea pe râu.

Santa Loura s-a scufundat, zise el. A fost o furtună îngrozitoare.

- L-ai văzut pe Welly? întrebă Jevy.

- Da. A fost scos din apă de oamenii de pe un vas de vite. Au oprit aici. El mi-a povestit. Sunt sigur că e în Corumbá.

Jevy râsuflă ușurat când auzi că Welly trăia. Totuși, pierderea vasului era ceva tragic. *Santa Loura* era una din cele mai bune bărci din Pantanal. Se scufundase în timp ce se afla sub comanda lui.

Fernando îl examinează pe Nate în timp ce vorbeau. Acesta abia îi auzea. Cu siguranță, nu înțelegea nimic. Dar nici nu-l interesa.

- Nu e malarie, spuse Fernando apoi, atingând iritația de pe gâtul lui Nate.

Jevy se apropie de hamac și se uită la prietenul său. Părul îi era încâlcit și ud, iar ochii atât de umflați că nu-i putea deschide.

- Dar ce e? întrebă el.

- Malaria nu produce o astfel de spuzeală. E dengue.

- Febra dengue?

- Da. E asemănătoare cu malaria - febră, friguri, dureri de mușchi și de articulații, transmisă de țânțari. Dar spuzeala indică faptul că e vorba de dengue.

- Tata a avut o dată. I-a fost foarte rău.

- Trebuie să-l duci la Corumbá cât mai repede cu putință.

- Îmi împrumuți motorul tău?

Barca era ancorată sub clădirea șubredă. Motorul nu era la fel de ruginit ca al bărcii lui Jevy și avea cinci cai putere în plus. Se apucară repede de treabă, schimbând motoarele și umplând bidoanele și, după o oră de comă, petrecută în hamac, sărmanul Nate fu transportat din nou pe ponton și întins în barcă sub cort. Îi era prea rău ca să realizeze ce se petrecea.

Era aproape două și jumătate. Corumbá se afla la o distanță de nouă, zece ore. Jevy îi lăsa lui Fernando numărul de telefon al lui Valdir. Rareori se întâmpla ca o barcă ce naviga pe Paraguay să aibă stație radio. În cazul în care Fernando întâlnea una, Jevy îl ruga să-i transmită vestea lui Valdir.

Porni cu toată viteza, foarte mândru că avea din nou o barcă ce spinteca apa cu repeziciune. În urma lui se vedea o dâră înspumată.

Febra dengue putea fi fatală. Tatăl lui fusese îngrozitor de bolnav o săptămână, cu dureri de cap orbitoare și febră foarte mare. Ochii îl dureau atât de tare, încât mama lui îl ținuse zile întregi într-o cameră întunecată. Era un om al râului, călit, obișnuit cu durerile și, când îl auzise gemând ca un copil, Jevy știuse că era pe moarte. Doctorul îl vizita la două zile și, în cele din urmă, febra se opri.

Îi vedea picioarele lui Nate ieșind din cort, atât. Cu siguranță, nu avea să moară.

Se trezi o dată, dar nu văzu nimic. Se trezi din nou și era întuneric. Încerca să-i spună lui Jevy ceva de apă, doar o înghițitură mică și o bucătică de pâine, poate. Dar glasul îi dispăruse. Vorbitul necesita efort și mișcare, mai ales când încercai să strigi ca să acoperi zgomotul motorului. Articulațiile îl făceau să se îndoiaie de durere. Era ținut de fundul din aluminiu al bărcii.

Rachel era lângă el, sub cortul urât mirositor, cu genunchii strânși și atingându-i foarte ușor pe ai lui, la fel ca atunci când stătuseră pe pământ în fața colibei ei și, mai târziu, pe banca de la umbra copacului de pe mal. Un contact prudent din partea unei femei dornice de atingerea inocentă a pielii. Trăise unsprezece ani printre indienii Ipica și goliciunea lor impusese distanța între ei și orice persoană civilizată. O simplă îmbrățișare era complicată. De unde îl țineai pe omul respectiv? Unde îl atingeai? Cât de mult îl strângeai? Cu siguranță, ea nu atinsese pe nici unul dintre bărbați.

Ar fi vrut să o sărute, chiar și numai pe obraz, pentru că era evident că trecuseră mulți ani de când nu mai cunoscuse o asemenea afecțiune.

- Când ai fost sărutată ultima oară, Rachel? ar fi vrut el să o întrebe. Ai fost îndrăgostită. Cât de mult te-ai implicat fizic?

Dar ținu întrebările pentru el și vorbiră, în schimb, despre oameni pe care nu îi cunoștea. Ea avusese un profesor de pian a cărui respirație mirosea atât de urât încât clapele albe se îngălbeniseră. El avusese un antrenor de *lacrosse* care era paralizat de la brâu în jos, pentru că își rupsesse șira spinării în timpul unui meci. O fată de la biserica ei rămăsese însărcinată și tatăl ei o condamna din amvon. La o săptămână după aceea, ea s-a sinucis. El a pierdut un frate răpus de leucemie.

Îi mângâie genunchii și ei păru să-i placă. Dar nu avea să meargă mai departe. Nu se cuvenea să fie obraznic cu o misionară.

Ea se afla acolo pentru a-l împiedica să moară. Luptase împotriva malariei de două ori ea însăși. Febra creștea și scădea, frigurile îi înghețau burta și, pe urmă, dispăreau. Greața venea în valuri. Apoi, ore întregi, nu mai era nimic. Ea îl bătu pe braț și îi promise că nu avea să moară. Tuturor li se spune așa, se gândi el. Moartea avea să fie bine venită.

Atingerile încetară. El deschise ochii și întinse mâna după Rachel, dar aceasta dispăruse.

Jevy îl auzi delirând de două ori. De fiecare dată opri barca și dădu cortul la o parte de pe Nate. Îl forță să bea apă și, apoi, i-o turnă ușor prin părul ud de sudoare.

- Aproape c-am ajuns, spunea el iar și iar. Aproape.

Primele lumini ale orașului Corumbá îi umplură ochii de lacrimi. Le văzuse de multe ori când se întorsese din excursiile în nordul Pantanalului, dar niciodată nu se bucurase atât de mult.

Licăreau pe deal în zare. Le număra până când se contopiră una în alta.

Era aproape unsprezece seara când sări în apa mică și își legă barca. Docul era pustiu. O rupse la fugă spre un telefon public.

Valdir se uita la televizor în pijama, fumându-și ultima țigară din seara

aceea și ignorându-și soția îmbufnată, când sună telefonul. Răspunse fără să se ridice, dar imediat sări în picioare.

- Ce e? întrebă ea când el intră în fugă în dormitor.

- S-a întors Jevy, îi spuse el peste umăr.

- Cine-i Jevy?

Trecând pe lângă ea în drum spre ușă, îi spuse:

- Mă duc la râu.

Ei însă puțin îi păsa.

Traversând orașul, își sună un prieten doctor, care abia se culcase și îl convinse să vină la spital.

Jevy se plimba de colo-colo pe docuri. Americanul stătea pe o piatră, cu capul pe genunchi. Fără să scoată un cuvânt, îl urcară cu grijă pe bancheta din spate și porniră cu viteză, improșcând pietricele în urma lor.

Valdir avea atâtea întrebări, că nici nu știa de unde să înceapă. Muștrările trebuiau să mai aștepte.

- Când s-a îmbolnăvit? întrebă el în portugheză.

Jevy stătea lângă el, frecându-și ochii și încercând să nu adoarmă. Ultima oară dormise în satul indienilor.

- Nu știu, zise el. Toate zilele sunt la fel. E febră dengue. Spuzeala apare în a patra sau a cincea zi și cred c-o are de vreo două zile. Nu știu.

Goneau prin oraș, ignorând semafoarele și indicatoarele. Cafenelele de pe trotuare tocmai închideau. Nu erau multe mașini pe străzi.

- Ați găsit-o?

- Da.

- Unde?

- E aproape de munți. Cred că e în Bolivia. O zi la sud de Porto Indio.

- E pe hartă?

- Nu.

- Atunci, cum ați găsit-o?

Nici un brazilian n-ar fi recunoscut că se rătăcise, cu atât mai puțin unul experimentat ca Jevy. I-ar fi rănit orgoliul și, poate, i-ar fi afectat și afacerile.

- Eram într-o zonă inundată, unde hărțile nu înseamnă nimic. Am întâlnit un pescar care ne-a ajutat. Ce face Welly?

- Welly e bine. Barca s-a dus, spuse Valdir, care era mai îngrijorat din cauza bărcii decât pentru marinar.

- În viața mea n-am văzut asemenea furtuni. Am avut parte de trei.

- Ce-a zis femeia?

- Nu știu. Eu n-am prea vorbit cu ea.

- A fost surprinsă când v-a văzut?

- N-a părut. Era destul de calmă. Am impresia că l-a plăcut pe prietenul nostru.

- Cum a decurs întâlnirea lor?

- Întrebă-l.

Nate stătea ghemuit pe bancheta din spate și nu auzea nimic. Și probabil că Jevy nu știa nimic, așa că Valdir nu insistă. Avocații urmau să stea de vorbă mai târziu, imediat cum Nate avea să fie în stare.

Un scaun cu rotile îi aștepta lângă bordură când ajunseră la spital. Îl puseră pe Nate în el și îl urmară pe infirmier pe trotuar. Aerul era cald și umed, încă foarte zăpușitor. Pe treptele de la intrare, o duzină de îngrijitoare și asistente îmbrăcate în uniforme albe fumau și vorbeau în liniște. Spitalul nu avea aer condiționat.

Prietenul doctor era repezit și pus pe treabă. Hârtiile aveau să fie completate dimineață. Îl împinse pe Nate prin holul pustiu, unde îl preluă o soră somnoroasă. În timp ce Jevy și Valdir stăteau într-un colț și priveau, doctorul și sora îl dezbrăcară complet pe pacient. Sora îl spălă cu alcool și cârpe albe. Doctorul examinează spuzeala, care începea de la bărbie și se oprea la brâu. Era plin de înțepături de țânțari dintre care multe fuseseră scărpinate până când se transformaseră în mici răni. Îi luă temperatura, tensiunea, pulsul.

- Pare să fie febră dengue, spuse doctorul după zece minute, apoi îi dădu surorii o listă cu detalii, însă ea nu prea asculta, pentru că mai făcuse acele lucruri.

Se apucă să-l spele pe Nate pe cap.

El mormăi ceva, dar nu avea nici o legătură cu cineva din cei prezenți. Ochii îi erau tot umflați și închiși; nu se bărbierise de o săptămână. Ai fi zis că stătuse într-un șanț în fața unui bar, acasă.

- Febra e foarte mare, spuse doctorul. Delirează. O să începem să-i administrăm intravenos antibiotice și calmante, multă apă, poate și puțină mâncare mai târziu.

Sora îi puse pe ochi un bandaj dintr-un strat gros de tifon, după care i-l fixă cu leucoplast de la o ureche la alta. Găsi o venă și începu injecțiile intravenoase. După aceea, scoase dintr-un sertar o cămașă de noapte galbenă și îl îmbrăcă.

Doctorul îi luă temperatura din nou.

- În curând ar trebui să scadă, îi spuse el surorii. Dacă nu, sună-mă acasă, zise el și se uită la ceas.

- Îți mulțumesc, spuse Valdir.

- O să vin mâine dimineață să-l văd, mai spuse doctorul, după care plecă, lăsându-i acolo.

Jevy locuia la marginea orașului, unde casele erau mici și străzile nepavate. Adormi de două ori în timp ce Valdir îl ducea acasă.

Doamna Stafford era plecată după antichități la Londra. Telefonul sună de o duzină de ori până când răspunse Josh. Ceasul arăta ora 2:20 noaptea.

- Sunt Valdir, spuse vocea.

- Ah, da, Valdir, spuse Josh trecându-și mâna prin păr și clipind de câteva ori. Sper că ai un motiv întemeiat.

- S-a întors omul dumitale.

- Slavă Domnului!

- Dar e foarte rău bolnav.

- Poftim! Ce-a pățit?

- Are febră dengue, ceva asemănător cu malaria. Țânțarii sunt purtători. Nu e ceva neobișnuit pe-aici.

- Credeam că are vaccinuri pentru orice, spuse Josh ridicându-se și trecându-și mâna prin păr.

- Pentru dengue nu există vaccin.

- N-o să moară, nu?

- Ah, nu. E la spital. Am un bun prieten doctor care se ocupă de el. Zice că o să se facă bine.

- Când o să pot vorbi cu el?

- Poate mâine. Are febră mare și e inconștient.

- A găsit-o pe femeie?

- Da.

Bravo, își spuse Josh răsuflând ușurat și așezându-se pe pat. Deci ea e acolo, într-adevăr.

- Spune-mi numărul salonului.

- Păi, nu există telefon în saloane.

- Dar e un salon privat, nu? Haide, Valdir, banii nu sunt o problemă.

Spune-mi că î se dau toate îngrijirile necesare.

- E pe mâini bune. Dar spitalul e puțin diferit de cele de la voi.

- E nevoie să vin acolo?

- Dacă dorești. Dar nu e nevoie. N-ai cum să-l muți la alt spital. Are un doctor bun.

- Cât o să rămână acolo?

- Câteva zile. Mâine dimineață o să știm mai multe.

- Să mă suni devreme, Valdir. Vorbesc serios. Trebuie să vorbesc cu el cât mai repede.

- Da, o să te sun devreme.

Josh se duse apoi la bucătărie să bea niște apă rece. După aceea, începu să se plimbe prin salon. La ora trei se dădu bătut, făcu o cafea tare și se duse în biroul său de la subsol.

Datorită faptului că era un american bogat, nu se zgârciră la nimic. I se pompară în vene cele mai bune medicamente existente în farmacii. Febra scăzu puțin și încetă să mai transpire. Durerea dispăru, alungată de cele mai grozave medicamente de fabricație americană. Sforăia zgomotos când sora și un infirmier îl duseră în salonul lui la două ore de la sosire.

În noaptea aceea, avea să împartă salonul cu încă cinci bolnavi. Din fericire, era legat la ochi și inconștient. Nu putea să vadă plăgile deschise, tremuratul incontrollabil al bătrânului de lângă el, făptura zbârcită și fără viață din partea cealaltă a încăperii. Nu simți nici mirosurile oribile.

Deși nu avea nimic pe numele său și totdeauna avusese probleme financiare, Rex Phelan se pricepea la cifre. Era unul dintre puținele lucruri pe care le moștenise de la tatăl său. Era singurul dintre moștenitorii Phelan care avea atât aptitudinile, cât și puterea de a citi toate cele șase reclamații prin care se ataca testamentul lui Troy. Când termină, își dădu seama că fiecare dintre cele șase firme de avocatură copia, practic, munca alteia. De fapt, unele expresii sunau ca și cum ar fi fost împrumutate din reclamația precedentă sau din cea următoare.

Șase firme care duceau aceeași luptă, fiecare dintre ele urmărind să pună mâna pe o bucată exorbitantă din plăcintă. Era timpul pentru puțină armonie în familie. Se hotărî să înceapă cu fratele său TJ, care era cea mai ușoară țintă, dat fiind că avocații lui se agățau de morală.

Cei doi frați stabiliră să se întâlnească în secret; soțiile lor nu se puteau suferi și discordia putea fi evitată dacă femeile, pur și simplu, nu știau. Rex îi spuse lui Troy Junior la telefon că venise timpul să facă pace. Economia o cerea.

Se întâlneau să ia micul dejun într-un local suburban unde se făceau clătite și, după câteva minute de mâncare și comentarii despre fotbal, se mai relaxară. Rex trecu direct la afaceri, spunându-i de Snead.

- E extraordinar, spuse el entuziasmat. Ar putea să ne ajute sau să ne distrugă.

Apoi detalie povestea, ajungând încetul cu încetul la obligația contractuală pe care avocații voiau să o semneze, toți cu excepția celor ai lui Troy Junior.

- Avocații tăi strică afacerea, spuse el încruntat și aruncă priviri în jur ca și cum s-ar fi temut să nu fie ceva spioni.

- Ticălosul vrea cinci milioane? Întrebă Troy Junior încă nevenindu-i să creadă ce făcea Snead.

- E o nimica toată. Uite ce e, e dispus să spună că era singur cu tata când a scris testamentul. Facem orice e nevoie ca să câștigăm. Acum nu vrea decât jumătate de milion. Putem să-l păcălim mai târziu și să nu i-i mai dăm pe ceilalți.

Acest lucru îi plăcu lui Troy Junior. Și schimbarea firmelor de avocați, cu siguranță, nu era ceva nou pentru el. Dacă ar fi fost sincer, ar fi recunoscut că firma la care lucrau Hemba și Hamilton îl intimidă. Patru sute de avocați. Holuri din marmură. Opere de artă pe pereți. Cineva plătea pentru bunul lor gust.

Rex schimbă subiectul.

- Ai citit cele șase reclamații? Îl întrebă el.

Troy Junior mesteca o căpșună și clătină din cap. Nu o citise nici măcar pe cea depusă în numele lui. Hemba și Hamilton o discutaseră cu el și el o semnase, dar era groasă și Biff aștepta în mașină.

- Ei bine, eu le-am citit, încet și cu atenție, și toate sunt identice. Avem șase firme de avocați care fac aceeași treabă, toate atacând același testament. E absurd.

- M-am gândit și eu la asta, zise Troy Junior.

- Și toate șase se așteaptă să se îmbogățească în final. Cât ți-au cerut băieții tăi?
- Ție cât ți-a cerut Hark Gettys?
- Douăzeci și cinci la sută.
- Ai mei au vrut treizeci. Am căzut de acord la douăzeci, zise Troy Junior cu un licăr de mândrie în ochi, pentru că făcuse o afacere mai bună ca Rex.
- Hai să ne jucăm puțin cu cifrele, continuă Rex. Teoretic, să zicem că îl plătim pe Snead, el zice tot ce trebuie, noi ne aducem psihiatrii, începe aiureala și se vrea să se ajungă la o înțelegere. Să zicem că fiecare obține, nu știu, să zicem douăzeci de milioane. Asta înseamnă patruzeci între noi doi. Cinci se duc la Hark. Patru, la băieții tăi. Deci, nouă, iar noi rămânem cu treizeci și unu.
- Îi iau.
- Și eu. Dar dacă băieții tăi ar dispărea din cadru și ne-am uni forțele, atunci Hark și-ar reduce onorariul. N-avem nevoie de toți acești avocați, TJ. Se folosesc unii de alții și abia așteaptă să ne jupoaie de bani.
- Nu pot să-l sufăr pe Hark Gettys.
- Bine. Lasă-mă pe mine să discut cu el. Nu-ți cer să-i fii prieten.
- De ce nu vrei să renunți la Hark și să-i accepți pe băieții mei?
- Pentru că Hark l-a găsit pe Snead. Pentru că Hark a găsit banca de unde împrumutăm banii ca să-l cumpărăm pe Snead. Pentru că Hark e gata să semneze hârtiile și băieții tăi sunt prea moralști. Asta e o afacere urâtă, TJ. Hark o înțelege.
- Am impresia că e un bandit.
- Da! Și e banditul nostru. Dacă ne unim forțele, procentajul lui o să coboare de la douăzeci și cinci la douăzeci la sută. Dacă o aducem și pe Mary Ross, atunci o să-l reducă la șaptesprezece virgulă cinci. Libbigail, cincisprezece.
- Pe Libbigail n-o s-o convingem niciodată.
- Întotdeauna există o șansă. Dacă o să fim uniți toți trei, s-ar putea să asculte și ea.
- Și matahala aia cu care s-a măritat? întrebă Troy Junior cu deplină sinceritate.
- Vorbea cu fratele său, care era căsătorit cu o stripteuză.
- O să-i luăm pe rând. Hai să rezolvăm întâi noi și, pe urmă, mergem la Mary Ross. Avocatul ei e acel Grit, care nu-mi dă impresia că e prea isteț.
- N-are sens să ne certăm, spuse Troy Junior cu tristețe.
- O să ne coste o afurisită de avere. E timpul să facem pace.
- Mama o să fie mândră.

Regiunile mai ridicate de pe malurile râului Xeco erau folosite de indieni de zeci de ani. Acolo făceau popas pescarii când rămâneau noaptea și cei care circulau pe râu. Rachel, Lako și un alt indian pe nume Ten, stăteau adăpostiți sub un acoperiș de stuf și așteptau să treacă furtuna. Apa se scurgea de pe acoperiș, iar vântul le arunca picăturile de ploaie în față. La

picioarele lor se afla o canoe, pe care o trăseseră de pe apă după ce se luptaseră cu furtuna timp de o oră îngrozitoare. Hainele lui Rachel erau ude learcă, dar, cel puțin, ploaia era caldă. Indienii nu purtau nici un fel de haine, doar un șnur în jurul mijlocului și o bucată de piele care le acoperea organele genitale.

Ea avusese odată o barcă din lemn cu un motor vechi, care fusese a soților Cooper, predecesorii ei. Când avea benzină, o folosea pe râurile dintre cele patru sate Ipica. Ar fi dus-o până la Corumbá în două zile foarte lungi și patru la întoarcere.

În cele din urmă, motorul se stricase și nu erau bani pentru unul nou. În fiecare an, când își prezenta modestul buget în fața celor de la „Triburile Mondiale”, îi implora să-i dea un motor nou sau, cel puțin, unul uzat, dar bun. Găsise unul în Corumbá cu trei sute de dolari. Însă bugetele erau restrânse în toată lumea. Banii acordați ei se cheltuiau pe medicamente și literatură religioasă. Continuă să te rogi, i se spunea. Poate la anul.

Ea accepta fără să crâcnească. Dacă Dumnezeu voia ca ea să aibă un motor nou, avea să-l aibă. Numai El știa dacă și când. Aceste întrebări nu trebuia să și le pună ea.

Neavând barcă, străbătea distanțele dintre sate pe jos, aproape întotdeauna cu Lako șchiopătând alături. Și, o dată, în luna august a fiecărui an, îl convingea pe șef să-i împrumute o canoe și o călăuză pentru călătoria până la Paraguay. Acolo, aștepta un vas pentru vite sau o *chalana* care se îndrepta spre sud. Cu doi ani în urmă, așteptase trei zile, dormind în grajdul unei mici *fazenda* de pe malul râului. În trei zile, ajunsese dintr-o străină, o prietenă și, apoi, o misionară, iar fermierul și soția acestuia deveniseră creștini datorită învățăturilor și rugăciunilor ei.

A doua zi, avea să stea la ei să aștepte o barcă pentru a merge la Corumbá.

Vântul vâjâia prin adăpost. Ea îl ținea pe Lako de mână și se ruga, nu pentru siguranța lor, ci pentru sănătatea prietenului lor, Nate.

Domnului Stafford i se aduse micul dejun la birou - cereale și fructe. El refuză să părăsească încăperea și, când spuse că, de fapt, avea să rămână acolo toată ziua, cele două secretare ale sale se grăbiră să rearanjeze nu mai puțin de șase întâlniri. Un pateu cu brânză la ora zece, tot la birou. Îl sună pe Valdir și i se spuse că nu era acolo, ci la o ședință, undeva, în partea cealaltă a orașului. Valdir avea un celular. De ce nu sunase?

Un asociat îi aduse un material de două pagini despre febra dengue, luat de pe Internet. Asociatul spuse că trebuia să plece la tribunal și întrebă dacă domnul Stafford voia să mai facă și alte studii pe teme medicale. Domnul Stafford nu gustă gluma.

Josh citi materialul în timp ce mânca pateul. Era scris la două rânduri, cu un spațiu de doi centimetri și jumătate în fiecare parte, deci, se întindea, de fapt, pe o pagină și jumătate. Un Material Stafford. Febra dengue este o boală tropicală infecțioasă răspândită de un țânțar numit "Aedes", care

preferă să ciupească ziua. Primul semn este oboseala, urmată repede de o durere de cap îngrozitoare în spatele ochilor și apoi de o febră ușoară care se transformă curând într-una foarte mare și e însoțită de transpirații, greață și vomă. Pe măsură ce febra crește, mușchii gambelor și spatelui încep să doară. Febra mai este cunoscută și sub denumirea de „friguri de oase” din cauza durerilor cumplite ale mușchilor și articulațiilor. O spuzeală apare după toate celelalte simptome. Febra poate să scadă pentru o zi, două, dar, de obicei, revine cu și mai mare intensitate. După vreo săptămână, infecția începe să dispară și la fel și pericolul. Nu există nici un tratament și nici un vaccin. După aceea, e nevoie de o lună de odihnă și lichide pentru revenirea la normal.

Și acesta e un caz ușor. Dengue poate să degenereze în febră dengue cu hemoragie sau sindromul dengue șoc, ambele fiind, uneori, fatale, mai ales la copii.

Josh era pregătit să trimită avionul domnului Phelan la Corumbá pentru a-l lua pe Nate. La bord ar fi fost un doctor și o soră și orice altceva ar fi avut nevoie.

- Domnul Valdir, spuse o secretară în interfon.

Nici un alt apel nu era luat.

Era la spital.

- Tocmai am fost la domnul O'Riley, spuse el rar și precis. E bine. Dar nu e foarte conștient.

- Poate să vorbească? Întrebă Josh.

- Nu. Nu acum. Îi dau calmante.

- Are un doctor bun?

- Cel mai bun. Un prieten de-al meu. Doctorul e la el, acum.

- Întreabă-l când o să poată să vină acasă domnul O'Riley. O să trimit un avion personal și un doctor la Corumbá.

Pe fundal se auzeau glasuri.

- Nu prea curând, spuse Valdir. Când va ieși din spital, va avea nevoie de odihnă.

- Și când va ieși din spital?

Alte conversații.

- Nu poate spune acum.

Josh clătină din cap și azvârli în coșul de gunoi ce mai rămăsese din pateu.

- I-ai spus ceva domnului O'Riley? mârâi el la Valdir.

- Nu. Cred că doarme.

- Ascultă, domnule Valdir, e foarte important să stau de vorbă cu el cât mai curând cu putință, bine?

- Înțeleg. Dar trebuie să ai răbdare.

- Nu sunt un om răbdător.

- Înțeleg. Dar trebuie să încerci.

- Sună-mă după-amiază.

Josh trânti receptorul și începu să se plimbe agitat. Nu făcuse bine trimițându-l în mijlocul pericolelor tropicale pe Nate, așa fragil și instabil cum

era. Fusesse o alegere convenabilă, acela era motivul. Să-l îndepărteze vreo două săptămâni, să-i dea de lucru în altă parte, în timp ce firma rezolva încurcătura aceea. Mai erau patru parteneri în cadrul firmei, în afară de Nate, oameni pe care Josh îi alesese cu mâna lui, îi angajase, îi pregătise și pe care îi asculta când era vorba de unele chestiuni de management. Tip era unul din ei și era singura voce care îl susținea pe Nate. Ceilalți trei voiau ca acesta să dispară.

Secretara lui fusese dată altcuiva. Un asociat în ascensiune îi împrumutase biroul în ultima vreme și i se spusese că avea să rămână acolo. Dacă febra dengue nu îl răpunea pe sărmanul Nate, fiscul aștepta.

Punga de perfuzie se goli pe la jumătatea zilei, deși nimeni nu se osteni să o verifice. Câteva ore mai târziu, Nate se trezi. Era amețit, dar liniștit și nu mai avea febră. Era amorțit, însă nu mai asuda. Își pipăi bandajul de pe ochi și leucoplastul care îl ținea acolo și, după ce se gândi puțin, se hotărî să arunce o privire. În brațul stâng avea perfuzia, așa că începu să dezlipească leucoplastul cu degetele mâinii drepte. Era conștient de niște glasuri dintr-o altă încăpere și de niște pași pe o podea. Se auzea agitație pe coridor. Mai aproape, cineva gemea cu un glas scăzut și încărcat de durere.

Își desprinsese ușor leucoplastul de pe piele și păr, înjurând persoana care i-l lipise așa. Dădu bandajul într-o parte și acesta îi atârna peste urechea stângă. Prima imagine pe care o văzu fu cea a unei tencuieli cojite de un galben-decolorat pe perete chiar deasupra lui. Luminile erau stinse și razele soarelui pătrundeau printr-o fereastră. Și tencuiala de pe tavan era căzută, lăsând să se vadă spații mari și negre astupate de pânze de păianjen și praf. Un ventilator șubred atârna din tavan și se bălăngănea când se învârtea.

Două picioare îi atraseră atenția, două picioare bătrâne, noduroase și pline de cicatrice, răni și băătăuri, și, ridicând capul puțin, văzu că erau ale unui bătrân sfrijit și zbârcit al cărui pat aproape că se atinge de al său. Părea mort.

Gemetele se auzeau de lângă fereastră. Sărmanul om era la fel de mic și de zbârcit. Era întins în mijlocul patului, înfășurat în cearșaf și făcut ghem, suferind în comă.

Mirosurile de urină veche, fecale și dezinfectant se combinau, generând unul îngrozitor de greu. Niște surori râdeau pe coridor. Tencuiala se cojea de pe toți pereții. În afară de patul lui Nate, mai erau cinci, toate ambulatorii, așezate aiurea, fără nici o ordine.

Al treilea tovarăș de salon se afla lângă ușă. Era gol cu excepția unui scutec ud, iar trupul îi era plin de răni roșii, deschise. Și el părea mort și Nate spera să fie așa. Pentru binele lui.

Nu existau butoane pe care să se apese, nici cordoane de urgență sau interfon, nici o modalitate de a cere ajutor decât prin strigăte, ceea ce ar fi putut să trezească și morții. Creaturile acelea ar fi putut să se ridice și să-l viziteze.

Ar fi vrut să fugă, să se dea jos din pat, să-și smulgă perfuzia din braț și

să o rupă la fugă spre libertate. Și-ar fi încercat norocul pe străzi. Cu siguranță, nu puteau să existe atâtea bolnavi afară. Oriunde ar fi fost mai bine decât în acel salon de leproși.

Dar picioarele îi erau ca niște cărămizi. Încercă din toate puterile să le ridice, pe rând, dar abia putea să le miște.

Își afundă capul în pernă, închise ochii și se gândi să plângă. Mă aflu într-un spital dintr-o țară din lumea a treia, își repeta el iar și iar. Am părăsit „Walnut Hill”, de o mie de dolari pe zi, cu buton pentru orice, mochetă, dușuri, terapeuți care îmi stăteau la dispoziție.

Cel cu răni gemu și Nate se afundă și mai mult în pernă. Apoi luă bandajul și și-l puse la loc pe ochi, lipindu-l exact așa cum fusese, dar mai strâns de data aceasta.

35

Snead sosi la întâlnire cu un contract propriu, pe care îl pregătise fără ajutorul unui avocat. Hark îl citi și trebui să admită că nu era întocmit rău. Era intitulat „Contract pentru Serviciile unui Martor Expert”. Experții ofereau opinii. Snead avea să ofere, în principal, fapte concrete, însă lui Hark nu-i păsa ce spunea contractul. Îl semnă și îi dădu un cec de jumătate de milion. Snead îl luă cu delicatețe, examina fiecare cuvânt, după care îl împături și îl vârî în buzunarul hainei.

- Cu ce încep? întrebă el zâmbind.

Erau atâtea lucruri de discutat. Ceilalți avocați voiau să fie și ei prezenți. Hark avea timp doar să-l pună în temă.

- În general, care era starea psihică a bătrânului în dimineața zilei în care a murit?

Snead se foi ușor și se încruntă, ca și cum s-ar fi concentrat. Voia cu adevărat să spună lucrurile care trebuiau. Avea senzația că patru milioane și jumătate veneau spre el chiar în clipa aceea.

- Nu era lucid, spuse el și cuvintele plutiră în aer în timp ce aștepta aprobarea.

Hark încuviință. Până acum era bine.

- Era ceva neobișnuit?

- Nu. În ultimele zile, rareori avea momente de luciditate.

- Cât timp îți petreceai cu el?

- Douăzeci și patru de ore pe zi, cu întreruperi.

- Unde dormeai?

- Camera mea era în capătul coridorului, dar avea o sonerie pentru mine.

Eram chemat în orice moment al zilei și al nopții. Uneori se trezea în toiul nopții și voia suc sau o pastilă. Pur și simplu, apăsa pe un buton, soneria suna la mine și eu îi duceam orice avea nevoie.

- Cine mai locuia cu el?

- Nimeni.

- Cu cine își mai petrecea timpul?
- Poate cu tânăra Nicolette, secretara. O plăcea.
- Întreținea relații sexuale cu ea?
- Ar ajuta cazul?
- Da.

- Atunci, se regulau ca iepurii.

Hark nu putu să nu zâmbească. Insinuarea că Troy se ținea după ultima lui secretară n-ar fi surprins pe nimeni.

Nu le trebui mult să găsească aceeași partitură după care să cânte.

- Uite ce e, domnule Snead, asta vrem. Ne trebuie mici ciudățenii, întâmplări șocante, lucruri stranii pe care le-a spus sau le-a făcut, care, la un loc, să convingă pe oricine că nu era în toate mințile. Ai destul timp. Stai jos și apucă-te de scris. Pune totul pe hârtie. Vorbește cu Nicolette, asigură-te că făceau sex, ascultă ce zice și ea.

- O să zică orice e nevoie.

- Bun. Pe urmă, repetați și aveți grijă să nu existe puncte slabe pe care să le găsească alți avocați. Mărturiile voastre trebuie să fie rezistente.

- N-are cine să le contrazică.

- Nimeni? Nici un șofer de limuzină, nici o cameristă, fostă iubită sau, poate, altă secretară?

- Avea și din aceștia, bineînțeles. Dar nimeni nu locuia la etajul paisprezece în afară de mine și de domnul Phelan. Era un om foarte singuratic. Și într-o ureche.

- Atunci, cum s-a purtat așa de bine în fața psihiatrilor?

Snead se gândi câteva clipe. Imaginația îl părăsi.

- Ce părere ai? întrebă el.

- Aș zice că domnul Phelan știa că examinarea avea să fie dificilă, pentru că știa că nu putea pune bază pe propria-i minte, așa că ți-a cerut să pregătești liste cu întrebări pe care le anticipai, cum ar fi data nașterii, pentru că o tot uita, numele copiilor, pe care, practic le uitase, colegiile la care studiaseră, cu cine erau căsătoriți etcetera, după care ați trecut la întrebările legate de starea sănătății. Bănuiesc că, după ce ați recapitulat aceste lucruri de bază, ți-ai petrecut cel puțin două ore punându-i întrebări despre corporație, structura acesteia, companiile pe care le deținea, achizițiile pe care le făcuse, cotațiile la închidere ale anumitor acțiuni. Se baza pe dumneata din ce în ce mai mult pentru a-l ține la curent cu știrile financiare, astfel că ți-a fost ușor. Pentru el era plictisitor, dar dumneata erai hotărât să-l menții în formă chiar cu puțin înainte să-l duci în sală. Ți se pare cunoscut?

Lui Snead îi plăcea foarte mult. Era uluit de capacitatea avocatului de a născoci minciuni pe moment.

- Da, da, exact! Așa i-a îmbrobodit domnul Phelan pe psihiatri.

- Atunci, pune-te pe treabă, domnule Snead. Cu cât o să lucrezi mai mult la povestiri, cu atât o să fii un martor mai bun. Avocații din tabăra adversă or să-ți atace mărturia, or să te facă mincinos, așa că trebuie să fii pregătit. Pune totul pe hârtie, ca să ai tot timpul o evidență a povestirilor.

- Îmi place ideea.
- Date, ore, locuri, incidente, ciudățenii. Totul, domnule Snead. Același lucru e valabil și pentru Nicolette. Pune-o și pe ea să scrie.
- Nu prea se pricepe la scris.
- Ajut-o. Totul depinde de dumneata, domnule Snead. Dacă vrei restul banilor, câștigă-i.
- Cât timp am la dispoziție?
- Noi, ceilalți avocați și cu mine, am vrea să te înregistrăm pe video peste câteva zile. O să-ți ascultăm povestirile, o să-ți punem o mulțime de întrebări și, pe urmă, o să vizionăm caseta. Sunt sigur că o să vrem să schimbăm câte ceva. O să te îndrumăm, poate o să înregistrăm și alte casete. Când lucrurile or să fie perfecte, o să fii pregătit pentru depoziție.

Snead plecă în grabă. Voia să depună banii la bancă și să-și cumpere o mașină nouă. Și Nicolette avea nevoie de una.

În timp ce își făcea rondul, un infirmier de noapte observă că punga era goală. Potrivit instrucțiunilor scrise de mână pe spatele ei, fluidele nu trebuiau întrerupte. O duse la farmacie, unde o studentă care lucra câteva ore ca soră alcătui compoziția necesară și îi dădu punga înapoi infirmierului. Prin tot spitalul circulau zvonuri despre bogatul pacient american.

În somn, Nate era alimentat cu medicamente de care nu avea nevoie.

Când se duse Jevy, înainte de micul dejun, el era pe jumătate treaz, cu ochii încă acoperiți, pentru că prefera întunericul.

- A venit Welly, îi șopti Jevy.

Sora îl ajută pe Jevy să scoată patul din salon, să străbată coridorul și să iasă în curtea cea mică, unde era soare. Sora răsuci o manivelă și jumătate de pat se înclină. Apoi îi scoase bandajul și Nate nici măcar nu tresări. Deschise ochii încet și încercă să-și focalizeze privirea. Jevy, care se afla la câțiva centimetri distanță doar, zise:

- S-au mai dezumflat.

- Salut, Nate, spuse Welly, care se afla în partea cealaltă a lui. Sora îi lăsa singuri.

- Salut, Welly, zise Nate rar și răgușit.

Era amețit, dar fericit. Cât de bine cunoștea senzația de a fi drogat.

Jevy îi atinse fruntea.

- Și febra a scăzut.

Cei doi brazilieni își zâmbiră, bucuroși că nu îl omorâseră pe american în excursia lor în Pantanal.

- Ce-ai pățit? îl întreabă Nate pe Welly, încercând să scurteze cuvintele și să nu sune ca ale unui om beat.

Jevy transmise întrebarea mai departe în portugheză și Welly se însufleți imediat, începând să povestească despre furtună și cum se scufundase *Santa Laura*. Jevy îl oprea din când în când ca să traducă. Nate asculta, încercând să țină ochii deschiși, dar erau momente când ațipea.

Acolo îi găsi Valdir. Îl salută pe Nate cu căldură, fiind încântat că

oaspetele lor stătea în capul oaselor și arăta mai bine. Apoi scoase un celular și, apăsând pe butoane, zise:

- Trebuie să vorbești cu domnul Stafford. E foarte nerăbdător.
- Nu sunt sigur că..., zise Nate, dar nu termină fraza, pentru că ațipi iar.
- Haide, trezește-te și vorbește cu domnul Stafford, spuse Valdir dându-i

telefonul și înfoidu-i perna.

Nate luă telefonul și zise:

- Alo.
- Nate! Tu ești?
- Josh.
- Nate, spune-mi că n-o să mori. Spune-mi, te rog.
- Nu sunt sigur, spuse Nate și Valdir îi apropie telefonul mai mult de

ureche, ținându-l.

- Vorbește mai tare, îi șopti el.

Jevy și Welly se îndepărtară.

- Nate, ai găsit-o pe Rachel Lane? strigă Josh în telefon.

Nate nu spuse nimic o clipă, încruntându-se și încercând să se concentreze.

- Nu, zise el apoi.
- Poftim?
- Nu se numește Rachel Lane.
- Dar cum naiba?

Nate se gândi o secundă, după care îl cuprinse oboseala. Se lăsă pe spate puțin, tot căutând să-și amintească numele ei. Poate că nici nu-i spusese celălalt nume.

- Nu știu, murmură el abia mișcând buzele.
- Valdir îi lipi și mai mult telefonul de cap.
- Nate, vorbește-mi! Ai găsit-o pe femeia care trebuia?
 - Ah, da. Totul e-n regulă, Josh. Liniștește-te.
 - Și femeia?
 - E minunată.

Josh ezită o clipă, dar nu putea să piardă timpul.

- Asta e foarte bine, Nate. A semnat hârtiile?
- Nu-mi aduc aminte numele.
- A semnat hârtiile?

Urmă un moment îndelungat de pauză, timp în care Nate lăsă bărbia în piept și păru să doarmă. Valdir îl înghionti în braț și încercă să-i miște capul cu telefonul.

- Mi-a plăcut de ea, zise Nate deodată. Mult.
- Ești amețit, nu-i așa, Nate? Te îndoapă cu calmante, nu?
- Da.
- Uite ce e, Nate, sună-mă când ai capul limpede, bine?
- N-am telefon.
- Folosește-l pe al lui Valdir. Te rog să mă suni, Nate.

El dădu din cap și închise ochii.

- Am cerut-o de nevastă, spuse el în telefon, după care bărbia îi căzu în

piept și adormi.

Valdir luă telefonul și se duse într-un colț, încercând să descrie starea lui Nate.

- E nevoie să vin acolo? strigă Josh pentru a treia sau a patra oară.
- Nu e nevoie. Ai răbdare, te rog.
- M-am săturat să-mi tot spui asta.
- Înțeleg.
- Pune-l pe picioare, Valdir.
- E bine.
- Ba nu e. Sună-mă mai târziu.

Tip Durban îl găsi pe Josh la fereastra biroului său, uitându-se la grămada de clădiri care alcătuiau priveliștea. Închise ușa, se așeză și întrebă:

- Ce-a spus?

Josh continuă să se uite pe geam.

- A zis c-a găsit-o, că e minunată și că a cerut-o de nevastă.

Nu se simțea nici urmă de umor în glasul lui.

Lui Tip i se păru, totuși, amuzant. Când era vorba de femei, Nate nu aștepta prea mult, mai ales între divorțuri.

- Cum se simte?

- Nu simte nici o durere, e îndopat cu calmante și e semiconștient. Valdir a zis că nu mai are febră și că arată mult mai bine.

- Deci n-o să moară?

- Se pare că nu.

Durban începu să râdă ușor.

- Țasta e Nate al nostru. N-a întâlnit femeie care să nu-i placă. Când se întoarce, Josh păru amuzat.

- E minunat, zise el. Nate e falit. Ea n-are decât patruzeci și doi de ani și probabil că n-a văzut bărbat alb de ani de zile.

- Lui Nate nu i-ar păsa nici dacă ar fi urâtă ca naiba. Din întâmplare, e cea mai bogată femeie din lume.

- Acum, când mă gândesc mai bine, nu mă miră. Credeam că-i fac o favoare trimițându-l într-o aventură. Nici o clipă nu mi-a trecut prin cap că ar încerca să seducă o misionară.

- Crezi că s-a dat la ea?

- Cine știe ce-au făcut în junglă.

- Mă îndoiesc, adăugă Tip, gândindu-se mai bine. Îl cunoaștem pe Nate, dar n-o cunoaștem pe ea. Trebuie să fie doi.

Josh se așeză pe marginea biroului, încă amuzat, și se uită în pământ zâmbind.

- Ai dreptate. Nu sunt sigur că l-ar plăcea pe Nate. Are prea multe probleme.

- A semnat hârtiile?

- N-am apucat să vorbim despre asta. Sunt sigur că da, altfel n-ar fi plecat.

- Când vine acasă?
- Imediat ce-o să poată călători.
- Nu fi atât de sigur. Pentru unsprezece miliarde, eu aş mai sta un timp.

36

Doctorul îşi găsi pacientul sforăind în curte la umbră, tot în capul oaselor, cu gura deschisă, fără bandaj şi cu capul căzut într-o parte. Prietenul lui de pe râu moţăia pe pământ în apropiere. Se uită la punga de perfuzie şi opri fluidul. Îi atinse fruntea lui Nate şi văzu că nu mai avea febră.

- *Senhor* O'Riley, spuse el tare, bătându-l pe umăr.

Jevy sări în picioare. Doctorul nu ştia engleza.

Voia ca Nate să se întoarcă în salon, dar, când Jevy îi traduse acest lucru, pacientul nu se bucură deloc. Nate se rugă de Jevy şi acesta îl imploră pe doctor. Jevy îi văzuse pe ceilalţi pacienţi, rănille deschise, tremurăturile şi muribunzii şi îi promise doctorului că avea să rămână acolo, la umbră, cu prietenul lui, până se întuneca. Doctorul se mai înmuie. De fapt, nu-i păsa.

Mai departe era un spaţiu separat cu gratii negre şi groase înfipite în ciment. Pacienţii ieşeau din când în când ca să se uite în curte printre gratii. Nu puteau să fugă. Un nebun apăru mai târziu, în cursul dimineţii, şi se enervă când îi văzu pe Nate şi pe Jevy. Avea pielea pătată şi părul pestriţ şi părea exact la fel de nebun cum era. Se agăţă de două gratii, îşi vârî faţa printre ele şi începu să strige. Vocea lui piţigăiată îşi găsi ecoul în curte şi pe coridoare.

- Ce zice? Întrebă Nate.

Strigătele nebunului îl speriară, ajutând la limpezirea minţii sale.

- Nu înţeleg nimic. E nebun.

- Mă ţin la un loc cu nebunii?

- Da. Îmi pare rău. E un oraş mic.

Strigătele se intensificară. O soră apăru în clipa aceea şi îi strigă să tacă, dar el se răsti la ea într-un mod care o puse pe fugă. După aceea, îşi concentră din nou atenţia asupra lui Nate şi a lui Jevy. Strânse gratiile până când i se albiră încheieturile degetelor şi, în timp ce ţipa, începu să ţopăie.

- Bietul de el, zise Nate.

Țipetele se transformară în urlate şi, după câteva minute de vacarm, un asistent apăru în spatele individului şi încercă să îl ia de acolo. El nu vru să plece, astfel că urmă o scurtă încăierare. Dat fiind că erau martori, asistentul era ferm, dar prudent. Cu toate acestea, mâinile nebunului rămaseră încheiate pe gratii şi nu putu fi desprins de acolo. Urletele deveniră țipete stridente când asistentul îl trase din spate.

În cele din urmă, acesta renunţă şi plecă. Nebunul îşi dădu pantalonii jos şi începu să urineze printre gratii, râzând zgomotos şi ținând în direcția lui Nate şi a lui Jevy, care erau departe însă. În acele momente, când nu se mai țină de gratii, asistentul atacă brusc din spate, apucându-l şi trăgându-l.

Imediat ce nebunul dispăru din raza vizuală, strigătele încetară.

Când drama aceea cotidiană se încheie și în curte era liniște din nou, Nate spuse:

- Scoate-mă de-aici, Jevy.

- Cum adică?

- Scoate-mă de-aici. Mă simt bine. Nu mai am febră și încep să-mi recapăt puterile. Hai să plecăm.

- Nu putem pleca până când nu-ți dă drumul doctorul. Și mai ai și asta, zise el arătând spre perfuzie.

- Asta nu-i nimic, spuse Nate scoțându-și repede acul din braț și eliberându-se. Găsește-mi niște haine, Jevy. Plec.

- Nu știi cum e febra dengue. Tatăl meu a avut-o.

- S-a terminat. O simt.

- Nu, nu s-a terminat. Febra o să revină și o să fie și mai rău. Mult mai rău.

- Nu cred. Du-mă la un hotel, Jevy, te rog. O să fie bine acolo. O să plătesc să stai cu mine și, dacă febra o să revină, o să-mi dai medicamente. Te rog, Jevy.

Jevy stătea la picioarele patului. Se uită în jur, de parcă cineva ar fi putut să înțeleagă engleza.

- Nu știu, spuse el șovăind.

Nu era o idee chiar atât de rea.

- Îți dau două sute de dolari ca să-mi faci rost de niște haine și să mă duci la un hotel. Și îți mai dau cincizeci de dolari pe zi ca să stai cu mine până când o să mă refac.

- Nu e vorba de bani, Nate. Sunt prietenul tău.

- Și eu sunt prietenul tău, Jevy. Și prietenii se ajută între ei. Nu pot să mă mai întorc în salonul ăla. I-ai văzut pe nenorociții de-acolo. Putrezesc, mor și fac pe ei. Miroase oribil. Surorilor puțin le pasă. Doctorii nu vin să te vadă. Balamucul e alături. Te rog, Jevy, scoate-mă de-aici. O să-ți dau bani frumoși.

- Banii tăi s-au dus naibii o dată cu *Santa Loura*.

Acele cuvinte îl făcură să încremenească. Nici măcar nu se gândise la *Santa Loura* și la lucrurile lui - hainele, banii, pașaportul și servieta cu toate aparatele și hârtiile pe care i le dăduse Josh. Avusese câteva momente de luciditate după ce se despărțise de Rachel, doar câteva clipe limpezi în care se gândise la viață și la moarte. Niciodată la lucruri sau bunuri.

- Pot să fac rost de mulți bani, Jevy. O să cer să mi se trimită din Statele Unite. Ajută-mă, te rog.

Jevy știa că febra dengue era rareori fatală. Starea lui Nate părea sub control, deși febra avea să revină, cu siguranță. Nimeni n-ar fi putut să-l condamne pentru faptul că voia să plece din spital.

- Bine, spuse el aruncând încă o privire în jur, dar nu era nimeni în preajma lor. Mă întorc în câteva minute.

Nate închise ochii și se gândi la faptul că nu mai avea pașaport. Și nu mai avea nici un ban. Nici haine, nici periută de dinți. Nici SatFone, nici celular, nici cartele de telefon. Și lucrurile nu stăteau mai bine nici acasă. Din ruinele

falimentului său personal, se putea aștepta să păstreze mașina cumpărată în rate, hainele, mobilierul modest și banii depuși în fondul de pensii. Nimic altceva. Contractul de închiriere a micului apartament din Georgetown fusese reziliat în timp ce el se afla la dezalcoolizare. Nu avea unde să se întoarcă. Nu avea pe nimeni. Cei doi copii mai mari ai săi erau distanți și dezinteresați. Ceilalți doi din a doua căsătorie fuseseră luați de mama lor. Nu îi mai văzuse de șase luni și se gândise foarte puțin la ei de Crăciun.

Când împlinise patruzeci de ani, Nate câștigase un verdict de zece milioane împotriva unui doctor care nu recunoscuse un caz de cancer. Era cel mai mare verdict din cariera lui și, când apelurile se încheiaseră, la doi ani după aceea, firma strânsese peste patru milioane din onorarii. Prima lui Nate în acel an fusese de un milion și jumătate. Fusese milionar pentru câteva luni, până când cumpărase casa cea nouă. Urmaseră blănuri și diamante, mașini și călătorii, câteva investiții proaste. Apoi începuse o relație cu o studentă de la colegiu care era îndrăgostită de cocaină și zidul se fisurase. Se prăbușise rău de tot și stătuse internat două luni. A doua soție a sa plecase cu banii, după care se întorsese pentru scurt timp, fără ei.

Fusese milionar și acum își închipuia cum trebuie să arate din afară - bolnav, singur, fără nici un ban, pus sub acuzare, temându-se să se întoarcă acasă și îngrozit de tentațiile de acolo.

Călătoria aceea, care avusese ca scop găsirea lui Rachel, îl ținuse în alertă. Căutarea fusese captivantă. Acum, că se terminase și el nu mai avea nimic de făcut, se gândi la Sergio, la centrul de dezalcoolizare, la vicii și la necazurile care îl așteptau. Întunericul se întrezărea din nou.

Nu putea să-și petreacă tot restul vieții plimbându-se cu *chalanas* în susul și în josul Paraguayului cu Jevy și cu Welly, departe de alcool, droguri și femei, ignorându-și problemele pe care le avea cu legea. Trebuia să se întoarcă. Trebuia să le înfrunte încă o dată.

Un țiپăt asurzitor puse capăt viselor sale cu ochii deschiși. Nebunul cu părul roșu se întorsese.

Jevy împinse patul sub o verandă și, apoi, pe un coridor spre partea din față a spitalului. Se opri lângă vestiarul unui îngrijitor și ajută pacientul să se dea jos din pat. Nate era slăbit și nesigur pe picioare, dar hotărât să plece de acolo. În vestiar, își scoase halatul și își puse o pereche de pantaloni scurți și largi, un tricou roșu, sandalele de cauciuc obligatorii, o șapcă de blugi și o pereche de ochelari de soare din plastic. Deși arăta ca un brazilian, nu se simțea câtuși de puțin așa. Jevy cheltuiuse puțin pe hainele acelea. În clipa în care își aranja șapca, leșină.

Jevy îl auzi lovindu-se de ușă. O deschise repede și îl găsi pe Nate prăbușit printre găleți și cârpe. Îl apucă de subsuori și îl trase înapoi spre pat, rostogolindu-l în el și acoperindu-l cu cearșaful.

Nate deschise ochii și întrebă:

- Ce s-a-ntâmplat?
- Ai leșinat, sosi răspunsul.

Patul se mișca; Jevy era în spatele lui. Trecură pe lângă două surori care nu păreau să-i observe.

- Nu-i o idee bună, spuse Jevy.

- Mergi mai departe.

Se opriă lângă holul de la intrare. Nate se dădu jos din pat, simți că îi vine să leșine din nou și începu să meargă. Jevy îl luă de după umeri și îl strânse.

- Ușurel, repetă Jevy întruna. Încet și frumos.

Nu le aruncară nici o privire nici angajaților de la internări, nici bolnavilor care încercau să se interneze. Nici o privire din partea surorilor și infirmierelor care fumau pe treptele de la intrare. Soarele îl izbi cu putere pe Nate și el se sprijini de Jevy. Traversară strada spre locul unde era parcat Fordul masiv al acestuia.

Scăpară de moarte ca prin urechile acului la prima intersecție.

- Condu mai încet, te rog, se răsti Nate, care transpira și al cărui stomac se întorcea pe dos.

- Iartă-mă, zise Jevy, încetinind considerabil.

Cu farmec și promisiuni de bani, Jevy obținut o cameră cu două paturi de la tână recepționeră de la „Palace Hotel”.

- Prietenul meu e bolnav, îi șopti Jevy arătând spre Nate, care, cu siguranță, nu arăta deloc bine.

Jevy nu voia ca fata să-și facă o impresie greșită. Nu aveau bagaje.

Când ajunseră în cameră, Nate se prăbuși în pat. Mica escapadă îl obosise îngrozitor. Jevy găsi reluarea unui meci de fotbal la televizor, dar, după cinci minute, se plictisi. Coborî să mai flirteze puțin.

Nate încercă de două ori să găsească o centralistă internațională. Își amintea vag că auzise vocea lui Josh la telefon și bănuia că ar fi trebuit să-l mai sune. A doua oară, auzi o mulțime de cuvinte în portugheză. Când încercă în engleză, i se păru că aude cuvintele „cartelă telefonică”. Închise și se culcă.

Doctorul îl sună pe Valdir. Acesta găsi camioneta lui Jevy parcată în fața hotelului și pe acesta în piscină, bând o bere.

Valdir se lăsă pe vine la marginea piscinei.

- Unde e domnul O'Riley? îl întrebă el vădit iritat.

- Sus, în camera lui, spuse Jevy, după care mai luă o înghițitură de bere.

- De ce se află aici?

- Pentru că a vrut să plece din spital. Îl condamni?

Valdir suportase o singură operație în Campo Grande, la patru ore distanță. Nici o persoană cu bani nu se ducea de bunăvoie la spitalul din Corumbá.

- Cum se simte?

- Cred că bine.

- Stai cu el.

- Nu mai lucrez pentru dumneata, domnule Valdir.

- Așa e, dar mai e problema bărcii.

- N-am ce să fac. N-am scufundat-o eu, ci o furtună. Ce vrei să fac?

- Să-l supraveghezi pe domnul O'Riley.
- Are nevoie de bani. Poți să spui să i se trimită?
- Presupun că da.
- Și îi trebuie un pașaport A pierdut totul.
- Ai grijă de el. O să mă ocup eu de detalii.

Febra reveni încet, încet în timpul nopții, încălzindu-i fața în somn, pregătind fără să se grăbească dezastrul care avea să urmeze. Ceea ce o trăda era un șir de broboane mici de sudoare de-a lungul sprâncenelor și, apoi, în părul răsfirat pe pernă. Clocoti mocnit în timp ce el dormea, pregătindu-se să erupă. Trimise tremurături, mici valuri de friguri prin trupul lui, însă el era obosit și organismul mai păstra încă din calmantele absorbite, așa încât continuă să doarmă. Creă o presiune în spatele ochilor, pentru ca, atunci când avea să-i deschidă, să-i vină să țipe. Îi secă lichidele din gură.

Nate gemu, în sfârșit. Simțea niște zvâcnituri îngrozitoare între tâmpile. Când deschise ochii, moartea îl aștepta. Era într-o baltă de transpirație, fața îi ardea, iar genunchii și coatele i se îndoiau de durere.

- Jevy, șopti el. Jevy!

Jevy aprinse veioza dintre ei și Nate gemu și mai tare.

- Stinge-o! zise el și Jevy dădu fuga la baie, găsind o sursă indirectă de lumină.

Pentru acel coșmar, cumpăraseră apă îmbuteliată, gheață, aspirină, calmante și un termometru. Credea că e pregătit.

Trecu o oră și Jevy cronometra fiecare minut. Febra urcă la treizeci și nouă; frigurile veneau în valuri atât de violente, încât micul pat se zguduia. Când Nate nu tremura, Jevy îi îndesa pastile în gură și îl îndopa cu apă. Îi puneă prosoape ude pe față. Nate suferea în tăcere, strângând cu curaj din dinți, așa încât durerea era mută. Era decis să suporte accesele de febră în luxul relativ al camerei de hotel. De fiecare dată când îi venea să țipe, își amintea de pereții cojiți și de mirosurile din spital.

La patru dimineața febra crescuse la patruzeci și unu și Nate începu să-și piardă cunoștința. Genunchii aproape că îi atingeau bărbia. Brațele îi înconjurau gamba. Se ținea strâns. Apoi, îl cuprinse un val de frig și trupul i se cutremură.

Ultima gradație a termometrului era la patruzeci și trei și Jevy știa că, la un moment dat, prietenul lui avea să intre în stare de șoc. În cele din urmă, intră în panică, nu din cauza temperaturii, ci a transpirației care picura pe jos din cearșafuri. Prietenul lui suferise destul. La spital erau medicamente mai bune.

Găsi un îngrijitor care dormea la etajul al treilea și, împreună, îl traseră pe Nate până la lift, prin holul pustiu și apoi la camionetă. La șase dimineața îl sună pe Valdir, trezindu-l.

Când se sătură să-l înjure pe Jevy, Valdir acceptă să-l sune pe doctor.

Tratamentul fu dictat de doctor prin telefon. Să se umple punga de perfuzie cu toate bunătățile, să i se înfigă acul în braț, să se încerce găsirea unul salon mai bun. Saloanele erau pline, așa că, pur și simplu, îl lăsară pe hol, lângă un birou dezordonat care se numea biroul surorilor. Cel puțin, nu aveau să-l ignore. Lui Jevy i se ceru să plece. Nu putea face nimic altceva decât să aștepte.

La un moment dat, dimineată, în timpul unei scăderi a intensității celorlalte activități, un infirmier apărău cu o foarfecă. Tăie pantalonii scurți și tricoul roșu și le înlocui cu o altă cămașă de noapte galbenă. În timpul acestei operațiuni, Nate stătu gol pușcă cinci minute în văzul tuturor celor care treceau pe acolo. Nimeni nu observă; lui Nate, cu siguranță, nu-i păsa. Cearșafurile se schimbă pentru că erau ude learcă. Zdrențele care fuseseră pantalonii scurți și tricoul fura aruncate și, din nou, Nate O'Riley nu avea haine.

Dacă tremura prea mult sau gemea prea tare, cine se afla mai aproape, un doctor, o soră sau un infirmier, deschidea puțin perfuzia. Iar când sforăia prea tare, cineva o închidea puțin.

Moartea unui bolnav de cancer însemna un loc liber. Nate fu dus în salonul cel mai apropiat, unde fu așezat între un muncitor care își pierduse un picior și un om care murea din cauza unei insuficiențe renale. Doctorul îl vizită de două ori în timpul zilei. Febra oscila între 40 și 42. Valdir trecu pe acolo după-amiază târziu pentru a vorbi cu Nate, dar acesta nu era treaz. Îi raportă întâmplările zilei domnului Stafford, care nu fu deloc încântat.

- Doctorul zice că e normal, spuse Valdir vorbind la celular pe hol. Domnul O'Riley o să se facă bine.

- Nu-l lăsa să moară, Valdir, mârâi Josh din America.

Se trimiseră bani și se lucra la pașaport.

Punga perfuziei se goli din nou și nimeni nu observă. Trecură câteva ore și, treptat, calmantele își pierdură efectul. Era întuneric beznă, în toiul nopții, și nu se auzea nici o mișcare din celelalte trei paturi când Nate se scutură, în sfârșit, de pânzele de păianjen ale stării sale de comă și dădu semne de viață. Abia își vedea colegii de salon. Ușa era deschisă și pe hol era o lumină slabă. Nici glasuri, nici pași.

Își pipăi cămașa de noapte - udă learcă de transpirație - și își dădu seama că era complet gol pe dedesubt. Își frecă ochii umflați și încercă să-și îndrepte picioarele amorțite. Fruntea îi era foarte fierbinte. Îi era sete și nici nu își mai amintea când mâncase ultima oară. Încercă să nu se miște ca să nu-i trezească pe cei din jur. Cu siguranță că o soră avea să treacă pe acolo în curând.

Așternuturile erau ude, astfel încât atunci când frigurile îl cuprinseră din nou, nu avu cum să se încălzească. Tremura și își freca brațele și picioarele, în timp ce dinții îi clănțăneau. Când frigurile încetară, încercă să adoarmă și reuși să așipească de câteva ori în timpul nopții, dar, la un moment dat, febra

crescu iarăși. Tâmpilele îi zvâcneau atât de tare, încât Nate începu să plângă. Își înfășură perna în jurul capului și strânse cât putu de tare.

În întunericul încăperii, o siluetă intră și trecu de la un pat la altul, oprindu-se, în cele din urmă, lângă cel al lui Nate. Ea îl privi cum se chinuia și lupta în așternut, gemetele fiindu-i înăbușite de pernă. Îi atinse ușor brațul.

- Nate, șopti ea.

În împrejurări normale, el s-ar fi speriat. Dar halucinațiile deveniseră ceva obișnuit. Lăsă perna pe piept și încercă să distingă figura.

- Sunt eu, Rachel, șopti ea

- Rachel? șopti el, respirând greu și încercând să se ridice în capul oaselor, după care vru să-și deschidă ochii cu degetele. Rachel?

- Sunt aici, Nate. Dumnezeu m-a trimis să te protejez.

El întinse mâna spre fața ei și ea i-o luă, sărutându-i palma.

- N-o să mori, Nate, spuse ea apoi. Dumnezeu are planuri pentru tine.

El nu putu să spună nimic. Încetul cu încetul, privirea i se obișnuie cu întunericul și o văzu.

- Tu ești, zise el.

Sau era tot un vis?

Se lăsă din nou pe spate, punând capul pe pernă, relaxându-se când mușchii și articulațiile i se destinseră. Închise ochii, dar continuă să-i țină mâna. Zvâcniturile din dosul ochilor slăbiră treptat. Fierbințeala îi părăsi fruntea și fața. Febra îl sleise de puteri, astfel că adormi din nou, căzând pradă unui somn provocat nu de medicamente, ci de pura epuizare.

Visă îngeri - fecioare înveșmântate în alb care pluteau printre nori deasupra lui, aflându-se acolo pentru a-l proteja, fredonând imnuri pe care nu le auzise niciodată, dar care, într-un fel, i se păreau familiare.

Părăsi spitalul a doua zi la prânz, înarmat cu ordinele doctorului și însoțit de Jevy și de Valdir. Nu mai era nici urmă de febră sau de spuzeală, ci numai o durere ușoară a articulațiilor și a mușchilor. El insistase să plece și doctorul acceptase imediat. Se bucura să scape de el.

Prima oprire fu la un restaurant unde mâncă un castron cu orez și o farfurie de cartofi fierți. Evită fripturile și cotletele. Jevy, nu. Amândurora le era încă foame după aventura lor. Valdir bău cafea, fumă și se uită la ei cum mâncau.

Nimeni nu o văzuse pe Rachel venind și plecând din spital. Nate îi șoptise secretul lui Jevy, care le întrebese pe surori și pe femeile de serviciu. După prânz, Jevy îi lăsă și începu să colinde orașul pe jos, în căutarea ei. Se duse la râu, unde vorbi cu marinarii de pe ultimul vas de vite care sosise în oraș. Ea nu călătorise cu ei. Pescarii nu o văzuseră. Nimeni nu părea să știe nimic despre sosirea unei femei albe din Pantanal.

Stând singur în biroul lui Valdir, Nate formă numărul firmei lui Stafford, un număr pe care îi fu greu să și-l amintească. Josh fu scos dintr-o ședință.

- Ia spune-mi, Nate, cum te simți?

- Febra a dispărut, zise el legănându-se în scaunul lui Valdir. Mă simt bine.

Mă doare puțin tot corpul și sunt obosit, dar mă simt bine.

- Vorbești grozav. Vreau să vii acasă.
- Mai lasă-mă două zile.
- Trimit un avion, Nate. Va pleca în seara asta.
- Nu. Nu face asta, Josh. Nu-i o idee prea bună. O să vin când o să vreau.
- Bine. Povestește-mi despre femeie, Nate.
- Am găsit-o. Este fiica nelegitimă a lui Troy Phelan și n-o interesează

banii.

- Atunci, cum ai convins-o să-i accepte?
- Josh, pe femeia asta n-o convingi să facă nimic. Am încercat, dar n-am

ajuns nicăieri, așa că am renunțat.

- Haide, Nate. Nimeni nu întoarce spatele unei asemenea sume. Cu siguranța că ai făcut-o să priceapă.

- Nici pe departe, Josh. Este cea mai fericită ființă pe care am văzut-o vreodată, perfect mulțumită să-și trăiască restul vieții printre oamenii ei. Acolo o vrea Dumnezeu.

- Totuși, a semnat hârtiile?

- Nu.

Urmă un moment îndelungat de tăcere, timp în care Josh receptă vestea.

- Cred că glumești, spuse el, în cele din urmă, și abia fu auzit în Brazilia.

- Nu. Îmi pare rău, șefule. Am făcut tot posibilul s-o conving măcar să semneze hârtiile, dar nici n-a vrut s-audă. N-o să le semneze niciodată.

- A citit testamentul?

- Da.

- Și i-ai spus că e vorba de unsprezece miliarde de dolari?

- Da. Trăiește singură într-o colibă cu un acoperiș de stuf, fără apă, fără lumină, cu mâncare și haine simple, fără telefoane și faxuri și fără să se gândească la lucrurile pe care le pierde. E în epoca de piatră, Josh, exact acolo unde vrea să fie, și banii ar schimba asta.

- E de neînțeles.

- Și eu am gândit la fel și am fost acolo.

- E deșteaptă?

- E doctoriță, Josh, are doctoratul în medicină. Și absolventă a seminarului. Cunoaște cinci limbi.

- Doctoriță?

- Da, dar n-am vorbit despre malpraxis în medicină.

- Ai zis că e minunată.

- Așa am zis?

- Da, acum două zile la telefon. Cred că erai amețit de calmante.

- Eram și este.

- Așadar, ți-a plăcut?

- Ne-am împrietenit.

Nu avea nici un sens să-i spună lui Josh că ea se afla în Corumbá. Spera să o găsească repede și, în timp ce se aflau în mijlocul civilizației, să încerce să discute despre averea lui Troy.

- A fost o adevărată aventură, spuse Nate. Ca să nu zic mai mult.

- N-am dormit nopțile din cauza ta.
- Liniștește-te. Încă sunt întreg.
- Ți-am trimis cinci mii de dolari. I-a primit Valdir.
- Îți mulțumesc, șefule.
- Sună-mă mâine.

Valdir îl invită la cină, dar el refuză. Își luă banii și porni pe jos, liber din nou pe străzile din Corumbá. Prima dată se opri la un magazin de îmbrăcăminte, de unde își cumpără lenjerie intimă, pantaloni scurți safari, tricouri albe și ghete.

Când ajunsese la hotel cu noua lui garderobă, era epuizat. Dormi două ore.

Jevy nu găsi nici urmă de Rachel. Se uită la oamenii care mergeau pe străzile aglomerate. Vorbi cu oamenii de pe râu pe care îi cunoștea atât de bine, dar aceștia nu auziseră nimic despre sosirea ei. Intră în holurile hotelurilor din centru și flirtă cu recepționerele. Nimeni nu văzuse o americană de patruzeci și doi de ani care călătorea singură.

Cu trecerea orelor, Jevy începu să se îndoiască de povestea prietenului său. Febra dengue te face să vezi tot felul de lucruri, să auzi voci, să crezi în fantome, mai ales noaptea. Dar continuă să caute.

Și Nate porni prin oraș, după ce dormi puțin și mănca iarăși. Mergea încet, încercând să se țină la umbră și având tot timpul o sticlă cu apă în mână. Se opri pe stânca de deasupra râului, maiestuosul Pantanal întinzându-se în fața ochilor lui pe o suprafață de sute de kilometri.

Oboseala îl lovi cu putere și se întoarse la hotel șchiopătând, ca să se odihnească din nou. Dormi iarăși și, când se trezi, Jevy bătea la ușă. Își promisese să se întâlnească la șapte să ia cina împreună. Era trecut de opt și, când intră în cameră, Jevy se uită imediat după sticle goale. Nu era nici una.

Mâncară pui fript la o cafenea pe trotuar. Seara vibra de muzică și de oameni care se plimbau. Perechi cu copii mici cumpărau înghețată și porneau încet spre casă. Adolescenții umblau în grupuri, fără nici o destinație aparentă. Barurile se revărsau afară, până la marginea trotuarelor. Tineri și tinere se plimbau de la un bar la altul. Străzile erau calde și sigure; nimeni nu părea să se teamă că ar fi putut fi împușcat sau jefuit.

La o masă din apropiere, un bărbat bea bere Brahma rece dintr-o sticlă maronie și Nate îi urmărea fiecare înghițitură.

După desert, își spuseră la revedere și promisese să se întâlnească devreme pentru încă o zi de căutări. Jevy porni într-o direcție, Nate în alta. Era odihnit și sătul de paturi.

La două străzi distanță de râu, era mai multă liniște. Magazinele erau închise; ferestrele caselor erau întunecate; traficul era mai puțin intens. În față, văzu luminile unei mici capele. Aici trebuia să fie, își spuse el aproape cu glas tare.

Ușa de la intrare era larg deschisă, așa încât Nate văzu de pe trotuar șirurile de bănci de lemn, amvonul pustiu, pictura murală care îl înfățișa pe

Hristos pe cruce și spatele câtorva credincioși rugându-se și meditănd. Muzica de orgă se auzea încet și îl ademini înăuntru. Se opri imediat lângă ușă și numără cinci persoane răspândite printre rânduri; nici una nu semăna cu Rachel. Sub pictură, banca din fața orgii era goală. Muzica se auzea printr-un difuzor.

Putea să aștepte. Avea timp; ea ar fi putut să apară. Se așeză în ultimul rând, unde era singur. Studie crucifixul, cuiele care îi străpungeau mâinile, sabia îndreptată spre coastă, agonia de pe chipul Lui. Oare chiar îl omorâseră într-un mod atât de groaznic? La un moment dat, în timpul vieții sale mizerabile, Nate citise sau auzise povestirile fundamentale: naștere de către Fecioară, deci Crăciunul; mersul pe apă; poate un miracol, doua; El fusese înghițit de balenă sau altcineva? Și, apoi, trădarea lui Iuda; judecata înaintea lui Pilat; crucificarea, adică Paștele și, în sfârșit, Înălțarea la cer.

Da, Nate cunoștea lucrurile de bază. Poate că i le spusese mama lui. Nici una dintre soții nu mergea la biserică, deși numărul doi era catolică și în fiecare an de Crăciun asistau la slujba de la miezul nopții.

Alte trei persoane intrară de pe stradă. Un tânăr cu o chitară apărui pe o ușă laterală și se duse spre amvon. Era exact nouă și jumătate. Atinse câteva corzi și începu să cânte, chipul luminându-i-se când rostea cuvintele de credință și slavă. O femeie mărunțică de pe rândul din fața lui bătu din palme și cântă alături de el.

Poate că muzica avea să o atragă pe Rachel. Trebuia să-i fie dor să se roage într-o biserică adevărată cu podele de lemn și vitralii, cu oameni îmbrăcați, care citeau din Biblie într-o limbă modernă. Cu siguranță că vizita bisericile când se afla în Corumbá.

Când se termină cântecul, tânărul citi puțin din Scriptură și începu să propovăduiască. Portugheza lui era cea mai lentă din câte auzise Nate în mica lui aventură. Nate era fascinat de acele sunete calde și de cadența deloc grăbită. Deși nu înțelegea nimic, încercă să repete frazele. Apoi, gândurile i-o luară razna.

Trupul său se curățase de febră și de medicamente. Era bine hrănit, alert, odihnit. Era din nou cel de altădată și acest lucru îl deprimă dintr-o dată. Prezentul reveni, mână în mână cu viitorul. Poverile pe care i le lăsase lui Rachel îl găsiseră din nou, atunci și acolo, în capelă. Avea nevoie de ea să stea cu el, să-l țină de mână și să-l ajute să se roage.

Nu putea să-și sufere slăbiciunile. Le numi una câte una și lista aceea îl întrista. Demonii îl așteptau acasă - prietenii buni și cei răi, locurile frecventate și obiceiurile, presiunile pe care nu le mai suporta. Viața nu putea fi trăită alături de cei ca Sergio la o mie de dolari pe zi. Și nici liber pe străzi.

Tânărul se rugă, ținând ochii strâns închiși și înălțând brațele ușor. Închise ochii și Nate și rosti numele Domnului. Dumnezeu aștepta.

Se agăță cu ambele mâini de spătarul rândului din față și repetă lista, murmurând încet fiecare slăbiciune, defect, viciu și rău care îl chinuia. Le mărturisi pe toate. Într-o lungă recunoaștere a eșecului, se descoperi în fața lui Dumnezeu. Nu omise nimic. Descărcă destule poveri pentru a strivi trei

oameni și, când termină, în sfârșit, avea lacrimi în ochi.

- Iartă-mă, îi șopti el lui Dumnezeu. Ajută-mă, Te rog.

La fel de repede cum îi părăsise trupul febra, simți cum i se ușurează sufletul de poveri. Cu o mișcare ușoară a mâinii, tăblița lui fusese ștersă complet. Scoase un oftat imens de ușurare, dar pulsul i se întetise.

Auzi chitara din nou. Deschise ochii și își șterse obrazii. În loc să-l vadă pe tânărul din amvon, Nate văzu chipul lui Hristos, cuprins de agonie și de durere, murind pe cruce. Murind pentru el.

O voce îl chema pe Nate, o voce din interior, o voce care îl conducea pe culoar. Însă invitația îl deruta. Simțea multe emoții contradictorii. Ochii i se uscară deodată.

De ce plâng într-o biserică micuță, ascultând muzică pe care nu o înțeleg, într-un oraș în care n-o să mai vin niciodată? Întrebările continuă șuvoi, răspunsurile scăpându-i însă.

Una era ca Dumnezeu să-i ierte șirul uluitor de păcate și Nate avea, într-adevăr, senzația că numărul poverilor sale scăzuse, dar era mult mai dificil să se aștepte cineva ca el să devină un discipol.

Ascultând muzica, rămase uluit. Nu se putea ca Dumnezeu să-l strige. El era Nate O'Riley - bețiv, drogat, afemeiat, tată absent, soț îngrozitor, avocat lacom, evazionist. Acea listă tristă putea să continue la nesfârșit.

Era amețit. Muzica se opri și tânărul se pregăti pentru un alt cântec. Nate ieși repede din capelă. Dând un colț, aruncă o privire în spate, sperând să o vadă pe Rachel, dar și să se asigure că Dumnezeu nu trimisese pe cineva să-l urmărească.

Simțea nevoia să vorbească cu cineva. Știa că ea se află în Corumbá și jură să o găsească.

38

Despachante e o parte integrantă a vieții braziliene. Nici o afacere, bancă, firmă de avocatură, grup medical sau persoană cu bani nu poate opera fără serviciile unui *despachante*. Acesta este un înlesnitor extraordinar. Într-o țară unde birocrăția este răspândită și cu tradiție, *despachante* este individul care cunoaște arhivarii, toată funcționăria tribunalelor, birocrății, vameșii. El cunoaște sistemul și modalitatea de a-l unge. Nici o hârtie oficială sau document nu se obține în Brazilia fără să se stea la cozi lungi, iar *despachante* este cel care stă acolo pentru tine. În schimbul unei taxe mici, el va aștepta opt ore pentru reînnoirea reviziei tehnice a mașinii tale, după care ți-o va pune pe parbriz în timp ce tu ești ocupat la birou. El votează pentru tine, se duce la bancă, la poștă - lista e nesfârșită.

Nici un obstacol birocratic nu îl intimidează.

Firmele de *despachantes* își afișează numele în vitrine la fel ca avocații și doctorii, se află în „pagini aurii”. Slujba nu presupune o anumită pregătire. Nu e nevoie decât ca persoana respectivă să fie bună de gură și să aibă

răbdare și mult tupeu.

Valdir avea un *despachante* în Corumbá care cunoștea un altul în São Paulo, unul influent cu relații sus-puse, și pentru o taxă de două mii de dolari avea să facă un pașaport nou.

Jevy își petrecu următoarele dimineți la râu, ajutându-și un prieten să repare o *chalana*. Urmărea totul și asculta bârfele. Nici un cuvânt despre femeie. Până vineri la prânz, era convins că nu venise la Corumbá, cel puțin nu în ultimele două săptămâni. Jevy cunoștea toți pescarii, căpitani și marinarii. Și acestora le plăcea tare mult să trăncănească. Dacă o americană ce trăia printre indieni apărea deodată în oraș, ei aflau.

Nate căută până la sfârșitul săptămânii. Colindă străzile, scrută mulțimile de oameni, se uită în holurile hotelurilor și prin cafenelele de pe trotuare, dar nu văzu pe nimeni care să aducă măcar de departe cu Rachel.

La ora unu, în ultima zi, trecu pe la biroul lui Valdir și își luă pașaportul. Își luară la revedere ca doi vechi prieteni și își promisera să se revadă în curând. Amândoi știau că acest lucru nu avea să se întâmple niciodată. La două, Jevy îl duse la aeroport. Stătură în sala de așteptare jumătate de oră, privind cum singurul avion își descărca pasagerii, pregătindu-se apoi pentru reluarea zborului. Jevy ar fi vrut să-și petreacă ceva timp în Statele Unite și avea nevoie de ajutorul lui Nate.

- Am nevoie de o slujbă, zise el.

Nate îl ascultă înțelegător, nefiind sigur că el însuși mai era angajat.

- O să văd ce pot face.

Vorbiră despre Colorado, despre vest și alte locuri unde Nate nu fusese niciodată. Jevy era îndrăgostit de munți și, după două săptămâni petrecute în Pantanal, Nate înțelegea acest lucru. Când veni timpul să se despartă, se îmbrățișară cu căldură și își luară rămas-bun. Nate traversă pavajul încins spre avion, cărându-și puținele lucruri într-o geantă mică.

Avionul cu douăzeci de locuri ateriză de două ori înainte să ajungă la Campo Grande, unde pasagerii se imbarcară într-un alt avion care zbura spre São Paulo. Doamna de lângă el ceru o bere. Nate se uită la cutia care se afla la mai puțin de douăzeci și cinci de centimetri de el. Gata, își spuse el. Închise ochii și se rugă la Dumnezeu să-i dea putere. Ceru o cafea.

Cursa spre Dulles decolă la miezul nopții. Avea să ajungă la D.C. a doua zi dimineață la nouă. Căutarea lui Rachel îl ținuse departe de țară aproape trei săptămâni. Nu știa sigur unde îi era mașina. Nu avea unde să stea și nici cu ce să facă rost de o locuință. Dar nu trebuia să-și facă griji. Josh avea să se ocupe de detalii.

Avionul coborî printre nori la trei sute de metri. Nate era treaz, sorbind din cafea și gândindu-se cu groază la străzile de acasă, care erau reci și albe. Pământul era acoperit cu un strat gros de zăpadă. Fu minunat timp de câteva minute când se apropiară de Dulles, după care Nate își aminti cât de

nesuferită îi era iarna. Purta o pereche de pantaloni subțiri, fără ciorapi, adidași ieftini și o cămașă Polo „pirat” pentru care plătise șase dolari la aeroportul din São Paulo. Nu avea palton.

În noaptea aceea avea să doarmă undeva, probabil la un hotel, nesupravegheat, în D.C., pentru prima oară din seara de 4 august, când intrase clătinându-se pe picioare într-o cameră de motel. Acest lucru se întâmplase la capătul unei lungi și patetice prăbușiri. Muncise mult ca să uite.

Dar acela era vechiul Nate, iar acum era unul nou. Avea patruzeci și opt de ani, aflându-se la treisprezece luni distanță de cincizeci, și era pregătit pentru o cu totul altă viață. Dumnezeu îi dăduse putere și îi întărise hotărârea. Mai avea treizeci de ani de viață. Nu avea să și-i petreacă ținându-se de sticle goale. Și nici nu avea să fugă veșnic.

Văzu pluguri de zăpadă gonind în jur când lunecară pe pistă. Acestea erau ude și încă mai cădeau fulgi de zăpadă. Când coborî din avion în tunel, iarna îl izbi în față și se gândi la străzile și aerul umed din Corumbá. Josh îl aștepta lângă banda rulantă pentru bagaje și, bineînțeles, avea un palton în plus.

- Arăți groaznic, fură primele lui cuvinte.
- Mersi, zise Nate, luând repede paltonul și îmbrăcându-l.
- Ești slab ca un țâr.
- Dacă vrei să slăbești șapte kilograme, găsește țăntarul potrivit.

Merșeră împreună cu mulțimea spre ieșire, trupuri îmbulzindu-se, înghiontindu-se și împingându-se și mai mult ca să aibă loc să iasă pe uși. Bun venit acasă, își spuse el.

- N-ai mult bagaj, zise Josh arătând spre geantă.
- Tot ce am pe lumea asta.

Neavând nici ciorapi, nici mănuși, Nate îngheță lângă bordură până când Josh aduse mașina. Ninsoarea din timpul nopții se transformase în viscol și, pe lângă clădiri, stratul de zăpadă era de șaiszeci de centimetri.

- Ieri au fost treizeci și șapte de grade în Corumbá, zise Nate când ieșiră din aeroport.
- Să nu spui că ți-e dor.
- Ba da. Deodată, mi s-a făcut dor.
- Uite ce e, Gayle e la Londra. Mă gândeam că ai putea să stai la noi vreo două zile.

În casa lui Josh puteau să doarmă cincisprezece persoane.

- Sigur, mulțumesc. Unde mi-e mașina?
- La mine în garaj.

Bineînțeles. Era un Jaguar luat în leasing și, fără îndoială, fusese îngrijit cum trebuia, spălat și ceruit, iar ratele lunare fuseseră plătite la zi.

- Îți mulțumesc, Josh.
- Ți-am dus mobila la un mini-depozit. Hainele și lucrurile personale sunt în mașină.
- Mulțumesc, spuse Nate, nefiind deloc surprins.
- Cum te simți?

- Bine.

- Uite ce e, Nate, am citit despre febra dengue. E nevoie de o lună ca să te refaci. Fii sincer.

O lună. Era introducerea discuției legată de viitorul lui Nate la firmă. Mai stai o lună, bătrâne. Poate ești prea bolnav ca să lucrezi. Nate ar fi putut să scrie scenariul.

Dar nu avea să fie nici o discuție.

- Sunt puțin slăbit, atâta tot. Dorm mult și beau multe lichide.

- Ce fel de lichide?

- Direct la subiect, nu?

- Ca întotdeauna.

- Sunt curat, Josh. Liniștește-te. Fără prostii.

Josh auzise asta de multe ori. Schimbul de cuvinte fusese mai aspru decât vruseseră amândoi, așa că, un timp, rămaseră tăcuți. Se circula încet. Râul Potomac era pe jumătate înghețat și sloiuri mari de gheață pluteau încet la suprafața lui spre Georgetown. În timp ce așteptau, blocați, pe Podul Chain, Nate spuse dintr-o dată:

- Nu mă întorc la birou, Josh. Zilele alea s-au terminat.

Josh nu avu nici o reacție vizibilă. Ar fi putut să fie dezamăgit că un vechi prieten și un foarte bun avocat renunța. Ar fi putut să fie încântat pentru că o mare durere de cap părăsea firma în liniște. Ar fi putut să fie indiferent, pentru că plecarea lui Nate era, probabil, inevitabilă. Problema cu evaziunea fiscală l-ar fi costat licența, oricum.

Așa că întrebă doar:

- De ce?

- Din mai multe motive, Josh. Să zicem doar că sunt obosit.

- Majoritatea avocaților pledanți își întrerup activitatea după douăzeci de ani.

- Am auzit.

Destul cu discuția despre retragere. Nate era decis și Josh nu voia să-l facă să se răzgândească. Mai erau două săptămâni până la „Super Bowl” și „Redskins” nu se calificaseră. Începură să vorbească despre fotbal, așa cum fac bărbații de obicei când trebuie să întrețină conversația în mijlocul unor subiecte delicate.

Chiar și sub un strat gros de zăpadă, străzile i se păreau urâte lui Nate.

Soții Stafford aveau o casă spațioasă în Wesley Heights, în partea de nord-vest a orașului. De asemenea, mai aveau o casuță pe Chesapeake și o cabană în Maine. Cei patru copii erau mari și se împrăștiaseră. Doamna Stafford prefera să călătorească, în timp ce soțul ei prefera să lucreze.

Nate își luă câteva haine groase din portbagajul mașinii, după care făcu un duș fierbinte în apartamentul oaspeților. Presiunea apei era mai slabă în Brazilia. Dușul de la hotel nu era niciodată fierbinte și nici rece. Săpunurile erau mai mici. Compara lucrurile din jurul său. Fu amuzat când își aminti de dușul de pe *Santa Loura*, un cordon deasupra WC-ului care, atunci când

trăgeai de el, făcea să curgă o apă de râu caldută. Era mai rezistent decât credea; acea aventură îl învățase măcar atâta.

Se bărbieri și, apoi, începu să se spele pe dinți, reluându-și obiceiurile cu multă cumpătare. În multe privințe, era plăcut să se afle din nou acasă.

Biroul de la subsol al lui Josh era mai mare decât cel din centru și la fel de aglomerat. Acolo se întâlneau să își bea cafeaua. Era timpul raportului. Nate începu cu efortul, care se sfârșise neplăcut, de a o găsi pe Rachel pe calea aerului, aterizarea forțată, vaca omorâtă, cei trei băieți, tristețea Crăciunului în Pantanal. Îi povesti cu lux de amănunte plimbarea sa călare și întâlnirea în mlaștină cu curiosul aligator. Apoi despre cum fuseseră salvați cu elicopterul. Nu spuse nimic despre cheful din seara de Crăciun; nu ar fi servit la nimic și îi era îngrozitor de rușine. Îi descrie pe Jevy și pe Welly, vasul *Santa Loura* și călătoria spre nord. Când el și Jevy se rătăciseră cu barca cea mică, își aminti că fusese înspăimântat, dar prea ocupat ca să fie stăpânit de teamă. Acum, în siguranța civilizației, aventura lor părea înfricoșătoare.

Josh era uluit. Ar fi vrut să-și ceară scuze pentru faptul că îl trimisese într-un loc atât de înșelător, însă călătoria fusese captivantă, în mod evident. Aligatorii crescuseră pe măsură ce povestirile continuau. Șarpele anaconda, care stătea la soare pe malul râului, fu însoțit de un altul care înotase aproape de barca lor.

Nate îi descrie pe indieni, goliciunea lor, alimentele fără nici un gust, viața monotonă, șeful și refuzul lui de a-i lăsa să plece.

Și Rachel. În acel moment, Josh își luă carnetul și începu să ia notițe. Nate o descrie în amănunt, de la vocea ei caldă și înceată la sandalele și ghetetele ei. Coliba ei și trusa medicală, Lako și șchiopătutul lui, felul cum o priveau indienii când trecea pe lângă ei. Îi povesti despre fetița care murise din cauza unei mușcături de șarpe, atât cât îi dezvăluise ea.

Cu precizia unui veteran al sălilor de judecată, Nate relatează tot ce putuse să afle despre Rachel în cursul vizitei lui. Folosi propriile ei cuvinte când vorbea despre bani și hârtii. Își aminti ce spusese ea despre cât de primitiv părea testamentul scris de mână al lui Troy.

Nate povesti apoi cât își amintea în legătură cu întoarcerea din Pantanal. Și diminuează ororile febrei dengue. Supraviețuise și acest lucru, în sine, îl uimea.

O cameristă le aduse supă și ceai fierbinte pentru masa de prânz.

- Uite cum stă treaba, zise Josh după ce luă câteva linguri de supă. Dacă ea refuză darul lăsat în testamentul lui Troy, banii rămân în patrimoniul lui. Totuși, dacă se decide că, dintr-un motiv oarecare, testamentul nu este valid, înseamnă că nu există nici un testament.

- Cum ar putea să nu fie valid? Niște psihiatri au vorbit cu el cu câteva minute înainte să sară.

- Acum sunt mai mulți psihiatri, bine plătiți și cu alte opinii. O să iasă urât. Toate testamentele sale anterioare au fost distruse. Dacă se hotărăște că a murit fără să aibă un testament valid, averea se va împărți în mod egal tuturor celor șapte copii ai săi. Din moment ce Rachel nu vrea nimic, partea ei se va împărți între ceilalți șase.

- Idiotii ăia or să pună mâna pe miliarde.
- Cam așa ceva.
- Ce șanse sunt să câștige?
- Nu prea sunt. Prefer cazul nostru decât al lor, dar lucrurile se pot

schimba.

Nate se plimba prin cameră, făcându-și de lucru cu o arahidă și gândindu-se.

- De ce lupți pentru validitatea testamentului, dacă Rachel nu vrea nimic?
- Din trei motive, spuse Josh repede.

Ca de obicei, analiză lucrurile din toate unghiurile posibile. Era un plan grozav și avea să-i fie dezvăluit lui Nate în întregime.

- Primul, și cel mai important, clientul meu a făcut un testament valid. Și-a împărțit bunurile exact așa cum a dorit. Eu, ca avocat al lui, nu pot decât să lupt pentru a apăra integritatea testamentului. Al doilea, știu ce simțea domnul Phelan pentru copiii săi. Îi era groază să nu cumva să pună mâna pe banii lui. Și eu am aceleași sentimente pentru ei și mă cutremur când mă gândesc

ce s-ar întâmpla dacă ar avea fiecare câte un miliard. Al treilea, exista întotdeauna șansa ca Rachel să se răzgândească.

- Nu conta pe asta.

- Uite ce e, Nate, și ea e tot om. Are hârtiile la ea. O să aștepte câteva zile și o să înceapă să se gândească la ele. Poate că nu i-a trecut niciodată prin cap că ar putea fi bogată, dar, la un moment dat, trebuie să se gândească la toate lucrurile bune pe care le-ar putea face cu banii. I-ai vorbit despre depozite și societăți de binefacere?

- Abia dacă știu eu însumi ce sunt astea, Josh. Eram avocat pledant, ai uitat?

- O să luptăm ca să apărăm testamentul domnului Phelan, Nate.

Problema e că cel mai important loc de la masă e gol. Rachel are nevoie de reprezentare.

- Ba nu are. Nu o interesează nimic.
- Litigiul nu poate continua până când ea nu are un avocat.

Nate nu se putea pune cu maestrul în ale strategiei. Gaura neagră se căsca din senin și el cădea deja în ea. Închise ochii și zise:

- Glumești.

- Nu. Și nu mai putem amâna mult timp. Troy a murit acum o lună. Judecătorul Wycliff vrea neapărat să știe unde se află Rachel Lane. S-au intentat șase acțiuni de contestare a testamentului și se fac presiuni serioase. Totul apare în ziare. Dacă scăpăm ceva în sensul că Rachel intenționează să refuze totul, pierdem controlul. Moștenitorii Phelan și avocații lor își pierd mințile. Judecătorul își pierde deodată interesul în susținerea testamentului lui Troy.

- Așadar, eu sunt avocatul ei?

- Nu există altă soluție, Nate. Dacă vrei să te retragi, foarte bine, dar va mai trebui să accepți un ultim caz. Să stai la masă și să-i aperi interesele. Noi o să facem toată munca grea.

- Dar e un conflict. Sunt partener la firma ta.
- E unul minor, pentru că interesele noastre sunt aceleași. Noi - patrimoniul și Rachel - avem același țel, de a apăra testamentul. Stăm la aceeași masă. Și, teoretic, putem susține că ai părăsit firma în august anul trecut.

- Ceea ce e destul de adevărat.

Amândoi admiseră acel adevăr trist. Josh sorbi din ceai, fără să-și ia ochii de la Nate.

- La un moment dat, o să mergem la Wycliff să-i spunem că ai găsit-o pe Rachel și că nu vrea să apară acum, că nu știe ce să facă, dar că vrea ca tu să-i aperi interesele.

- Înseamnă că o să-l mințim pe judecător.

- E o minciună mărunță, Nate, pentru care ea o să ne mulțumească mai târziu. Wycliff e nerăbdător să înceapă treaba, dar nu poate să facă nimic până când nu află ceva în legătură cu Rachel. Dacă tu ești avocatul ei, războiul poate să înceapă. O să mint eu.

- Așadar, sunt un birou cu un singur angajat cu care lucrez la ultimul meu caz.

- Exact.

- Plec din oraș, Josh. Nu rămân aici, zise Nate, după care izbucni în râs. Unde să stai?

- Și unde te duci?

- Nu știu. Nu m-am gândit atât de departe.

- Am o idee.

- Sunt convins.

- Stai în căsuța mea de lângă Chesapeake Bay. N-o folosim iarna. E la St. Michaels, la două ore distanță. Poți să vii cu mașina când e nevoie de tine și să stai acolo. Îți repet, Nate, o să facem noi toată treaba.

Nate studie un timp rafturile de cărți. Cu douăzeci și patru de ore în urmă, mâncase un sandwich pe bancă într-un parc din Corumbá, privind trecătorii și așteptând să apară Rachel. Jurase să nu mai intre niciodată de bunăvoie într-o sală de judecată.

Dar fu nevoit să admită că planul își avea punctele sale forte. Cu siguranță nu își putea închipui un client mai bun. Nu aveau să ajungă niciodată la proces. Și, cu banii care erau în joc, avea, cel puțin, să-și câștige existența pentru câteva luni.

Josh își termină supa și trecu la următorul punct de pe listă.

- Propun un onorariu de zece mii de dolari pe lună.

- Ești generos, Josh.

- Cred că putem să-i scoatem din averea bătrânului. Fără cheltuieli suplimentare, or să te pună iarăși pe picioare.

- Până când...

- Exact până când o să rezolvăm problema cu fiscalul.

- Vreo veste de la judecător?

- Îl sun din când în când. Am luat masa împreună săptămâna trecută.

- Sunteți amici?

- Ne cunoaștem de mult timp. Nu te mai gândi la închisoare, Nate. Guvernul se va mulțumi cu o amendă mare și cu suspendarea licenței pe o perioadă de cinci ani.

- Pot să-mi ia licența.

- Nu încă. Mai avem nevoie de ea pentru un ultim caz.

- Cât o să aștepte guvernul?

- Un an. Nu e o prioritate.

- Îți mulțumesc, Josh.

Nate era obosit din nou. Zborul care durase toată noaptea, ravagiile junglei, discuțiile cu Josh. Voia un pat cald și moale într-o cameră întunecoasă.

39

Duminică dimineață la șase, Nate termină un alt duș fierbinte, al treilea în douăzeci și patru de ore, și începu să-și facă planuri pentru o plecare cât mai grabnică. O seară în oraș și ardea de nerăbdare să plece. Căsuța din apropierea golfului îl chema. D.C.-ul îi fusese cămin timp de douăzeci și șase de ani și, de când luase hotărârea să plece, era nerăbdător să o facă.

Neavând nici o casă a lui, îi era ușor să circule de colo-colo. Îl găsi pe Josh la subsol, la biroul său, vorbind la telefon cu un client din Thailanda. Ascultând o jumătate din conversația legată de zăcămintele de gaze naturale, era bucuros că renunța la a mai practica dreptul. Josh era cu doisprezece ani mai mare decât el, un om foarte bogat, și, pentru el, distracție însemna să fie la birou duminică dimineața la ora șase și jumătate. N-o să las să mi se întâmple așa ceva, își spuse Nate, dar știa că nu era așa. Dacă se ducea înapoi la birou, avea să reintre în normal.

Patru internări la dezalcoolizare însemna că o a cincea era pe undeva pe drum. El nu era la fel de puternic ca Josh. În zece ani, avea să moară.

Era ceva captivant în retragerea aceea. A da în judecată doctori era o treabă urâtă, de care putea să se lipsească. Nu avea să-i lipsească nici stresul unui birou important. Avusese o carieră, triumfuri. Succesul nu-i adusese nimic altceva decât amărăciune, nu-i făcuse față. Succesul îl împinsese în șanț.

Acum, că spectrul oribil al închisorii dispăruse, putea să se bucure de o nouă viață.

Plecă cu un portbagaj de haine, lăsând totul într-o cutie în garajul lui Josh. Ninsoarea se opri, dar plugurile încă mai funcționau. Străzile erau alunecoase și, după două străzi, Nate își dădu seama că nu mai ținuse volanul în mână de peste cinci luni. Totuși nu erau multe mașini și merse pe Wisconsin, intrând pe Chevy Chase și, apoi, pe Beltway, unde gheața și zăpada fuseseră curățate.

Singur, în propria lui mașină, începu să se simtă din nou ca un american. Se gândi la Jevy în camioneta lui Ford zgomotoasă și periculoasă, și se

întrebă cât ar fi rezistat pe Beltway. Apoi se gândi la Welly, un copil atât de sărac, încât familia lui nu avea nici o mașină. Nate intenționa să scrie câteva scrisori în zilele care urmau și avea să le trimită una prietenilor lui din Corumbá.

Telefonul îi atrase atenția. Îl ridică; părea să funcționeze. Bineînțeles că Josh avusese grijă ca facturile să fie plătite. Îl sună pe Sergio acasă și vorbiră douăzeci de minute. Fu certat pentru că nu sunase mai devreme. Sergio fusese îngrijorat. Îi explică situația cu serviciile telefonice din Pantanal. Lucrurile mergeau într-o altă direcție, erau câteva necunoscute, dar aventura lui continua. Renunța la profesie și scăpa de închisoare.

Sergio nu îl întrebă nimic de alcool. Nate părea curat și puternic. Îi dădu numărul de telefon al casei unde avea să locuiască și își promisese să ia masa împreună curând.

Îl sună pe fiul său cel mai mare la Northwestern, în Evanston, și îi lăasă un mesaj pe robot. Unde putea să fie un student de douăzeci și trei de ani la ora șapte într-o duminică dimineață? În nici un caz la o slujbă matinală. Nate nu voia să știe. Indiferent ce ar fi făcut fiul său, nu avea să-și bată joc de viață atât de rău cum făcuse tatăl lui. Fiica lui avea douăzeci și unu de ani și, din când în când, era studentă la Pitt. Ultima lor conversație fusese despre taxe, cu o zi înainte ca Nate să intre în camera de motel cu o sticlă de rom și o pungă plină de pastile.

Nu îi găsi numărul de telefon.

Mama lor se recăsătorise de două ori de când îl părăsise pe Nate. Era o persoană nesuferită pe care nu o suna decât dacă era absolut necesar. Avea să aștepte vreo două zile, după care avea să-i ceară numărul de telefon al fiicei lor.

Era hotărât să facă dureroasa călătorie spre vest, în Oregon, ca să-și vadă, cel puțin, cei doi copii mai mici. Și mama lor se recăsătorise, culmea, tot cu un avocat, dar unul care, evident, ducea o viață curată. Avea să le ceară iertare și să încerce să restabilească legăturile fragile. Nu știa cum avea să facă acest lucru, dar promisese să încerce.

În Annapolis, opri la o cafenea și luă micul dejun. Ascultă previziunile meteorologice de la un grup de clienți gălăgioși dintr-un separeu și se uită absent pe *Post*. După titlurile mari și articolele de ultimă oră, Nate nu văzu nimic care să-l intereseze câtuși de puțin. Știrile nu se schimbau niciodată: probleme în Orientul Mijlociu, probleme în Irlanda; scandaluri în Congres; cotațiile la bursă creșteau, apoi scădeau; o scurgere de petrol; alt medicament contra SIDA; gherilele ucideau țărani în America Latină; tulburări în Rusia.

Hainele îi erau largi, așa că mănca trei ouă cu costiță și biscuiți. Cei din separeu ajunseră la concluzia că avea să mai ningă.

Traversă Chesapeake pe Bay Bridge. Autostrăzile de pe coasta de est nu fuseseră curățate bine. Jaguarul derapă de două ori, așa că reduse viteza. Mașina era veche de un an și nu mai ținea minte când expira contractul de leasing. Secretara lui se ocupa de hârtii. El alesese culoarea. Hotărî să scape de mașină cât mai curând cu putință și să găsească o mașină de teren.

Mașina aceea luxoasă de reprezentare păruse odată atât de importantă. Acum nu mai avea nevoie de ea.

La Easton, intră pe State Route 33, un drum încă acoperit de un strat de zăpadă de vreo cinci centimetri. Nate merse pe urmele altor autovehicule și, în curând, trecea prin localități mici și somnoroase cu porturi pline de ambarcațiuni. Malurile golfului Chesapeake erau acoperite cu un strat gros de zăpadă, iar apele sale erau de un albastru-închis.

St. Michaels avea o populație de o mie trei sute de locuitori. Route 33 deveni strada principală pe o distanță de câteva intersecții, cât trecea prin orașel. Pe ambele părți ale sale erau magazine și prăvălii și clădiri vechi una lângă alta, toate bine întreținute și gata pentru a apărea în ilustrate.

Nate auzise de St. Michaels de când se știa. Acolo erau un muzeu maritim, un festival al stridiilor, un port activ, duzini de mici pensiuni ciudate care atrăgeau orașenii pentru weekenduri prelungite. Trecu pe lângă poștă și pe lângă o mică biserică, unde pastorul curăța zăpada de pe trepte cu o lopata.

Casa se afla pe Green Street, la două străzi distanță de strada principală, cu vedere spre port. Era în stil victorian, cu frontoane gemene și cu o verandă lungă ce cuprindea și laturile. Zugrăvită într-un albastru-ca-ardezia, cu ornamente albe și galbene, casa era înconjurată de țurțuri. Peluza din față era mică și aleea se afla sub un strat de zăpadă de vreo șaiszeci de centimetri. Nate opri mașina lângă bordură și își făcu drum cu greu până la verandă. Aprinse luminile din interior și se duse în spate. Într-o magazie de lângă ușa din dos, găsi o lopată din plastic.

Își petrecu o oră minunată, curățând veranda și aleea, după care se întoarse la mașină.

Deloc surprinzător, casa era decorată cu obiecte de epocă și era curată și îngrijită. Josh spusese că în fiecare miercuri venea o femeie să facă ordine și să șteargă praful. Doamna Stafford locuia acolo două săptămâni primăvara și una toamna. Josh dormise acolo trei nopți în ultimele optsprezece luni. Erau patru dormitoare și patru băi. Ce mai căsuță!

Însă nu găsi nici un pic de cafea și aceasta reprezenta prima urgență a zilei. Încuie ușile și porni spre oraș. Trotuarele erau curățate și ude de la zăpada care se topea. Potrivit termometrului din vitrina frizeriei, erau două grade. Nate studie vitrinele din mers. La biserică din față începură să bată clopotele.

Conform broșurii pe care i-o dădu bătrânul îngrijitor, pastor era părintele Phil Lancaster, un bărbat scund și slab, cu ochelari cu lentile groase și rame de baga, cu părul creț, roșcat și încărunțit. Ar fi putut, la fel de bine, să aibă treizeci și cinci sau cincizeci de ani. Cei care veniră la slujbă de la ora unsprezece erau bătrâni și puțini, fără îndoială, din cauza vremii. Nate numără douăzeci și una de persoane în micul sanctuar, inclusiv Phil și organistul. Erau multe capete cărunte.

Biserica era frumoasă, cu tavanul boltit, bănci și podele din lemn închis la

culoare și patru vitralii. Când îngrijitorul se așează în ultimul rând, Phil, înveșmântat în anteriorul său negru, se ridică și le ură bun venit la Biserica Trinity, unde toată lumea se afla acasă. Vocea sa era răsunătoare și nazală și nu avea nevoie de microfon. În rugăciunile lui, îi mulțumi Domnului pentru zăpadă și iarnă, pentru anotimpurile dăruite pentru a le aminti că El deținea controlul întotdeauna.

Cântară imnuri și rugăciuni. În timp ce predica, părintele Phil îl remarcă pe Nate, singurul străin de oraș, care stătea în penultimul rând. Își zâmbiră unul altuia și, pentru un moment înspăimântător, Nate se temu că avea să-l prezinte celorlalți.

Predica sa era despre entuziasm, o alegere ciudată, ținând cont de vârsta medie a enoriașilor săi. Nate făcu eforturi să fie atent, dar gândurile începură să-i rătăcească. Se întoarse în capela din Corumbá, cu ușile și ferestrele sale deschise, astfel încât căldura pătrundea înăuntru, cu imaginea lui Hristos murind pe cruce, cu tânărul chitarist.

Având grijă să nu-l jignească pe Phil, reuși să-și țină privirea ațintită asupra unui bec de pe perete, în spatele și deasupra amvonului. Dată fiind grosimea lentilelor preotului, se gândi că dezinteresul lui avea să treacă neobservat.

Stând în mica biserică, în sfârșit, ferit de incertitudinile marii sale aventuri, la adăpost de febră și furtuni, de primejdiile din D.C., de viciile sale, de distrugerea spirituală, Nate își dădu seama că, pentru prima oară de când se știa, se bucura de liniște sufletească. Nu se temea de nimic. Dumnezeu îl atrăgea într-o anumită direcție. Nu știa exact unde, dar nici nu se temea. Ai răbdare, își spuse el.

Apoi rosti o rugăciune. Îi mulțumi lui Dumnezeu că îi cruțase viața și se rugă pentru Rachel, fiindcă știa că aceasta se ruga pentru el.

Seninătatea îl făcu să zâmbească. Când rugăciunea se sfârși, deschise ochii și văzu că Phil îi zâmbea.

După binecuvântare, toți trecură pe lângă Phil, care stătea la ușă, fiecare felicitându-l pentru predică și dându-i câte o scurtă informație. Oamenii înaintau încet; era un ritual.

- Ce-ți face mătușa? Întrebă Phil pe cineva, după care ascultă cu atenție, în timp ce i se descria cea mai recentă problemă de sănătate a mătușii. Cum îți mai e șoldul? Întrebă el pe un altul. Cum a fost în Germania?

Le ținea mâinile într-ale sale și se apleca pentru a auzi fiecare cuvânt. Știa ce era în mintea lor.

Nate așteptă răbdător la urmă. Nu se grăbea, pentru că nu avea nimic altceva de făcut

- Bine ai venit, spuse părintele Phil, apucându-l de mână și de braț. Bine ai venit la Trinity, zise el, apoi strânse atât de tare, încât Nate se întrebă dacă era cumva primul oaspete care venea după ani de zile.

- Sunt Nate O'Riley, spuse el, după care adaugă: De la Washington.

De parcă acest lucru ar fi ajutat la definirea lui.

- Mă bucur că te-am avut printre noi în dimineața asta, zise Phil și ochii mari îi licăriră în dosul ochelarilor.

De aproape, ridurile dezvăluiau faptul că avea pe puțin cincizeci de ani. Iar părul lui avea mai mulți cârlionți albi decât roșii.

- Stau în casa familiei Stafford pentru câteva zile, spuse Nate.

- Da, da, o casă superbă. Când ai sosit?

- Azi-dimineață.

- Ești singur?

- Da.

- Ei bine, atunci trebuie să vii la noi la masă.

Acea ospitalitate agresivă îl făcu pe Nate să râdă.

- Aăă, mulțumesc, dar...

Chipul lui Phil era numai zâmbet.

- Nu, insist. Soția mea gătește friptură de miel la cuptor de fiecare dată când ninge. Chiar acum e în cuptor. Avem atât de puțini oaspeți iarna. Te rog, casa parohială e chiar în spatele bisericii.

Nate era în mâinile unui om care, duminica, luase masa alături de sute de oameni.

- Zău, am trecut doar și...

- Plăcerea e de partea noastră, spuse Phil, trăgându-l deja de braț înapoi spre amvon. Cu ce te ocupi la Washington?

- Sunt avocat, zise Nate.

Un răspuns complet ar fi fost complicat.

- Ce te aduce aici?

- E o poveste lungă.

- Ah, minunat! Laurei și mie ne plac la nebunie poveștile lungi. Hai să stăm la masă mult și să povestim. O să ne simțim grozav.

Entuziasmul său era irezistibil. Sărmanul om era dornic de conversație proaspătă? De ce nu? se gândi el. Acasă nu era oricum nimic de mâncare. Toate magazinele păreau închise.

Trecură pe lângă amvon și intrară pe o ușă care dădea în partea din spate a bisericii. Laura stingea luminile.

- Dânsul e domnul O'Riley, de la Washington, îi spuse Phil soției sale. A acceptat să ia masa cu noi.

Laura zâmbi și îi strânse mâna lui Nate. Avea părul scurt și cărunț și părea cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât soțul ei. Dacă un oaspete neașteptat la masă o surprindea, acest lucru nu se văzu. Nate avu impresia că era ceva obișnuit.

- Vă rog să-mi spuneți Nate, zise el.

- Așa o să facem, spuse Phil, scoțându-și anteriorul.

Casa parohială se afla lângă terenul bisericii, cu fața spre o stradă laterală. Mergeau cu grijă prin zăpadă.

- Cum a fost predica? o întrebă Phil când pășiră pe verandă.

- Excelentă, dragul meu, zise ea fără urmă de entuziasm.

Nate ascultă și zâmbi, convins că, de ani de zile, în fiecare duminică, Phil pusese aceeași întrebare, în același loc și moment, și primise același răspuns.

Orice ezitare în legătură cu rămânerea la masă dispăru în clipa în care

intră în casă. Aroma delicioasă a fripturii de miel ajungea până în salon. Phil zgândări cu vatraiul cărbunii încinși din cămin, în timp ce Laura pregătea mâncarea.

În sufrageria îngustă dintre bucătărie și salon, fusese aranjată o masă pentru patru persoane. Nate era încântat că le acceptase invitația, deși nu avusese nici o șansă să o refuze.

- Ne bucurăm atât de mult că ești aici, spuse Phil când se așezară.

Presimțeam că o să avem un oaspete astăzi.

- Pentru cine e locul ăsta? Întrebă Nate arătând spre scaunul gol.

- Întotdeauna punem patru tacâmuri duminica, spuse Laura, după care nu mai adăugă nimic.

Se ținură de mâini când Phil îi mulțumi încă o dată lui Dumnezeu pentru zăpadă și anotimpuri și pentru mâncare. Încheie cu cuvintele:

- Și fă-ne mereu atenți la nevoile și dorințele celorlalți.

Acele cuvinte îi aduseră aminte lui Nate de ceva. Le mai auzise, cu mulți, mulți ani în urmă.

În timp ce se serveau, vorbeau despre dimineața aceea. De obicei, la slujba de la unsprezece, veneau în jur de patruzeci de persoane. Într-adevăr, zăpada îi împiedicase pe oameni să se ducă la biserică. Și era și o epidemie de gripă. Nate îl felicită pentru frumusețea simplă a sanctuarului. Se aflau de șase ani în St. Michaels. Nu mult după ce începură să mănânce, Laura spuse:

- Ești frumos bronzat pentru luna ianuarie. Nu cred că ai obținut bronzul în Washington, nu?

- Nu. Abia m-am întors din Brazilia.

Amândoi se opriră din mâncat și se aplecară mai mult. Aventura reîncepea. Nate luă o înghițitură zdravănă de friptură, care era groasă și delicioasă, și începu să povestească.

- Mănâncă, te rog, spunea Laura cam la fiecare cinci minute.

Nate lua o înghițitură, mesteca încet și, apoi, continua. Se referi la Rachel doar ca fiind „flica unui client”. Furtunile deveniră mai aprige, șerpii mai lungi, barca mai mică, indienii mai puțin prietenoși. Ochii lui Phil licăreau de uimire în timp ce Nate trecea de la un capitol la altul.

Era a doua oară de când se întorsese că povestea totul. Cu excepția câtorva exagerări ușoare, totul rămase neschimbat. Și îl uimi până și pe el. Era o povestire remarcabilă și gazdelor lui li se oferă o versiune lungă și îmbogățită. Strecurară întrebări ori de câte ori puteau.

Când Laura strânse masa și servi negrese la desert, Nate și Jevy tocmai ajunseseră la primul sat de indieni Ipica.

- A fost surprinsă când te-a văzut? Întrebă Phil, când Nate descrie scena cu grupul de indieni care o însoțeau pe femeie afară din sat pentru a se întâlni cu ei.

- Nu chiar, zise el. Părea să știe că urma să venim.

Nate își dădu toată silința să-i descrie pe indieni cu stilul lor de viață ca în epoca de piatră, dar cuvintele nu izbutiră să descrie imaginile așa cum ar fi trebuit. Mănă două negrese, golind farfuria din două înghițituri mari în timpul unor pauze scurte în povestire.

Dădură farfuriile la o parte apoi și băură cafea. Masa de prânz duminica însemna, pentru Phil și Laura, mai multă conversație decât mâncare. Nate se întrebă cine fusese ultimul oaspete suficient de norocos, invitat ca să povestească și să mănânce.

Îi fu greu să diminueze ororile febrei dengue, dar Nate încercă totuși. Vreo două zile în spital, câteva medicamente, și se pusese iarăși pe picioare. Când termină, începură întrebările. Phil voia să știe totul în legătură cu misionara - numele ei, credința, munca ei cu indienii. Sora Laurei trăise în China cincisprezece ani, lucrând în spitalul unei biserici, lucru care devenise sursa multor povestiri.

Era aproape ora trei când Nate se îndreptă spre ușa. Gazdele lui ar fi stat cu plăcere la masă sau în salon și ar fi vorbit până se întuneca, dar Nate simțea nevoia să se plimbe puțin. Le mulțumi pentru ospitalitate și, când îi lăsă făcând cu mâinile pe verandă, avu senzația că îi cunoștea de ani de zile.

Plimbarea prin St. Michaels dură o oră. Străzile erau înguste, având de ambele părți case vechi de o sută de ani. Nimic nu era nelalocul lui, nici câini vagabonzi, nici locuri virane, nici clădiri abandonate. Până și zăpada era dată cu grijă la o parte, astfel încât străzile și trotuarele erau curate, fără ca nici un vecin să fie supărat. Nate se opri la docuri și admiră bărcile cu pânze. Niciodată nu pusese piciorul pe una.

Hotărî că nu avea să plece din St. Michaels decât atunci când avea să fie nevoit. Avea să locuiască în căsuță până când Josh avea să-l dea afară politicos. Avea să-și țină banii și, când cazul Phelan avea să se încheie, avea să găsească o modalitate de a se descurca.

În apropierea portului, dădu peste o mică băcănie care se pregătea să închidă. Cumpără cafea, supă la cutie, arahide și fulgi de ovăz pentru micul dejun. Lângă tejghea erau expuse o mulțime de sticle de bere. Zâmbi privindu-le, bucuros că acele zile se aflau în urma lui.

Grit se trezi concediat prin fax și e-mail, lucru care se întâmpla pentru prima oară la firma lui. Mary Ross i-o făcu luni dimineață devreme, după ce petrecuse un weekend tensionat cu frații ei.

Grit nu renunță în liniște. Îi trimise și el un fax cu o factură pentru serviciile sale până în ziua respectivă - o sută patruzeci și opt de ore a câte șase sute de dolari, deci un total de optzeci și opt de mii opt sute de dolari. Suma aceea avea să fie plătită în locul procentajului pe care ar fi urmat să-l primească la încheierea înțelegerii sau în cazul altui rezultat favorabil. Grit nu voia șase sute pe oră, ci o bucată din plăcintă, o parte serioasă din ceea ce primea clienta sa, cei douăzeci și cinci la sută pe care îi negociase. Grit voia milioane și, stând în biroul său, uitându-se țintă la fax, nu-i venea să creadă că averea îi zburase de sub nas. Credea sincer că, după câteva luni de răfuieți, averea Phelan avea să se împartă între copii. Chiar dacă i s-ar fi

aruncat fiecareia câte douăzeci de milioane și ei s-ar fi năpustit asupra banilor asemeni unor câini înfometați, tot nu s-ar fi simțit nici cea mai mică gaură în averea Phelan. Douăzeci de milioane clienței sale însemnau cinci milioane pentru el și Grit trebuia să admită că se gândise deja la câteva modalități de a-i cheltui.

Îl sună pe Hark la birou ca să-l înjure, dar i se spuse că domnul Gettys era prea ocupat în momentul acela.

Domnul Gettys avea acum trei din cei patru moștenitori din prima familie. Procentajul său scăzuse de la douăzeci și cinci la douăzeci și, acum, la șaptesprezece virgulă cinci. Însă posibilitățile sale de câștig erau imense.

Domnul Gettys intră în sala de conferințe la zece și câteva minute și îi salută pe avocații care mai rămăseseră și care erau adunați acolo pentru o ședință importantă.

- Am un anunț de făcut, zise el vesel. Domnul Grit nu mai este implicat în acest caz. Fosta sa clientă, Mary Ross Phelan Jackman, m-a rugat să o reprezint eu și, după ce m-am gândit mult, am acceptat.

Cuvintele sale căzură asemenea unor mici bombe în jurul mesei de conferințe. Yancy își frecă barba dezordonată, întrebându-se ce metodă de constrângere se folosisese pentru a o smulge pe femeie din tentaculele lui Grit. Totuși el se simțea oarecum în siguranță. Mama lui Ramble folosisese toate mijloacele posibile pentru a-și îndruma fiul spre un alt avocat. Însă puștiul nu își putea suferi mama.

Doamna Langhorne fu surprinsă, mai ales că Hark tocmai îl luase pe Troy Junior de client. Dar, după scurtul moment de șoc, se simți în siguranță. Clienta ei, Geena Phelan Strong, își detesta frații vitregi mai mari. Cu siguranță, n-ar fi apelat la serviciile avocatului lor. Cu toate acestea, se impunea un dejun de control al puterii. Avea să îi sune pe Geena și pe Cody imediat cum se termina ședința.

Apoi, aveau să ia masa la „Promenade” în vecinătatea Capitoliului și, poate, avea să atragă atenția vreunui vicepreședinte de comisie influent.

Ceafa lui Wally Bright se înroși când acesta auzi vestea. Hark pornise la vânătoare de clienți. Din prima familie nu rămăsese decât Libbigail, și Wally Bright era în stare să-l omoare pe Hark dacă încerca să i-o fure.

- Să nu te apropii de clienta mea, auzi? spuse el tare și înverșunat și toți încremeniră.

- Liniștește-te.

- Să mă liniștesc pe naiba. Cum putem să ne liniștim când tu ne furi clienții?

- Nu eu am furat-o pe doamna Jackman. Ea m-a sunat pe mine, nu eu pe ea.

- Știm ce fel de joc faci, Hark. Nu suntem proști, zise Wally, uitându-se la ceilalți avocați.

Aceștia, cu siguranță, nu se considerau proști, dar nu erau chiar atât de siguri în privința lui Wally. Adevărul era că nimeni nu avea încredere în nimeni. Pur și simplu, erau prea mulți bani la mijloc ca să fii sigur că avocatul de lângă tine nu avea să scoată cuțitul.

Îl aduseră pe Snead înăuntru și acest lucru schimbă subiectul discuției. Hark îl prezentă celorlalți. Sărmanul Snead arăta ca un om adus în fața plutonului de execuție. Se așeză în capătul mesei, cu două camere video ațintite asupra lui.

- Nu-i decât o repetiție, îl asigură Hank. Liniștește-te.

Avocații își scoaseră carnetele pline de întrebări și se apropiară mai mult de el.

Hark se duse în spatele lui, îl bătu pe umăr și spuse:

- Când o să depui mărturia, domnule Snead, avocații părții adverse îți vor pune întrebări întâi. Așa că, vreo oră, trebuie să consideri că suntem dușmanii. Bine?

Sigur că, pentru Snead, nu era deloc bine, dar le luase banii. Trebuia să joace cum îi cântau.

Hark își luă carnetelul și începu să-i pună întrebări simple legate de naștere, origine, familie, școală, lucruri ușoare menite să-l facă să se relaxeze. Apoi, despre primii ani când lucrase pentru domnul Phelan și o mie de alte întrebări care păreau complet irelevante.

După o scurtă pauză, doamna Langhorne preluă ștafeta și îi puse o mulțime de întrebări despre familiile Phelan, soții, copii, divorțuri și amante. Snead se gândi că era foarte multă mizerie inutilă, dar avocaților părea să le placă.

- Ai știut de Rachel Lane? Întrebă Langhorne.

Snead se gândi un moment la acest lucru, după care spuse:

- Nu m-am gândit la asta. Cu alte cuvinte, ajutați-mă cu răspunsul. Care e părerea dumată, îl întrebă el pe domnul Gettys.

Hark îi sări repede în ajutor.

- Bănuiesc că știai totul despre domnul Phelan, mai ales despre iubitele lui și copiii acestora. Nimic nu ți-a scăpat. Bătlanul ți-a destăinuit totul, inclusiv existența fiicei sale nelegitime. Avea zece, unsprezece ani când ai început dumneata să lucrezi pentru domnul Phelan. Acesta a încercat să ia legătura cu ea de-a lungul anilor, dar ea n-a vrut să aibă de-a face cu el. Bănuiesc că asta l-a durut foarte tare, că era un om care obținea tot ce își dorea și, când Rachel l-a respins, durerea i s-a transformat în furie. Mai presupun că a antipatizat-o imediat. Așa că, faptul că i-a lăsat ei totul a fost un act de pură nebunie.

Snead se minună iarăși de abilitatea lui Hark de a născoci minciuni pe moment. Și ceilalți avocați fură impresionați.

- Ce ziceți? îi întrebă Hark.

Ei dădură din capete aprobator.

- Cel mai bine ar fi să-i dăm tot ce știm despre Rachel Lane, spuse Bright.

Snead repetă apoi în fața camerelor povestea pe care tocmai o spusese Hark și, astfel, arătă o îndemânare acceptabilă de a dezvolta o temă. Când termină, avocații nu putură să-și ascundă încântarea. Ticălosul avea să spună orice. Și nu era nimeni care să-l contrazică.

Când i se punea o întrebare unde avea nevoie de ajutor, Snead spunea:

- Păi, nu m-am gândit la asta.

Și avocații îi săreau în ajutor. Hark, care părea să anticipeze punctele slabe ale lui Snead, avea, de obicei, o povestire pregătită. Adesea însă contribuiau și ceilalți avocați cu mici improvizații, dornici să-și arate priceperea în a minți.

Se fabrică strat cu strat și se aranjă totul în așa fel încât să ofere certitudinea că domnul Phelan nu fusese în toate mințile în dimineața zilei când scrisese acel ultim testament. Snead fu pregătit de avocați și se dovedi ușor de manipulat. De fapt, era atât de antrenabil încât se temeau să nu spună prea mult. Nu trebuia să i se pună la îndoială credibilitatea. Nu trebuiau să existe goluri în depoziția lui.

Timp de trei ore îi clădiră mărturia, după care, în altele două, încercară să i-o spulbere cu un șir nesfârșit de întrebări ca din partea avocaților adversi. Nu îi dădură să mănânce la prânz, îl luară în batjocură și îl numiră mincinos. La un moment dat, Langhorne îl aduse aproape în pragul lacrimilor. Când fu epuizat și gata să se prăbușească, îl trimiseră acasă cu casetele video și cu instrucțiuni de a le studia în amănunt.

Nu era pregătit pentru a depune mărturie, îi spusese. Povestirile lui nu erau etanșe. Sărmanul Snead porni spre casă în noul său Range Rover, obosit și uluit, dar și hotărât să-și exerseze minciunile până când avocații aveau să-l aplaude.

Judecătorului Wycliff îi plăcea să ia masa de prânz în liniște în biroul său. Ca de obicei, Josh își luă sandvișuri de la un bufet grecesc din apropiere de Dupont Circle. Le despachetă pe masa din colț împreună cu un ceai cu gheață și murături. Stăteau aplecați asupra mâncării, vorbind la început despre cât de ocupați erau și, apoi, trecând repede la cazul Phelan. Ceva se întâmplase, altfel Josh n-ar fi sunat.

- Am găsit-o pe Rachel Lane, spuse el.
- Minunat. Unde? Întrebă Wycliff pe al cărui chip se putea citi ușurarea.
- Ne-a pus să promitem că nu vom spune. Cel puțin, nu acum.
- E în țară? Întrebă judecătorul, uitând de carnea de vacă la conservă.
- Nu. E într-un colț foarte îndepărtat de lume și foarte mulțumită să rămână acolo.
- Cum ați găsit-o?
- Avocatul ei a găsit-o.
- Cine e avocatul ei?
- Un tip care a lucrat la mine la firmă. Numele lui e Nate O'Riley și e un fost partener. Ne-a părăsit în august anul trecut.

Wycliff făcu ochii mici și se gândi.

- Ce coincidență. Angajează un fost partener al firmei de avocatură ale cărei servicii le-a folosit tatăl ei.

- Nu e nici o coincidență. Ca avocat al patrimoniului, trebuia s-o gădesc. L-am trimis pe Nate O'Riley. A găsit-o și ea l-a angajat. E foarte simplu, de fapt.

- Când o să-și facă apariția?

- Mă-ndoiesc c-o să vină personal.
- Și înștiințarea și actul de notificare?
- Or să vină. E foarte meticuloasă și, sincer să fiu, nu prea știu care-i sunt planurile.

- Avem o atacare de testament, Josh. Războiul a izbucnit deja. Nu mai putem aștepta. Acest tribunal trebuie să aibă competență jurisdicțională asupra ei.

- Domnule judecător, este reprezentată de un avocat. Interesele ei vor fi apărate. Haideți să pornim la luptă. O să începem expunerea și o să vedem ce are partea adversă.

- Pot să vorbesc cu ea?

- E imposibil.

- Haide, Josh.

- Vă jur. Este misionară într-un loc foarte îndepărtat, într-o altă emisferă. Asta e tot ce vă pot spune.

- Vreau să-l văd pe domnul O'Riley.

- Când?

Wycliff se duse la birou și puse mâna pe cea mai apropiată agendă. Era atât de ocupat. Viața îi era aranjată după un calendar al rolurilor, unul al proceselor și unul al mișcărilor. Secretara lui ținea un calendar de birou.

- Ce zici de miercuri asta?

- În regulă. La prânz? Numai noi trei, neoficial.

- Desigur.

Avocatul O'Riley își pusese în gând să citească și să scrie toată dimineața. Planurile îi fură date peste cap însă de un telefon al pastorului.

- Ești ocupat? îl întrebă părintele Phil, vocea sa puternică tunând în receptor.

- Păi, nu chiar, zise Nate, care stătea într-un fotoliu de piele adânc, sub o pătură, lângă foc, bând cafea și citind Mark Twain.

- Ești sigur?

- Bineînțeles că sunt sigur.

- Ei bine, eu sunt la biserică, lucrez la subsol și aș avea nevoie de ceva ajutor. Mă gândeam că s-ar putea să te plictisești, din moment ce nu prea e nimic de făcut aici, cel puțin nu iarna. S-ar putea să ningă și astăzi.

Lui Nate îi fugi gândul la friptura de miel. Mai rămăsese destulă.

- Sunt acolo în zece minute.

Subsolul se afla chiar sub sanctuar. Nate auzi bătăi de ciocan când cobori cu grijă treptele șubrede. Era o încăpere spațioasă, lungă și lată, cu un plafon jos. Un proiect de modificare era pus în practică de mult timp, însă nu se întrevădea nici un moment final. Planul general consta, în aparență, dintr-o serie de încăperi mici pe pereții dinspre exterior, cu un spațiu gol în centru. Phil stătea între două capre de tăiat lemne, cu centimetrul în mână și cu rumeguș pe umeri. Purta o cămașă de flanel, blugi, ghete și ar fi putut fi luat cu ușurință drept dulgher.

- Îți mulțumesc că ai venit, spuse el cu un zâmbet larg.
- Cu plăcere. Mă plictiseam, zise Nate.
- Pun plăci de fibră, spuse el arătând în direcția construcției. E mai ușor dacă sunt două persoane. Mă ajuta domnul Fuqua, dar acum are optzeci de ani și spatele lui nu mai e cum a fost.

- Ce construiești?
- Șase clase pentru studiul Bibliei. Zona asta din centru va fi sala de adunări. Am început lucrul acum doi ani. Bugetul nu ne permite să facem prea multe în materie de noi proiecte, așa că o fac eu însumi. Mă ține în formă.

Părintele Phil nu mai era în formă de ani de zile.

- Arată-mi ce să fac, spuse Nate. Și nu uita că sunt avocat.
- N-ai prea muncit fizic, nu?
- Nu.

Apucară fiecare de câte un capăt al plăcii și o duseră în clasa în curs de construcție. Placa avea un metru douăzeci pe unu optzeci și, când o ridicară, Nate își dădu seama că, într-adevăr, era o treabă pentru două persoane. Phil se opinti, se încruntă și își mușcă limba, iar când placa fu pusă, zise:

- Acum ține-o așa puțin.

Nate o ținu lipită, în timp ce Phil o ținui repede cu niște cuie mari. După aceea, mai bătu șase cuie și își admiră opera. Apoi, scoase centimetrul și începu să măsoare următorul spațiu gol.

- Unde ai învățat să fii dulgher? îl întrebă Nate privind cu interes.
- Am treaba asta în sânge. Iosif a fost dulgher.
- Cine?
- Tatăl lui Iisus.
- Ah, acel Iosif.
- Citești Biblia, Nate?
- Nu prea mult
- Ar trebui s-o faci.
- Mi-ar plăcea să încep.
- Aș putea să te ajut, dacă vrei.
- Mulțumesc.

Phil mâzgăli dimensiuni pe placa pe care tocmai o pusese. Măsură cu atenție, după care mai măsură o dată. În curând, Nate își dădu seama de ce dura atât de mult proiectul. Phil nu se grăbea și era pentru un regim care consta în multe pauze de cafea.

După vreo oră, urcară în biroul pastorului, unde era cu zece grade mai cald decât la subsol. Phil puse un ibric cu cafea tare pe un ochi mic. După aceea, turnă în cești și se apucă să examineze șirurile de cărți de pe rafturi.

- Asta e un minunat ghid de rugăciuni zilnice, una din cărțile mele preferate, spuse el luând cartea și ștergând-o ca și cum ar fi fost plină de praf, după care i-o dădu lui Nate.

Avea coperte cartonate, iar învelitoarea era intactă. Phil ținea foarte mult la cărțile lui.

Apoi alese alta și i-o dădu lui Nate.

- Țsta e un studiu de Biblie pentru oamenii ocupați. E foarte bun.
- Ce te face să crezi că sunt ocupat?
- Doar ești avocat la Washington, nu?
- Teoretic, dar zilele alea se apropie de sfârșit.

Phil își lovi degetele unele de altele și se uită la Nate așa cum numai un preot poate să o facă. Ochii lui spuseră: „Continuă. Mai spune-mi. Sunt aici ca să te ajut”.

Astfel că Nate își descarcă o parte din probleme, atât din trecut, cât și din prezent, punând accent pe confruntarea iminentă cu fiscul și cu la fel de iminenta pierdere a licenței. Avea să scape de închisoare, dar i se cerea să plătească o amendă pe care nu și-o putea permite.

Cu toate acestea, nu era nefericit în privința viitorului. Ba chiar era bucuros că nu avea să mai profeseze.

- Și ce-o să faci? îl întrebă Phil.
- Habar n-am.
- Crezi în Dumnezeu?
- Da, cred că da.
- Atunci, liniștește-te. El o să-ți arate calea.

Vorbiră suficient de mult cât să prelungească dimineața până la ora prânzului, când se duseră și se delectară iarăși cu friptura de miel. Laura li se alătură târziu. Era educatoare la grădiniță și nu avea pauză decât jumătate de oră.

Pe la două, se întoarseră la subsol, unde se apucară din nou de treabă fără prea mult chef. Privindu-l pe Phil cum lucra, Nate deveni convins că proiectul nu avea să fie terminat în viața aceea. Iosif o fi fost un dulgher bun, dar locul părintelui Phil era în amvon. Fiecare spațiu gol de pe perete trebuia măsurat, remăsurat, gândit, examinat din diverse unghiuri și apoi măsurat din nou. Placa ce urma să acopere spațiul respectiv trecea prin același procedeu. În cele din urmă, după suficiente marcaje cu creionul ca să deruteze și un arhitect, Phil lua ferăstrăul electric, cu multă emoție, și tăia placa. Apoi o ducea în locul unde trebuia pusă și o băteau în cuie. Dimensiunile erau întotdeauna perfecte și, cu fiecare din ele, Phil părea sincer ușurat.

Două clase păreau terminate și gata pentru a fi vopsite. După-amiază târziu, Nate hotărî că, a doua zi, avea să devină vopsitor.

După două zile de muncă plăcută în subsolul rece al bisericii Trinity, nu progresară prea mult. În schimb, se consumă multă cafea, friptura de miel fu terminată, în sfârșit, se puseră câteva plăci de fibră, se vopsi câte ceva și se puseră bazele unei prietenii.

Nate tocmai își curăța vopseaua de pe unghii marți seara, când sună telefonul. Era Josh, care îl chema înapoi la realitate.

- Judecătorul Wycliff vrea să te vadă mâine, zise el. Am sunat și mai devreme.

- Ce vrea? Întrebă Nate cu o voce plină de groază.

- Sunt sigur că-ți va pune câteva întrebări în legătură cu noua ta clientă.

- Sunt foarte ocupat, Josh. M-am apucat de re-împărțit, vopsit, bătut cuie și alte chestii din astea.

- Nu mai spune.

- Da, lucrez la subsolul unei biserici. Timpul e foarte important.

- Nu știam că ai asemenea talente.

- Trebuie neapărat să vin, Josh?

- Cred că da, prietene. Ai acceptat să te ocupi de cazul ăsta. I-am spus deja judecătorului. E nevoie de tine, bătrâne.

- Când și unde?

- Vino la mine la birou la unsprezece. O să mergem împreună.

- Nu vreau să văd biroul, Josh. Am numai amintiri neplăcute. Ne întâlnim la tribunal.

- Bine. Să fii acolo la prânz. În biroul judecătorului Wycliff.

Nate puse un lemn pe foc și privi fulgii de zăpadă cum dansau pe verandă. Putea să-și pună un costum și o cravată și să se plimbe cu o servietă în mână. Putea să arate și să se poarte ca un avocat. Putea să spună „Domnule judecător” și „Dacă binevoiește curtea”, putea să strige „Obiectez” și să pună întrebări încuietoare martorilor. Putea să facă toate lucrurile pe care le făceau un milion de alți avocați, dar nu se mai considera unul dintre ei. Zilele acelea se sfârșiseră, slavă Domnului.

Mai putea să o facă o dată, dar numai o singură dată. Încercă să-și spună că o făcea pentru clienta lui, pentru Rachel, dar știa că ei nu-i păsa.

Încă nu-i scrisese, deși intenționase de multe ori să o facă. Pentru scrisoarea lui Jevy, care se întindea pe o pagină și jumătate, avusese nevoie de două ore de muncă grea.

După trei zile în zăpadă, îi era dor de aerul umed de pe străzile din Corumbá, cu oamenii care se plimbau agale, de cafenelele în aer liber, de acel ritm al vieții care spunea că totul putea să aștepte până mâine. Ninge din ce în ce mai tare. Poate o să fie iarăși viscol, își spuse el, drumurile or să fie blocate și n-o să fiu nevoit să mă duc, până la urmă.

Alte sandvișuri de la bufetul grecesc, iarăși murături și ceai. Josh pregăti masa, în timp ce îl așteptau pe judecătorul Wycliff.

- ăsta e dosarul întocmit de tribunal, spuse el dându-i un dosar gros și roșu. Și ăsta e răspunsul tău, adăugă el apoi, dându-i un dosar plic. Trebuie să-l citești și să-l semnezi cât mai curând.

- Patrimoniul a formulat un răspuns?

- Mâine. Răspunsul lui Rachel Lane e acolo, pregătit deja, așteptând doar semnătura ta.

- E ceva greșit aici, Josh. Formulez un răspuns la o contestare de testament în numele unei cliente care nu știe nimic.

- Trimite-i o copie.

- Unde?

- La singura ei adresă cunoscută, aceea a organizației „Triburile Mondiale” din Houston, Texas. Totul e în dosar.

Nate clătină din cap neputincios în fața pregătirilor lui Josh. Se simțea ca un pion pe o tablă de joc. „Răspunsul pârâtei, Rachel Lane” se întindea pe patru pagini și nega, atât în general, cât și în particular, afirmațiile făcute în cele șase reclamații care atacau testamentul. Nate le citi pe acestea din urmă, în timp ce Josh vorbea la celular.

După ce se eliminau toți termenii juridici, cazul era simplu: A știut Troy Phelan ce face atunci când a scris ultimul testament sau nu? Totuși, procesul avea să fie un adevărat circ, din moment ce avocații aveau să aducă tot soiul de psihiatri. Angajați, foști angajați, foste iubite, îngrijitori, cameriste, șoferi, piloți, gărzi personale, doctori, prostituate, orice persoană care își petrecuse cinci minute în compania bătrânului, avea să fie adusă pentru a depune mărturie.

Nate nu avea chef de așa ceva. Dosarul devenea din ce în ce mai greu pe măsură ce citea. Se va umple o cameră până când războiul avea să se sfârșească, în cele din urmă.

Judecătorul Wycliff își făcu obișnuita apariție agitată la douăsprezece și jumătate, scuzându-se în timp ce își scotea roba.

- Trebuie să fii Nate O'Riley, zise el întinzând o mână.

- Da, domnule judecător, mă bucur să vă cunosc.

Josh izbuti să se desprindă de celular. Se așezară în jurul măsuței și începură să mănânce.

- Josh mi-a spus că ai găsit-o pe cea mai bogată femeie din lume, zise Wycliff printre plescăituri.

- Așa e. Acum vreo două săptămâni.

- Și nu poți să-mi spui unde e?

- M-a implorat să n-o fac. Am promis.

- O să vină să depună mărturie la momentul convenit?

- Nu va fi nevoie, explică Josh, care bineînțeles că avea în servietă un material legat de problema prezenței ei în timpul procedurilor. Dacă nu știe nimic despre starea psihică a domnului Phelan, nu poate fi citată ca martoră.

- Dar e parte, spuse Wycliff.

- Așa e. Dar prezența ei poate fi scuzată. Ne putem judeca și fără ea.

- Scuzată de cine?

- De dumneavoastră, domnule judecător. Am de gând să înaintez o cerere la momentul potrivit, în care să rog Curtea să aprobe judecarea cauzei fără ca ea să fie prezentă, spuse Nate.

Josh îi zâmbi peste masă. Bravo, Nate.

- Cred că o să mai vorbim despre asta mai târziu, spuse Wycliff. Mă interesează mai mult expunerea. Inutil să mai spun că toți contestatarii sunt nerăbdători să ne apucăm de treabă.

- Patrimoniul își va înainta răspunsul mâine, spuse Josh. Suntem gata de luptă.

- Și pârața?

- Lucrez la răspunsul ei, zise Nate sobru, de parcă ar fi muncit zile întregi la acel lucru. Dar o să-l pot înainta mâine.

- Ești pregătit pentru expunere?

- Da, domnule.

- Când putem aștepta înștiințarea și notificarea clienței dumitale?

- Nu știu sigur.

- Teoretic, nu am competența jurisdicțională asupra ei până când nu le primesc.

- Da, înțeleg. Sunt sigur că vor fi aici în curând. Corespondența ei ajunge foarte greu.

Josh îi zâmbi protejatului său.

- Chiar ai găsit-o, i-ai arătat copia testamentului, i-ai explicat ce e cu actul de notificare a competenței jurisdicționale și cu înștiințarea și ai acceptat să o reprezinți?

- Da, domnule, spuse Nate, dar numai pentru că era nevoit.

- Vrei să scrii asta într-o declarație pentru dosar?

- E puțin cam neobișnuit, nu? întrebă Josh.

- Poate, dar dacă începem expunerea fără actul de notificare și fără înștiințare, vreau ceva la dosar care să arate că a fost contactată și că știe ce facem.

- Bună idee, domnule judecător, spuse Josh, ca și cum ideea i-ar fi aparținut de la bun început. Nate o să semneze declarația.

Nate încuviință și mușcă din sandviș, sperând că aveau să-l lase să mănânce fără să-l forțeze să mai spună și alte minciuni.

- Era apropiată de Troy? întreba Wycliff.

Nate prelungi mestecatul destul de mult înainte să răspundă.

- Întâlnirea nu e oficială, nu?

- Nu. Sunt numai niște bârfe.

Da, și bârfele duc la câștigarea sau pierderea unui proces.

- Nu cred că erau prea apropiați. Nu îl mai văzuse de ani de zile.

- Cum a reacționat când a citit testamentul?

Tonul lui Wycliff era, într-adevăr, de bârfă și sporovăială și Nate știa că judecătorul voia toate detaliile.

- A fost cel puțin surprinsă, zise el sec.

- Sunt convins. A întrebat cât?

- Într-un târziu. Cred că a fost copleșită, așa cum ar fi oricine.

- E căsătorită?

- Nu.

Josh își dădu seama că întrebările legate de Rachel ar fi putut continua la nesfârșit. Și întrebările erau periculoase. Wycliff nu putea să afle, cel puțin nu în momentul acela, că pe Rachel nu o interesau banii. Dacă tot continua să întrebe și dacă Nate continua să spună adevărul, ceva tot avea să-i scape.

- Nu e un caz complicat, domnule judecător, spuse el, îndreptând discuția

într-o altă direcție. Expunerea n-o să dureze o veșnicie. Ei sunt nerăbdători. Noi suntem nerăbdători. Pe masă sunt o grămadă de bani pe care îi vrea toată lumea. Ce-ar fi să ne grăbim expunerea și să fixăm o dată pentru proces?

Grăbirea procedurilor într-un caz de validare era ceva nemaiauzit. Avocații erau plătiți cu ora. De ce să se grăbească?

- Interesant, spuse Wycliff. La ce te gândești?
- Să fixăm o ședință de expunere cât mai curând. Să aducem toți avocații într-o încăpere și să le cerem să prezinte o listă cu potențialii martori și documentele pe care le au. Acordăm treizeci de zile pentru toate depozitiile și fixăm data procesului pentru nouăzeci de zile.

- E îngrozitor de rapid.
- La tribunalul federal o facem adesea. Și dă rezultate. Partea cealaltă o să fie de acord imediat, deoarece clienții lor sunt faliți cu toții.

- Și dumneata, domnule O'Riley? Clienta dumitale e nerăbdătoare să primească banii?

- Dumneavoastră n-ați fi, domnule judecător? Întrebă Nate. Și râseră toți trei.

Când Grit reuși, în sfârșit, să străpungă linia apărării telefonice a lui Hark, primele lui cuvinte fură:

- Mă gândesc să mă duc la judecător.

Hark apăsă pe butonul de înregistrare al telefonului său și zise:

- Bună ziua și ție, Grit.
- Aș putea să-i spun adevărul judecătorului, că Snead și-a vândut mărturia pentru cinci milioane de dolari și că nimic din ce spune nu este adevărat.

Hark râse suficient de tare cât să-l audă Grit.

- Nu poți să faci asta, Grit.
- Ba sigur că pot.
- Nu ești foarte inteligent, se vede treaba. Ascultă-mă, Grit, și ascultă-mă cu atenție. În primul rând, ai semnat hârtia alături de noi toți, așa că ești implicat în orice ilegalitate pe care o susții. În al doilea rând, și cel mai important, știi de Snead pentru că ai fost implicat în caz ca avocat al lui Mary Ross. Asta înseamnă o relație de confidențialitate. Dacă divulgi orice informație aflată în timpul cât ai fost avocatul ei, încalci legea confidențialității. Dacă faci vreo prostie, ea va depune o reclamație la barou și eu o să fac în așa fel încât să fii exclus. Îți iau licența, înțelegi, Grit?

- Ești un gunoi, Gettys. Mi-ai furat clienta.
- Dacă clienta ta era mulțumită, de ce căuta un alt avocat?
- N-am terminat cu tine.
- Să nu faci vreo prostie.

Grit trânti telefonul. Hark savură momentul, după care se apucă din nou de treabă.

Nate porni singur cu mașina prin oraș, peste râul Potomac, pe lângă

Lincoln Memorial, deplasându-se împreună cu celelalte mașini fără să se grăbească. Fulgii de zăpadă îi loveau parbrizul, dar viscolul nu se materializase. La un semafor pe Pennsylvania, se uită în oglinda retrovizoare și văzu clădirea, înghesuită între multe altele, unde își petrecuse cea mai mare parte din ultimii douăzeci și trei de ani. Fereastra biroului său era la etajul șase. Abia o zărea.

Pe M Street, în Georgetown, văzu locurile frecventate - vechile baruri și localuri unde își petrecuse ore îndelungate și întunecoase cu oameni pe care nu și-i mai amintea. Totuși mai ținea minte numele barmanilor. Fiecare local avea o poveste. Pe vremea când obișnuia să bea, o zi grea la birou sau la tribunal trebuia îndulcită cu câteva ore de alcool. Nu putea să se ducă acasă fără el. O luă spre nord pe Wisconsin și văzu un bar unde se bătuse odată cu un student de colegiu, un puști mai beat ca el. O studentă generase scandalul. Barmanul îi trimisese să se bată afară. A doua zi, la tribunal, Nate purtase un leucoplast.

Și acolo era o cafenea micuță de unde cumpărase atâta cocaină, încât fusese cât pe ce să moară. Cei de la narcotice făcuseră o vizită acolo în timp ce el se afla la dezintoxicare. Doi amici erau la închisoare.

Pe străzile acelea își petrecuse zilele de glorie, în timp ce soțiile așteptau și copiii lui creșteau fără el. Îi era rușine de suferința pe care o provocase. Ieșind din Georgetown, jură să nu se mai întoarcă niciodată.

Acasă la Stafford, își mai luă haine și alte lucruri personale și plecă în grabă.

În buzunar, avea un cec de zece mii de dolari, salariul pe prima lună. Fiscul voia șaiszeci de mii, reprezentând impozite din urmă. Amenda avea să fie cel puțin încă pe atât. Celei de-a doua soții îi datora vreo treizeci de mii pentru pensia de întreținere a copiilor, obligații lunare care se adunaseră în timp ce el se tratase cu Sergio.

Falimentul nu îl scutea de acele datorii. Admise că viitorul lui financiar era, într-adevăr, sumbru. Pentru fiecare dintre copii mai mici trebuia să plătească trei mii pe lună. Cei doi mai mari îl costau aproape la fel de mult cu taxele de colegiu și celelalte cheltuieli, de cazare și masă. Putea trăi din banii Phelan câteva luni, dar, după felul cum vorbeau Josh și Wycliff, procesul avea să se țină probabil mai curând decât mai târziu. Când totul avea să se termine, Nate urma să apară în fața unui judecător federal, să se declare vinovat de evaziune fiscală și să-și predea licența.

Părintele Phil îl învăță să nu își facă griji pentru viitor. Dumnezeu avea să aibă grijă de el.

Nate se întrebă din nou dacă nu cumva Dumnezeu obținea mai mult decât se așteptase.

Din moment ce nu putea să scrie pe altceva decât pe un carnetel juridic, cu rândurile sale late și spațiile mari la margini, Nate luă unul și încercă să înceapă o scrisoare pentru Rachel. Trebuia să pună adresa organizației „Triburile Mondiale” din Houston. Avea să scrie pe plic „Personal și

confidențial", să treacă numele de Rachel Lane și să atașeze un bilet explicativ: „Pentru cine se ocupă de asta”.

Cineva de la „Triburile Mondiale” știa cine și unde era ea. Poate cineva știa că Troy era tatăl ei. Poate că acel cineva adunase doi cu doi și acum știa că Rachel a lor era beneficiara.

Nate mai presupunea și că Rachel avea să ia legătura cu organizația, dacă nu o și făcuse deja. Fusese în Corumbá și se aflate în spital. Era logic să creadă că sunase la Houston și spusese cuiva de vizita lui.

Pomenise de bugetul ei anual de la „Triburile Mondiale”. Trebuia să existe o metodă de a comunica prin scrisori. Dacă scrisoarea lui ajungea în mâinile cui trebuia în Houston, atunci poate avea să găsească locul potrivit și în Corumbá.

Scrise data și apoi „Dragă Rachel”.

Trecu o oră, timp în care privi flăcările și încercă să găsească niște cuvinte care să sune inteligent. În cele din urmă, începu scrisoarea cu un paragraf despre zăpadă. Îi era dor de ea din copilărie? Cum era în Montana? În fața ferestrei lui era un strat de treizeci de centimetri.

Se simți obligat să-i scrie că acționa ca avocat al ei și, o dată ce intră în acel subiect, nu se mai putu opri. Îi explică în termeni cât mai simpli ce se întâmpla cu acțiunea intentată.

Îi povesti despre părintele Phil, biserică și subsolul acesteia. Studia Biblia și îi plăcea. Se ruga pentru ea.

Când termină, scrisoarea se întindea pe trei pagini și era foarte mândru de sine. O reciti de două ori și consideră că merită expediată. Dacă izbutea să ajungă într-un fel la coliba ei, știa că avea să o citească iar și iar, fără să dea nici cea mai mică atenție eventualelor greșeli de stil.

Nate își dorea tare mult să o revadă.

42

Un motiv pentru care lucrările progresau încet la subsolul bisericii era acela că părintelui Phil îi plăcea să doarmă mai mult dimineața. Laura spunea că pleca de acasă în fiecare dimineață la opt, la grădiniță, și cel mai adesea, pastorul era ascuns sub pături. Apărându-se, el spunea că se culca târziu, pentru că îi plăcea să se uite la filmele vechi, alb-negru, care se difuzau după miezul nopții.

Astfel că Nate fu oarecum surprins când îl auzi la telefon vineri dimineață la șapte și jumătate.

- Ai văzut ziarul *Post*? îl întrebă el.

- Nu citesc ziarele, zise Nate.

Renunțase la acel obicei în timpul tratamentului de la centru. Pe de altă parte, Phil citea cinci pe zi. Îi ofereau numeroase subiecte pentru predici.

- Poate ar trebui s-o faci, spuse el.

- De ce?

- E un articol despre tine.

Nate își puse ghetele și se duse la o cafenea de pe strada principală. Pe prima pagină din *Metro* era un articol despre găsirea moștenitoarei dispărute a lui Troy Phelan. Cu o zi în urmă, se înaintaseră hârtiile necesare la Tribunalul Districtului Fairfax, în care ea, acționând prin intermediul avocatului, un anume Nate O'Riley, respingea afirmațiile celor care contestau testamentul răposatului ei tată. Deoarece nu erau multe de spus despre ea, în articol se scria în continuare despre avocatul ei. Potrivit declarației acestuia, de asemenea depusă la dosar, el o găsisse pe Rachel Lane, îi arătase o copie a testamentului scris de mână, discutate cu ea diversele aspecte juridice și reușise cumva să devină avocatul ei. Nu se pomenea nimic despre locul unde se afla doamna Lane.

Domnul O'Riley era un fost partener al firmei „Stafford Law Firm”; pe vremuri fusese un avocat pledant foarte bun; părăsise firma în luna august; în octombrie, declarase faliment; în noiembrie, fusese pus sub acuzație; și, în prezent, era cercetat pentru evaziune fiscală. Cei de la fisc susțineau că îi păgubise de șaizeci de mii de dolari. Redactorul mai pomeni și faptul inutil că divorțase de două ori. Pentru a face ca umilirea să fie completă, era publicată și o fotografie nereușită, în care Nate apărea cu un pahar în mână la o recepție organizată într-un bar din D.C. cu câțiva ani în urmă. Studie imaginea aceea neclară a sa, cu ochii strălucitori, obrajii îmbujorați de alcool și cu zâmbetul care dădea impresia că se afla printre oameni pe care îi plăcea. Era stânjenitor, dar era o altă viață.

Bineînțeles că nici un articol nu putea fi complet fără o scurtă trecere în revistă a vieții și morții lui Troy - trei soții, șapte copii cunoscuți, o avere de aproximativ unsprezece miliarde și ultimul său zbor de la etajul paisprezece.

Domnul O'Riley nu putea fi găsit pentru comentarii. Domnul Stafford nu avea nimic de spus. Avocații moștenitorilor Phelan spusese, evident, atâtea lucruri deja, încât nu mai erau întrebați nimic.

Nate împături ziarul și se întoarse acasă. Era opt și jumătate. Mai avea o oră și jumătate până când trebuia să înceapă din nou lucrul la subsol.

Acum, câinii îi știau numele, dar avea să fie greu să-i adulmece urma. Josh aranjase ca scrisorile să-i fie expediate la o casuță poștală din D.C. Avea un număr nou la birou, unul pentru Nathan O'Riley, avocat. La telefoane răspundea întotdeauna o secretară din biroul lui Josh, care strângea mesaje.

În St. Michaels, numai pastorul și soția acestuia știau cine este. Circula zvonul că ar fi fost un avocat bogat din Baltimore care scria o carte.

Era plăcut să te ascunzi. Poate de aceea o făcea și Rachel Lane.

Copii după răspunsul lui Rachel Lane fură trimise tuturor avocaților Phelan care, ca grup, fură electrizați. Trăia, într-adevăr, și era dispusă să lupte, deși alegerea avocatului era oarecum uluitoare. Reputația lui O'Riley era cunoscută - un avocat pledant foarte bun cu momente de strălucire, care nu rezista la presiuni. Însă avocații, ca și judecătorul Wycliff, bănuiau că Josh

Stafford trăgea sforile. El îl scosese pe O'Riley de la dezalcoolizare, îl aranjase, îi pusese dosarul în brațe și îi dăduse drumul spre tribunal.

Avocații Phelan se întâlneau vineri dimineață la biroul doamnei Langhorne, o clădire modernă de pe Pennsylvania Avenue, în cartierul comercial. Firma ei era în ascensiune - cu patruzeci de avocați nu era suficient de mare pentru a atrage clienți importanți, însă șefa era foarte ambițioasă. Mobilierul era elegant și pretențios, caracteristic avocaților care doreau cu disperare să dea lovitură.

Hotărâseră să se întâlnească o dată pe săptămână, în fiecare vineri la ora opt, timp de cel mult două ore, pentru a discuta despre cazul Phelan și a pune la punct o strategie. Ideea fusese a lui Langhorne. Aceasta își dăduse seama că avea să fie nevoită să fie împăciuitoarea. Bărbații erau ocupați cu împăunarea și înțepăturile. Și, la mijloc, erau prea mulți bani pentru a fi pierduți într-un proces unde contestatorii, toți aflați într-o parte a încăperii, se înjunghiau unii pe alții pe la spate.

I se părea că schimbarea avocaților încetase. Clienții ei, Geena și Cody, rămâneau la decizia lor. Yancy părea să-l fi prins pe Ramble bine în gheare. Wally Bright, practic, locuia cu Libbigail și Spike. Hark îi avea pe ceilalți trei - Troy Junior, Rex și Mary Ross - și părea mulțumit. Praful începea să se așeze în jurul moștenitorilor. Relațiile deveneau familiare. Problemele fuseseră definite. Avocații știau că era mai bine să lucreze în echipă, altfel pierdeau cazul.

Numărul unu era Snead. Își petrecuseră multe ceasuri vizionând casetele cu primul său efort și fiecare își notase modalități de îmbunătățire a prestației lui. Născocirile erau nerușinate. Yancy, care fusese un scenarist aspirant cu ani în urmă, scrisese chiar un scenariu de cinci pagini pentru Snead, plin cu atâtea afirmații îngrozitoare, încât îl făceau pe sărmanul Troy să pară complet lipsit de creier.

Numărul doi era Nicolette, secretara. Aveau să o înregistreze pe video peste câteva zile și erau anumite lucruri pe care trebuia să le spună. Lui Bright îi veni ideea că, poate, bătrânul făcuse un infarct în timp ce făcea sex cu ea cu câteva ore înainte să apară în fața celor trei psihiatri, ceva ce puteau să declare și Nicolette și Snead. Un infarct însemna diminuarea capacității mintale. Era o idee destul de bună, acceptată, în general, care generă o discuție îndelungată despre autopsie. Încă nu văzuseră o copie a raportului. Sărmanul individ era zdrobit pe cărămizi, cu o rană îngrozitoare la cap, așa cum era și de așteptat. Oare, la autopsie, avea să se descopere infarctul?

Chestiunea numărul trei era cea a propriilor experți. Psihiatrul lui Grit dispăruse repede, o dată cu acesta, așa încât nu mai rămăseseră decât patru, câte unul de firmă. Patru nu era o cifră prea mică la proces, de fapt, patru puteau fi convingători, mai ales dacă ajungeau la aceleași concluzii, dar pe căi diferite. Căzură de acord că trebuiau să facă repetiții și cu mărturiile psihiatrilor, punându-le tot soiul de întrebări și încercând să-i facă să cedeze sub presiune.

Punctul numărul patru era reprezentat de alți martori. Trebuiau să mai

găsească și alte persoane care se aflaseră în preajma bătrânului în ultimele lui zile. Snead putea să-i ajute în acea privință.

Ultimul punct era apariția lui Rachel Lane și a avocatului ei.

- La dosar nu este nimic semnat de această femeie, spuse Hark. E retrasă. Nimeni nu știe unde se află, în afară de avocatul ei și el nu vrea să spună. I-a trebuit o lună ca s-o găsească. N-a semnat nimic. Teoretic, tribunalul nu are jurisdicție. Mie mi se pare foarte clar că această femeie nu prea vrea să se arate.

- Așa sunt și unii câștigători la loterie, zise Bright. Vor să păstreze tăcerea, pentru că, altfel, orice nenorocit s-ar apuca să le bată la ușă.

- Și dacă nu vrea banii? Întrebă Hark, iar ceilalți rămaseră stupefiați.

- E o nebunie, spuse Bright instinctiv, dar se gândi la acel lucru imposibil.

În timp ce ei se scărpinau în cap, Hark continuă.

- E doar o idee, dar una la care ar trebui să ne gândim. Potrivit legilor din Virginia, se poate renunța la ceva lăsat prin testament. Darul respectiv rămâne în cadrul patrimoniului. Dacă acest testament este considerat nul și dacă nu mai există altul, atunci, cei șapte copii ai lui Troy Phelan primesc totul. Din moment ce Rachel Lane nu vrea nimic, averea se va împărți între clienții noștri.

Toți începură să facă niște calcule amănunțite. Unsprezece miliarde, minus impozitele, împărțite la șase. După aceea, se aplica procentajul convenit și rămânea o avere serioasă. Onorariile din șapte cifre se transformau în onorarii din opt cifre.

- E puțin cam absurd, spuse Langhorne rar, mintea încă vuindu-i de calcule.

- Nu sunt chiar atât de sigur, spuse Hark, care, evident, știa mai mult decât ceilalți. O notificare este un document foarte simplu de întocmit. Ar trebui să credem că domnul O'Riley a călătorit până în Brazilia, a găsit-o pe Rachel Lane, i-a povestit despre Troy, a fost angajat, dar n-a obținut o simplă semnătură pe un document scurt care ar oferi competență jurisdicțională tribunalului? Ceva se petrece aici.

Yancy fu primul care întrebă:

- Brazilia?

- Da. Tocmai s-a întors din Brazilia.

- De unde știi?

Hark scoase încet niște hârtii din dosar.

- Am un detectiv foarte bun, spuse el și, în jur, se făcu o liniște mormântală. Ieri, după ce am primit răspunsul ei și declarația lui O'Riley, la fel ca și voi, l-am sunat pe detectiv. În trei ore a aflat următoarele: În ziua de douăzeci și doi decembrie, Nate O'Riley a plecat de pe aeroportul Dulles cu un avion Varig, zborul 882, până la São Paulo, de unde s-a îmbarcat în zborul 146 spre Campo Grande și, apoi, a luat un avion de navetă "Air Pantanal", aterizând într-un orașel numit Corumbá, în ziua de douăzeci și trei. A stat aproape trei săptămâni, după care s-a întors la Dulles.

- Poate a fost într-o vacanță, murmură Bright, la fel de uluit ca toți ceilalți.

- Poate, dar mă-ndoiesc. Domnul O'Riley și-a petrecut toamna într-o

clinică de dezalcoolizare, nu pentru prima oară. Acolo era când s-a sinucis Troy. I s-a dat drumul în ziua de douăzeci și doi, aceeași zi în care a plecat spre Brazilia. Călătoria lui a avut un singur scop, acela de a o găsi pe Rachel Lane.

- De unde știi toate astea? Întrebă Yancy.

- De fapt, nu e chiar atât de greu de aflat. Mai ales informațiile despre zboruri. Orice detectiv bun le poate obține.

- De unde știi c-a fost la dezalcoolizare?

- Am spioni.

Urmă un moment îndelungat de tăcere, timp în care digerau toate acele lucruri. Îl disprețuiau pe Hark și, în același timp, îl admirau. Părea să aibă întotdeauna informații pe care ei nu le aveau și totuși acum era de partea lor. Alcătuiau o echipă.

- E doar o chestiune de influență, zise el. Mergem cu toată viteza înainte cu expunerea. Atacăm testamentul cu înverșunare. Nu spunem nimic despre lipsa jurisdicției asupra lui Rachel Lane. Dacă nu apare nici în persoană, nici nu semnează notificarea, e limpede că nu vrea banii.

- N-o să cred asta niciodată, zise Bright.

- Pentru că ești avocat.

- Dar tu ce ești?

- La fel, dar nu atât de lacom. Poți să crezi sau nu, Wally, dar există oameni în lume care nu sunt motivați de bani.

- Sunt vreo douăzeci, spuse Yancy. Și toți sunt clienții mei.

Râsetele slabe mai alungară din tensiune.

Înainte să se despartă, se forțară iarăși unii pe alții să fie de acord cu ideea că tot ce vorbeau era confidențial. Fiecare dintre ei o spunea în mod serios, dar nici unul nu avea totală încredere în celălalt. Informațiile legate de Brazilia erau deosebit de delicate.

43

Plicul era maro și puțin mai mare decât cele juridice. Pe lângă adresa din Houston a organizației „Triburile Mondiale”, mai erau scrise cu negru cuvintele: Pentru Rachel Lane, misionară în America de Sud, Personal și Confidențial.

Fu primit de angajatul care se ocupa de corespondență, fu examinat câteva clipe și, apoi, trimis sus la un supraveghetor. Călătoria sa continuă toată dimineața, până când ateriza, tot nedeșfăcut, pe biroul Nevei Collier, coordonator al misiunilor din America de Sud. Aceasta îl privi cu gura căscată, deoarece nimeni nu știa că Rachel Lane era o misionară a organizației „Triburile Mondiale”. Nimeni în afară de ea.

Evident, cei care îl trimiseseră dintr-o parte în alta, nu făcuseră legătura între numele de pe plic și cel vehiculat în știrile cele mai recente. Era luni dimineață, așa că activitatea era lentă și calmă.

Neva încuie ușa. În plic era o scrisoare pe care scria: „Pentru cine se ocupă de asta” și un plic mai mic, sigilat. Citi scrisoarea cu glas tare, uluită de faptul că cineva cunoștea chiar și parțial identitatea lui Rachel Lane.

„Pentru cei interesați:

Alăturat este o scrisoare pentru Rachel Lane, una din misionarele dumneavoastră din Brazilia. Vă rog să i-o trimiteți, nedeschisă.

Am cunoscut-o pe Rachel acum vreo două săptămâni. Am găsit-o în Pantanal, trăind în mijlocul indienilor Ipica, unde este, așa cum știți foarte bine, de unsprezece ani. Scopul vizitei mele a fost legat de o chestiune juridică.

Pentru informarea dumneavoastră, se simte bine. I-am promis că, sub nici o formă, nu o să spun nimănui unde se află. Nu dorește să mai fie deranjată cu alte probleme juridice și eu am fost de acord cu ea.

Are nevoie de bani pentru o barcă nouă cu motor și, de asemenea, de fonduri suplimentare pentru medicamente. Voi trimite bucuros un cec organizației dumneavoastră pentru aceste cheltuieli; spuneți-mi doar cum să procedez.

Intenționez să-i mai scriu lui Rachel, deși habar nu am cum își primește corespondența. Puteți să-mi scrieți ca să știu că această scrisoare a fost primită și că i-a fost expediată? Mulțumesc”.

Era semnată Nate O'Riley. Mai jos, era un număr de telefon din St. Michaels, Maryland, și adresa unei firme de avocatură din Washington.

Era foarte simplu să se corespundeze cu Rachel. De două ori pe an, în zilele de 1 martie și 1 august, organizația trimitea pachete la Oficiul Poștal din Corumbá. Acestea conțineau medicamente, literatură creștină și orice altceva mai avea nevoie sau voia. Cei de la Oficiul poștal erau de acord să țină pachetele din august timp de treizeci de zile și, dacă nu erau ridicate, erau expediate înapoi la Houston. Acest lucru nu se întâmplase niciodată. În fiecare an, în luna august, Rachel făcea călătoria anuală la Corumbá, și tot atunci, suna la sediu și își folosea engleza pentru zece minute. Apoi, își ridica pachetele și se întorcea în mijlocul indienilor. În martie, după sezonul ploios, pachetele erau trimise pe râu cu o *chalana* și lăsate la o *fazenda* la gura râului Xeco. Lako le lua, la un moment dat. Pachetele din martie erau întotdeauna mai mici decât cele din august.

În unsprezece ani, Rachel nu primise nici o scrisoare personală, cel puțin nu prin intermediul organizației.

Neva copie numărul de telefon și adresa pe un carnețel, după care ascunse scrisoarea într-un sertar. Avea să o expedieze peste vreo lună, împreună cu pachetul obișnuit din luna martie.

Lucrară aproape o oră tăind plăci pentru următoarea clasă. Podeaua era plină de rumeguș. Phil avea și în păr. Scârțâitul ferăstrăului încă le mai răsună în urechi. Era momentul să bea o cafea. Se așezară pe jos, rezemați

de perete, lângă un calorifer portabil. Phil turnă cafeaua tare din termos.

- Ai pierdut o predică nemaipomenită ieri, spuse el zâmbind.

- Unde?

- Cum adică, unde? Aici, bineînțeles.

- Care a fost tema?

- Adulterul.

- Pentru sau împotriva?

- Împotriva, ca întotdeauna.

- Nu cred că asta e o problemă în rândul enoriașilor tăi.

- Țin predica asta o dată pe an.

- Aceeași predică?

- Da, dar mereu reactualizată.

- Când s-a întâmplat ultima dată ca vreunul din enoriașii tăi să aibă o problemă de adulter?

- Acum vreo doi ani. Una din enoriașele mai tinere credea că soțul ei avea o amantă în Baltimore. El se ducea cu afaceri acolo o dată pe săptămână și ea a observat că, la întoarcere, era cu totul alt om. Avea mai multă energie, era mai entuziasmat față de viață. Asta dura două, trei zile, după care era iarăși țăfnos, ca de obicei. Femeia era convinsă că el se îndrăgostise.

- Mai scurt.

- Se ducea la un bioterapeut, spuse Phil și izbucni într-un hohot de râs ciudat, care era molipsitor și, de obicei, mai amuzant decât poanta.

După ce trecu momentul de umor, amândoi sorbiră din cafea.

- În cealaltă viață a ta, ai avut vreodată probleme cu adulterul, Nate? Îl întreabă Phil apoi.

- Nici una. Nu era o problemă, ci un mod de viață. Vânam orice mergea. Orice femeie semiatrăgătoare nu era altceva decât o posibilă aventură scurtă. Eram însurat, dar nu mă gândeam că, de fapt, comiteam adulter. Nu era un păcat, ci un joc. Eram un cățel bolnav, Phil.

- N-ar fi trebuit să te întreb.

- Ba da, confesarea e bună pentru suflet. Mi-e rușine de cum eram. Femei, alcool, droguri, baruri, bătaii, divorțuri, copii neglijați - am fost îngrozitor. Aș vrea să dau timpul înapoi, dar acum e important să țin minte cât de departe am ajuns.

- Ți-au mai rămas mulți ani, Nate.

- Sper. Numai că nu prea știu ce să fac.

- Ai răbdare. Domnul te va îndruma.

- Bine, în ritmul ăsta, s-ar putea să am o carieră foarte îndelungată chiar aici.

Phil zâmbi, dar nu izbucni în râs.

- Studiază Biblia, Nate, și roagă-te. Dumnezeu are nevoie de oameni ca tine.

- Bănuiesc.

- Crede-mă. Mie mi-au trebuit zece ani ca să aflu dorința Domnului. Am alergat o vreme, dar, pe urmă, m-am oprit și am ascultat. Încet, încet, m-a făcut să mă îndrept spre preoție.

- Câți ani aveai?
- Aveam treizeci și șase de ani când am intrat la seminar.
- Erai cel mai bătrân?
- Nu. Nu e ceva neobișnuit să vezi oameni de patruzeci și ceva de ani la seminar. Se întâmplă tot timpul.
- Cât durează?
- Patru ani.
- Mai rău decât la drept.
- N-a fost deloc rău. De fapt, a fost chiar plăcut.
- Nu pot spune același lucru despre facultatea de drept. Mai lucrăram încă o oră, după care veni timpul să meargă la masă. Zăpada se topise toată, în sfârșit, și, în Tilghman, era un restaurant, unde se mâncau crabi, care îi plăcea foarte mult lui Phil. Nate dorea să facă cînste.
- Frumoasă mașină, spuse Phil punându-și centura. Fărâme de rumeguș îi căzură de pe umeri, pe scaunul imaculat din piele al Jaguarului. Lui Nate însă puțin îi păsa.
- E o mașină de avocat, luată în leasing, bineînțeles, pentru că nu-mi puteam permite s-o cumpăr. Opt sute de dolari pe lună.
- Scuză-mă.
- Mi-ar plăcea să scap de ea și să-mi cumpăr un Blazer micuț și frumos sau altceva în genul ăsta.

Route 33 se îngustă când ieșiră din oraș și, în curând, mergeau de-a lungul golfului.

Era în pat când sună telefonul, dar nu dormea. Somnul era la distanță de o oră. Era abia zece, dar organismul lui era obișnuit cu programul de la „Walnut Hill”, în ciuda călătoriei în sud. Și, uneori, mai simțea o oboseală ca urmare a febrei dengue.

Era greu de crezut că, aproape tot timpul cât profesase, lucrase adesea până la nouă, zece seara, după care mânca și bea într-un bar până la unu. Obosea numai gândindu-se la acest lucru.

Din moment ce telefonul suna foarte rar, răspunse repede, convins că erau probleme.

- Cu Nate O'Riley, vă rog, spuse o voce de femeie.
- La telefon.
- Bună seara. Numele meu este Neva Collier și am primit o scrisoare de la dumneata pentru prietena noastră din Brazilia.

Pătura zbură imediat când Nate sări din pat.

- Da! Ați primit scrisoarea?
- Da. Am citit-o azi-dimineață și o s-o expediez pe cea pentru Rachel.
- Minunat. Cum își primește corespondența?
- Eu i-o trimit la Corumbá în anumite perioade ale anului.
- Mulțumesc. Aș vrea să-i mai scriu și altă dată.
- E în regulă, dar te rog să nu-i pui numele pe plicuri.

Nate își dădu seama că, la Houston, era ora nouă. Ea suna de acasă și

acest lucru părea mai mult decât ciudat. Vocea era suficient de plăcută, dar șovăitoare.

- S-a întâmplat ceva? Întrebă el.
- Nu, doar că nimeni de aici nu știe cine e. Nimeni în afară de mine. Acum sunt două persoane în lumea asta care știu unde și cine e.
- M-a pus să jur că n-o să spun nimănui.
- Ai găsit-o greu?
- Cam așa ceva. Nu m-aș teme că ar putea s-o mai găsească și altcineva.
- Dar cum ai reușit?
- Tatăl ei i-a dat de urmă. Știi de Troy Phelan?
- Da. Decupez articole din ziare.
- Înainte să plece din lumea asta, a dat de urma ei în Pantanal. Habar n-am cum a făcut.
- Avea mijloacele necesare.
- Așa e. Știam în general locul unde se află, așa că m-am dus acolo, am angajat o călăuză, ne-am rătăcit și am găsit-o. O cunoști bine?
- Nu cred că există cineva care o cunoaște bine pe Rachel. Vorbesc cu ea o dată pe an, în august, când mă sună din Corumbá. A încercat să-și ia concediu acum cinci ani și am luat masa cu ea într-o zi. Dar nu, nu o cunosc atât de bine.
- Ai vorbit cu ea de curând?
- Nu.

Rachel fusese în Corumbá cu două săptămâni în urmă. El știa acest lucru, pentru că îl vizitase la spital. Îi vorbise, îl atinsese, după care dispăruse împreună cu febra lui. Dar nu sunase la sediul organizației? Ce ciudat.

- Se simte bine, spuse el. Foarte acasă printre indienii ei.
- De ce ai căutat-o?
- Cineva trebuia s-o facă. Înțelegi ce-a făcut tatăl ei?
- Încerc.
- Cineva trebuia s-o înștiințeze pe Rachel și acel cineva trebuia să fie un avocat. S-a întâmplat să fiu singurul de la firmă care nu avea altceva mai bun de făcut.
- Și acum o reprezinți?
- Nu-ți scapă nimic, nu?
- S-ar putea să avem un interes mai mult decât trecător. E una de-a noastră și e, să zicem, mai deosebită.
- Țsta e un lucru cât se poate de adevărat.
- Ce intenționează să facă în privința averii tatălui ei?

Nate se frecă la ochi și făcu o pauză pentru a mai frâna conversația. Doamna cea drăguță de la capătul firului depășea limitele, dar el se îndoia că își dădea seama.

- Nu vreau să fiu nepoliticos, doamnă Collier, dar nu pot să discut cu dumneata despre lucrurile pe care le-am vorbit cu Rachel în legătură cu averea tatălui ei.
- Bineînțeles că nu. Nu încercam să fiu indiscretă. Doar că nu știu ce ar trebui să facă organizația în momentul ăsta.

- Nimic. Nu vă implicați dacă nu v-o cere Rachel.
- Înțeleg. Așadar, trebuie să urmăresc evenimentele în ziare.
- Sunt convins că totul va fi descris cu lux de amănunte.
- Ai pomenit de anumite lucruri de care ar avea nevoie acolo.

Nate îi povesti atunci despre fetița care murise din cauza faptului că Rachel nu avusese antidotul necesar.

- Nu găsește suficiente medicamente la Corumbá. Aș vrea să-i trimit tot ce-i trebuie.

- Îți mulțumesc. Trimite banii pe numele meu la „Triburile Mondiale” și eu o să am grijă să primească lucrurile respective. Avem patru mii de oameni ca Rachel în toată lumea și bugetele noastre devin din ce în ce mai mici.

- Și ceilalți sunt la fel de remarcabili ca Rachel?

- Da. Sunt aleși de Dumnezeu.

Stabiliră să țină legătura. Nate putea să trimită câte scrisori voia, iar Neva avea să le expedieze cu vaporul spre Corumbá. Dacă vreunul din ei primea vreo veste de la Rachel, trebuia să-l sune pe celălalt.

Urcându-se din nou în pat, Nate recapitulă toată acea convorbire telefonică. Lucrurile care nu se spuneau erau uluitoare. Rachel tocmai aflate de la el că tatăl ei murise și îi lăsase una din cele mai mari averi din lume. Apoi se furișase în Corumbá, pentru că știa de la Lako că Nate era foarte bolnav. După aceea plecase, fără să sune pe nimeni de la „Triburile Mondiale” să le spună de bani.

Când se despărțise de ea pe mal, era convins că nu o interesau banii. Acum, era și mai convins.

44

Lanțul depozițiilor începu luni, 17 februarie, într-o sală lungă și goală din Tribunalul Districtului Fairfax. Era o sală a martorilor, dar judecătorul Wycliff trăsese niște sfori și o rezervase pentru ultimele două săptămâni ale lunii. Cel puțin cincisprezece persoane erau programate să depună mărturie și avocații nu reușiseră să cadă de acord asupra locurilor și orelor. Wycliff intervenise. Mărturiile aveau să se depună în ordine, martor după martor, oră după oră, zi după zi, până când terminau. Un asemenea maraton era rar întâlnit, dar și suma care era în joc era la fel.

Avocații arătaseră o abilitate uluitoare în a-și face timp pentru faza expunerii în cazul Phelan. Fuseseră amânate procese; termene importante fuseseră amânate din nou; dosare date altor parteneri; vacanțele fuseseră lăsate pe vară. Asociații fuseseră trimiși să se ocupe de treburi mai mărunte. Nimic nu era mai important decât cazul Phelan.

Pentru Nate, gândul de a petrece două săptămâni într-o încăpere plină de avocați, interogând martori, era un coșmar ce nu putea fi întrecut decât de ideea iadului.

Dacă Rachel nu voia banii, de ce trebuia să-i pese lui cine îi obținea?

Atitudinea i se schimbă oarecum când îi cunosc pe moștenitorii Phelan.

Primul care depunea mărturie era domnul Troy Phelan Jr. Jură să spună adevărul, dar, cu ochii lui nesinceri și obrajii rumeni, își pierde credibilitatea la câteva secunde după ce luă loc în capul mesei. O cameră video din celălalt capăt se așintea asupra feței lui.

Oamenii lui Josh pregătiseră sute de întrebări cu care să-l bombardeze Nate. Munca și documentarea fuseseră făcute de șase asociați, oameni pe care Nate nu avea să-i cunoască niciodată. Dar s-ar fi descurcat și singur, fără nici o pregătire prealabilă. Nu era decât o depozitie, o expediție de tatonare, și Nate mai făcuse acest lucru de o mie de ori.

Îl se prezintă lui Troy Junior, care îi aruncă un zâmbet nervos foarte asemănător cu cel pe care îl aruncă un condamnat călăului său. N-o să doară, nu? păru să întrebe.

- Vă aflați în prezent sub influența drogurilor, medicamentelor sau alcoolului? Începu Nate pe un ton plăcut, ceea ce îi enervă pe avocații Phelan din partea cealaltă a mesei.

Numai Hark înțelegea. Luase aproape tot atâtea depoziții ca Nate O'Riley. Zâmbetul pieri.

- Nu, se răsti Troy Junior.

Capul îi zvâcnea din cauza unei mahmureli, dar, în clipa aceea, era treaz.

- Înțelegeți că ați jurat să spuneți adevărul?

- Da.

- Înțelegeți ce este sperjurul?

- Desigur.

- Care este avocatul dumneavoastră? întrebă Nate arătând spre cei de vizavi.

- Hark Gettys.

Aroganța domnului O'Riley îi enervă iarăși pe avocați și, de data aceasta, și pe Hark. Nate nu se ostenise nici măcar să afle ce avocat avea fiecare client. Disprețul lui față de întregul grup era jignitor.

În primele două minute, Nate imprimase un ton neplăcut pentru ziua aceea. Nu exista nici o îndoială cu privire la faptul că nu avea deloc încredere în Troy Junior și că, probabil, acesta băuse ceva. Era un vechi truc.

- Câte soții ați avut?

- Dumneata câte ai avut? se răsti Junior și se uită la avocatul său pentru aprobare.

Hark însă studia o foaie de hârtie.

Nate își păstră calmul. Cine știa ce vorbiseră avocații Phelan în spatele lui? Nu-i păsa.

- Dă-mi voie să-ți explic ceva, domnule Phelan, zise el fără cea mai mică notă de iritare. O să-ți spun foarte rar, așa că ascultă cu mare atenție. Eu sunt avocatul, dumneata ești martorul. Ai înțeles până acum?

Troy Junior încuviință încet.

- Eu pun întrebările, dumneata răspunzi. Pricepi?

Martorul încuviință iarăși.

- Dumneata nu pui întrebări, iar eu nu răspund. Înțelegeți?

- Da
- Acum, nu cred că vei avea probleme cu răspunsurile, dacă vei fi atent la întrebări. Bine?
- Junior încuviință din nou.
- Mai ești nedumerit?
- Nu.
- Bun. Dacă vei mai fi nedumerit, te rog să te simți liber să te consulți cu avocatul dumatăle. M-am făcut înțeles?
- Da.
- Excelent. Hai să mai încercăm o dată. Câte soții ai avut?
- Două.

O oră mai târziu, terminară cu căsătoriile, copiii și divorțul lui. Junior era transpirat și se întrebă cât avea să mai dureze depoziția lui. Avocații Phelan se uitau fix la foile de hârtie, punându-și aceeași întrebare. Cu toate acestea însă Nate nici nu se uitase încă pe paginile cu întrebări pregătite pentru el. Putea să jupoaie orice martor numai privindu-l în ochi și folosind o întrebare ca să ajungă la alta. Nici un amănunt nu era prea lipsit de importanță pentru el. Unde a făcut prima soție liceul, colegiul, care a fost prima ei slujbă? A fost prima ei căsătorie? Spune-ne unde a lucrat până acum. Hai să vorbim despre divorț. Cât a fost pensia de întreținere a copilului? Ai plătit-o în întregime?

În cea mai mare parte, erau lucruri inutile, aduse în discuție nu de dragul informației, ci pentru a manevra martorul și a-i da de înțeles că puteau fi scoase la iveală tot soiul de lucruri. El intentase acțiunea. Trebuia să suporte acel chin.

Înșiruirea locurilor lui de muncă îi aduse în pragul prânzului. Se poticni rău când Nate îl întrebă în legătură cu diversele slujbe pe care le avusese în cadrul companiilor tatălui său. Erau duzini de martori care ar fi putut fi chemați pentru a-i respinge versiunea potrivit căreia fusese extrem de util. Cu fiecare slujbă, Nate ceru numele tuturor colegilor și șefilor săi. Capcana era întinsă. Hark o văzu venind și ceru să se facă pauză. Leși pe coridor cu clientul său și îl instrui în legătură cu spunerea adevărului.

Sesiunea de după-amiază fu brutală. Nate întrebă de cele cinci milioane de dolari pe care îi primise la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani și toți avocații Phelan pârură să înghețe.

- Asta a fost demult, spuse Troy Junior cu un aer de resemnare.

După patru ore cu Nate O'Riley, știa că următoarea rundă avea să fie dureroasă.

- Ei bine, hai să încercăm să ne amintim, spuse Nate zâmbind.

Nu dădea nici un semn de oboseală. De fapt, făcuse acel lucru de atâtea ori, încât părea chiar nerăbdător să treacă prin detalii.

Jocul lui era superb. Nu îi plăcea faptul că se afla acolo, chinuind oameni pe care spera să nu-i mai vadă niciodată. Cu cât pune mai multe întrebări, cu atât era mai decis să înceapă o nouă carieră.

- Cum ți s-au dat banii? întrebă el.
- La început, au fost depuși într-un cont în bancă.
- Aveai acces la cont?

- Da.
- Mai avea și altcineva acces?
- Nu. Doar eu.
- Cum ai scos banii din cont?
- Completând cecuri.

Și ce de cecuri completase! Primul lucru pe care îl cumpărase fusese un Maserati albastru-închis, nou-nouț. Vorbiră un sfert de oră despre afurisita aceea de mașină.

Troy Junior nu se mai întorsese la colegiu după ce primise banii, nu că vreuna din școlile pe care le frecventase ar fi ținut morțiș să-l primească înapoi. Pur și simplu, se distrase, deși acest lucru nu fu dezvăluit sub forma unei mărturisiri. Nate îi puse o sumedenie de întrebări despre activitatea lui între douăzeci și unu și treizeci de ani și, încetul cu încetul, scoase la iveală suficiente fapte pentru a arăta că Troy Junior nu muncise deloc în acei nouă ani. Jucase golf și rugby, schimbase cu pasiune mașini, își petrecuse un an în Bahamas și unul în Vail, trăise cu o mulțime de femei înainte să se însoare, în final, cu numărul unu la vârsta de douăzeci și nouă de ani, trăind pe picior mare până când se terminaseră banii.

Apoi, fiul risipitor se dusesese în genunchi la tatăl său și îi ceruse o slujbă.

Pe măsură ce după-amiaza trecea, Nate începu să prezinte dezastrul pe care l-ar fi putut provoca acel martor asupra sa și a celor din jurul său dacă își punea mâinile lipicioase pe averea Phelan. S-ar fi sinucis cu banii.

La ora patru, Troy Junior ceru să fie scuzat pentru ziua aceea. Nate însă refuză. În timpul pauzei care urmă, i se trimise un bilet judecătorului Wycliff. Așteptând, Nate se uită pentru prima oară pe întrebările lui Josh.

Răspunsul fu că ședința trebuia să continue.

La o săptămână după sinuciderea lui Troy, Josh apelase la o firmă de securitate pentru a-i cerceta pe moștenitorii Phelan. Investigația era mai mult financiară decât personală. Nate trecu peste momentele cele mai importante, în timp ce martorul clocotea de furie pe coridor.

- Ce fel de mașină conduci acum? întrebă Nate când reîncepură și examinarea luă o altă direcție.

- Un Porsche.
- Când ai cumpărat-o?
- O am de câțva timp.
- Încearcă să răspunzi la întrebare. Când ai cumpărat-o?
- Acum vreo două luni.
- Înainte sau după moartea tatălui dumitale?
- Nu mai știu. Cred că înainte.

Nate ridică o foaie de hârtie.

- În ce zi a murit tatăl dumitale?

- Să mă gândesc. A fost într-o luni, ăăă, nouă decembrie, parcă.
- Ai cumpărat Porsche-ul înainte sau după ziua de nouă decembrie?
- Așa cum am mai spus, cred că a fost înainte.

- Nu, greșești din nou. Marți, zece decembrie, te-ai dus la „Irving Motors” din Arlington și ai cumpărat un Porsche Carrera Turbo 911 negru în valoare

de nouăzeci de mii de dolari, aproximativ? Întrebă Nate citind de pe foaie.

Troy Junior se foi pe scaun, șovăind din nou. Apoi se uită la Hark, care ridică din umeri ca pentru a spune „Răspunde la întrebare. Are documente.”

- Da.
- Ai mai cumpărat și alte mașini în ziua aceea?
- Da.
- Câte?
- Două, în total.
- Două Porsche-uri?
- Da.
- Pentru un total de aproape o sută optzeci de mii de dolari?
- Cam așa ceva.
- Cum le-ai plătit?
- Nu le-am plătit.
- Așadar, mașinile ți-au fost făcute cadou de la cei de la „Irving Motors” ?
- Nu chiar. Le-am cumpărat pe credit.
- Te calificai pentru un credit?
- Da, cel puțin la „Irving Motors”.
- Ei își vor banii?
- Da, așa s-ar spune.

Nate luă alte hârtii.

- De fapt, au intentat o acțiune pentru recuperarea fie a banilor, fie a mașinilor, nu-i așa?

- Da.
- Ai venit cu Porsche-ul astăzi la tribunal?
- Da. Este în parcare.

- Să recapitulăm. În zece decembrie, a doua zi după moartea tatălui dumitale, te-ai dus la "Irving Motors" și ai cumpărat două mașini scumpe, pe un anumit fel de credit și, acum, două luni mai târziu, n-ai achitat nici un ban și ești dat în judecată. Corect?

Martorul încuviință.

- Aceasta nu este singura acțiune intentată, nu-i așa?
- Nu, spuse Troy Junior înfrânt și lui Nate aproape că i se făcu milă de el.

O companie de asigurări îl dăduse în judecată pentru neachitarea unor rate pentru mobilă. „American Express” voia peste cincisprezece mii. O bancă îl dăduse în judecată pe Troy Junior la o săptămână după citirea testamentului tatălui său. Junior îi convinsese să-i acorde un împrumut de douăzeci și cinci de mii de dolari, fără nici o garanție în afară de numele său. Nate avea copii după documentele respective și vorbiră în detaliu despre fiecare dintre acestea.

La ora cinci, se iscă altă discuție. Un alt bilet îi fu trimis lui Wycliff. Judecătorul veni personal și întrebă de progresele făcute.

- Când crezi că o să termini cu acest martor? îl întrebă el pe Nate.
- Nu prea curând, zise acesta uitându-se la Junior, care era în transă și tânjea după ceva de băut.
- Atunci, lucrează până la șase, zise Wycliff.

- Putem începe la opt mâine dimineață? Întrebă Nate, ca și cum ar fi mers la plajă.

- Opt și jumătate, hotărî judecătorul, după care plecă.

În ultima oră, Nate îl bombardă pe Junior cu întrebări la întâmplare în legătură cu multe subiecte. Deponentul habar nu avea unde voia să ajungă anchetatorul său și Junior era interogată de un maestru. Exact când rămăneau mai mult pe un subiect și începea să se simtă bine, Nate schimba cursul și îl lovea cu ceva nou.

Câți bani cheltuisese din 9 decembrie până în 27 decembrie, ziua în care fusese citit testamentul? Ce îi cumpărase soției sale de Crăciun și cum plătitese cadourile? Ce le cumpărase copiilor? Revenind la cele cinci milioane, pusese ceva din bani în acțiuni sau obligațiuni? Câți bani câștigase Biff în ultimul an? De ce obținuse primul ei soț custodia copiilor ei? Câți avocați angajase și concediasse el de când murise tatăl lui? Și așa mai departe.

Fix la ora șase, Hark se ridică și anunță că ședința de depunere a mărturiilor era amânată. Zece minute mai târziu, Troy Junior se afla în barul unui hotel, la trei kilometri distanță.

Nate dormi în camera de oaspeți a familiei Stafford. Doamna Stafford era pe undeva prin casă, dar el nu o văzu. Josh se afla la New York cu afaceri.

A doua zi a depozițiilor începu la timp. Aceleași persoane erau de față, deși avocații erau îmbrăcați mult mai lejer. Junior purta un pulover roșu din bumbac.

Nate recunoscuse fața unui bețiv - ochii roșii și umflați, obrații și nasul roșii, broboanele de sudoare de deasupra sprâncenelor. Aceeași față o avusese și el ani de zile. Tratarea mahmurelii făcea parte din rutina de dimineață ca și dușul și ața pentru dinți. Înghiți niște pastile și bău multă apă și cafea tare. Dacă e să fii prost, trebuie să fii tare.

- Realizezi că te afli încă sub jurământ, nu-i așa, domnule Phelan? Începu el.

- Da.

- Te afli cumva sub influența vreunui drog sau a alcoolului?

- Nu, domnule.

- Bun. Hai să ne întoarcem la ziua de nouă decembrie, când a murit tatăl dumitale. Unde te aflai când el era examinat de psihiatri?

- În clădire, într-o sală de conferințe împreună cu familia mea.

- Și ai urmărit întreaga examinare, nu-i așa?

- Da.

- În încăperea erau două monitoare color, așa este? Fiecare din ele avea o lățime de șaiszeci și cinci de centimetri?

- Dacă spui dumneata. Eu nu le-am măsurat.

- Dar le vedeai, cu siguranță, nu-i așa?

- Da.

- Nimic nu te împiedica să vezi bine?

- Vedeam foarte bine.

- Și aveai un motiv cât se poate de întemeiat să-ți urmărești tatăl cu atenție, nu?

- Da.

- Ți-a fost cumva greu să-l auzi?

- Nu.

Avocații știau unde voia Nate să ajungă. Era un aspect neplăcut al cazului lor, dar unul care nu putea fi evitat. Fiecare dintre cei șase moștenitori avea să treacă prin acea fază.

- Așadar, ai văzut și ai auzit întreaga examinare?

- Da.

- Nu ți-a scăpat nimic?

- Nu mi-a scăpat nimic.

- Dintre cei trei psihiatri, doctorul Zadel fusese angajat de familia dumitale, corect?

- Corect.

- Cine l-a găsit?

- Avocații.

- V-ați încrezut în avocați să angajeze psihiatrul?

- Da.

Timp de zece minute, Nate îl întrebă mai exact cum ajunseseră să-l aleagă pe doctorul Zadel pentru un examen atât de important și, astfel, obțină ceea ce voia. Zadel fusese angajat pentru că avea referințe excelente și avea foarte multă experiență.

- Ai fost mulțumit de felul cum s-a descurcat? Întrebă Nate.

- Bănuiesc că da.

- A fost ceva ce nu ți-a plăcut la prestația doctorului Zadel?

- Nu-mi amintesc să fi fost ceva.

Călătoria spre marginea stâncii continua, Troy Junior recunoscând că era mulțumit de examen și de Zadel, încântat de concluziile la care ajunseseră cei trei doctori și că părăsise clădirea convins că tatăl său știa ce face.

- După examen, când ai avut prima oară îndoieli cu privire la sănătatea mintală a tatălui dumitale?

- Când a sărit.

- În nouă decembrie?

- Exact

- Deci, ai avut îndoieli imediat.

- Da.

- Ce ți-a spus doctorul Zadel când ți-ai exprimat aceste îndoieli?

- N-am vorbit cu doctorul Zadel.

- Nu?

- Nu.

- Între nouă decembrie și douăzeci și șapte decembrie, ziua în care s-a dat citire testamentului, de câte ori ai vorbit cu doctorul Zadel?

- Nu-mi amintesc să fi vorbit vreodată.

- L-ai văzut?

- Nu.

- L-ai sunat la birou?

- Nu.

- L-ai mai văzut după ziua de nouă decembrie?

- Nu.

După ce îl adusesse la marginea prăpastiei, venise momentul să-l împingă.

- De ce l-ai concediat pe doctorul Zadel?

Junior fusese oarecum pregătit.

- Va trebui să-l întrebi pe avocatul meu, spuse el, sperând că Nate avea să-l lase în pace un timp.

- Nu i-au depozitia avocatului dumitale, domnule Phelan. Pe dumneata te întreb de ce a fost concediat doctorul Zadel?

- Pe avocați va trebui să-i întrebi. Face parte din strategia noastră.

- Avocații au discutat cu dumneavoastră înainte ca doctorul Zadel să fie concediat?

- Nu știu sigur. Nu-mi amintesc.

- Ești mulțumit că doctorul Zadel nu mai lucrează pentru dumneata?

- Bineînțeles că sunt.

- De ce?

- Pentru că s-a înșelat. Uite ce e, tatăl meu era un maestru în înșelătorii, bine? A suportat examenul cu aceeași viclenie cu care a făcut totul în viață, după care s-a aruncat de la etaj. I-a înbrobodit pe Zadel și pe ceilalți psihiatri. Toți s-au lăsat păcăliți de jocul lui. E clar că nu era întreg la minte.

- Pentru că s-a aruncat de la etaj?

- Da, pentru că s-a aruncat, pentru că și-a lăsat banii unei moștenitoare necunoscute, pentru că n-a făcut nici un efort ca să-și apere averea de impozite, pentru că era ținut de mult timp. De ce crezi că am organizat examenul medical de la bun început? Dacă n-ar fi fost sărit de pe fix, am mai fi avut nevoie de trei psihiatri ca să-l examineze înainte să semneze testamentul?

- Dar cei trei psihiatri au spus că era sănătos.

- Da, și s-au înșelat teribil. El s-a aruncat de la etaj. Oamenii sănătoși la minte nu sar de la etaj.

- Dacă tatăl dumitale ar fi semnat testamentul cel gros și nu pe cel scris de mână, și apoi s-ar fi aruncat, ar mai fi fost nebun?

- Nu ne-am fi aflat aici.

Era singura dată în cele două zile de chin când Troy Junior riposta. Nate știu că trebuia să continue și să revină asupra acelei chestiuni mai târziu.

- Hai să vorbim despre "Rooster Inns", zise el și umerii lui Junior se lăsară în jos cu câțiva centimetri.

Era încă una din afacerile lui nereușite. Dar Nate trebuia să dețină toate detaliile. Un eșec ducea la altul. Fiecare din ele genera întrebări despre alte afaceri eșuate.

Junior avusese o viață tristă. Deși îi era greu să-l compătimească, Nate își dădu seama că sârmanul de el nu avusese tată niciodată. Tânjise după aprobarea lui Troy și nu o primise niciodată. Josh îi spusese că Troy fusese extrem de încântat când afacerile copiilor săi dădeau greș.

Avocatul îi dădu drumul martorului la cinci și jumătate, în ziua a doua. Urma Rex, care așteptase toată ziua pe coridor și era extrem de îngrijorat să nu fie amânat din nou.

Josh se întoarse de la New York și Nate se întâlni cu el pentru a lua cina mai devreme.

45

Rex Phelan își petrecuse cea mai mare parte a zilei precedente vorbind la celular pe coridor, în timp ce fratele său era torturat de Nate O'Riley. Rex avusese parte de destule procese pentru a ști că litigiile însemnau așteptare: așteptai avocații, judecătorii, martorii, experții, termene pentru procese și apeluri, așteptai pe coridoare să-ți vină rândul să depui mărturie. Când ridică mâna și jură să spună adevărul, îl disprețuia deja pe Nate.

Atât Hark cât și Troy Junior îl avertizaseră în legătură cu ce avea să urmeze. Avocatul acela putea să-ți pătrundă sub piele și să coacă acolo asemeni unui furuncul.

Nate începu din nou cu întrebări enervante și, în zece minute, atmosfera era extrem de încărcată. Timp de trei ani, Rex fusese ținta unei investigații a FBI-ului. O bancă dăduse faliment în 1990; Rex fusese investitor și director. Deponenții își pierduseră banii. Cei care împrumutaseră își pierduseră creditele. Scandalul dura de ani de zile și nu se întrezărea nici un sfârșit. Președintele băncii se afla la închisoare și cei din preajma epicentrului erau de părere că urma Rex. Existau suficiente mizerii pentru ca Nate să aibă de lucru ore în șir.

Ca să se amuze, îi amintea lui Rex în permanență că se afla sub jurământ. Exista șansa ca FBI-ul să-i citească depoziția.

Era jumătatea după-amiezei când Nate își croi drum spre barurile de striptease. Rex avea șase din acestea - pe numele soției - în zona Fort Lauderdale. Le cumpărase de la un individ ucis în timpul unui schimb de focuri. Pur și simplu, era un subiect de discuție irezistibil. Nate le luă unul câte unul - "Lady Luck", „Lolita' s", „Club Tiffany" etcetera - și puse o sumedenie de întrebări. În legătură cu fetele, stripteuzele, de unde veneau, cât câștigau, dacă foloseau droguri, ce fel, dacă atingeau clienții și așa mai departe. Puse o mulțime de întrebări despre economia unei asemenea afaceri. După trei ore în care alcătuisese cu grijă un portret al celei mai murdare afaceri din lume, Nate întrebă:

- Nu-i așa că actuala dumitale soție a lucrat într-unul din baruri?

Răspunsul era da, însă Rex nu putea să-l rostească așa, pur și simplu. Gâtul și ceafa i se înroșiră și, pentru o clipă, păru gata să se năpustească peste masă.

- Ținea registrele, spuse el cu maxilarul încleștat.

- A dansat vreodată pe mese?

Alt moment de pauză și Rex strânse masa cu putere.

- Bineînțeles că nu.

Era o minciună și toată lumea din sală știa acel lucru.

Nate răsfoi prin niște hârtii căutând adevărul. Îl priviră cu atenție, aproape așteptându-se să scoată la iveală o fotografie a lui Amber goală și cu tocuri înalte.

La ora șase amânără iarăși ședința, cu promisiuni de mai mult pentru a doua zi. Când camera video se închise și raportoarea își strângea lucrurile, Rex se opri în ușă și, îndreptând degetul spre Nate, zise:

- Fără alte întrebări despre soția mea, bine?

- Imposibil, Rex. Toate bunurile sunt pe numele ei, spuse Nate fluturându-i niște hârtii, ca și cum ar fi deținut toate probele.

Hark își împinse clientul afară din sală.

Nate stătu singur o oră, uitându-se pe însemnări, răsfoind pagini și dorindu-și să fie în St. Michaels, pe veranda căsuței cu vedere spre golf. Simțea nevoia să-l sune pe Phil.

Este ultimul tău caz, își tot spunea el. Și o faci pentru Rachel.

Până a doua zi la prânz, avocații Phelan se întrebau dacă depoziția lui Rex avea să dureze trei sau patru zile. Existau hotărâri pentru sechestrarea unor bunuri ale sale în valoare de peste șapte milioane de dolari, dar creditorii nu puteau să le execute, deoarece toate bunurile se aflau pe numele soției lui, Amber, fosta stripteuză. Nate luă fiecare hotărâre, o puse pe masă și o examină din toate punctele și unghiurile posibile, după care o vârî înapoi în dosar, unde ar fi putut să rămână sau nu. Acea tăgădnare enervă pe toată lumea în afară de Nate, care, într-un fel, își păstră calmul în timp ce continua.

Pentru sesiunea de după-amiază, alege subiectul saltului lui Troy și evenimentele care conduseseră la acest lucru. Folosi aceeași tactică pe care o utilizase cu Junior și fu evident că Hark îl pregătise pe Rex. Răspunsurile lui la întrebările legate de doctorul Zadel erau repetate, dar potrivite. Rex susținu același lucru - că cei trei psihiatri se înșelaseră, pur și simplu, pentru că, numai după câteva minute, Troy se aruncase de la etaj.

Un teritoriu mai familiar fu acoperit când Nate îi puse întrebări despre jalnica sa carieră din cadrul corporației „The Phelan Group”. Apoi petrecură două ore de chin discutând despre cele cinci milioane pe care Rex le primise ca moștenire.

La cinci și jumătate, Nate spuse brusc că terminase și ieși din sală.

Doi martori în patru zile. Doi bărbați dezveliți complet pe casete și nu era o priveliște plăcută. Avocații Phelan se îndreptară fiecare spre mașina lui și plecară. Poate că ceea ce era cel mai rău trecuse, poate nu.

Clienții lor fuseseră răsfățați în copilărie, ignorați de tatăl lor, azvârliți în lume cu niște conturi grase la o vârstă la care nu erau bine pregătiți pentru a se descurca cu banii și se așteptase din partea lor să prospere. Făcuseră alegeri proaste, dar, în final, toată vina cădea pe umerii lui Troy. Așa considerau avocații Phelan.

Libbigail fu invitată în sală vineri dimineață devreme și fu poftită să se așeze pe scaunul de onoare. Părul îi era tuns foarte scurt, aproape ras în părți și cu un smoc cenușiu de vreo doi centimetri în creștet. Bijuterii ieftine îi

atârnau la gât și la încheieturi, astfel încât atunci când ridică mâna să depună jurământul, se strânsesă grămadă la cotul ei.

Se uită la Nate îngrozită. Frații ei îi spusese tot ce era mai rău.

Dar era vineri și Nate voia să plece din oraș mai mult decât voia să mănânce când îi era foame. Îi zâmbi și începu cu întrebări ușoare. Copii, slujbe, căsătorii. Timp de treizeci de minute, fu plăcut. Apoi, începu să intre în trecutul ei. La un moment dat, o întrebă:

- De câte ori ai fost internată la dezalcoolizare și dezintoxicare?

Întrebarea o șocă atât de mult, încât Nate spuse:

- Eu unul am fost de patru ori, așa că nu te rușina.

Sinceritatea lui o dezarmă.

- Nu-mi mai amintesc, spuse ea. Dar de șase ani sunt curată.

- Minunat, spuse Nate, ca un dependent către alt dependent. Bravo.

Din clipa aceea, vorbiră ca și cum ar fi fost singuri în sală. Lui Nate nu-i plăcea să fie indiscret și își ceru scuze. O întrebă de cele cinci milioane și, cu destul umor, ea povesti despre droguri bune și bărbați îngrozitori. Spre deosebire de frații ei, Libbigail își găsisse stabilitatea. Numele lui era Spike, fostul motociclist care, de asemenea, renunțase la dependență în urma tratamentelor. Locuiau într-o casuță dintr-o suburbie a orașului Baltimore.

- Ce ai face dacă ai primi o șesime din averea tatălui dumitale? o întrebă Nate.

- Aș cumpăra o mulțime de lucruri, zise ea. La fel ca dumneata. La fel ca oricine altcineva. Dar, de data asta, aș fi deșteaptă cu banii. Foarte deșteaptă.

- Care ar fi primul lucru pe care l-ai cumpăra?

- Cea mai mare motocicletă Harley din lume, pentru Spike. După aceea, o casă mai frumoasă, dar nu o vilă, spuse ea și ochii îi licăreau în timp ce cheltuia imaginar banii.

Depoziția ei dură mai puțin de două ore. Urmă sora ei, Mary Ross Phelan Jackman, care, de asemenea, se uită la Nate ca și cum acesta ar fi avut colți. Dintre cei cinci moștenitori Phelan adulți, Mary Ross era singura care mai era căsătorită cu primul soț, deși acesta mai fusese însurat o dată. Era medic ortoped. Ea era îmbrăcată cu gust și avea bijuterii frumoase.

Primele întrebări acoperiră obișnuita perioadă prelungită a colegiului, dar fără arestări, dependențe sau eliminări. Își luase banii și trăise în Toscana timp de trei ani și la Nisa, doi. La douăzeci și opt de ani, se căsătorise cu doctorul. Avea două fiice, una de șapte ani și cealaltă de cinci. Nu se știa exact cât mai rămăsese din cele cinci milioane. Doctorul se ocupa de investițiile lor, așa că Nate își închipui că erau, practic, faliți. Înstăriți, dar cu foarte multe datorii. Studiul lui Josh despre Mary Ross dezvăluia o casă foarte mare cu mașini străine parcate pe alee, un apartament în Florida și un venit anual estimativ al doctorului de 750 000 de dolari pe an. Plătea 20 000 de dolari pe lună unei bănci, pentru un parteneriat eșuat într-o afacere cu o spălătorie auto în nordul Virginiei.

Doctorul mai avea și un apartament în Alexandria, unde își ținea amanta. Mary Ross și soțul ei erau foarte rar văzuți împreună. Nate hotărî să nu

discute acele probleme. Se grăbea, deodată, dar avu grijă să nu se vadă.

Ramble intră în sală după pauza de prânz, cu avocatul său agitându-se în jurul lui, evident îngrozit la gândul că puștiul era nevoit să poarte o conversație inteligentă. Părul lui era acum de un roșu aprins. Nici o porțiune a feței sale nu scăpase nemutilată - inele și diamante mici îi străpungeau pielea. Gulerul gecii negre de piele era ridicat, stil James Dean, așa încât atingea cerceii care îi atârnavă din lobii urechilor.

După câteva întrebări, fu evident că puștiul era la fel de prost cum părea. Din moment ce încă nu avusese prilejul să-și risipească banii, Nate îl lăsa în pace. Stabiliră că se ducea la școală foarte rar, că locuia singur la subsol, că nu avusese niciodată o slujbă pentru care să fie plătit, că îi plăcea să cânte la chitară și că intenționa să devină foarte curând un mare star al muzicii rock. Noul lui grup se numea foarte adecvat „Demon Monkeys”, maimuțele diabolice, dar nu era sigur că aveau să scoată vreun album sub acea denumire. Nu făcea nici un sport, nu intrase niciodată într-o biserică, vorbea cu mama lui cât mai puțin cu putință și prefera să se uite la MTV ori de câte ori era treaz și nu cânta propria-i muzică.

Ar fi nevoie de un miliard de dolari pentru îndreptarea acestui sărman copil prin tratament, își spuse Nate. Termină cu el în mai puțin de o oră.

Geena era ultimul martor al săptămânii. La patru zile după moartea tatălui său, ea și soțul ei, Cody, semnaseră un contract pentru cumpărarea unei case în valoare de trei milioane opt sute de mii de dolari. Când Nate o asaltă cu acea informație imediat după depunerea jurământului, ea începu să se bâlbâie și se uită la avocata ei, doamna Langhorne, care era la fel de surprinsă. Clienta ei nu-i spusese de contract.

- Cum aveți de gând să achitați casa? întrebă Nate.

Răspunsul era evident, dar ea nu putea să mărturisească.

- Avem bani, zise ea defensiv, fapt ce deschise o ușă prin care Nate dădu buzna.

- Hai să vorbim despre bani, spuse el zâmbind. Ai treizeci de ani. Acum nouă ani ai primit cinci milioane de dolari, nu-i așa?

- Da.

- Cât a mai rămas din ei?

Ea se chinui mult cu răspunsul, care nu era chiar atât de simplu. Cody câștigase mulți bani. Investiseră o parte, cheltuiseră foarte mulți, totul era atât de încâlcit, încât nu puteai să te uiți pe bilanțul lor și să spui că, din cele cinci milioane, rămăsese suma x. Nate îi dădu frânghia și ea se spânzura încet.

- Câți bani aveți amândoi în cont astăzi? întrebă el.

- Trebuie să verific.

- Spune-mi o sumă estimativă, te rog.

- Șaizeci de mii de dolari.

- Câte bunuri imobiliare aveți?

- Doar casa.

- Ce valoare are?

- Ar trebui să cer o evaluare.

- Spune o cifră aproximativă.
- Trei sute de mii.
- Și ce ipotecă aveți?
- De două sute de mii.
- Care e valoarea aproximativă a biletelor dumneavoastră de bancă?

Ea mâzgăli ceva pe o hârtie și închise ochii.

- Aproximativ două sute de mii de dolari.
- Mai aveți și alte bunuri semnificative?
- Nu.

Nate își făcu propriile calcule.

- Așadar, în nouă ani, din cele cinci milioane a rămas o sumă între trei sute și patru sute de mii de dolari. Corect?

- Sigur că nu. Adică, pare atât de puțin.

- Atunci, spune-ne din nou cum aveți de gând să achitați această nouă casă?

- Din munca lui Cody.
- Dar din averea tatălui dumitale decedat? Te-ai gândit la asta?
- Poate, puțin.
- Acum ați fost dați în judecată de persoana care a vândut casa, nu-i așa?
- Da, și noi l-am dat în judecată la rândul nostru. Sunt mai multe

probleme.

Era vicleană și nesinceră, oferind jumătăți de adevăr. Nate se gândi că, până în momentul acela, ar fi putut fi cea mai periculoasă dintre moștenitorii Phelan. Discutară despre afacerile lui Cody și, în curând, se descoperi unde dispăruseră banii. El pierduse un milion, jucând la bursa cuprului în 1992. Băgase jumătate de milion în „Snow-Packed Chickens” și pierduse tot. O fermă de viermi de mătase din Georgia înghițise șase sute de mii de dolari când un val de căldură îi distrusese pe toți.

Erau doi copii imaturi care trăiau o viață în puf cu banii altcuiva, visând la marea lovitură.

Către sfârșitul depoziției, când Nate continua să-i dea toată frânghia de care avea nevoie, ea mărturisi foarte serioasă că implicarea ei în atacarea testamentului nu avea nici o legătură cu banii. Își iubise tatăl foarte mult, și el o iubise pe ea, și, dacă ar fi fost întreg la minte, ar fi avut grijă de copiii lui în testament.

Faptul că lăsase totul unei străine era o dovadă categorică a bolii. Ea se afla acolo pentru a lupta să apere reputația tatălui ei.

Era un discurs mult repetat care nu convinse însă pe nimeni. Nate nu mai continuă. Era ora cinci, vineri după-amiază, și se săturase să mai lupte.

Ieșind din oraș și luptându-se cu traficul aglomerat de pe Interstate 95 spre Baltimore, gândurile i se îndreptară spre moștenitorii Phelan. Le iscodise viețile stânenitor de mult. Îi compătimea pentru felul în care fuseseră crescuți, pentru valorile pe care nu le învățaseră de la nimeni, pentru faptul că existența lor superficială se învârtea numai în jurul banilor.

Dar Nate era convins că Troy fusese perfect lucid când își scrisese testamentul. Niște sume foarte mari de bani în mâinile copiilor săi ar fi

stârnit haos și o amărăciune de nedescris. Îi lăsase averea lui Rachel, pe care nu o interesa. Îi exclusese pe ceilalți, ale căror vieți erau mistuite de acest lucru.

Nate era hotărât să susțină validitatea ultimului testament al lui Troy. Dar era și extrem de conștient de faptul că împărțirea finală a averii nu avea să fie decisă de nimeni din emisfera nordică.

Ajunsesse târziu în St. Michaels și, trecând pe lângă biserica Trinity, vru să oprească, să intre, să îngenuncheze și să se roage lui Dumnezeu să îl ierte pentru păcatele din săptămâna aceea. O spovedanie și o baie fierbinte erau necesare după cinci zile de depozii.

46

Ca om de carieră dintr-un mare oraș, Nate nu cunoscuse niciodată adevăratul sens al verbului „a sta”. Pe de altă parte, Phil era un profesionist desăvârșit în acel sens. Când un enoriaș era bolnav, trebuia să se ducă să stea cu familia acestuia. Dacă murea cineva, stătea cu văduva. Dacă un vecin trecea pe la ei, indiferent de oră, el și Laura stăteau cu persoana respectivă și sporovăiau. Uneori, exersau acest lucru și singuri, stând în balansoar pe verandă. Doi domni în vârstă dintre enoriașii lui se așteptau ca Phil să treacă pe la ei o dată pe săptămână și, pur și simplu, să stea o oră în timp ce moțăiau lângă foc. Conversația era plăcută, dar nu obligatorie. Era în regulă dacă stăteau numai și se bucurau de liniște.

Dar Nate învăța repede. Stătea cu Phil pe treptele de la intrare ale casei Stafford, amândoi purtând pulovere groase și mănuși și bând cacao fierbinte pregătită de Nate la cuptorul cu microunde. Se uitau la golfurile din fața lor, la port și la valurile de la suprafața apei. Din când în când, mai vorbeau, dar era multă liniște. Phil știa că prietenul său avusese o săptămână grea. Nate îi povestise deja multe despre aiureala Phelan. Relația lor era confidențială.

- Intenționez să fac o călătorie cu mașina, spuse Nate încet. Vrei să vii și tu?

- Unde?

- Trebuie să-mi văd copiii. Am doi mai mici, Austin și Angela, în Salem, Oregon. Probabil că acolo o să mă duc întâi. Fiul meu cel mai mare e student la Northwestern în Evanston și am o fiică în Pittsburgh. O să fie o plimbare plăcută.

- Cât o să dureze?

- Nu-i nici o grabă. Vreo două săptămâni. Conduc eu.

- Când i-ai văzut ultima oară?

- A trecut mai mult de un an de când nu i-am mai văzut pe Daniel și Kaitlin, cei doi copii din prima căsătorie. Pe cei doi mai mici i-am dus la un meci al echipei „Orioles” în iulie anul trecut. M-am îmbătat și nu mi-am mai amintit cum am ajuns înapoi la Arlington.

- Ți-e dor de ei?

- Sigur, așa cred. Adevărul e că niciodată n-am petrecut prea mult timp cu ei. Știu atât de puține lucruri despre ei.

- Munceai mult.

- Da, și beam și mai mult. Nu eram niciodată acasă. În rarele ocazii când eram liber, mă duceam la Vegas cu băieții, sau jucam golf sau pescuiam în ape adânci în Bahamas. N-am luat niciodată copii.

- Nu poți să schimbi nimic din toate astea.

- Nu, nu pot. Ce-ar fi să vii cu mine? Am putea să stăm de vorbă ore întregi.

- Ți mulțumesc, dar nu pot să plec. Tocmai am început să fac ceva progrese la subsol. Mi-ar părea rău să pierd din elan.

Nate văzuse subsolul mai devreme în ziua aceea. Se vedeau, într-adevăr, semne de progres.

Singurul copil al lui Phil avea douăzeci și ceva de ani și abandonase colegiul pentru a pleca pe Coasta de Vest. Laura lăsase să-i scape faptul că habar nu aveau de el. Nu sunase acasă de mai bine de un an.

- Te aștepti ca această călătorie să fie reușită? îl întreabă Phil.

- Nu știu la ce să mă aștept. Aș vrea să-mi îmbrățișez copiii și să le cer iertare pentru faptul că am fost un tată atât de mizerabil, dar nu știu cum i-ar mai ajuta asta acum.

- Eu n-aș face asta. Ei știu că ai fost un tată mizerabil. N-o să ajute cu nimic dacă te autoînvinuiești. Dar e important să fii acolo, să faci primul pas în legarea unor noi relații.

- Am fost un ratat nenorocit pentru copiii mei.

- Nu poți să te bați singur, Nate. Ai voie să uiți trecutul. Dumnezeu a făcut-o, cu siguranță. Pavel a omorât creștini înainte să devină el însuși creștin și nu s-a luat la bătaie pentru ce fusese înainte. Totul se iartă. Arată-le copiilor tăi ce ești acum.

O barcă mică de pescuit ieși cu spatele din port și întoarse în apele golfului. Era singurul lucru care se mișca în peisaj și ei o priviră fascinați. Nate se gândi la Jevy și la Welly, care acum se întorseseră pe râu, conducând o *chalana* încărcată cu tot soiul de mărfuri, bătaia constantă a motorului împingându-i în inima Pantanalului. Jevy stătea la cârmă, Welly cânta la chitară. Totul era liniștit.

Mai târziu, mult după ce Phil plecase acasă, Nate se ghemui lângă foc și începu o altă scrisoare pentru Rachel. A treia. Scrise data, sâmbătă, 22 februarie. „Dragă Rachel”, începu, „Tocmai am petrecut o săptămână extrem de neplăcută cu frații și surorile tale.”

Vorbi despre ei, începând cu Troy Junior și sfârșind, trei pagini mai târziu, cu Ramble. Fu sincer în legătură cu defectele lor și cu dezastrul pe care l-ar fi creat în propriile vieți și în ale altora, dacă ar fi primit banii. Și fu și compătitor.

Avea să trimită un cec de cinci mii de dolari organizației „Triburile Mondiale” pentru o barcă, un motor și medicamente. Mai rămâneau destui bani, în caz că ar fi avut nevoie. Dobînda la averea ei era de vreo două milioane pe zi, o informă el, așa că multe lucruri bune puteau fi făcute cu

acei bani.

Hark Gettys și colegii săi făcuseră o greșală imensă când renunțaseră la serviciile doctorilor Flowe, Zadel și Theishen. Avocații îi certaseră pe aceștia și îi jigniseră, producând un rău ireparabil.

Noul grup de psihiatri aveau avantajul că puteau să-și formuleze opiniile pe baza recent createi mărturii a lui Snead. Flowe, Zadel și Theishen nu avuseseră așa ceva. Când le luă depozițiile luni, Nate folosi același scenariu cu toți trei. Începu cu Zadel și îi arătă caseta cu examenul medical al domnului Phelan. Îl întrebă dacă avea vreun motiv să-și modifice părerea. Așa cum era de așteptat, Zadel spuse nu. Caseta fusese înregistrată înainte de sinucidere. Declarația de opt pagini fusese pregătită la numai câteva ore după aceea, la insistențele lui Hark și ale celorlalți avocați Phelan. Zadel fu rugat să citească declarația raportoarei.

- Aveți vreun motiv să vă schimbați vreuna din opiniile exprimate în această declarație? întrebă Nate.

- Nu, spuse Zadel, uitându-se la Hark.

- Astăzi suntem în douăzeci și patru februarie, la mai mult de două luni după ce l-ați examinat medical pe domnul Phelan. Sunteți de părere că a avut suficientă capacitate mintală pentru a scrie un testament valid?

- Da, spuse Zadel, zâmbindu-i lui Hark.

Și Flowe și Theishen zâmbiră, fiecare din ei fiind sincer încântat să se răzbune pe avocații care îi angajaseră și îi concediaseră. Nate îi arătă fiecăruia din ei caseta, le puse aceleași întrebări și primi aceleași răspunsuri. Fiecare dintre ei își citi declarația pentru a fi înregistrată. Terminară la patru în după-amiaza zilei de luni.

Mărți dimineată la opt și jumătate fix, Snead fu condus în sală și poftit să ia loc pe scaunul de onoare. Purta un costum negru cu un papion care îi dădea un aer inteligent nemeritat. Avocații îi aleseseră garderoba cu grijă. Îl pregătiseră săptămâni întregi și sărmanul om se îndoia că ar fi putut să mai scoată un cuvânt spontan sau sincer. Fiecare silabă trebuia să fie corectă. Trebuia să emane un aer încrezător și, totuși, să evite până și cea mai vagă notă de aroganță. El și numai el definea realitatea și era crucial ca povestirile lui să fie credibile.

Josh îl cunoștea pe Snead de mulți ani. Era un servitor de care domnul Phelan spunea adesea că ar fi vrut să scape. Dintre cele unsprezece testamente pe care Josh le pregătise pentru Troy Phelan, numai în unul era menționat numele lui Malcolm Snead. Un dar de un milion de dolari îi fusese rezervat, dar revocat la câteva luni după aceea, o dată cu apariția altui testament. Domnul

Phelan ștersese numele lui Snead tocmai pentru că acesta întrebase la cât ar fi putut să se aștepte.

Snead fusese prea preocupat de bani pentru a fi pe placul stăpânului său. Numele lui pe lista martorilor din partea contestatarilor nu însemna decât un singur lucru - bani. Era plătit ca să depună mărturie și Josh știa. Două

săptămâni de simplă supraveghere scosese la iveală un Range Rover nou, un apartament recent închiriat într-o clădire unde prețurile porneau de la o mie opt sute de dolari pe lună, și o excursie la Roma, cu clasa întâi.

Snead se uită la cameră, simțindu-se oarecum comod, ca și cum ar fi făcut acest lucru un an întreg. Își petrecuse toată ziua de sâmbătă și jumătate din cea de duminică în biroul lui Hark, supunându-se iarăși întrebărilor. Vizionase ore în șir casetele înregistrate. Scrisese zeci de pagini de ficțiune despre ultimele zile ale lui Troy Phelan. Repetase cu Nicolette-păpușica.

Snead era pregătit. Avocații anticipaseră întrebările legate de bani. În cazul în care era întrebat dacă fusese plătit să depună mărturie, Snead fusese pregătit să mintă. Era foarte simplu. Nu avea altă soluție. Snead trebuia să mintă în legătură cu cei cinci sute de mii de dolari pe care îi primise deja și trebuia să mintă în legătură cu cele patru milioane și jumătate de dolari promise la încheierea unei înțelegeri sau în cazul unui alt rezultat favorabil. Trebuia să mintă în legătură cu existența unui contract între el și avocați. Din moment ce mințea despre domnul Phelan, putea să mintă și în legătură cu banii.

Nate se prezintă și apoi îl întreabă destul de tare:

- Domnule Snead, cu cât ați fost plătit ca să depuneți mărturie în acest caz?

Avocații lui Snead se gândiseră că întrebarea avea să fie: „Sunteți plătit?” nu, „Cu cât?” Răspunsul pe care îl repetase Snead era un simplu „Nu, sigur că nu sunt!” Dar, la întrebarea care încă mai răsuna în sală, nu avea nici un răspuns pregătit. Ezitarea îl incrimină. Păru să rămână cu gura căscată și se uită speriat la Hark, a cărui șiră a spinării deveni rigidă și a cărui privire era înghețată ca cea a unei căprioare.

Snead fusese prevenit că domnul O'Riley se pregătise și părea că știe totul înainte să pună întrebările. În secunde lungi și chinuitoare care urmară, domnul O'Riley se încruntă la el, înclină capul într-o parte și luă niște hârtii.

- Haide, domnule Snead, știi că ești plătit Cu cât?

Snead își trosni degetele atât de tare, încât ai fi zis că se rupseră.

Broboane de sudoare îi apărură pe ridurile de pe frunte.

- Păi, ăăă, nu...

- Haide, domnule Snead. Ai cumpărat sau nu un Range Rover nou luna trecută?

- Păi, da, de fapt...

- Și ai închiriat un apartament cu două camere la Palm Court?

- Da.

- Și tocmai te-ai întors dintr-o excursie de zece zile la Roma, nu-i așa?

- Da.

Știa totul! Avocații Phelan se făcură mici pe scaunele lor, fiecare lăsându-se și mai jos și ferindu-și capetele pentru ca gloanțele care ricoșau să nu-i atingă.

- Așadar, cu cât ai fost plătit? întreabă Nate furios. Nu uita că te afli sub

jurământ!

- Cu cinci sute de mii de dolari, zise Snead repede.

Nate se uită la el nevenindu-i să creadă, rămânând puțin cu gura căscată. Chiar și raportoarea îngheță.

Vreo doi dintre avocații Phelan izbutiră să elimine aerul ușor. Oricât de oribil ar fi fost acel moment, ar fi putut fi și mai groaznic. Dacă Snead intra în panică și mai mult și mărturisea toate cele cinci milioane?

Dar era foarte puțin liniștitor. În clipa aceea, faptul că plătiseră un martor cu o jumătate de milion părea fatal cauzei lor.

Nate răsfoi printre hârtii, ca și cum ar fi căutat un anumit document. Cuvintele încă mai răsunau în toate urechile celor din sală.

- Presupun că ai primit deja acești bani, nu? întrebă el.

Neștiind dacă trebuia să mintă sau să spună adevărul, Snead zise simplu:

- Da.

Nate întrebă dintr-un impuls:

- Jumătate de milion acum, cât mai târziu?

Nerăbdător să înceapă să mintă, Snead spuse:

- Nimic.

Era o negare obișnuită, ce părea credibilă. Ceilalți doi avocați Phelan putură să respire.

- Ești sigur? întrebă Nate la întâmplare.

Dacă ar fi vrut, ar fi putut să întrebe și dacă fusese condamnat pentru jefuire de morminte.

Era un joc cu miză foarte mare și Snead se menținea pe poziție.

- Bineînțeles că sunt sigur, spuse el cu suficientă indignare ca să pară plauzibil.

- Cine ți-a dat acești bani?

- Avocații moștenitorilor Phelan.

- Cine a semnat cecul?

- A venit de la o bancă, garantat.

- Dumneata ai insistat să te plătească pentru mărturie?

- Cred că așa s-ar spune.

- Dumneata te-ai dus la ei sau ei te-au căutat?

- Eu m-am dus la ei.

- De ce?

În sfârșit, păreau să se apropie de un teritoriu cunoscut. În partea cealaltă a mesei se simți o relaxare generală. Avocații începură să ia notițe.

Snead își încrucișă picioarele sub masă și se încruntă cu un aer inteligent la cameră.

- Pentru că am fost cu domnul Phelan înainte să moară și știam că sârmanul de el nu era în toate mințile.

- Cât timp a fost așa?

- Toată ziua.

- Când s-a trezit, era nebun?

- Când i-am dus micul dejun, nu mai știa cum mă cheamă.

- Cum ți s-a adresat?

- În nici un fel, a mormăit la mine doar.

Nate se sprijini în coate și ignoră hârtiile din jurul său. Era un duel și chiar îi făcea plăcere. El știa încotro se îndrepta, dar sărmanul Snead habar nu avea.

- L-ai văzut sărind?

- Da.

- Și căzând?

- Da.

- Și lovindu-se de caldarâm?

- Da.

- Stătea lângă el când a fost examinat de psihiatri?

- Da.

- Și asta s-a întâmplat pe la două și jumătate după-amiaza, nu-i așa?

- Da, din câte-mi amintesc.

- Și fusese nebun toată ziua, nu?

- Mă tem că da.

- Cât timp ai lucrat pentru domnul Phelan?

- Treizeci de ani.

- Și știai totul în legătură cu el, nu-i așa?

- Atât cât poate ști cineva despre altcineva.

- Așadar, îl cunoștea și pe avocatul său, pe domnul Stafford?

- Cred că da.

- Credeam că știi totul.

- Sunt sigur că avea încredere în domnul Stafford.

- Domnul Stafford a stat lângă el în timpul examenului medical?

- Da.

- Care a fost starea psihică a domnului Phelan în timpul examinării, după părerea dumitale?

- Deloc bună, neștiind unde se afla și ce făcea.

- Ești sigur?

- Da.

- Cui i-ai spus?

- Nu era treaba mea să spun.

- De ce nu?

- Aș fi fost concediat. O parte din sarcina mea era să-mi țin gura. Acest lucru se numește discreție.

- Știai că domnul Phelan avea să semneze un testament în care își împărțea averea. În clipele acelea, nu era lucid și, totuși, nu i-ai spus avocatului său, un om în care avea încredere.

- Nu era treaba mea.

- Domnul Phelan te-ar fi concediat?

- Imediat.

- Dar după ce a sărit? Cui i-ai spus atunci?

- Nimănui.

- De ce?

Snead oftă și își încrucișă picioarele din nou. Se descurcă bine, se gândi

el.

- Era o chestiune de intimitate, spuse el grav. Consideram că relația mea cu domnul Phelan era confidențială.

- Până acum. Până când ți s-a oferit jumătate de milion de dolari, nu-i așa?

Lui Snead nu-i veni în minte nici un răspuns rapid și Nate nu prea îi dădu șanse.

- Vinzi nu numai mărturia dumitale, dar și relația confidențială cu domnul Phelan, nu-i așa, domnule Snead?

- Încerc să repar o nedreptate.

- Ce nobil. Ai fi reparat-o și dacă nu te-ar fi plătit?

Snead izbuti un „Da” tremurător și Nate izbucni în râs. Râse zgomotos și îndelung, uitându-se la chipurile grave și parțial ascunse ale avocaților Phelan. Râse direct în fața lui Snead. Se ridică și începu să se plimbe de-a lungul mesei, râzând ușor.

- Ce proces, spuse el apoi și se așază din nou.

Se uită pe niște însemnări, după care continuă:

- Domnul Phelan a murit în ziua de nouă decembrie. Testamentul său a fost citit în ziua de douăzeci și șapte decembrie, în acest interval ai spus cuiva că nu fusese întreg la minte atunci când semnase testamentul?

- Nu.

- Bineînțeles că nu. Ai așteptat până când s-a citit testamentul, după care, dându-ți seama că ai fost exclus, te-ai hotărât să te duci la avocați și să cădeți la o înțelegere, nu-i așa, domnule Snead?

- Nu, spuse martorul, dar Nate îl ignoră.

- Domnul Phelan era bolnav mintal?

- Nu sunt expert în acest domeniu.

- Ai spus că nu era în toate mințile. Aceasta era o stare permanentă?

- Se întâmpla din când în când.

- De când?

- De mulți ani.

- De câți?

- De vreo zece ani, poate. E doar o aproximare.

- În ultimii paisprezece ani ai vieții sale, domnul Phelan a făcut unsprezece testamente, într-unul din acestea lăsându-ți un milion de dolari. Te-ai gândit vreodată să spui cuiva atunci că nu era întreg la minte?

- Nu era treaba mea să spun.

- S-a dus vreodată la psihiatru?

- Din câte știu eu, nu.

- A fost vreodată la un specialist în boli mintale?

- Din câte știu eu, nu.

- I-ai sugerat vreodată să caute ajutor în acest sens?

- Nu era treaba mea să sugerez un asemenea lucru.

- Dacă l-ai fi găsit căzut pe jos din cauza unei crize, ai fi sugerat cuiva că ar fi putut avea nevoie de ajutor?

- Bineînțeles că da.

- Dacă l-ai fi găsit tușind cu sânge, ai fi spus cuiva?
- Da.

Nate avea un material gros de cinci centimetri despre companiile domnului Phelan. Îl deschise la întâmplare și îl întrebă pe Snead dacă știa ceva despre „Xion Drilling”. Snead se chinui să își amintească, dar mintea sa era atât de încărcată cu noi informații, încât nu izbuti. „Delstar Communications”? Iarăși. Snead se strâmbă, dar nu reuși să facă legătura.

Cea de a cincea companie numită de Nate îi sună cunoscută și îl informă cu mândrie pe avocat că știa de ea. Domnul Phelan o avea de câțva timp. Nate îi puse întrebări despre vânzări, produse, holdinguri, venituri, o listă nesfârșită de statistici financiare. Snead nu răspunse corect la nici una.

- Cât de mult știai despre holdingurile domnului Phelan? îl întrebă Nate în mod repetat, după care îi puse întrebări despre structura corporației „The Phelan Group”.

Snead memorase lucrurile de bază, însă detaliile îi scăpau. Nu putu să numească nici un director de nivel mediu. Nu cunoștea numele contabililor companiei.

Nate îl întreba neconținut despre lucrurile pe care nu le știa. După-amiază târziu, când Snead era epuizat și amețit, Nate îl întrebă deodată, în toiul unui milion de întrebări despre situația financiară:

- Ai semnat un contract cu avocații când ai primit jumătatea de milion?

Un simplu „Nu” ar fi fost suficient, dar Snead fusese luat prin surprindere. Ezită, se uită la Hark și apoi la Nate, care răsfoia iarăși prin hârtii, ca și cum ar fi avut o copie a acelui contract. Snead nu mai mințise de două ore și nu era pe fază.

- Ăăă, bineînțeles că nu, bâigui el, dar nu convinse pe nimeni.

Nate văzu neadevărul, dar îl lăsă deocamdată. Existau alte modalități de a obține o copie după contract.

Avocații Phelan se întâlniră într-un bar întunecos pentru a-și linge rănilor. Prestația îngrozitoare a lui Snead păru și mai dezastruoasă după două rânduri de băuturi tari. Ar fi putut fi îndreptat puțin pentru proces, dar faptul că fusese plătit cu atâția bani i-ar fi pătat mărturia definitiv.

De unde știa O’Riley? Era atât de sigur că Snead fusese plătit.

- Grit a fost, zise Hark.

Grit, își repetă cu toții în gând. Cu siguranță, Grit trecuse de partea cealaltă.

- Asta pentru că i-ai furat clienta, spuse Wally Bright după o tăcere îndelungată.

- Mai taci, spuse doamna Langhorne.

Hark era prea obosit ca să se certe. Își goli paharul și ceru altul. În viitoarea mărturie, ceilalți avocați Phelan uitaseră de Rachel. Încă nu exista nici o înregistrare oficială a ei la dosar.

Depoziția lui Nicolette, secretara, dură opt minute. Își spuse numele, adresa și câteva cuvinte despre locurile în care lucrase, iar avocații Phelan se instalară mai bine în scaune, așteptând detalii despre escapadele ei sexuale cu domnul Phelan. Avea douăzeci și trei de ani și foarte puține calități în afara trupului subțire, pieptului frumos și chipului drăguț încadrat de un păr de culoarea nisipului. Abia așteptau s-o asculte câteva ore vorbind despre sex.

Trecând direct la subiect, Nate o întrebă:

- Ai făcut sex cu domnul Phelan?

Ea încercă să pară stânjenită de întrebare, dar spuse da, până la urmă.

- De câte ori?

- Nu le-am numărat.

- Cât timp?

- De obicei, zece minute.

- Nu, m-am referit la o perioadă de timp. Începând din ce lună și terminând când?

- Ah, am lucrat acolo doar cinci luni.

- Aproximativ douăzeci de săptămâni. În medie, de câte ori pe săptămână ai făcut sex cu domnul Phelan?

- De două ori, bănuiesc.

- Deci, de vreo patruzeci de ori?

- Cred că da. Pare mult, nu?

- Mie, nu. Domnul Phelan se dezbrăca atunci când o făceați?

- Desigur. Amândoi ne dezbrăcam.

- Așadar, era complet gol?

- Da.

- Avea vreun semn din naștere vizibil pe corp?

Când martorii nascocesc minciuni, adesea trec cu vederea peste lucrurile evidente. La fel fac și avocații. Devin atât de absorbiți de ficțiunea lor, încât le scapă un lucru, două. Hark și ceilalți băieți aveau acces la soțiile Phelan - Lillian, Janie și Ttra - și oricare dintre ele ar fi putut să le spună că Troy avea un semn din naștere rotund, de culoare purpurie, cam de mărimea unui dolar de argint, foarte sus pe piciorul drept, aproape de șold, puțin mai jos de mijloc.

- Din câte îmi amintesc, nu, spuse Nicolette.

Răspunsul îl surprinse pe Nate, dar, în același timp, nu îl miră. Ar fi putut să creadă foarte ușor că Troy avea relații sexuale cu secretara lui, ceva ce făcuse timp de zeci de ani. Și, la fel de ușor ar fi putut să creadă că Nicolette mințea.

- Nici un semn vizibil? Întrebă el din nou.

- Nici unul.

Avocații Phelan erau paralizați de teamă. Oare încă un martor cheie se topea sub ochii lor?

- Nu mai am întrebări, spuse Nate și ieși din sală pentru a lua o cafea. Nicolette se uită la avocați. Aceștia se holbau la masă, întrebându-se unde o fi fost semnul.

După ce plecă ea, Nate le împinse pe masă adversarilor săi uluiți o fotografie de la autopsie. Nu scoase nici un cuvânt, nu era nevoie. Bătrânul Troy era întins pe placă, nevăzându-se nimic altceva decât pielea zbârcită și învinețită cu semnul cât se putea de vizibil.

Își petrecură restul zilei de miercuri și întreaga zi de joi cu cei patru psihiatri noi care fuseseră angajați să spună că ceilalți trei, de fapt, n-au știut ce fac. Mărturia lor era previzibilă și repetitivă - oamenii întregi la minte nu săreau de la etaj.

Ca grup, erau mai puțin distinși decât Flowe, Zadel și Theisen. Doi erau la pensie și mai câștigau de ici, de colo, ca martori profesioniști. Unul preda la un colegiu de comunitate. Și unul își câștiga existența într-un mic birou de suburbie.

Dar nu erau plătiți să facă impresie; de fapt, țelul lor era, pur și simplu, acela de a murdări apele. Era un fapt bine cunoscut că Troy Phelan era aiurit și excentric. Patru experți spuneau că nu avea capacitatea mintală necesară pentru a face un testament. Trei spuneau că avea. Trebuiau să mențină ițele încurcate și să spere că, într-o bună zi, cei care susțineau testamentul aveau să se plictisească și să ajungă la o înțelegere. Dacă nu, avea să fie sarcina unui juriu alcătuit din neprofesioniști să asculte jargonul medical și să scoată ceva din acele opinii contradictorii.

Noii experți erau plătiți bine ca să-și mențină părerile și Nate nu încercă să-i facă să se răzgândească. Luase depozițiile multor doctori și știa că nu trebuia să se contrazică pe teme de medicină cu ei. În schimb, insistă asupra referințelor și a experienței lor. Îi puse să vizioneze caseta și să-i critice pe primii trei psihiatri.

Când terminară joi după-amiază, aveau cincisprezece depoziții luate. O altă rundă fu programată la sfârșitul lui martie. Wycliff se gândea să fixeze data procesului la mijlocul lui iulie. Aceiași martori aveau să depună mărturie din nou, dar, de data aceasta, cu spectatori de față și în prezența unor jurați care aveau să le cântărească fiecare cuvânt.

Nate fugi din oraș. Porni spre vest prin Virginia și apoi spre sud, prin Valea Shenandoah. Minte îi era amorțită după nouă zile de iscodit viețile intime ale altora. Într-un anumit moment nedefinit din viață, forțat de profesia și de viciile lui, își pierduse bunul-simț și rușinea. Învățase să mintă, să înșele, să amăgească, să ascundă, să bată la cap și să atace martori nevinovați fără să aibă nici cea mai mică remușcare.

Dar, în liniștea mașinii lui și în întunericul serii, lui Nate îi era rușine. Îi era milă de moștenitorii Phelan. Îi era milă de Snead, un omuleț trist care nu încerca decât să supraviețuiască. Ar fi vrut să nu-i atace pe noii experți cu

atâta înverșunare.

Își recăpătase sentimentul de rușine și acest lucru îl bucura. Era mândru de sine pentru că se simțea atât de rușinat. La urma urmei, era om.

La miezul nopții, opri la un motel ieftin din apropiere de Knoxville. Era multă zăpadă în Vestul Mijlociu, în Kansas și Iowa. Stând în pat cu atlasul său, schiță un itinerar prin sud-vest

A doua noapte dormi în Shawnee, Oklahoma; a treia, în Kingman, Arizona; a patra, în Redding, California.

Copiii rezultați din cea de a doua căsătorie a lui erau Austin și Angela, de doisprezece și, respectiv, unsprezece ani, în clasele a șaptea și a șasea. Ultima oară îi văzuse în iulie, cu trei săptămâni înainte de ultima prăbușire, când îi dusesese la meciul cu „Orioles”. Acea ieșire plăcută se transformase mai târziu într-o altă scenă urâtă. Nate băuse șase beri la meci - copiii număraseră pentru că mama lor le spusese să o facă - și condusesese apoi două ore de la Baltimore la Arlington, sub influența alcoolului.

În perioada aceea, urmau să se mute în Oregon cu mama lor, Christi, și cu al doilea soț al ei, Theo. Meciul urma să fie ultima vizită pe care le-o făcea Nate pentru un timp mai îndelungat și, în loc să-și ia rămas-bun așa cum trebuia, el se îmbătase. Se certase cu fosta lui soție pe alee în fața copiilor, care erau prea familiarizați cu asemenea scene. Theo îl amenințase cu o coadă de mătură. Nate se trezise în mașină, în parcare pentru handicapați de la un „McDonald's”, cu o ladă de șase beri goală pe scaun.

Când se cunoscuseră cu paisprezece ani în urmă, Christi era directoarea unei școli particulare din Potomac. Făcea parte dintr-un juriu. Nate era unul dintre avocați. În cea de-a doua zi a procesului, care era și ultima, ea purtase o fustă scurtă și neagră. Era ultima zi a procesului. Prima lor întâlnire avusese loc la o săptămână după aceea. Timp de trei ani, Nate stătuse curat, suficient pentru a se recăsători și a avea cei doi copii. Când barajul începuse să se crape, Christi se speriasse și voise să fugă. Când explodase, ea fugise cu copiii și nu se întorsese timp de un an de zile. Căsnicia durase zece ani haotici.

Ea lucra la o școală din Salem. Theo, la o mică firmă de avocatură din oraș. Nate se gândise întotdeauna că el îi gonise din Washington. Nu putea să dea vina pe ei pentru faptul că fugiseră pe coasta cealaltă.

Sună la școală din mașină, în apropiere de Medford, la patru ore distanță, și i se spuse să aștepte cinci minute; timp în care, era sigur, ea încuie ușa și își adună gândurile.

- Alo, spuse ea în sfârșit.

- Christi, sunt eu, Nate, spuse el simțindu-se penibil să-și identifice vocea pentru o femeie cu care trăise zece ani.

- Unde ești? întrebă ea, ca și cum un atac ar fi fost iminent.

- Lângă Medford.

- În Oregon?

- Da, aș vrea să văd copiii.

- Păi, când?

- Diseară, mâine, nu mă grăbesc. Sunt pe drum de câteva zile, mă plimb prin țară. N-am nici un itinerariu.

- Sigur, Nate. Presupun că putem aranja ceva. Dar copiii sunt foarte ocupați, școală, balet, fotbal.

- Ce fac?

- Sunt foarte bine. Îți mulțumesc de întrebare.

- Și tu? Cum mai e viața ta?

- Sunt bine. Ne place foarte mult în Oregon.

- Și eu sunt bine. Îți mulțumesc de întrebare. Sunt curat și treaz, Christi, sincer. În sfârșit, am renunțat la băutură și droguri pentru totdeauna. Se pare că nu voi mai practica dreptul, dar mă simt foarte bine.

Ea mai auzise acele lucruri.

- Asta e bine, Nate, zise ea cu prudență, formulând două fraze în avans.

Stabiliră să ia cina seara următoare, având suficient timp pentru a pregăti copiii, a pune casa la punct și a-i permite lui Theo să decidă care avea să fie rolul lui. Suficient timp ca să repete și să planuiască ieșiri.

- N-o să vă încurc, promise Nate înainte să închidă.

Theo hotărî să stea până mai târziu la serviciu și să nu asiste la întâlnire. Nate o strânse în brațe pe Angela. Austin doar dădu mâna cu el. Hotărâse să nu facă mult caz de cât crescuseră. Christi

zăbovi în camera ei o oră, lăsându-i timp tatălui să se obișnuiască din nou cu copiii lui.

Nici nu avea să-i împovăreze cerându-și scuze pentru lucruri pe care nu le mai putea schimba. Stăteau pe podea în salon și vorbeau despre școală, balet și fotbal. Salem era un oraș frumos, mult mai mic decât D.C., și copiii se adaptaseră foarte bine, având mulți prieteni, o școală bună și profesori simpatici.

Cina era alcătuită din spaghetti și salată și dură o oră. Nate le povesti despre jungla braziliană, luându-i în călătoria lui în căutarea clientei dispărute. Christi nu prea citise ziarele, pentru că nu știa nimic de cazul Phelan.

La șapte fix, el spuse că trebuia să plece. Copiii aveau teme de făcut și, a doua zi dimineață, trebuiau să se ducă la școală devreme.

- Am meci de fotbal mâine, tată, spuse Austin și lui Nate aproape că i se opri inima în loc.

Nici nu mai ținea minte de când nu i se mai spusese „tată”.

- E la școală, zise Angela. Poți să vii?

Mica fostă familie trăi un moment stânjenitor, privindu-se unul pe altul. Nate habar nu avea ce să spună.

Christi salvă situația, spunând:

- O să vin și eu. Am putea să stăm de vorbă.

- Bineînțeles c-o să vin, spuse el.

Copiii îl îmbrățișară la plecare. Îndepărtându-se cu mașina, Nate bănuia că

fosta lui soție voia să-l vadă două zile la rând ca să-i examineze ochii. Cunoștea semnele.

Nate rămase în Salem trei zile. Urmări meciul de fotbal și fu extrem de mândru de fiul său. Fu invitat din nou la cină, dar acceptă să se ducă numai dacă avea să fie și Theo acasă. Luă masa de prânz cu Angela și prietenii ei la școală.

După trei zile, veni timpul să plece. Copiii trebuiau să-și reia programul normal, fără complicațiile pe care le aducea Nate. Christi se săturase să mai pretindă că nu se întâmplase niciodată nimic între ei. Iar Nate începuse să se atașeze de copiii săi. Le promise să-i sune, să comunice cu ei prin e-mail și să-i revadă în curând.

Părăsi orașul Salem cu inima frântă. Cât de jos putea să decadă un om ca să piardă o asemenea familie minunată? Nu își amintea aproape nimic despre copii când fuseseră mici - piese de teatru montate la școală, costume de Halloween, dimineți de Crăciun, drumuri la magazine. Acum erau mari și îi creștea un alt bărbat.

O luă spre est și se lăsă furat de trafic.

În timp ce Nate trecea prin Montana gândindu-se la Rachel, Hark Gettys înaintă o cerere de anulare a răspunsului ei la acțiunea de contestare a testamentului. Motivele lui erau clare și evidente și își susținea atacul cu o expunere de douăzeci de pagini la care lucrase timp de o lună. Era 7 martie, trecuseră aproape trei luni de la moartea domnului Phelan, aproape două de la intrarea lui Nate O'Riley în scenă, aproape trei săptămâni de la începutul depozițiilor, mai erau patru luni până la proces și tribunalul tot nu avea competență jurisdicțională asupra lui Rachel Lane. În ciuda afirmațiilor avocatului ei, nu se vedea nici urmă de ea. La dosar nu exista nici un document oficial pe care să fie semnătura ei.

Hark o numea „partea fantomă”. El și ceilalți contestatari luptau împotriva unei umbre. Femeia urma să moștenească unsprezece miliarde de dolari. Cel puțin, putea să semneze o notificare și să respecte legea. Dacă se ostenise să angajeze un avocat, cu siguranță putea să se supună jurisdicției tribunalului.

Trecerea timpului le convenea de minune moștenitorilor, deși le era foarte greu să aibă răbdare când se gândeau la asemenea bogăție. Fiecare săptămână ce trecea fără un cuvânt din partea lui Rachel era o dovadă în plus că pe aceasta nu o interesa acel lucru. La întâlnirile de vineri dimineața, avocații Phelan revizuiau depozițiile, discutau despre clienții lor și își puneau la punct strategia de la proces. Dar își petreceau cea mai mare parte a timpului făcând speculații cu privire la motivul pentru care Rachel nu își făcuse apariția. Erau fascinați de posibilitatea ridicolă că n-ar fi interesat-o banii. Era absurd și totuși, într-un fel, acel subiect reușea să apară în discuție în fiecare vineri dimineața.

Săptămânile se transformă în luni. Câștigătoarea loteriei nu își revendica premiul.

Mai exista un motiv important pentru presarea celor care apărau testamentul lui Troy. Numele lui era Snead. Hark, Yancy, Bright și Langhorne vizionaseră caseta cu depoziția martorului lor principal până când o învățaseră pe de rost și nu îl credeau capabil să-i convingă pe jurați. Nate O'Riley îl făcuse de râs și asta numai la o depoziție. Își închipuiau cât de ascuțite aveau să fie pumnalele la proces, în fața unui juriu alcătuit îndeosebi din oameni de clasă mijlocie, care făceau eforturi să-și achite facturile lunare. Snead băgase în buzunar jumătate de milion ca să-și spună povestea. Ar fi fost foarte greu.

Problema cu Snead era evidentă. Mințea și mincinoșii erau, de obicei, dați în vileag la proces. După ce Snead se încurcase atât de rău la depoziție, avocaților le era groază să-l aducă în fața unor jurați. Încă o minciună sau două dezvăluite lumii și cazul lor s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Semnul din naștere făcuse ca Nicolette să fie inutilă ca martoră.

Nici propriii lor clienți nu erau deosebit de simpatici. Cu excepția lui Ramble, care era cel mai înspăimântător dintre toți, fiecare primise câte cinci milioane cu care să pornească în viață. Nici un jurat nu avea să câștige atâta într-o viață. Copiii lui Troy puteau să se vaite că avuseseră un tată absent, dar jumătate din jurați aveau să provină din familii dezbinat.

Lupta dintre psihiatri era partea care îi îngrijora cel mai tare. Nate O'Riley făcuse praf doctori în săli de judecată mai bine de douăzeci de ani. Cei patru înlocuitori nu ar fi rezistat atacurilor lui brutale.

Pentru a evita un proces, trebuiau să ajungă la o înțelegere. Pentru aceasta, trebuiau să găsească un punct slab. Aparenta lipsă de interes a lui Rachel Lane era mai mult decât suficientă și, cu siguranță, cea mai bună șansă a lor.

Josh reciti „Cererea de Anulare” cu admirație. Îi plăceau la nebunie manevrele juridice, trucurile și tacticile, și când cineva, chiar și un adversar, o făcea bine, el aplauda în tăcere. Totul la

mișcarea lui Hark era perfect - momentul, argumentarea, expunerea excelentă.

Contestatarii aveau un caz slab, dar problemele lor erau mărunte în comparație cu cea a lui Nate. Acesta nu avea clientă. El și Josh izbutiseră să ascundă acest lucru timp de două luni, dar acum se terminase cu vicleșugurile.

Daniel, cel mai mare dintre copiii săi, insistă să se întâlnească într-un bar. Nate găsi locul după lăsarea întinericului, la două străzi distanță de campus, pe o stradă plină de baruri și cluburi. Muzica, reclamele luminoase la bere, studentele care strigau de peste drum - totul era prea familiar. Era Georgetown cu numai câteva luni în urmă și nimic din toate acestea nu îl atrăgea. Cu un an în urmă, ar fi strigat și el, le-ar fi însoțit dintr-un bar în

altul, crezând că mai avea douăzeci de ani și putea să o țină așa toată noaptea.

Daniel aștepta într-un separeu mic, împreună cu o fată. Amândoi fumau. Fiecare avea în față câte o sticlă de bere. Tatăl și fiul își strânseseră mâinile, pentru că orice alt gest de afecțiune l-ar fi făcut pe tânăr să se simtă jenat.

- Ea e Stef, zise Daniel, prezentându-i fata. E manechin, adăugă apoi repede, arătându-i tatălui său că umbla cu femei de calitate.

Dintr-un anumit motiv, Nate sperase să stea câteva ore numai cu fiul său. Dar acest lucru nu avea să se întâmple.

Primul lucru pe care îl remarcă la Stef fu rujul ei gri, aplicat din belșug pe buzele groase, care abia se mișcară când îi aruncă semizâmbetul obligatoriu. Era, cu siguranță, destul de ștearsă și de slabă pentru a fi manechin. Brațele ei semănau cu niște cozi de mătură. Deși Nate nu putea să le vadă, știa că picioarele slăbănoage îi ajungeau până la subsuori și, fără îndoială, avea cel puțin două tatuaje în jurul gleznelor.

Nate nu o plăcu din prima clipă și avu impresia că sentimentul era reciproc. Cine putea să știe ce îi spusese Daniel.

Daniel absolvise colegiul la Grinnell cu un an în urmă și își petrecuse vara în India. Nate nu îl mai văzuse de un an și o lună. Nu se dusese la înmânarea diplomei de absolvire, nu îi trimisese nici o felicitare sau cadou și nici nu se ostenise să-l sune ca să-l felicite. La masă era o atmosferă suficient de încordată și fără ca manechinul să pufăie din țigară și să se uite la Nate complet indiferentă.

- Vrei o bere? îl întrebă Daniel când se apropie un chelner.

Era o întrebare plină de cruzime, o mică săgeată menită să provoace durere.

- Nu, doar apă, spuse Nate și Daniel îi strigă chelnerului, după care întrebă: Tot treaz, hm?

- Întotdeauna, spuse Nate, zâmbind și încercând să pareze loviturile.

- Ai mai dat-o-n bară de vara trecută?

- Nu. Hai să vorbim despre altceva.

- Dan mi-a spus că ai fost la dezalcoolizare, zise Stef scoțând fumul pe nări.

Pe Nate îl surprinse faptul că era în stare să ducă o frază până la capăt. Cuvintele îi erau rare și vocea la fel de goală ca orbitele.

- Da, de câteva ori. Ce altceva ți-a mai spus?

- Și eu am fost, spuse ea. Dar numai o dată.

Părea mandră de realizarea ei și totuși întristată de faptul că nu avea experiență. Cele două sticle de bere din fața ei erau goale.

- Frumos, zise Nate, ignorând-o apoi.

Nu se putea preface că o plăcea și, peste o lună, două, ea avea să aibă o altă iubire serioasă.

- Cum merge școala? îl întrebă el pe Daniel.

- Care școală?

- Facultatea.

- Am abandonat-o, spuse tânărul cu o voce încordată.

Nate avea un rol în acea abandonare, dar nu știa exact cum și de ce. I se aduse apa.

- Ați mâncat? îi întrebă el atunci.

Stef se ferea să mănânce, iar lui Daniel nu îi era foame. Nate era lihnit, dar nu putea să mănânce singur. Se uită în jur. Undeva se fuma marijuana. Era o bombă zgomotoasă și murdară, genul de loc care îi plăcuse nu cu prea mult timp în urmă.

Daniel aprinse altă țigară, un Camel fără filtru, cea mai puternică otravă de pe piață, și suflă un nor de fum spre candelabrul ieftin de deasupra lor. Era furios și tensionat.

Fata se afla acolo din două motive. Ca să prevină un schimb aspru de cuvinte și, poate, chiar o bătaie. Nate bănuia că fiul lui nu avea nici un ban, că ar fi vrut să-și verse năduful asupra tatălui său pentru lipsa de sprijin, dar se temea să o facă, deoarece bătrânul era fragil și fusese predispus sinuciderii. Stef trebuia să-i stăpânească furia și limbajul.

Al doilea motiv era pentru ca întâlnirea să dureze cât mai puțin.

Îi trebuia cincisprezece minute ca să realizeze aceste lucruri.

- Ce mai face mama ta? întrebă el.

Daniel încercă să zâmbească.

- E bine. Am văzut-o de Crăciun. Tu ai fost plecat.

- Am fost în Brazilia.

O studentă îmbrăcată cu niște blugi foarte strâmți trecu pe lângă ei. Stef o examinează din cap până-n picioare și în ochii ei apărură, în sfârșit, un semn de viață. Fata era și mai slabă decât Stef. Când devenise atât de modern să fii slăbănog?

- Ce e în Brazilia? întrebă Daniel.

- O clientă, zise Nate sătul să tot povestească despre aventura lui.

- Mama zice că ai niște necazuri cu fiscalul.

- Sunt convins că asta îi face mare plăcere mamei tale.

- Cred că da. Nu părea îngrijorată. O să faci închisoare?

- Nu. Am putea să vorbim despre altceva?

- Tocmai asta e problema, tată, nu e nimic altceva în afară de trecut și acolo nu ne putem întoarce.

Stef, arbitrul, se uită la Daniel dând ochii peste cap ca pentru a spune: "Ajunge".

- De ce ai abandonat școala? întrebă Nate, dorind să termine mai repede.

- Din mai multe motive. Începusem să mă plictisesc.

- A rămas fără bani, zise Stef, sărindu-i în ajutor și aruncându-i lui Nate cea mai inexpressivă privire a ei.

- E adevărat? îl întrebă Nate.

- Asta e unul din motive.

Primul impuls al lui Nate fu să scoată carnetul de cecuri și să rezolve problemele copiilor. Așa făcuse întotdeauna. A fi părinte însemnase, pentru el, un lung drum la cumpărături. Dacă nu poți să fii acolo, trimite bani. Dar Daniel avea acum douăzeci și trei de ani, era absolvent de colegiu, umbla cu fete gen domnișoara Bulimia care se afla în fața lui și venise timpul ca el să

se înece sau să înoate de unul singur.

Și carnetul de cecuri nu mai era ceea ce fusese odată.

- E bine pentru tine, spuse Nate. Muncește un timp. Asta o să te facă să apreciezi școala.

Stef nu era de acord. Avea două prietene care abandonaseră școala și dispăruseră de pe fața pământului. În timp ce ea continua să trăncănească, Daniel se retrase într-un colț al separeului. Goli și cea de a treia sticlă. Nate avea o mulțime de discursuri despre alcool, dar știa cât de ridicol ar fi sunat.

După patru beri, Stef era beată și Nate nu mai avea nimic de spus. Scrise numărul de telefon din St. Michaels pe un șervețel și i-l dădu lui Daniel.

- Aici o să fiu în următoarele două luni aproximativ. Sună-mă dacă o să ai nevoie de mine.

- La revedere, tată, zise Daniel.

- Ai grijă de tine.

Nate ieși apoi în aerul rece și porni pe jos spre lacul Michigan.

Două zile mai târziu se afla în Pittsburgh pentru a treia și ultima întâlnire, care însă nu avea să aibă loc. Vorbise de două ori cu Kaitlin, fiica lui din prima căsătorie, și detaliile erau clare. Urmau să se întâlnească pentru cină la șapte și jumătate în fața restaurantului din holul hotelului unde stătea el. Apartamentul ei se afla la douăzeci de minute distanță. Îl chemă la opt și jumătate prin pager pentru a-i spune că o prietenă avusese un accident de mașină și se afla la spital, unde lucrurile nu arătau deloc bine.

Nate îi sugeră să ia masa împreună a doua zi la prânz. Kaitlin spuse însă că nu putea, deoarece prietena ei se lovise la cap, era între viață și moarte și ea avea de gând să nu o părăsească până când starea ei nu se stabilizează. Dat fiind că fiica lui bătea în retragere, Nate întrebă unde era spitalul. La început, ea nu știa, apoi nu fu sigură și, în final, gândindu-se mai bine, ideea unei vizite nu era prea bună, pentru că nu putea să plece de la căpătâiul prietenei.

El mănca în cameră, la o masă așezată lângă fereastră, cu vedere spre centrul orașului. Ciuguli din mâncare și se gândi la toate motivele posibile pentru care fiica lui nu voia să-l vadă. Un inel în nas? Un tatuaj pe frunte? Oare intrase în vreun cult și se răsesse în cap? Se îngrășase cu cincizeci de kilograme sau slăbise douăzeci și cinci? Era însărcinată?

Încerca să dea vina pe ea, ca să nu fie nevoit să înfrunte realitatea. Oare îl ura chiar atât de mult?

În singurătatea camerei sale de hotel, într-un oraș unde nu cunoștea pe nimeni, era ușor să-și plângă de milă și să sufere din nou din cauza greșelilor din trecut.

Puse mâna pe telefon și își făcu de lucru. Îl sună pe părintele Phil pentru a vedea cum mai stăteau lucrurile în St. Michaels. Phil avusese gripă și, din moment ce la subsolul bisericii era foarte frig, Laura nu îl lăsase să lucreze acolo. Minunat, își spuse Nate. Deși existau multe incertitudini în viitorul său, singurul lucru cert, cel puțin pentru viitorul apropiat, avea să fie promisiunea

unei activități constante în subsolul bisericii Trinity.

Îl sună pe Sergio pentru conversația săptămânală. Demonii erau ținuți sub control și el se simțea surprinzător de stăpân pe sine. În cameră era un mini-bar, dar nici nu se apropiase de el.

Sună la Salem și purtă o conversație plăcută cu Angela și Austin. Ciudat cum copiii mai mici voiau să vorbească, în timp ce cei mai mari, nu.

Îl sună pe Josh, care se afla în biroul său de la subsol și se gândea la încurcăturile cazului Phelan.

- Trebuie să vii acasă, Nate, spuse el. Am un plan.

49

Nate fu invitat la prima rundă a convorbirilor de pace. Erau vreo două motive pentru absența sa. În primul rând, Josh organiza întâlnirea la nivel înalt, astfel că se ținu pe terenul său. Deocamdată, Nate evitase să meargă la vechiul birou și voia să facă acest lucru și în continuare. În al doilea rând, avocații Phelan îi considerau pe Josh și pe Nate aliați, pe bună dreptate. Josh voia să dețină rolul de împăciuitoare, de intermediar. Pentru a căpăta încrederea unei părți, trebuia s-o ignore pe cealaltă, chiar și numai pentru scurt timp. Planul lui era de a se întâlni cu Hark și cu ceilalți, apoi cu Nate, și tot așa timp de câteva zile, dacă era nevoie, până când ajungeau la o înțelegere.

După un îndelung schimb de amabilități și alte discuții mărunte, Josh le solicită atenția. Aveau multe lucruri de vorbit. Avocații Phelan ardeau de nerăbdare să înceapă.

La o înțelegere se poate ajunge în câteva secunde, într-o pauză în timpul unui proces înflăcărat, când un martor se poticnește sau când un proaspăt președinte de companie vrea să o ia de la început și să scape de litigiile supărătoare. Dar se poate ajunge și după luni de zile, când se apropie termenul procesului. În general, avocații Phelan visau să se termine repede totul și întâlnirea de la biroul lui Josh era primul pas. Credeau, într-adevăr, că erau pe cale de a deveni milionari.

Josh începu prin a-și exprima cu diplomație părerea că aveau un caz cam subțire. Nu știuse nimic de planurile clientului său de a scoate la iveală un testament olograf și de a crea haos, dar cu toate acestea, era un testament valid. În ziua precedentă, își petrecuse două ore cu domnul Phelan la încheierea celui alt testament și era dispus să depună mărturie că știuse exact ce făcea. De asemenea, avea să depună mărturie, dacă era nevoie, că Snead nu se vedea nicăieri când se întâlniseră.

Cei trei psihiatri care îl examinaseră pe domnul Phelan fuseseră aleși cu grijă de copiii și fostele soții Phelan și avocații acestora, având referințe impecabile. Cei patru angajați acum erau ușor de învins. Autobiografiile lor erau subțiri. Lupta între experți ar fi fost câștigată de primii trei, după părerea lui.

Wally Bright era îmbrăcat cu cel mai bun costum al său, ceea ce nu spunea multe. Acceptă critica strângând din dinți și mușcându-și buza de jos ca să nu spună vreo prostie și luă notițe inutile, pentru că asta făceau și ceilalți. Nu îi stătea în fire să accepte asemenea jigniri, nici chiar din partea unui avocat renumit ca Josh Stafford. Dar avea să facă orice pentru bani. Cu o lună în urmă, în februarie, micul lui birou câștigase două mii șase sute de dolari și avusese cheltuieli de patru mii, ca de obicei. Wally nu se dusese acasă cu nimic. Bineînțeles, mai tot timpul și-l pierduse cu cazul Phelan.

Josh patina pe un strat subțire de gheață când vorbi de mărturiile clienților lor.

- Am vizionat casetele cu depozițiile lor, zise el cu tristețe. Ca să fiu sincer, cu excepția lui Mary Ross, cred că ar fi niște martori îngrozitori la proces.

Avocații lor nici nu crâcniră. Era o întâlnire de înțelegere, nu un proces.

El nu mai continuă însă să vorbească despre moștenitori. Cu cât spunea mai puțin, cu atât era mai bine. Avocații lor știau că ar fi fost distruși în cazul unui juriu.

- Așa ajungem la Snead, zise el. Am vizionat și depoziția lui și, sincer, dacă îl chemați ca martor la proces, ar fi o greșeală extraordinară. De fapt, după părerea mea, ar fi aproape un malpraxis.

Bright, Hark, Langhorne și Yancy se aplecară și mai mult asupra carnetelor. Snead era un cuvânt urât pentru ei. Se certaseră pentru a stabili cine fusese de vină pentru faptul că dăduseră greș în asemenea hal. Nu adormiseră făcându-și griji din cauza acelui individ. Pierduseră jumătate de milion și el nu putea să fie folosit ca martor.

- Îl cunosc pe Snead de aproape douăzeci de ani, spuse Josh, după care, timp de un sfert de oră, îl caracteriză ca fiind un majordom cu puține talente, un om bun la toate pe care nu se putea pune bază tot timpul, un servitor despre care domnul Phelan spunea adesea că ar fi vrut să-l concedieze.

Ei crezură fiecare cuvânt.

Gata cu Snead. Josh izbuti să le spulbere martorul principal fără ca măcar să pomenească de faptul că fusese mituit cu cinci sute de mii de dolari pentru a depune mărturie.

Și gata și cu Nicolette, care mințea împreună cu amicul ei Snead.

Nu reușiseră să găsească alți martori. Existau câțiva angajați nemulțumiți, dar aceștia nu voiau să apară la un proces. Oricum, mărturia lor era viciată. Mai erau doi rivali din lumea afacerilor care fuseseră spulberați când încercaseră să concureze cu Troy. Dar aceștia nu știau nimic despre capacitatea lui mintală. Cazul lor nu era prea solid, încheie Josh. Dar totul era riscant când era vorba de un juriu.

Apoi vorbi despre Rachel Lane ca și cum ar fi cunoscut-o de mulți ani. Nu dădu prea multe amănunte, dar oferă suficiente generalități pentru a da impresia că o cunoștea bine. Era o doamnă minunată care ducea o viață foarte simplă, într-o altă țară, și era genul de persoană care nu înțelegea litigiile. Nu suporta controversile. Disprețuia confruntările. Și fusese mai apropiată de bătrânul Troy decât știau majoritatea oamenilor.

Hark ar fi vrut să-l întrebe dacă o cunoscuse vreodată. O văzuse vreodată? Îi mai auzise numele înainte să se citească testamentul? Dar nu era nici timpul, nici locul pentru neînțelegeri. Banii erau pe cale de a fi puși pe masă și procentajul lui Hark era de șaptesprezece virgulă cinci.

Doamna Langhorne investigase orașul Corumbá și se întrebă din nou ce putea să facă o americană de patruzeci și doi de ani într-un asemenea loc. Ea și Hark deveniseră confidenți pe ascuns, în spatele lui Bright și a lui Yancy. Discutaseră îndelung fără să dezvăluie anumitor reporteri locul unde se afla Rachel Lane. Presa avea să o găsească în Corumbá, cu siguranță. Aveau să o facă să iasă la iveală și, între timp, să afle ce planuri avea în privința banilor. Dacă, așa cum sperau și visau ei, nu îi voia, atunci clienții lor puteau să ceară toți banii.

Era un risc și încă mai discutau.

- Ce intenționează Rachel Lane să facă cu toți acești bani? întrebă Yancy.

- Nu sunt sigur, spuse Josh, ca și cum ar fi discutat cu Rachel în fiecare zi. Probabil că o să păstreze o anumită sumă și o să dea cea mai mare parte societăților de binefacere. După părerea mea, acesta e motivul pentru care Troy a procedat așa. Și-a închipuit că, dacă banii vor ajunge în mâinile clienților dumneavoastră, s-ar risipi în nouăzeci de zile. Lăsându-i-i lui Rachel, a știut că vor ajunge la cei care au nevoie.

Urmă un moment îndelungat de tăcere. Visele se destrămară încet. Rachel Lane exista cu adevărat și nu avea să refuze banii.

- De ce nu apare? întrebă Hark, în cele din urmă.

- Ei bine, ar trebui să o cunoașteți ca să aveți răspunsul la această întrebare. Banii nu înseamnă nimic pentru ea. Nu s-a așteptat să fie trecută în testamentul tatălui ei. Apoi, dintr-o dată, află că a moștenit miliarde. E încă șocată.

Alt moment îndelungat de tăcere, în timp ce avocații mângăleau pe carnețele.

- Suntem pregătiți să ajungem la Curtea Supremă, dacă e nevoie, spuse Langhorne. Își dă seama că ar putea să dureze ani de zile?

- Da, spuse Josh. Și acesta e un motiv pentru care ar vrea să cerceteze posibilitățile unei înțelegeri.

Acum progresau.

- De unde începem? întrebă Wally Bright.

Era o întrebare dificilă. Într-o parte a mesei era un vas cu aur ce valora aproximativ unsprezece miliarde. Impozitele aveau să ia mai mult de jumătate, lăsând cinci. În partea cealaltă erau moștenitorii Phelan, dintre care toți erau faliți, în afară de Ramble. Cine avea să rostească prima cifră? Cât avea să fie? Zece milioane de moștenitor? Sau o sută?

Josh se gândise la toate.

- Să începem cu testamentul, zise el. Presupunând că e valid, în el este o clauză foarte clară cu privire la anularea darului pentru oricare dintre moștenitorii care l-ar ataca. Acest lucru e valabil pentru clienții dumneavoastră. Prin urmare, porniți de la zero. Apoi, potrivit testamentului, fiecare dintre clienții dumneavoastră primește o sumă de bani egală cu

datoriile pe care le aveau în ziua morții domnului Phelan.

Josh ridică o altă foaie de hârtie pe care o studie o clipă.

- Din câte am descoperit până acum, Ramble Phelan nu are nici o datorie, încă. Geena Phelan Strong avea datorii de patru sute douăzeci de mii în luna decembrie. Libbigail și Spike aveau datorii de aproximativ optzeci de mii. Mary Ross și soțul ei, doctoral, aveau datorii de nouă sute de mii. Troy Junior a scăpat de cea mai mare parte a lor într-un faliment sau altul, dar tot mai datora o sută treizeci de mii. Așa cum știm foarte bine, Rex deține recordul. El și frumoasa lui soție, Amber, datorau în ziua de nouă decembrie, un total de șapte virgulă șase milioane de dolari. Aveți ceva de menționat în legătură cu aceste cifre?

Nu. Cifrele erau corecte. Următoarea cifră îi preocupa pe ei.

- Nate O'Riley a luat legătura cu clienta sa. Pentru a pune capăt acestei probleme, ea oferă fiecăruia din cei șase moștenitori câte zece milioane de dolari.

Avocații nu calculaseră și nu scriseseră niciodată atât de repede. Hark avea trei clienți; șaptesprezece procente și jumătate însemna un onorariu de cinci milioane două sute cincizeci de mii de dolari. Geena și Cody se înțeleseseră cu doamna Langhorne la douăzeci la sută, astfel încât firma acesteia ar fi încasat două milioane de dolari. Aceeași cifră era valabilă și pentru Yancy, care trebuia să ceară aprobarea tribunalului, deoarece Ramble era încă minor. Iar Wally Bright, un luptător de stradă, care se chinuia să-și câștige existența oferind sfaturi scurte pentru divorțuri pe băncile autobuzelor, ar fi luat jumătate din cele zece milioane, conform contractului său cu Libbigail și Spike.

Wally reacționează primul. Deși inima îi încremenise și gâtul i se uscăse, izbuti să spună, cu o anumită doză de tupeu:

- În nici un caz clienta mea nu se va mulțumi cu mai puțin de cincizeci de milioane.

Ceilați clătinară și ei din capete. Se încrunțară și încercară să pară dezgustați de suma derizorie care li se oferea, în timp ce, în realitate, cheltuiau banii deja.

Wally Bright nici nu era în stare să scrie cincizeci de milioane corect. Dar izbuti să arunce suma ca un jucător la Las Vegas.

Înainte de întâlnire se înțeleseseră că, dacă avea să se discute despre bani, să nu accepte mai puțin de cincizeci de milioane de moștenitor. Sunase bine, înainte de întâlnire. Acum, cele zece milioane de pe masă arătau extrem de bine.

- Asta înseamnă cam unu la sută din avere, spuse Hark.

- Poți s-o iei și așa, spuse Josh. De fapt, există multe feluri în care poți să privești lucrurile. Dar eu prefer să pornesc de la zero, adică din punctul în care vă aflați acum, în sus, decât să mă uit la toată averea și s-o iau în jos.

Dar Josh voia să le câștige și încrederea. Se mai jucară cu cifrele puțin, după care el zise:

- Nu, eu unul, dacă l-aș reprezenta pe unul din moștenitori, n-aș accepta zece milioane.

Toți încremeniră și ascultară cu atenție.

- Nu e o femeie lacomă. Cred că Nate O'Riley ar putea s-o convingă să ofere câte douăzeci de milioane fiecărui moștenitor.

Onorariile se dublară - peste zece milioane pentru Hark. Câte patru milioane pentru Langhorne și Yancy. Sărmanul Wally, ajungând la zece acum, fu lovit deodată de diaree și ceru permisiunea să iasă din încăpere.

Nate era fericit și ocupat cu vopsitul ușii când sună celularul. Josh îl obligase să țină afurisitul de obiect la îndemână.

- Dacă e pentru mine, spune-i să-ți lase numărul, zise părintele Phil, care măsura un colț complicat pentru următoarea placă.

Era Josh.

- Nici n-ar fi putut să meargă mai bine, îl anunță el. M-am oprit la douăzeci de milioane, ei vor cincizeci.

- Cincizeci? Întrebă Nate, nevenindu-i să creadă.

- Da, dar deja cheltuiesc banii. Pun pariu că cel puțin doi dintre ei sunt la agentul de Mercedesuri chiar în clipa asta.

- Cine o să-i cheltuiască cel mai repede? Avocații sau clienții?

- Eu aș paria pe avocați. Uite ce e, tocmai am vorbit cu Wycliff. Întâlnirea s-a fixat pentru miercuri la trei, în biroul său. Atunci, ar trebui să încheiem afacerea.

- Abia aștept, spuse Nate, închizând telefonul.

Era timpul pentru o pauză de cafea. Se așezară pe jos, rezemați de perete și sorbiră din ceștile calde de tablă.

- Voiau cincizeci? Întrebă Phil, care știa detaliile de până acum.

Singuri la subsol, cei doi păstrasera puține secrete în timp ce lucraseră. Conversația era mai importantă decât progresarea Phil era cleric. Nate era avocat. Tot ce spuneau era acoperit de un fel de confidențialitate.

- E un punct bun de pornire, spuse Nate. Dar o să accepte mult mai puțin.

- Te aștepți să se termine totul?

- Sigur. Miercuri ne întâlnim cu judecătorul. El o să preseze și mai mult.

Până atunci, avocații și clienții lor își vor număra banii.

- Și când pleci?

- Cred că vineri. Vrei să vii?

- Nu-mi pot permite.

- Ba sigur că poți. Clienta mea va suporta cheltuielile. Poți să fii consilierul meu spiritual pe parcursul călătoriei. Banii nu sunt o problemă.

- N-ar fi corect

- Haide, Phil. O să-ți arăt Pantanalul. O să-i cunoști pe prietenii mei Jevy și Welly. O să ne plimbăm cu barca.

- Când ai povestit, n-ai făcut să pară prea plăcut.

- Nu e periculos. Mulți turiști călătoresc în Pantanal. E o mare rezervație naturală ecologică. Serios, Phil, dacă vrei, pot să rezolv totul.

- N-am pașaport, spuse el, sorbind din cafea. Și, în plus, am atâta treabă aici.

Nate avea să fie plecat o săptămână și, într-un fel, îi plăcea faptul că subsolul avea să arate la fel când avea să se întoarcă el.

- Doamna Sinclair poate să moară din zi în zi, spuse Phil încet. Nu pot să plec.

Biserica aștepta de cel puțin o lună ca doamna Sinclair să moară. Phil se temea să plece și până la Baltimore. Nate știa că n-ar fi plecat niciodată din țară.

- Deci o s-o revezi, spuse Phil.

- Da.

- Ai emoții?

- Nu știu. Abia aștept s-o văd, dar nu sunt sigur că ea vrea să mă vadă. E foarte fericită și nu vrea nimic din lumea asta. O să se supere dacă mă duc iarăși cu probleme juridice.

- Atunci, de ce o faci?

- Pentru că n-avem nimic de pierdut. Dacă refuză banii din nou, suntem în aceeași situație ca acum. Partea cealaltă primește totul.

- Ceea ce ar fi un dezastru.

- Da. Ar fi greu de găsit niște oameni mai puțin pregătiți decât moștenitorii Phelan ca să folosească o sumă mare de bani. Or să se omoare cu ei.

- Nu poți să-i explici asta lui Rachel?

- Am încercat. Nici nu vrea să audă.

- Așadar, n-o să se răzgândească?

- Nu. Niciodată.

- Și călătoria până acolo e o pierdere de timp?

- Mă tem că da. Dar, cel puțin, o să încercăm.

50

Cu excepția lui Ramble, toți moștenitorii insistaseră să se afle ori în incinta tribunalului, ori în preajmă, în timpul ședinței. Fiecare avea un celular, la fel ca fiecare dintre avocații din biroul lui Wycliff.

Nici clienții, nici avocații lor nu prea adormiseră.

De câte ori devine omul milionar din senin? Cel puțin de două ori, în cazul moștenitorilor Phelan, care își promisera să fie mult mai înțelepți de data aceasta. Pentru că nu avea să li se ofere altă șansă.

Se plimbau pe coridoarele tribunalului, așteptând. Fumau afară lângă ușile de la intrare. Se încălzeau în mașinile lor, în parcare, agitându-se. Se uitau la ceasuri, încercând să citească ziare, sporovăiau plini de nervozitate când se ciocneau unii de alții.

Nate și Josh stăteau într-o parte a încăperii. Josh, bineînțeles, purta un costum negru, scump. Nate purta o cămașă de blugi cu pete de vopsea albă pe guler. Nu avea cravată. O pereche de blugi și niște bocanci îi completau ținuta.

Wycliff se adresa întâi avocaților Phelan, pe care îi informă că nu era dispus să anuleze răspunsul lui Rachel Lane, cel puțin nu în momentul acela. Erau prea multe în joc pentru a o elimina. Domnul O'Riley făcea o treabă foarte bună în a-i reprezenta interesele; așadar, totul avea să decurgă așa cum fusese stabilit.

Scopul acelei întâlniri era de a examina posibilitățile unei înțelegeri, ceva ce orice judecător își dorea pentru fiecare caz. Wycliff încă mai visa la un proces de senzație, urât și prelungit, dar n-ar fi recunoscut niciodată. Era datoria lui să îndemne și să convingă părțile să ajungă la o înțelegere.

Nu avea să fie nevoie de îndemnuri și muncă de convingere.

Domnul judecător citise din nou toate cererile și documentele și vizionase fiecare minut din fiecare depoziție. Recapitulă probele și le spuse cu gravitate lui Hark, Bright, Langhorne și Yancy că, după părerea lui, nu aveau un caz solid.

Ei primiră bine vestea, nefiind deloc surprinși. Bani erau pe masă și ei erau nerăbdători să-i ia. Insultă-ne cât vrei, își spuseră ei, dar hai să ajungem mai repede la bani.

Pe de altă parte, spunea Wycliff, nu se știe niciodată ce ar putea face un juriu. Vorbea ca și cum ar fi alcătuit câte un juriu în fiecare săptămână, ceea ce nu era cazul. Și avocații știau acest lucru.

Îi ceru lui Josh să prezinte pe scurt ce se discutase la ședința de luni, cu două zile în urmă.

- Vreau să știm exact cum stăm, spuse el.

Josh fu scurt. Concluzia era simplă. Moștenitorii voiau câte cincizeci de milioane de fiecare. Rachel, singura beneficiară majoră, oferea numai douăzeci de milioane pentru o înțelegere, fără să admită faptul că cealaltă parte ar fi avut dreptate.

- E o diferență substanțială, remarcă Wycliff.

Nate era plictisit, dar încerca să pară atent. Erau niște negocieri importante privind împărțirea uneia din cele mai mari averi din lume create prin propriile puteri. Josh îl certase pentru felul cum venise îmbrăcat, însă lui nu-i păsa. Se menținea interesat urmărind chipurile avocaților. Aceștia erau nervoși, nu neliniștiți sau îngrijorați, ci în vervă și disperați să afle cât aveau să primească. Ochii le erau ageri și pătrunzători, iar mișcărilor mâinilor, impulsive.

Mult mai amuzant ar fi fost dacă s-ar fi ridicat deodată, ar fi anunțat că Rachel nu oferea nici un ban pentru înțelegere și ar fi ieșit ca o vijelie din încăpere. Ar fi rămas șocați câteva secunde, după care ar fi luat-o la fugă după el ca niște câini înfometați.

Când termină Josh, Hark vorbi în numele grupului. Avea însemnări și se gândise mult timp la ce avea să spună. Le captă atenția, recunoscând că acel caz nu urmărea cursul pe care îl doriseră ei. Clienții lor nu erau niște martori buni. Actualii psihiatri nu erau la fel de buni ca primii trei. Snead nu era de bază. Recunoscuse toate acele lucruri și sinceritatea sa fu admirabilă.

În loc să discute despre teorii juridice, Hark vorbi despre oameni, despre clienții lor, copiii Phelan și admise că, la suprafață, nu erau deloc niște

persoane simpatice. Dar, o dată ce treceai dincolo de suprafață și ajungeai să-i cunoști atât de bine ca avocații lor, îți dădeai seama că, pur și simplu, nu avuseseră încotro. În copilărie, fuseseră bogați și răsfățați, crescuți în puf de doici care veneau și plecau, complet ignorați de tatăl lor, care era ori în Asia pentru a cumpăra fabrici, ori la birou, trăind cu ultima secretară. Hark nu voia să-l denigreze pe decedat, dar domnul Phelan fusese ceea ce fusese. Mamele lor erau, de asemenea, ciudate, dar și ele trăiseră o viață de coșmar alături de Troy.

Copiii Phelan nu crescuseră în familii normale. Nu fuseseră învățați lucrurile pe care majoritatea copiilor le învață de la părinții lor. Tatăl lor fusese un mare om de afaceri după a cărui aprobare tânjiseră, dar pe care nu o obținuseră niciodată. Mamele lor își făcuseră de lucru pe la cluburi, cu diverse cauze și cu arta cumpărăturilor. Pentru tatăl lor, a le oferi copiilor posibilitatea de a porni cum trebuia în viață însemna, pur și simplu, să îi dăruiască fiecăruia câte cinci milioane de dolari când împlinea douăzeci și unu de ani. Fusese mult prea târziu și mult prea devreme. Banii nu puteau oferi înțelepciunea, îndrumarea și dragostea de care avuseseră nevoie în copilărie. Și dovediseră foarte clar că nu fuseseră pregătiți pentru responsabilitățile pe care le presupunea bogăția.

Darurile fuseseră dezastruoase și, totuși, îi făcuseră să se și maturizeze. Acum, când înaintaseră în vârstă, copiii Phelan realizau greșelile făcute. Se rușinau de cât de nesăbuiți fuseseră cu banii. Închipuiește-ți cum ar fi să te trezești într-o bună zi ca fiul răătăcitor, așa cum pășise Rex o dată, la treizeci și doi de ani - divorțat, falit și stând în fața unui judecător care vrea să te bage în închisoare pentru că n-ai plătit pensia alimentară a copilului. Închipuiește-ți cum ar fi să stai la închisoare unsprezece zile, în timp ce fratele tău, de asemenea falit și divorțat, încearcă să-ți convingă mama să te scoată pe cauțiune. Rex spunea că își petrecuse timpul în spatele gratiilor încercând să își dea seama unde se duseseră banii.

Viața fusese grea pentru copiii Phelan. Multe din rănilor lor și le făcuseră singuri, dar multe fuseseră inevitabile din cauza tatălui lor.

Supremul gest de neglijare al tatălui lor fusese acel testament scris de mână. Nu avea să înțeleagă niciodată răutatea acelui om care îi respinsese, copii fiind, îi pedepsise ca adulți și îi exclusese ca moștenitori.

Hark încheie, spunând:

- Sunt Phelani, sânge din sângele lui Troy, la bine și la rău și, cu siguranță, merită o parte dreaptă din averea tatălui lor.

După ce termină, Hark se așază și în jur se făcu liniște. Era un apel din inimă, iar Nate, Josh și chiar și Wycliff fură mișcați. N-ar fi avut nici o șansă în fața unui juriu, pentru că n-ar fi putut să recunoască în mod deschis că nu aveau nici un caz. Dar pentru acel moment și acel loc, micul discurs al lui Hark era perfect.

Se presupunea că Nate ținea banii, cel puțin acela era rolul lui în jocul respectiv. Ar fi putut să se tocmească, să-i țină în șah și să blufeze o oră, după care să scoată câteva milioane din avere. Dar, pur și simplu, nu avea chef. Dacă Hark putea să treacă direct la subiect, și el putea. Oricum, totul

era un truc.

- Care e limita voastră? îl întrebă el pe Hark, privirile întâlnindu-li-se asemenea radarului.

- Nu știu dacă avem o limită, dar cred că suma de cincizeci de milioane de moștenitor este rezonabilă. Știu că pare mult și chiar este, dar gândiți-vă la mărimea averii. După achitarea impozitelor, tot mai vorbim de numai vreo cinci la sută din bani.

- Cinci la sută nu e foarte mult, spuse Nate și lăsă cuvintele să plutească între ei.

Hark se uită la el, dar ceilalți, nu. Erau aplecați asupra carnețelor, cu stilourile pregătite, pentru următoarea rundă de calcule.

- Chiar nu este, spuse Hark.

- Clienta mea va fi de acord cu cincizeci de milioane, spuse Nate.

În clipa aceea, clienta lui probabil îi învăța cântece din Biblie pe copii la umbra unui copac pe malul râului.

Wally Bright tocmai câștigase un onorariu de douăzeci și cinci de milioane de dolari și primul său impuls fu de a da fuga în partea cealaltă a încăperii și a-i săruta picioarele lui Nate. În schimb, se încruntă inteligent și notă niște lucruri cu grijă, lucruri pe care nu putea să le citească.

Josh știa că așa avea să se întâmple, bineînțeles, pentru că oamenii lui făcuseră calculele, dar Wycliff nu se așteptase. Tocmai se ajunsese la o înțelegere, deci nu avea să aibă loc nici un proces. Trebuia să pară încântat.

- Ei bine, ați ajuns la o înțelegere? întrebă el.

Din obișnuință, avocații se adunară în jurul lui Hark și încercară să șușotească, dar nu găseau cuvinte.

- Ne-am înțeles, anunță Hark, mai bogat cu douăzeci și șase de milioane de dolari.

Se întâmpla ca Josh să aibă la el un formular tip pentru încheierea unui acord. Tocmai se apucaseră să-l completeze, când, deodată, avocații Phelan își aduseră aminte de clienții lor. Cerură să fie scuzați și dădură fuga pe coridor, câte un celular apărând din fiecare buzunar. Troy Junior și Rex așteptau lângă un automat de băuturi răcoritoare de la primul etaj. Geena și Cody citeau ziarele într-o sală de ședințe goală. Spike și Libbigail stăteau în vechea lor mașină parcată pe stradă. Mary Ross se afla în Cadillacul ei în parcare. Ramble era acasă, la subsol, cu ușa încuiată și cu căștile la urechi, într-o altă lume.

Înțelegerea nu avea să fie perfectată decât atunci când era semnată și aprobată de Rachel Lane. Avocații Phelan voiau ca totul să fie strict confidențial. Wycliff acceptă să sigileze dosarul.

După o oră, acordul fu încheiat. Îl semnară toți moștenitorii Phelan și avocații lor. Îl semnă și Nate.

Nu mai trebuia decât o semnătură. Nate îl informă că avea nevoie de câteva zile pentru a o obține.

Dacă ar fi știut ei, se gândi el când ieși din tribunal.

Vineri după-amiază, Nate și pastorul pleacă din St. Michaels cu mașina avocatului. Conducea pastorul pentru a se obișnui cu ea, în timp ce Nate trăgea un pui de somn pe scaunul din dreapta. Când traversară Bay Bridge, se trezi și îi citi lui Phil acordul final, deoarece acesta voia toate amănuntele.

Avionul Gulfstream IV al corporației „The Phelan Group” aștepta la aeroportul Baltimore - Washington. Era elegant și strălucitor, suficient de mare pentru a transporta douăzeci de persoane în orice colț al lumii. Phil vru să-l vadă de aproape, așa că îi rugară pe piloți să facă un tur. Nici o problemă. Orice dorea domnul O’Riley. Cabina era numai din piele și lemn, cu canapele, fotolii rabatabile, o masă de conferințe și câteva televizoare. Nate ar fi vrut să călătorească la fel ca o persoană de rând, dar Josh insistase.

Privi în urma lui Phil, care se îndepărta cu mașina, după care urcă iarăși în avion. În nouă ore avea să fie la Corumbá.

Acordul era intenționat subțire, conținând cât mai puține cuvinte cu putință și cele mai scurte și mai simple pe care le puteau inventa creatorii acestor documente imposibile. Josh îi pusese să îl rescrie de nenumărate ori. Dacă Rachel avea cea mai mică înclinație să-l semneze, era absolut necesar ca ea să înțeleagă despre ce era vorba. Nate avea să fie acolo pentru a-i oferi explicațiile necesare, dar acesta știa că ea nu avea prea multă răbdare în asemenea chestiuni.

Bunurile pe care le moșteneau conform ultimului testament al tatălui ei aveau să fie incluse într-o societate numită „Rachel Trust”, din lipsa unei denumiri mai cu imaginație. Capitalul de bază avea să rămână intact timp de zece ani, numai dobânzile și profiturile putând să fie oferite societăților de binefacere. După zece ani, cinci la sută din capitalul fix pe an, pe lângă dobânzi și profituri, puteau fi cheltuiți cum găseau de cuviință administratorii. Plățile anuale urmau să fie administrate în diverse scopuri caritabile, cu accent pe activitatea organizației „Triburile Mondiale”. Însă limbajul era atât de imprecis, încât administratorii puteau folosi banii pentru orice acțiune de binefacere. Administratorul principal era Neva Collier, de la „Triburile Mondiale”, care avea autoritatea de a numi până la doisprezece alți administratori pentru a o ajuta. Aceștia se conduceau singuri și îi raportau lui Rachel, dacă aceasta voia.

De asemenea, dacă aceea îi era dorința, Rachel nu avea să vadă sau să se atingă de bani niciodată. Societatea avea să fie înființată cu ajutorul avocaților aleși de organizația „Triburile Mondiale”.

Era o soluție atât de simplă.

Nu era nevoie decât de o semnătură, un scurt Rachel Lane, sau indiferent care era ultimul nume. O semnătură pe actul de înființare, una pe acord și cazul Phelan avea să fie închis fără alte probleme. Nate putea să meargă mai departe, să-și înfrunte problemele, să-și ia medicamentele și să înceapă să-și refacă viața. Era nerăbdător să înceapă.

Dacă ea refuza să semneze actul de înființare și acordul, Nate avea nevoie de semnătura ei pe un document de renunțare. Putea să refuze moștenirea, dar trebuia să înștiințeze tribunalul.

O renunțare ar fi făcut ca testamentul lui Troy să fie lipsit de valoare.

Rămânea valid, dar nu era operabil. Bunurile nu aveau unde să treacă. Era ca și cum el ar fi murit fără să aibă un testament. Legea ar fi împărțit averea în șase, pentru fiecare moștenitor.

Cum avea să reacționeze ea? I-ar fi plăcut să creadă că va fi încântată să-l vadă, dar nu era convins de acest lucru. Își aminti cum îi făcuse cu mâna în timp ce el se îndepărta pe râu, cu puțin înainte să fie răpus de febra dengue. Stătea în mijlocul oamenilor ei, făcându-i cu mâna, spunându-i adio pentru totdeauna. Nu voia să fie deranjată cu lucruri mondene.

51

Valdir aștepta la aeroportul din Corumbá când avionul Gulfstream lunecă pe pistă spre clădire. Era unu noaptea; aeroportul era pustiu, numai câteva avioane mici aflându-se în capătul îndepărtat al pistei. Nate se uită la ele și se întrebă dacă cel al lui Milton mai fusese adus din Pantanal.

Se salutară ca niște prieteni vechi. Valdir fu impresionat de cât de sănătos părea Nate. Când se văzuseră ultima oară, Nate se clătina pe picioare din cauza febrei dengue și arăta ca un schelet.

Plecară cu Fiatul lui Valdir, cu geamurile deschise, aerul cald și sufocant mângâindu-i fața lui Nate. Piloții îi urmau cu un taxi. Străzile prăfuite erau pustii. Nu se vedea picior de om. Când ajunseră în centru, opriră în fața la „Palace Hotel” și Valdir îi dădu o cheie.

- Camera două sute doisprezece, spuse el. Ne vedem la șase.

Nate dormi patru ore și aștepta pe trotuar când soarele. Își făcu apariția dintre clădiri. Cerul era senin și acesta fu unul din primele lucruri pe care le remarcă. Sezonul ploios se sfârșise cu o lună în urmă. Vremea mai răcoroasă se apropia, deși la Corumbá, temperatura maximă din cursul zilei rareori scădea sub treizeci și cinci de grade.

În sacul greu de voiaj avea documentele, un aparat de fotografiat, un nou SatFone, un nou celular, un pager, un sfert de galon din cel mai puternic insecticid cunoscut de chimia modernă, un mic dar pentru Rachel și două schimburi de haine. Membrele îi erau acoperite în întregime; pantaloni groși kaki peste picioare, mâneci lungi peste brațe. Probabil că avea să transpire puțin, dar nici o insectă nu avea să-i penetreze armura.

Valdir sosi fix la șase și porniră în viteză spre aeroport. Orașul prindea viață încet, încet.

Valdir închiriasse un elicopter de la o companie din Campo Grande cu o mie de dolari ora. Putea să transporte patru pasageri, avea doi piloți și o rază de vreo cinci sute de kilometri.

Valdir și piloții studiaseră hărțile pe care le făcuse Jevy după râul Xeco și după afluenții care îl umpleau. Dar fiind că nivelul apelor nu mai era ridicat, era mult mai ușor de navigat prin Pantanal, atât pe apă cât și pe calea aerului. Fiecare râu era în matca lui. Lacurile erau la fel. *Fazendas* se aflau deasupra apelor și puteau fi găsite pe hărți.

Urcându-și bagajul în elicopter, Nate încercă să nu se gândească la ultimul lui zbor pe deasupra Pantanalului. În nici un caz nu putea să se prăbușească de fiecare dată când zbura.

Valdir prefera să rămână la sol, aproape de un telefon. Nu îi plăcea să zboare, mai ales cu un elicopter, și mai ales deasupra Pantanalului. Cerul era senin și fără nici un nor când decolară. Nate avea centură de siguranță, ham și cască. Zburară deasupra râului Paraguay. Pescarii le făcură cu mâinile. Băieții care se aflau în apă până la genunchi se opriră și priviră în sus. Zburară peste o *chalana* încărcată cu banane care se îndrepta spre nord, în aceeași direcție ca ei. Apoi, o altă *chalana* șubredă se îndrepta spre sud.

Nate se obișnuie cu zgomotul și vibrațiile elicopterului. Îi asculta în căști pe cei doi piloți vorbind în portugheză. Își aminti de *Santa Loura* și de starea de mahmureală în care fusese ultima oară când plecase din Corumbá spre nord.

Se ridicară la șase sute de metri și se menținură la acea altitudine. La treizeci de minute după decolare, Nate văzu magazinul lui Fernando.

Rămase uimit când văzu cât de diferit era Pantanalul de la un sezon la altul. Erau în continuare o mulțime de mlaștini, lagune și râuri care șerpuiau în toate direcțiile, dar era mult mai verde acum, că apele se retrăseseră.

Se menținură deasupra râului Paraguay. Cerul rămase senin și albastru sub privirea atentă a lui Nate. Își aminti de aterizarea forțată cu avionul lui Milton în Ajunul Crăciunului. Furtuna izbucnise din senin.

Coborând la trei sute de metri și dând roată, piloții începură să arate spre un anumit punct, ca și cum ar fi găsit ținta. Nate auzi cuvântul Xeco și văzu un afluent vărsându-se în Paraguay. El nu își amintea nimic în legătură cu râul Xeco. În timpul primei întâlniri cu acesta, stătuse ghemuit sub cort, pe fundul bărcii, dorindu-și să moară. Cotiră spre vest și se îndepărtară de râul principal, urmând cursul lui Xeco și îndreptându-se spre munții Boliviei. Piloții deveniseră mai preocupați de lucrurile de la sol. Se uitau după o *chalana* albastru cu galben.

Jos, Jevy auzi zumzetul îndepărtat al elicopterului și aprinse repede o rachetă de semnalizare. Welly făcu la fel. Rachetele arseră lăsând în urmă o dâră de fum albăstrui și argintiu. În câteva minute, elicopterul apăru în raza vizuală și se roti încet.

Jevy și Welly defrișaseră, la cincizeci de metri de marginea râului, o porțiune de pământ care se aflase sub apă cu numai o lună în urmă. Elicopterul se clătină și se legănă când se lăsă la sol.

După ce se opriră elicele, Nate sări afară și își îmbrățișă vechii prieteni. Nu îi mai văzuse de peste două luni și faptul că el se afla acolo era o surpriză pentru toți trei.

Timpu era prețios. Nate se temea de furtuni, de întuneric, de inundații și de țăntări și voia să se miște cât mai repede cu putință. Merseră până la *chalana*. Lângă aceasta era o barcă lungă și curată, care părea să aștepte să pornească în prima ei călătorie. Atașat de ea era un motor nou-nouț, din partea proprietății Phelan. Nate și Jevy urcară repede în ea, își luară la revedere de la Welly și de la piloți și porniră cu viteză.

Satele se aflau la două ore distanță, îi explică Jevy, strigând ca să se facă

auzit peste zgomotul motorului. El și Welly sosiseră în după-amiaza zilei precedente cu *chalana*. Râul devenise prea mic chiar și pentru aceasta, așa că acostaseră lângă un teren suficient de plat pentru a permite aterizarea elicopterului. După aceea, porniseră cu barca cea mică, apropiindu-se în cele din urmă de primul sat. Recunoscuse zona, dar întoarseră înainte să-i audă indienii.

Două ore, poate trei. Nate spera să nu fie cinci. În nici un caz nu avea să doarmă pe pământ, într-un cort sau într-un hamac. Nici un centimetru de piele nu avea să fie expus primejdiilor junglei. Ororile febrei dengue erau prea proaspete.

Dacă nu reușeau să o găsească pe Rachel el avea să se întoarcă la Corumbá cu elicopterul, avea să ceneze frumos cu Valdir, să doarmă într-un pat și să încerce din nou a doua zi. Proprietatea putea să cumpere afurisitul acela de elicopter, dacă era nevoie.

Însă Jevy părea încrezător, ceea ce nu era ceva neobișnuit. Spintecau apa, prova săltând ușor din cauza vitezei. Ce plăcut era să ai un motor care vuia neîntrerupt și eficient. Erau invincibili.

Nate fu fascinat din nou de Pantanal; aligatorii care dădeau din cozi în apa mică, păsările care zburau jos pe deasupra râului, acea izolare magnifică. Erau prea departe ca să vadă *fazendas*. Căutau oameni care trăiau acolo de secole.

Cu douăzeci și patru de ore în urmă, stătuse pe veranda căsuței, sub o pătură, bând cafea, privind bărcile cum intrau în apele golfului și așteptând ca părintele Phil să sune și să spună că se pregătea să se apuce de lucru la subsol. Îi trebui o oră ca să se adapteze complet locului unde se afla.

Râul nu-i era familiar. Ultima oară când îi găsiseră pe indienii Ipica se rătăciseră râu de tot, erau speriați, uzi, înfometați și se bazau pe un tânăr pescar. Râurile erau umflate și punctele de reper ale solului ascunse privirilor.

Nate se uită pe cer, ca și cum s-ar fi așteptat să cadă bombe. La prima umbră de nor negru, avea să pornească imediat înapoi.

Apoi, un cot al râului păru vag cunoscut, poate erau pe aproape. Oare avea să-l întâmpine cu un zâmbet și o îmbrățișare, vrând să stea la umbră și să sporovăiască? Oare exista vreo șansă să-i fi fost dor de el sau măcar să se fi gândit la el? Primise, oare, scrisorile lui? Era jumătatea lui martie, pachetele ar fi trebuit să ajungă. Oare avea o barcă nouă și toate medicamentele necesare?

Sau avea să fugă? Avea să se ducă la șef să-l roage s-o apere, să scape de american pentru ultima oară? Oare Nate avea să aibă ocazia măcar să o vadă?

Trebuia să fie ferm, mult mai categoric decât data trecută. Nu era vina lui că Troy făcuse un testament atât de ridicol și nici nu avea ce să facă în privința faptului că ea era fiica lui nelegitimă. Nici ea nu putea să schimbe lucrurile și nu-i cerea prea mult dacă o ruga să coopereze puțin. Ori semna actul de înființare, ori pe cel de renunțare la moștenire. Nu avea să plece fără semnătura ei.

Putea să întoarcă spatele lumii, dar avea să fie întotdeauna fiica lui Troy Phelan. Acest lucru în sine presupunea o mică doză de cooperare. Nate își repetă argumentele cu voce tare. Jevy nu-l auzea, oricum.

Avea să-i povestească despre frații ei. Avea să-i descrie o imagine îngrozitoare a ceea ce s-ar întâmpla dacă ei ar primi întreaga avere. Avea să enumere lucrurile bune pe care ar putea să le facă dacă, pur și simplu, ar semna actul de înființare. Repetă iar și iar.

Copacii se îndesiră pe ambele maluri, aplecându-se deasupra râului, unde se atingeau. Nate recunoscuse tunelul.

- Acolo, spuse Jevy, arătându-i în față pe partea dreaptă, spre locul unde văzuseră prima oară copiii înotând în râu.

Reduse viteza și trecură pe lângă prima așezare fără să vadă nici măcar un singur indian. Când colibele dispărură din raza vizuală, râul se bifurcă și brațele deveniră și mai mici.

Era un teritoriu familiar. Navigară în zigzag, afundându-se mai mult în pădure și munții se zăreau din când în când printre coroanele copacilor. Când ajunseră la a doua așezare, se opriră lângă un copac masiv, unde adormiseră prima noapte, când fuseseră acolo în ianuarie. Pășiră pe mal în același loc unde stătuse Rachel când le făcuse cu mâna, exact când febra dengue puneă stăpânire pe el. Banca era acolo, cu bețele de trestie legate strâns între ele.

Nate privea spre sat, în timp ce Jevy lega barca. Un tânăr indian alerga pe potecă spre ei. Motorul bărcii lor fusesese auzit. Nu vorbea deloc portugheza, dar, prin mârâieli și semne, le dădu de înțeles că trebuiau să rămână acolo, pe malul râului, până la noi ordine. Dacă îi recunoscuse, nu arăta. Părea speriat.

Astfel că se așezară pe bancă și așteptară. Era aproape unsprezece dimineața. Aveau multe de vorbit Jevy fusesse ocupat, conducând *chalanas* cu mărfuri și produse în Pantanal. Din când în când, conduseseră și câte un vas de turiști, unde câștiga mai bine.

Vorbiră despre ultima vizită a lui Nate, cum goniseră cu motorul împrumutat de la Fernando, ororile spitalului, eforturile lor de a o găsi pe Rachel în Corumbá.

- Îți spun eu, am tras mult cu urechea pe râu și femeia n-a venit, spuse Jevy. N-a fost la spital. Ai visat, prietene.

Nate nu avea de gând să-l contrazică. Nici el nu mai era sigur.

Proprietarul vasului *Santa Loura* îl ponegrise pe Jevy în oraș. Se scufundase sub comanda lui, dar toată lumea știa că furtuna fusesse de vină. Respectivul era un prost, oricum.

Așa cum se așteptase Nate, în curând, ajunseră să vorbească despre viitorul lui Jevy în Statele Unite. Jevy ceruse viza, dar avea nevoie de un sponsor și de o slujbă. Nate dădu din cap și strecură suficiente afirmații pentru a-și menține prietenul derutat. Nu își putea face curaj să îi spună că, în curând, și el avea să fie nevoit să își caute de lucru.

- O să văd ce pot face, zise el.

Jevy avea un văr în Colorado, care, de asemenea, îi căuta o slujbă.

Un țăntar se învârtea în jurul mâinii lui Nate. Primul său impuls fu să-l zdrobească, dar vru să vadă eficacitatea superinsecticidului său. Când se sătură să tot dea roată țintei, țăntarul se repezi brusc spre dosul mâinii lui drepte. Însă, la vreo cinci centimetri distanță, se opri deodată și apoi, se făcu nevăzut. Nate zâmbi. Urechile, gâtul și fața îi erau unse cu acel ulei.

Al doilea atac al febrei dengue provoacă, de obicei, hemoragie. E mult mai rău decât primul și, adesea, fatal. Nate O'Riley nu avea să fie o victimă. Stăteau cu fețele spre sat în timp ce vorbeau, astfel că Nate urmărea fiecare mișcare. Se aștepta să o vadă pe Rachel mergând cu eleganță printre colibe și venind pe potecă spre ei. Până acum, trebuia să fi aflat că bărbatul cel alb se întorsese.

Dar știa, oare, că era vorba de Nate? Dacă indianul Ipica nu îi recunoscuse și Rachel era îngrozită că o găsisese altcineva?

Apoi îl văzură pe șef venind încet spre ei. Ținea în mână o sulită de ceremonie lungă și era urmat de un indian pe care Nate îl recunoscuse. Se opriră la marginea potecii, la vreo cincisprezece metri de bancă. Nu zâmbeau; de fapt, șeful arăta deosebit de nemulțumit.

- Ce vreți? întrebă el în portugheză.
- Spune-i că vrem să o vedem pe misionară, zise Nate și Jevy traduse.
- De ce? sosi răspunsul.

Jevy îi spuse că americanul parcursese o distanță foarte mare până acolo și că era foarte important să o vadă. Șeful întrebă din nou:

- De ce?

Pentru că aveau de discutat despre probleme importante pe care nici Jevy, nici șeful nu le-ar fi înțeles. Era ceva foarte important, altfel americanul nu s-ar fi aflat acolo.

Nate și-l amintea pe șef ca pe un individ gălăgios, cu zâmbetul până la urechi și foarte temperamental. Acum, pe fața lui nu se vedea nici o expresie. De la cincisprezece metri, ochii păreau reci. Odată insistase ca el să stea lângă focul lui și să ia împreună micul dejun. Acum stătea cât mai departe cu putință. Ceva nu era în regulă. Ceva se schimbase.

Le spuse să aștepte, după care plecă din nou, întorcându-se încet în sat. Trecu o jumătate de oră. Până acum, Rachel aflase despre cine era vorba, șeful trebuia să-i fi spus. Și nu venea în întâmpinarea lor.

Un nor trecu prin dreptul soarelui și Nate îl privi cu atenție. Era pufos și alb, câtuși de puțin amenințător, însă tot îl sperie. Dacă auzea un tunet cât de slab, pleca imediat. Mâncară niște napolitane cu brânză în barcă.

Șeful îi fluieră întrerupându-le masa. Venea singur dinspre sat. Se întâlneau la jumătatea drumului și îl urmau vreo treizeci de metri, după care schimbă direcția și merseră prin spatele colibelor pe altă potecă. Nate văzu zona comună din sat care, acum, era pustie. Nu se zărea nici un indian. Nu se vedeau copiii jucându-se. Femeile nu făceau curățenie în jurul colibelor. Nu găteau. Nu se auzea nici un zgomot. Singurul lucru care se mișca era fumul care se înălța de la focurile lor.

Văzură chipuri la ferestre, capete mici de după uși. Erau urmăriți. Șeful îi conducea cât mai departe de colibe, ca și cum ar fi fost purtătorii vreunei

boli. Apoi o luă pe altă potecă, ce trecea, pentru câteva minute, prin pădure. Când ajunseră la un luminiș, se treziră în fața colibei lui Rachel.

Nu se vedea nici urmă de ea. Șeful îi conduse pe lângă ușă, într-o parte a colibei, unde, în umbra deasă a unor copaci, văzură mormintele.

52

Cele două cruci albe asemănătoare erau din lemn și fuseseră tăiate și lustruite cu grijă de indieni, după care fuseseră legate cu sfoară. Erau mici, având mai puțin de treizeci de centimetri înălțime, și fuseseră înfipite în pământul reavăn la capătul fiecărui mormânt. Nu scria nimic pe ele, nimic care să indice cine murise sau când.

La umbra copacilor era întuneric. Nate își puse sacul de voiaj pe pământ între morminte și se așeză pe el. Șeful începu să vorbească încet și grăbit.

- Femeia e în stânga. Lako e în dreapta. Au murit în aceeași zi, acum vreo două săptămâni, traduse Jevy.

Mai multe cuvinte ale șefului și, apoi:

- Malaria a omorât zece oameni de când am plecat noi, zise Jevy.

Șeful începu apoi să povestească fără să se mai oprească pentru traducere. Nate auzea cuvintele și totuși nu auzea nimic. Se uită la movila din stânga, o grămadă netedă de pământ negru perfect dreptunghiulară, îngrădită cu grijă cu crengi groase de vreo cinci centimetri. Acolo era îngropată Rachel Lane, cea mai curajoasă persoană pe care el o cunoscuse vreodată, pentru că nu îi fusese nici un pic frică de moarte. O primise cu brațele deschise. Era împăcată, sufletul ei ajungând, în sfârșit, la Domnul, în timp ce trupul ei avea să zacă veșnic în mijlocul oamenilor pe care îi iubea.

Sfântul Lako era cu ea, trupul lui fiind acum complet vindecat

Șocul veni și dispăru. Moartea ei era tragică, dar, în același timp, nu era. Nu era o tânără mamă și soție care lasă o familie în urmă. Nu avea un cerc mare de prieteni, care să vină repede să-i plângă trecerea în neființă. Numai o mână de oameni din orașul în care se născuse avea să știe că murise. Era o ciudățenie printre cei care o îngropaseră.

O cunoștea destul de bine ca să știe că n-ar fi vrut ca cineva să o jelească. N-ar fi aprobat lacrimile și Nate nu putu să verse nici una. Timp de câteva clipe, se uită la mormântul ei fără să-i vină a crede, dar realitatea își făcu loc în curând. Nu era o veche prietenă alături de care trăise numeroase momente. Abia o cunoscuse. Motivele pentru care o căutase fuseseră pur egoiste. Îi invadase intimitatea și ea îl rugase să nu se mai întoarcă.

Totuși îl durea inima. Se gândise la ea în fiecare zi de când plecase din Pantanal. O visase, îi simțise atingerea, îi auzise glasul, își amintise vorbele ei înțelepte. Ea îl învățase să se roage și îi dăduse speranță. Era prima persoană după zeci de ani care văzuse ceva bun în el.

Nu mai cunoscuse niciodată o femeie ca Rachel Lane și îi lipsea enorm.

Șeful tăcea.

- Zice că nu putem să rămânem prea mult, spuse Jevy.
- De ce? întrebă Nate, continuând să privească fix mormântul.
- Spiritele dau vina pe noi pentru malarie. A izbucnit când am venit noi prima oară. Nu sunt încântați să ne vadă.
- Spune-i că spiritele nu sunt decât niște măscărici.
- Are ceva să-ți arate.

Nate se ridică încet și se uită la șef. După aceea intrară în coliba ei, aplecându-se. Podeaua era din pământ. Erau două încăperi. În camera din față era un mobilier atât de primitiv, încât nu-ți venea să crezi: un scaun din bețe de trestie legate cu sfori, o canapea cu cioturi în loc de picioare și paie în loc de perne, încăperea din spate era dormitor și bucătărie. Dormea în hamac, precum indienii. Sub hamac, pe o măsuță era o cutie de plastic în care se aflaseră odată medicamente. Șeful arătă spre cutie și începu să vorbească.

- Înăuntru sunt niște lucruri pe care trebuie să le vezi, îi traduse Jevy.
- Pentru mine?
- Da. Știa că o să moară. L-a rugat pe Șef să aibă grijă de colibă. Dacă venea un american trebuia să-i arate cutia.

Lui Nate îi era teamă să o atingă. Șeful o luă și i-o dădu. După aceea, el ieși cu spatele din încăpere și se așeză pe canapea. Șeful și Jevy ieșiră din colibă.

Scrisorile nu ajunseseră, cel puțin nu se aflau în cutie. Era o insignă de identificare braziliană, pe care trebuia să o aibă orice non-indian din țară. Erau trei scrisori de la „Triburile Mondiale”. Nate nu le citi. Pentru că la fundul cutiei văzu testamentul ei.

Era într-un plic alb și avea un nume brazilian tipărit în locul adresei expeditorului. Pe plic, ea scrisese clar: Ultimul testament al lui Rachel Lane Porter.

Nate se uita la el uluit. Mâinile îi tremurau când îl deschise cu grijă. Înăuntru erau două foi de hârtie albă, capsate și împăturite. Pe prima din ele scria din nou cu litere mari "Ultimul testament al lui Rachel Lane Porter".

Scia:

Eu, Rachel Lane Porter, copil al Domnului, locuitor al Lumii lui, cetățean al Statelor Unite, fiind în deplinătatea facultăților mintale, las acest document ca fiind ultimul meu testament.

1. Nu am testamente anterioare pe care să le anulez. Acesta este primul și ultimul. Fiecare cuvânt este scris de mâna mea. Este un testament olograf.

2. Am în posesia mea o copie a ultimului testament al tatălui meu, Troy Phelan, datat în nouă decembrie 1996, în care îmi lasă mie cea mai mare parte a averii sale. Încerc să formulez acest testament după al său.

3. Nu resping și nici nu refuz acea parte a averii sale care îmi revine. Nici nu vreau să o primesc. Oricare ar fi darul lui pentru mine, doresc înființarea unei societăți.

*4. Profiturile de pe urma societății vor fi utilizate în următoarele scopuri:
a) pentru continuarea activității misionarilor organizației „Triburile Mondiale”*

din toată lumea, b) pentru propovăduirea Evangheliei lui Hristos, c) pentru apărarea drepturilor popoarelor indigene din Brazilia și din America de Sud, d) pentru hrănirea celor înfometați, vindecarea celor bolnavi, adăpostirea celor fără locuințe și salvarea copiilor.

5. Îl numesc pe prietenul meu Nate O'Riley administrator al societății și îi acord puteri depline. De asemenea, îl numesc executor al acestui testament. Semnat în ziua a șasea a lunii ianuarie 1997, în Corumbá Brazilia.

RACHEL LANE PORTER

Îl citi de mai multe ori. A doua foaie de hârtie era dactilografiată în portugheză. Avea să mai aștepte pentru moment.

Își aținti privirea asupra pământului dintre tălpile sale. Aerul era lipicios și perfect nemișcat. Lumea amuțise, din sat nu răzbătea nici un zgomot Indienii Ipica încă se mai ascundeau de bărbatul cel alb și bolile lui.

Oare pământul se mătură? Ca să-l faci să fie curat? Ce se întâmplă când plouă și apa picură prin acoperișul de paie? Se fac bălți și se transformă în noroi? Pe peretele din fața lui erau niște rafturi făcute de mână pline cu cărți - Biblii, cărți de rugăciuni, studii de teologie. Rafturile erau puțin strâmbe, înclinate cu câțiva centimetri spre dreapta.

Aceea fusese casa ei timp de unsprezece ani.

Îl citi din nou. Șase ianuarie era ziua când el părăsise spitalul din Corumbá. Deci nu fusese un vis. Îl atinsese și îi spusese că nu avea să moară. Apoi își scrisese testamentul.

Paiele foșniră sub el când se mișcă. Era ca în transă când Jevy își vârî capul pe ușă și zise:

- Șeful vrea să plecăm.

- Citește asta, spuse Nate, dându-i cele două foi de hârtie, cu cea de-a doua deasupra.

Jevy se duse în lumina care pătrundea pe ușă. Citi încet, după care spuse:

- Sunt două persoane. Primul e un avocat, care zice că a văzut-o pe Rachel Lane Porter semănându-și testamentul în biroul lui în Corumbá. Era sănătoasă mintal. Și știa ce face. Semnătura lui e legalizată de un, cum îi zice...

- Un notar.

- Da, un notar. Iar a doua persoană, aici, în josul paginii, e secretara avocatului, care se pare că spune aceleași lucruri. Și notarul a legalizat și semnătura ei. Ce înseamnă asta?

- Îți explic mai târziu.

Leșiră la soare. Șeful stătea cu brațele încrucișate pe piept - răbdarea îi ajunsese aproape la limită. Nate își scoase aparatul de fotografiat și începu să fotografieze coliba și mormintele. Îl puse pe Jevy să țină testamentul, în timp ce el se așeză pe vine lângă mormântul ei. Apoi, îl ținu Nate și Jevy făcu fotografii. Șeful nu vru să fie fotografiat cu Nate. Se ținea cât putea de departe de el. Mormăi și Jevy se temea că avea să explodeze.

Găsiră poteca și se îndreptară spre pădure, ocolind satul iarăși. Când

copacii se îndesiră, Nate se opri și mai aruncă o ultimă privire colibei. Ar fi vrut s-o ia cu el, să o ridice cumva și să o transporte în Statele Unite, s-o păstreze ca pe un monument, în așa fel încât milioanele de oameni pe care îi ajuta ea să aibă un loc unde s-o viziteze și să-i mulțumească. Și mormântul la fel. Merita o raclă.

Acela ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Jevy și șeful nu se mai vedeau așa că Nate grăbi pasul.

Ajunseră la râu fără să îmbolnăvească pe nimeni. Șeful îi mormăi ceva lui Jevy când urcară în barcă.

- Zice să nu ne mai întoarcem, spuse Jevy apoi.

- Spune-i să nu-și facă griji.

Jevy nu spuse nimic, dar porni motorul și se îndepărtă de mal.

Șeful pornise deja înapoi spre sat. Nate se întrebă dacă îi era dor de Rachel. Doar trăise acolo unsprezece ani. Părea să fi avut o influență considerabilă asupra lui, însă nu reușise să-l convertească. Oare îi plângea moartea sau era bucuros că, acum, zeii și spiritele lui aveau deplină libertate de acțiune? Ce avea să se întâmple cu indienii creștinați acum, când ea nu mai era?

Își aminti de *shalyuni*, doctorii vrăjitori care o alungau. Aceștia îi sărbătoreau moartea. Și îi luau cu asalt pe convertiți. Ea dăduse o luptă bună, acum se odihnea în pace.

Jevy opri motorul și dirijă barca folosind o vîslă. Curentul era slab, apa lină. Nate deschise SatFone-ul cu grijă și îl așeză pe bancă. Cerul era senin, semnalul puternic și, în două minute, secretara lui Josh se duse repede să își aducă șeful.

- Spune-mi că a semnat afurisitul ăla de act de înființare, Nate, fură primele lui cuvinte, strigând în telefon.

- Nu-i nevoie să strigi, Josh. Te aud foarte bine.

- Iartă-mă. Spune-mi c-a semnat.

- A semnat un act de înființare, dar nu pe-al nostru. A murit, Josh.

- Nu!

- Ba da. A murit acum două săptămîni. De malarie. A lăsat un testament olograf, exact ca tatăl ei.

- Îl ai?

- Da. E în siguranță. Totul intră într-un fond. Eu sunt administratorul și executorul.

- E valid?

- Așa cred. E scris în întregime de mîna ei, semnat, datat, în prezența unui avocat din Corumbá și a secretarei acestuia.

- Îmi pare valid.

- Și acum ce-o să se întâmple? întrebă Nate.

Parcă îl vedea pe Josh stînd la birou, cu ochii închiși, concentrându-se, cu o mînă ținînd telefonul și cu cealaltă netezindu-și părul. Aproape că îl auzea făcînd planuri prin telefon.

- N-o să se întâmple nimic. Testamentul lui e valid. Dorințele îi sunt îndeplinite.

- Dar ea a murit.
- Averele lui i se transferă ei. Astfel de lucruri se întâmplă adesea în cazul accidentelor de mașină când unul din soți moare într-o zi și celălalt în ziua următoare. Lucrurile trec din proprietatea unuia în proprietatea celuilalt.
- Și ceilalți moștenitori?
- Acordul rămâne în picioare. Ei își primesc banii sau ce-o să mai rămână din ei după ce avocații își vor lua procentele care li se cuvin. Moștenitorii sunt cei mai fericiți oameni de pe fața pământului, poate cu excepția avocaților lor. N-au ce să atace. Tu ai două testamente valide. Se pare că tocmai ai devenit administrator de carieră.
- Am puteri depline.
- Ai mult mai mult. Citește-mi-l.
Nate îl găsi la fundul sacului său de voiaj și i-l citi foarte rar, cuvânt cu cuvânt.
- Vino repede acasă, spuse Josh.
Și Jevy absorbi fiecare cuvânt, deși părea atent la râu. Când Nate închise și puse telefonul la loc, el îl întrebă:
- Banii sunt ai tăi?
- Nu. Se va înființa o societate.
- Ce-i aia o societate?
- În cazul nostru, consider-o un cont mare în bancă. Stă acolo, protejat, câștigând dobânzi. Administratorul hotărăște unde merge dobânda.
Jevy tot nu era convins. Avea multe întrebări și Nate îi sesiză nedumerirea. Nu era momentul potrivit despre un curs de testamente, proprietăți și fonduri.
- Hai să mergem, spuse Nate apoi.
Motorul porni din nou și ei zburară pe apă, vuind la curbe și lăsând în urmă o dâră înspumată.

Găsiră *chalana* după-amiază târziu. Welly pescuia. Piloții jucau cărți în spatele bărcii. Nate îl sună pe Josh din nou și îi spuse să cheme avionul din Corumbá. Nu avea să aibă nevoie de el. Nu se grăbea să se întoarcă acasă.

Josh obiectă, dar altceva nu putu să facă. Agitația din jurul cazului Phelan se potolise. Nu era nici o grabă, de fapt.

Nate le spuse piloților să ia legătura cu Valdir la întoarcere, după care îi expedie.

Echipajul de pe *chalana* privi elicopterul cum dispare ca o insectă, după care porniră. Jevy era la cârmă. Welly stătea dedesubt, în partea din față a bărcii, cu picioarele atârând la câțiva centimetri deasupra apei. Nate găsi un pat și încercă să doarmă puțin. Dar motorul se afla alături și bătaia lui constantă îl împiedică.

Vasul era cât o treime din *Santa Loura*, până și paturile erau mai scurte. Se întinse pe o parte și privi cum lunecau pe lângă maluri.

Într-un fel, ea știuse că el nu mai era un bețiv, că viciile îi dispăruseră, că demonii care îi stăpâniseră viața fuseseră goniți definitiv. Văzuse ceva bun în

el. Într-un fel, ea știa că el căuta. Ea îi descoperise chemarea. Dumnezeu îi spusese.

Jevy îl trezi după lăsarea întunericului.

- A răsărit luna, spuse el.

Se așezară în partea din față a bărcii, Welly stând la cârmă, chiar în spatele lor, urmând dâra de lumină a lunii pline pe râul Xeco ce șerpuia spre Paraguay.

- Barca înaintează încet, spuse Jevy. Facem două zile până la Corumbá. Nate zâmbi. Nu îi păsa nici dacă făceau o lună.

NOTA AUTORULUI

Regiunea Pantanal din Brazilia, în statele Mato Grosso și Mato Grosso do Sul, este o zonă de o imensă frumusețe naturală și un loc fascinant de vizitat. Sper că nu am descris-o ca pe o mlaștină mare, plină de pericole. Pentru că nu este așa. Este o bijuterie ecologică ce atrage numeroși turiști, dintre care majoritatea supraviețuiesc. Am fost acolo de două ori și abia aștept să mă duc iarăși.

Carl King, prietenul meu, misionar baptist în Campo Grande, m-a dus în inima Pantanalului. Nu știu cât anume din informațiile lui au fost corecte, dar ne-am simțit minunat timp de patru zile, pe o barcă nu prea mare, numărând aligatori, fotografiind viețuitoare sălbatice, uitându-ne după șerpi anaconda, mâncând fasole neagră cu orez și povestind. Multe mulțumiri lui Carl pentru această aventură.

De asemenea, le mulțumesc și lui Rick Carter, Gene McDade, Penny Pynkala, Jonathan Hamilton, Fernando Catta-Preta, Bruce Sanford, Marc Smirnoff și Estelle Laurence. Și îi mulțumesc, ca întotdeauna, lui David Gernert pentru că s-a uitat pe manuscris, făcând cartea mai bună.